virtual-project.eu

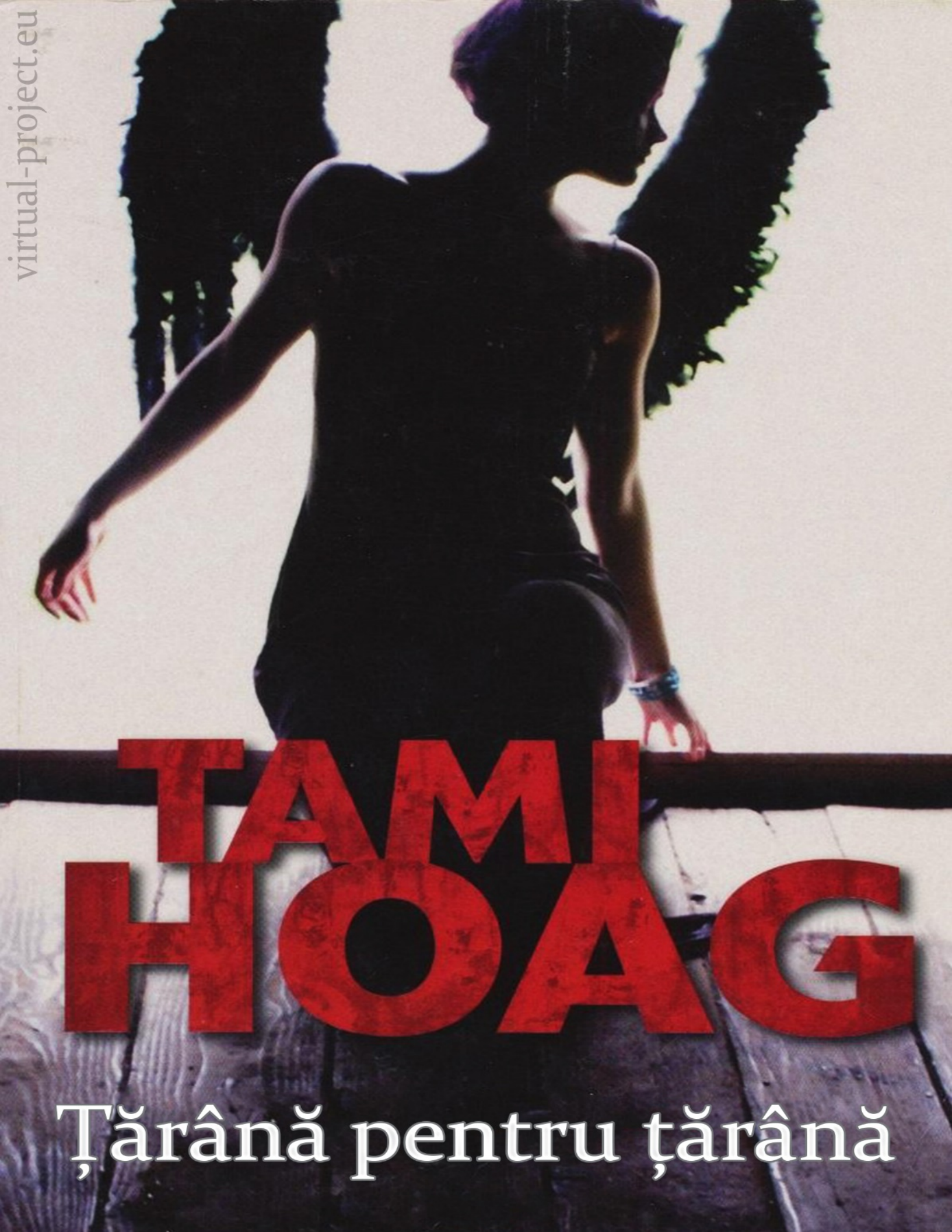

TAMI HOAG

Țărână pentru țărână

TAMI HOAG

Seria: *Kovac & Liska*

Volumul 2

ȚĂRÂNĂ PENTRU ȚĂRÂNĂ

Original: *Dust to Dust* (2000)

Traducere din limba engleză de:
MIHNEA COLUMBEANU

virtual-project.eu

2005

Prolog

E uluitor cât de repede se întâmplă. Ce puțin timp e necesar pentru a trece de la încurcătură la tragedie. Secunde. Doar câteva secunde fără aer, iar creierul începe să se blocheze. Nu rămâne timp pentru luptă. Nici măcar pentru panică.

Precum un boa constrictor care-și sufocă prada, lațul se strânge și se tot strânge. Nu contează ce gânduri explodează în creier. *Mișcă! Apucă funia! Aer!* Comenzile nu mai urmează căile neurale spre mușchii brațelor. Coordonarea a dispărut.

Frânghia groasă pârâie sinistru, în timp ce greutatea trupului o întinde. Grinda scârțâie. Trupul se întoarce ușor încoace și-ncolo. Brațele se trag în sus, cu spasme hidoase, parcă filmate cu încetinitorul. Dansul macabru al unei marionete – brațe ridicându-se și coborându-se, mâini zvâcnind, răsucindu-se, îndoindu-se; degete încârligându-se. Genunchii încearcă să se strângă spre trup, apoi se îndreaptă iar. Postura: semn de vătămare cerebrală. Contorsionările morbide continuă. Secundele trec, iar dansul morții parcă nu se mai sfârșește. Un minut. Două. Patru. În camera tăcută se aud numai scârțâielile funiei și ale bârnei.

Ochii sunt deschiși, dar goi. Gura se mișcă într-un gâfâit final, inutil. Cea mai acuzatoare, cea mai rară fracțiune de secundă a vieții: ultima bătaie de inimă dinainte de moarte. Și se termină.

În sfârșit.

Blitzul explodează într-un fulger orbitor de lumină albă, iar imaginea e imortalizată în timp.

Capitolul 1

— Ar trebui să-l spânzure pe nenorocitul care-a inventat căcănăria asta, mârâi Sam Kovac, despachetând o pastilă de gumă cu nicotină din foița de staniol boțită.

— Guma sau ambalajul?

— Ambele. Nu pot să desfac afurisitul ăsta de pachet și mai bine aș mesteca un rahat de mâță.

— Și prin ce s-ar deosebi gustul de al unei țigări? întrebă Nikki Liska.

Treceau printr-un mic grup de oameni aflați în holul spațios și alb. Polițiști îndreptându-se spre treptele primăriei din Minneapolis ca să fumeze o țigară, polițiști întorcându-se de la o țigară, și câte un cetățean căutând ghișeul unde să-și plătească impozitele.

Încruntat, Kovac o privi cu coada ochiului. Liska supraviețuia printr-un efort de voință pur. Întotdeauna își spusese că Dumnezeu o făcuse scundă fiindcă, dacă ar fi avut statura lui Janet Reno, s-ar fi luat de piept cu lumea. Atâta energie avea – și atitudine, cât cuprinde.

— Ce știi tu despre asta? întrebă el provocator.

— Fostul meu fuma. Uneori, mai lingea și scrumierele. Știi, de-asta am divorțat. Nu voiam să-i bag limba-n gură.

— Iisuse, Tinks, de parcă m-ar interesa chestiile astea!

El îi dăduse porecla – Tinker Bell cu Steroizi. Păr blond nordic tuns în stil Peter Pan ciufulit, ochi albaștri ca un lac într-o zi însorită. Feminină, dar cu constituție atletică. De când lucra în poliție, dăduse mai multe șuturi în fund decât jumătate dintre bărbații pe care-i cunoștea.

Venise la omucideri de – Christoase, cât trecuse? Cinci, șase ani? Le pierduse șirul. Și el lucra acolo de nu mai ținea minte când. De patruzeci și patru de ani, câți avea cu totul, după câte se părea. În cea mai mare parte a unei cariere de douăzeci și trei de ani, cu siguranță. Din care mai rămăseseră șapte.

Atunci urma să facă treizeci și să iasă la pensie. Să recupereze somnul pierdut, în următorii zece ani.

Uneori, se întreba de ce nu se mulțumise cu douăzeci, apoi să meargă

înainte. Dar nu avea încotro să meargă, înainte, așa că rămăsese.

Liska se strecură printre doi agenți în uniforme, nervoși, care blocau intrarea în Camera 126 – Afacerile Interne.

— Auzi, asta era o nimica toată, spuse ea. Mai tare m-a enervat unde voia să-și înfigă scula.

Kovac scoase un sunet de durere și dezgust, schimonosindu-se.

Liska zâmbi răutăcios, triumfător.

— Îl chema Brandu.

Birourile Diviziei de Investigații Criminalistice fuseseră remobilate recent. Pereții aveau culoarea sângelui uscat. Kovac se întreba dacă era o alegere intenționată, sau doar una trendy. Probabil a doua. Nimic nu fusese conceput cu gândul la sticleți. În boxele înguste, gri, de câte două persoane, ar fi putut lucra la fel de bine și niște contabili.

Prefera sediile temporare pe care le avuseseră în timpul renovărilor: o cameră murdară și răpănoasă, plină de birouri jegoase și zgâriate, și copoi ponosiți pe care-i durea capul de la tuburile de neon. Omuciderile înghesuite într-o cameră, jafurile în alta, jumate din tipii de la crime sexuale îngrămădiți într-o debara de mături. Asta era atmosfera.

— Care-i situația cu cazul Nixon?

Glasul îl opri pe Kovac în loc la fel de eficient ca un cârlig agățat de guler. Mușcă puțin cam cam prea tare din Nicorette. Liska își văzu de drum. Sediu nou, locotenent nou, morcov în cur nou. Biroul locotenentului de la omucideri avea o ușă rotativă – la figurat. Era un popas în drumul tipilor aflați în ascensiune rapidă. Cel puțin ăsta nou – Leonard – îi punea să lucreze ca parteneri cu schimbul, nu ca ultimul, care-i tortura cu niște concepții căcăcioase despre munca de echipă, punându-i la lucru după tot felul de sisteme prin rotație care-i împiedicau să doarmă. Desigur, asta nu însemna că nu era un bou.

— Vom vedea, spuse Kovac. Elwood tocmai a adus un tip pe care-l suspectează pentru omorul lui Truman.

Leonard se înroși ca racul. Avea un ten rumen și păr scurt, cărunt-albicios, ca un puf de rață, pe tot capul.

— Ce naiba ai tu cu cazul Truman? Cât a trecut, o săptămână? De-atunci, ești băgat în agresiuni pân-la gât.

Liska reveni, cu expresia ei tipică de polițistă.

— Credem că tipul e dublu-suspect, Lou. S-ar putea să-i fi atacat și pe

Nixon, și pe Truman. Cred că Națiunea vrea să-nceapă să numească victimele Președinții Morți.

Kovac râse – un amestec de lătrat și pufnet.

— De parcă dobitocii ăia ar ști să recunoască un președinte, chiar și dacă s-ar pișa pe ei!

Liska ridică privirea spre el.

— Elwood l-a adus în camera de oaspeți.

Hai să mergem, până nu zice vorba aia cu „L”.

Leonard făcu un pas înapoi, încruntat. Nu avea buzele, iar urechile îi stăteau perpendicular pe cap, ca ale unui cimpanzeu. Kovac îl poreclise Maimuțoiu-Boss. Arăta de parcă rezolvarea unei crime i-ar fi stricat toată ziua.

— Nicio grijă, spuse Kovac. Mai sunt și alte atacuri, acolo de unde-l avem pe ăsta.

Se întoarse înainte ca Leonard să reacționeze și porni spre camera de interogatoriu, cu Liska.

— Deci, tipul ăsta a fost implicat și-n Nixon?

— Habar n-am. Lui Leonard i-a plăcut.

— Dobitoc de boss, mormăi Kovac. Ar trebui să-l ducă cineva afară și să-i arate rahatul ăla de plăcuță de pe ușă. Scrie „Omucideri”, nu?

— Ultima dată când m-am uitat, da.

— El nu vrea decât să rezolve agresiuni.

— Agresiunile de azi, omuciderile de mâine.

— Mda, ar merge marfă pentru un tatuaj. Știu și unde poate să și-l facă.

— Dar ai avea nevoie de-o cască de miner ca să-l citești. Am să-ți fac una cadou, de Crăciun. Să ai și tu de ce să aștepți sărbătorile.

Liska deschise ușa, iar Kovac intră înaintea ei în cameră, care era mare cam cât o debara de haine mai răsărită. Arhitectul ar fi numit-o „intimă”. În ton cu ultimele teorii despre interogarea căcănarilor, masa era mică și rotundă. Fără nicio latură dominantă. Toți suntem egali. Amici. Confidenți. La masă nu stătea nimeni.

Elwood Knutson stătea în colțul de lângă ușă, arătând ca un urs desenat de Walt Disney, cu pălărie melon de fetru negru pe cap. Jamal Jackson ocupase colțul opus, lângă etajera încastrată în perete, goală și absolut inutilă, dedesubtul camerei video montate sub tavan, conform legii din Minnesota, ca să poată dovedi că nu băteau suspecții la interogatoriu.

Lui Jackson, atitudinea îi stătea la fel de rău ca hainele. Blugii care i-ar fi venit bine lui Elwood îi alunecau de pe fundul slăbănog.

O canadiană imensă, neagră cu roșu, i se înfoia pe trup. Avea buza de jos groasă ca un furtun de grădină, și și-o ținea scoasă înainte, ca a lui Kovac.

— Dom'le, asta-i țeapă. N-am făcut nimic la nimeni.

Kovac înălță din sprâncene.

— Nu? I-auzi, trebuie să fie vreo greșeală.

Se întoarse spre Elwood, desfăcându-și mâinile.

— Parcă spuneai că el e tipul, Elwood. Uite, zice că nu-i tipul.

— Înseamnă că l-am confundat, răspunse Elwood. Scuzele mele, domnule Jackson.

— O să te trimitem acasă cu mașina, continuă Kovac. Poate le dăm ordin să anunțe prin goarnă în cartier că te-am arestat din greșeală. O mare greșeală, asta a fost tot.

Jackson se holbă la el, cu buza mișcându-i-se în sus și-n jos.

— Putem spune să anunțe că știm că n-ai fost cu adevărat implicat în asasinarea lui Deon Truman. Ca să nu încapă nicio îndoială de ce te luaserăm. Nu vrem să circule tot felul de zvonuri despre dumneata, din cauza noastră.

— Du-te-n mă-ta, dom'le! strigă Jackson, cu glasul ridicându-i-se cu o octavă. Vrei să mă omoare?

Kovac râse.

— Ei, ziceai că n-ai făcut-o. Bine. Te trimit acasă.

— Și frații o să creadă c-am ciripit! Pân-să mă trezesc, o s-am fundu' pe-orizontală. Îmi bag picioarele!

Se învârti puțin prin cameră, trăgându-se de codițele scurte, zbârlite în toate direcțiile. Avea mâinile prinse cu cătușele, în față. Se uită urât la Kovac.

— Bagă-mă la arest, băi labă.

— Nu pot. Și ce frumos m-ai rugat! Îmi pare foarte rău.

— Sunt *arestat,* insistă Jamal.

— Ba, dacă n-ai făcut nimic, nu ești.

— Am făcut destule.

— Deci, acum mărturisești? întrebă Liska.

Jackson o privi, nevenindu-i a crede.

— Cine dracu mai e și asta? Gagică-ta?

— N-o insulta pe doamna, îl apostrofă Kovac. Vrei să spui că i-ai făcut de petrecanie lui Deon Truman.

— Pe dracu', i-am făcut!

— Atunci, cine?

— 'Te-n mă-ta, dom'le, nu vă zic nimica.

— Elwood, ai grijă ca domnul să ajungă acasă în stil mare.

— Da's *arestat*! se tângui Jackson. Băgați-mă-n celulă!

— Ba în mă-ta am să te bag, i-o întoarse Kovac. Arestul e arhiplin. Aici nu-i hotel, naibii. De ce l-ai săltat, Elwood?

— Pentru vagabondaj, cred.

— Un fleac.

— Fleac în curu' meu! răcni Jackson, scandalizat; arătă spre Elwood cu ambele degete arătătoare. M-ai văzut cum vindeam crack! Chiar aici, la colțu' Chicago cu Douășase!

— Avea crack la el când l-ai arestat? întrebă Kovac.

— Nu, domnule. Doar o pipă.

— Aruncasem marfa!

— Posesie de ustensile pentru consumul de droguri, comentă Liska, neimpresionată. Mare scofală. Dă-i drumul. Nu merită să ne pierdem timpul cu el.

— Fir-ai a dracu de curvă! strigă Jamal, întorcându-se spre ea. Nu te-aș lăsa nici să-mi dai muie!

— Mai repede mi-aș scoate ochii c-un cui ruginit.

Liska veni spre el, sfredelindu-l cu ochii ei albaștri ca două lasere.

— Țineți-o-n nădragi, Jamal. Dacă ai zile, poate găsești în pușcărie vreun tip destul de amabil să te servească.

— Nu se duce-n nicio pușcărie pe ziua de azi, anunță nervos Kovac. Hai, să terminăm odată. Trebuie s-ajung la o petrecere.

Jackson acționă în clipa când Kovac dădu să se întoarcă spre ușă. Smulse un raft din etajeră și-l atacă pe la spate.

Luat pe nepregătite, Elwood strigă o obscenitate și sări – prea târziu. Kovac se răsuci la timp ca să prindă colțul raftului, dar muchia îl tăie deasupra sprâncenei stângi.

— Rahat!

— La dracu'!

Kovac căzu în genunchi, cu o ceață neagră împăienjenindu-i vederea. Sub el, pardoseala părea de cauciuc. Elwood îl apucă pe Jackson de

încheieturi și-i smuci brațele în sus. Scândura zbură cât colo, ciupind cu un colț din peretele proaspăt zugrăvit.

Apoi Jackson urlă și căzu pe neașteptate, cu genunchiul stâng îndoindu-i-se sub trup. În cădere, mai țipă o dată, arcuindu-și spatele, Elwood sări înapoi, cu ochii mari. Liska îl apăsa pe Jackson cu genunchiul în mijlocul spatelui, până-l făcu să atingă podeaua cu obrazul. Ușa se deschise și apărură vreo șase detectivi, cu pistoalele scoase. Liska ridică un baston tactic A.S.P. scurt și negru, cu o privire surprinsă și inocentă.

— Ia uitați ce-am găsit la mine-n buzunar!

Se aplecă spre urechea lui Jamal Jackson și-i murmură seducător.

— Se pare că voi reuși să-ți îndeplinesc una dintre dorințe, Jamal. Ești arestat.

•

— Pare cam gen popo.

— Vorbești cu glasul autorității, Tippen?

— Să te aia, Tinks.

— Asta-nseamnă „nu”, sau e o dorință sinceră?

Din jurul mesei izbucniră râsete, aspre și răgușite, ca ale oamenilor care văd prea multe lucruri urâte în fiecare zi. Umorul polițiștilor era dur și acid, fiindcă trăiau într-o lume crudă și sălbatică. Nu aveau nici timp și nici răbdare pentru replici elegante. Grupul se înghesuise la o râvnită masă din colț, la Patrick’s, un bar cu nume irlandez aflat în proprietatea unor suedezi.

În zilele obișnuite, cârciuma – amplasată strategic, la distanțe egale de departamentul poliției din Minnesota și oficiul șerifului comitatului Hennepin – era la ora aceea ticsită de polițiști. Polițiști din schimbul de zi, care se destindeau și se pregăteau pentru activitățile din afara programului. Polițiști în retragere, care constataseră că nu puteau lega relații sociale cu civilii, după ce ieșiseră la pensie.

Polițiști de noapte care profitau de-o cină și de camaraderie, omorându-și timpul înainte de a intra în schimb. Dar aceea nu era o zi ca oricare alta. Pe lângă mulțimea obișnuită, se adunaseră mahări de la departamentul poliției, politicieni municipali și ziariști.

Adaosuri nedorite care sporeau tensiunea din atmosfera deja albăstrită de fum și de limbaj. O echipă de televiziune de la un post local se instala lângă vitrină.

— Trebuia să insiști să te coasă, continuă Tippen. Așa, în stil vechi.

Își scutură scrumul țigării și o ridică la buze ca să tragă un fum prelung, privind cu ochi îngustați spre echipa de televiziune. Avea un chip ca al unui ogar irlandez: prelung și prietenos, cu mustață gri țepoasă și ochi negri, inteligenți.

Detectiv la oficiul șerifului, făcuse parte din forța operativă care lucrase la crimele Incineratorului, cu un an și ceva în urmă.

Unii dintre membrii forței operative se împrieteniseră și se întâlneau în baruri, ca să discute de-ale meseriei și să se înjure.

— Și pe urmă, să rămână cu-o cicatrice mare și nasoală ca a lui Frankenstein, spuse Liska. Copca asta fluture o să-i lase o urmă subțire, abia vizibilă, pe care femeile au s-o găsească sexy.

— Femeile sadice, comentă Elwood.

Tippen își răsfrânse buza.

— Mai există și altele?

— Sigur, replică Liska. Alea care umblă cu tine. Masochistele.

Tippen aruncă în ea cu un chips de porumb.

Kovac se examina critic în oglinda pudrierei lui Liska. Tăietura de la frunte îi fusese dezinfectată și pansată de o rezidentă extenuată de la camera de urgență a Centrului Medical din Comitatul Hennepin, unde membrii găștilor erau de regulă peticiți sau băgați în saci de plastic cu fermoar.

Se jenase că ajunsese acolo cu o rană mai puțin gravă decât una de glonț, iar tânăra îi dăduse clar de înțeles că tratarea oricărui caz mai ușor era sub demnitatea ei. Atracția sexuală nu intrase în combinație.

Aprecia efectele cu un ochi critic. Chipul lui era un dreptunghi brăzdat cu riduri de stres, vreo două cicatrice și un nas coroiat care se potrivea armonios cu gura arcuită sardonic ce pândea sub mustața polițienească din dotare.

Părul îi era mai mult cărunt decât șaten. O dată pe lună, plătea zece dolari unui frizer norvegian bătrân să i-l tundă, ceea ce probabil explica faptul că-i stătea mereu zbârlit în sus.

Nu fusese niciodată un bărbat chipeș în sensul *G.Q.* al cuvântului, dar nici nu fugiseră femeile de el – sau, cel puțin, nu din cauza felului cum arăta. O cicatrice în plus n-avea să conteze.

Liska îl studia în timp ce sorbea din bere.

— Îți dă caracter, Sam.

— Îmi dă dureri de cap, mârâi el, înapoindu-i pudriera. Am deja tot

caracterul de care aveam nevoie.

— Ei, atunci am să ți-o pup ca să-ți treacă. Dar i-am tras deja un genunchi tipului care ți-a făcut-o. Cred că mi-am făcut datoria.

— Și te mai miri de ce ești nemăritată, remarcă Tippen.

Liska îi suflă o bezea.

— Auzi, cine mă iubește, îmi iubește și A.S.P.-ul. Sau în cazul tău, Tip, mă pupă-n A.S.P.

Ușa de la intrare se deschise și năvăli o rafală de vânt, împreună cu un nou grup de clienți. Ochii tuturor polițiștilor din local deveniră într-o clipă mați, iar nivelul tensiunii crescu perceptibil. Haita de copoi făcând front unit în fața străinilor.

— Omul momentului, comentă Elwood, când recunoașterea străbătu rândurile celorlalți, provocând un salut colectiv. A venit să se tragă de șireturi cu masele nespălate, înainte de înălțarea la cer.

Kovac nu spuse nimic. Ace Wyatt stătea în ușă, într-un palton din păr de cămilă la două rânduri, arătând leit Captain America, stăpân peste tot ce avea sub ochi. Bărbie pătrată, zâmbet alb, spilcuit ca un prezentator de futuri game-show.

Probabil îi dădea coaforului zece dolari bacșiș, iar manichiurista îi făcea și-o muie cu complimente din partea firmei.

— Se fardează? întrebă Tippen printre dinți. Am auzit că-și dă cu rimel.

— Așa pățești când te duci la Hollywood, răspunse Elwood.

— Aș fi gata să suport umilința, replică sarcastic Liska. Ați auzit ce bani câștigă pentru emisiunea aia?

Tippen trase lung din țigară și suflă fumul. Kovac îl privea pe căpitanul Ace Wyatt prin norul albăstrui. O vreme, lucraseră în aceeași brigadă. Parc-ar fi trecut o sută de ani de-atunci. Tocmai se mutase de la jafuri la omucideri.

Wyatt era deja o legendă și tindea să devină un star. Avusese un succes frumos în cadrul departamentului, apoi se reprofilase pe televiziune – menținându-și funcția de căpitan și apărând într-o încrucișare din Minneapolis între „*America's Most Wanted*” și o emisiune comercial-informativă despre motivații, „*Crime Time*”, cu audiență națională.

— Nu pot să-l sufăr.

Întinse mâna spre paharul de Jack pe care n-ar fi trebuit să-l amestece cu analgezicele și-și turnă pe gât ce mai rămăsese din el.

— Ești invidios? îl împunse Liska.

— De ce? Că nu-s și eu un fandosit?

— Nu te vinde ieftin, Kojak. Ești la fel de fandosit ca toți de aici.

Kovac scoase un mârâit din gâtlej, simțind dintr-odată dorința să fie oriunde, numai acolo nu. De ce naiba venise? Avea trei sferturi de comoție și o scuză perfectă să-și ia liber și să se ducă acasă. Dar acasă nu-l aștepta nimic – doar un apartament gol, cu un acvariu gol în living. Toți peștii muriseră, neglijați, în timp ce el lucrase șaptezeci și două de ore nonstop, în cazul Incineratorului. Nu se deranjase să-i înlocuiască.

Dacă stătea la o petrecere dată pentru Ace Wyatt, însemna că era la fel de masochist ca femeile cu care se întâlnea Tippen.

Își terminase băutura. Imediat ce potera lui Wyatt degaja ușa, putea să se strecoare prin mulțime și să dispară. Poate avea să se ducă la barul unde se adunau sticleții din Circumscripția Cinci. Pe ăia-i durea-n fund de Ace Wyatt.

În clipa când se hotărî, Wyatt îl zări și se îndreptă spre el cu un zâmbet orbitor și cârdul de acoliți după el. Își croi drum printre oameni, atingând mâini și umeri ca Papa împărțind binecuvântări în treacăt.

— Kojak, cal bătrân ce ești! strigă el peste toată hărmălaia, luându-i mâna într-o strânsoare puternică.

Kovac se ridică de pe scaun, simțind că i se clătina pardoseala sub picioare. Efectele remanente ale întâlnirii de gradul trei cu scândura, sau amestecul de doctorii și pileală. În niciun caz nu ameția de încântare că Wyatt îi dădea atenție. Ce bou, să-i zică „Kojak”! Nu putea suferi porecla. Oamenii care-l cunoșteau bine o foloseau mai mult ca să-l enerveze.

Unul dintre scutieri veni cu un Polaroid, iar blitzul aproape-l orbi naibii.

— Una pentru album, spuse sluga, un tip de cover-boy de vreo treizeci și ceva de ani, cu păr negru lucios și ochi albaștri ca de cobalt. Arăta ca un personaj de telenovelă la oră de maximă audiție.

— Am auzit c-ai mai încasat una, pentru binele cauzei! mugi Wyatt, rânjind. Iisuse, lasă-te cât mai ești întreg. Lasă-te cât mai ai *capul* întreg!

— A.M.R. 7, Filfizonule, răspunse Kovac. Mie nu-mi dau jos ușa ăia de la Hollywood. Apropo, felicitări.

— Mersi. Trecerea emisiunii la nivel național e o șansă să-și aducă o contribuție importantă.

La contul din bancă al lui Ace Wyatt, își spuse Kovac, deși o păstră

pentru el. Niciodată nu-i plăcuseră costumele de comandă și manichiura săptămânală. Era doar un copoi. Asta-și dorise întotdeauna să fie. Ace Wyatt ținuse întotdeauna în colimator tot ceea ce era mai mare, mai bun, mai strălucitor, mai rapid; întindea mâna după inelele de alamă ale vieții – și le prindea dracu' pân-la ultimul.

— Mă bucur c-ai putut veni la petrecere, Sam.

— Auzi, sunt caraliu. Potol pe gratis, pileală tot așa – sunt aici.

Privirea lui Wyatt căuta deja o mână mai importantă de strâns. Scutierul cel drăgălaș îi atrase atenția și-i arătă camera de televiziune. Rânjetul wyattez se lumină cu vreo două sute de wați. Liska sări de pe scaun ca o păpușă cu arc și întinse mâna înainte ca Wyatt să-și poată vedea de drum.

— Domnule Căpitan Wyatt. Nikki Liska, omucideri. E o mare plăcere. Vă urmăresc emisiunea.

Kovac înălță o sprânceană spre ea.

— Partenera mea. Ambiția blondă.

— Dulău norocos ce ești! remarcă Wyatt, cu misoginism vesel.

Mușchii fălcilor lui Liska se flexară spasmodic, ca și cum ar fi înghițit ceva amar.

— Cred că ideea dumneavoastră de a strânge legăturile între comunități și forțele de poliție cu ajutorul emisiunii și a Internetului e o inovație strălucită.

Wyatt se umflă în pene.

— America e o cultură multimedia, spuse el sonor, în timp ce reportera de televiziune – o brunetă cu blazer roșu ca sângele proaspăt – se apropia cu un microfon. Se întoarse spre cameră, aplecându-se ca să-i audă întrebarea.

Kovac o privi pe Liska dezaprobator.

— Auzi, poate-mi dă și mie un post de consultant tehnic. Aș putea fi consultant tehnic, continuă ea, cu o arcuire răutăcioasă a buzelor. Asta ar putea fi treapta mea spre munca la filmele lui Mel Gibson.

— Eu mă duc la budă.

Kovac își croi drum prin gloata ce venise să bea pe banii lui Ace Wyatt și să înfulece aripi de pui și cașcaval pane cu condimente.

Jumătate din oamenii de-acolo nu-l cunoscuseră niciodată pe Wyatt, necum să mai fi și lucrat cu el, dar se bucurau să-i sărbătorească retragerea. Ar fi sărbătorit și ziua de naștere a lui dracu', dacă făcea cinste.

Kovac se opri în fundul salonului și privi scena, care arăta și mai suprarealist datorită podoabelor de Crăciun care străluceau în reflectoarele de televiziune.

O mare de oameni – multe fețe familiare – și totuși se simțea singur. Gol. Era timpul să se trotileze zdravăn sau să plece.

Liska se învârtea prin jurul oamenilor lui Wyatt, încercând să facă frumos pe lângă acolitul principal.

Wyatt se dusese să dea mâna cu o blondă atrăgătoare și serioasă care părea vag familiară. Îi puse mâna stângă pe umăr și se aplecă să-i spună ceva la ureche.

Elwood tăia brazdă prin bufet. Tippen încerca să flirteze cu o ospătăriță care se uita la el de parcă tocmai călcase în ceva.

Avea să sosească ora închiderii până să-i observe lipsa. Iar atunci, lipsa lui n-avea să fie decât un gând trecător.

Unde-i Kovac? S-a dus? Schmeck, bag-aicea berea.

Porni spre ușă.

— Ai fost al mai tare pe meserie! mugi un glas bețivănesc. Cine nu zice la fel, să iasă-n față! Haidați! Haidați! I-aș da-mpuțitele mele de picioare lu Ace Wyatt!

Bețivul stătea într-un scaun cu rotile care șovăia deasupra celor trei trepte din fața barului, unde se afla Wyatt.

Nu avea ce picioare să-i dea. De douăzeci de ani nu-i mai erau de niciun folos. Nu mai rămăseseră din ele decât oase subțiri și mușchi atrofiați.

În contrast, chipul îi era plin și roșu, iar partea de sus a trupului, ca un butoi.

Kovac clătină din cap și făcu un pas spre fotoliul rulant, încercând să atragă atenția bătrânului.

— Hei, Mikey! îl strigă el. Nu te contrazice nimeni.

Mike Fallon îl privi fără a-l recunoaște, cu ochii sticloși de lacrimi.

— I-un erou în mă-sa! Nu-ncerca să zici altfel! replică el furios; își repezi un braț în direcția lui Wyatt. Mor după el! Mi-e drag ca un fiu!

Pe ultimul cuvânt, glasul bătrânului se frânse, în timp ce chipul i se schimonosea de o durere interioară care n-avea nicio legătură cu cantitatea de Old Crow pe care o turnase-n el în câteva ore. Lui Wyatt îi pieri zâmbetul de star și porni spre Mike Fallon tocmai când mâna stângă a acestuia se lăsa pe roata scaunului. Kovac se repezi înainte, ciocnindu-se de

un alt beţiv.

Scaunul se înclină peste trepte şi-şi scuipă ocupantul. Mike Fallon lovi podeaua ca un sac de cartofi. Kovac îl împinse pe celălalt beţiv într-o parte şi coborî scara. Oamenii se retrăseseră surprinşi. Wyatt stătea încremenit, la trei metri distanţă, privind încruntat spre Mike Fallon. Lăsându-se într-un genunchi, Kovac spuse:

— Gata, Mikey, hai, mutra sus! Iar ai confundat-o cu curu'.

Cineva îndreptă scaunul. Bătrânul se întoarse pe spate şi făcu o încercare jalnică să se ridice, zbătându-se ca o focă eşuată pe plajă, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji.

Un tip pe care Kovac îl cunoştea de la jafuri îi trecu în partea cealaltă, şi amândoi îl săltară pe Fallon la loc în scaun. Oamenii din jur se întoarseră, ruşinaţi de situaţia bătrânului. Fallon îşi lăsă capul în piept, umilit – o imagine pe care Kovac n-ar fi vrut s-o vadă niciodată.

Îl cunoştea pe Mike Fallon din prima zi de meserie. Pe-atunci, toţi sticleţii de patrulă din Minneapolis îl cunoscuseră pe Iron Mike. Îi urmaseră exemplul şi ordinele. Şi mulţi dintre ei plânseseră ca nişte ţânci când Mike Fallon fusese împuşcat. Dar să-l vadă aşa – zdrobit în toate sensurile – era strigător la cer. Kovac îngenunche lângă scaun şi-i puse lui Mike o mână pe umăr.

— Hai, Mike. Ajunge pe seara asta, mm? Te duc cu maşina acasă.

— E totu-n regulă, Mike? întrebă cu glas lemnos Wyatt, apropiindu-se în sfârşit.

Fallon întinse spre el o mână tremurătoare, dar nu se putu îndura să ridice privirea, nici chiar când Wyatt îl luă de mână. Glasul îi era crispat şi răguşit.

— Te iubesc ca pe un frate, Ace. Ca pe-un fiu. Mai mult. Ştii, nici nu pot spune…

— Nu e nevoie să spui, Mike. Lasă.

— Îmi pare rău… îmi pare rău… bălmăjea la nesfârşit bătrânul, acoperindu-şi faţa cu cealaltă mână. Mucii îi atârnau ca un cordon elastic din nas până-n poală. Îşi udase pantalonii.

Cu coada ochiului, Kovac îi zări pe ziarişti dând târcoale ca nişte hiene.

— Îl duc eu acasă, îi spuse el lui Wyatt, ridicându-se.

Wyatt îl privea fix pe Mike Fallon.

— Îţi mulţumesc, Sam, murmură el. Eşti un băiat bun.

— Sunt un sentimental de rahat. Da’ altfel, cu ce să-mi omor timpul?

Blonda dispăruse, iar bruneta de la televiziune se strecură iar lângă Wyatt.

— Dumnealui e Mike Fallon? Ofițerul Fallon de la cazul Thorne, din anii șaptezeci?

Scutierul cu păr negru apăru ca din pământ și o îndepărtă pe reporteră, șușotindu-i serios ceva la ureche.

Wyatt își reveni și se întoarse, făcându-le semn ziariștilor să se îndepărteze, cu o privire dezaprobatoare.

— Doar un mic accident, băieți. Să ne vedem de treabă.

Kovac îl privi pe omul care suspina în scaunul cu rotile.

Să ne vedem de treabă.

Capitolul 2

— Mda, exact de-asta am angajat o guvernantă-n seara asta, spuse Liska. Ca să-i car pe toți bețivii acasă. Am făcut-o destul, când purtam uniformă.

— Nu te mai plânge, îi ordonă Kovac. Puteai să spui nu, *colega.*

— Sigur, și să arăt prost în fața Domnului Serviciu Comunitar. Speram doar să-mi observe altruismul și să-și aducă aminte, când i-aș cere o slujbă la emisiunea lui, răspunse ea pe un ton ironic.

— Am avut impresia că-ncercai să te dai la asistent, cu alte gânduri.

Liska îi dădu un pumn în braț, încercând să nu râdă.

— Nu-i adevărat! Drept cine mă iei?

— Drept cine să te fi luat *el?* Asta-i întrebarea.

— Nu m-ar fi luat.

— Nu te-a luat. E o diferență.

Femeia se prefăcu îmbufnată.

— Se vedea de la o poștă că-i gay.

— De la care poștă?

Străbătură în tăcere câteva străzi, în timp de ștergătoarele oscilau peste fulgii de zăpadă.

Mike Fallon stătea rezemat într-un colț al banchetei din spate, mirosind a urină, sforăind.

— Ai lucrat cu el, hmm? întrebă Liska, arătând cu capul spre pasager.

— Toată lumea a lucrat cu Iron Mike, de când am intrat eu în meserie. El era calul de război, la început. Mereu la datorie. Fiindc-așa trebuie, spunea. Asta-nseamnă să fii polițist. Și pe el l-a nimerit glonțul în șira spinării. Nu pe cine știe ce puturos care stă și trage de timp până-i vine vârsta pensionării.

— Nu există dreptate pe lumea asta.

— Mersi pentru noutate. Cel puțin, l-a înfundat pe corcitul care-a tras în el.

— Era cazul Thorne.

— Îl mai știi?

— Pe vremea aia eram copil, băi Matusalem!

— Acum douăzeci de ani? pufni el. Probabil erai ocupată să te dai în

bărci cu căpitanul echipei de fotbal.

— Cu extrema stângă, replică ea. Și dă-mi voie să-ți spun, nu degeaba-l porecliseră Mânosu.

— I-auzi, mormăi Kovac, cu colțul gurii tresărindu-i într-un chicotit. Tinks, ești mare figură!

— Trebuie să te mai bine dispună și pe tine cineva. Prea-ți place să te bălăcești în butoiul cu melancolie.

— Uite cine vorbește…

— Și care-a fost treaba cu Thorne?

— Bill Thorne era copoi. De ani de zile în patrulă. Nu-l cunoșteam. Pe-atunci, eram nou în branșă. Locuia într-un cartier de lângă West High School, unde stăteau pe-atunci mai mulți polițiști. Așa că Mike patrula prin cartier, și vede ceva care nu părea în regulă acasă la Thorne. Anunță, și pe urmă intră-n casă.

— Ar fi trebuit să aștepte întăririle.

— Mda, ar fi trebuit. Mare greșeală. Dar mașina lui Thorne era acolo. Doar era un cartier plin de polițiști. Oricum, exista un om la toate care lucrase prin zonă. Un vagabond. Thorne încercase să-l alunge de câteva ori, dar nevestisii-i era milă de el, și-i plătea ca să-i spele ferestrele. A reieșit că Thorne avea dreptate – tipul era periculos. A intrat cu forța în casă și i-a violat nevasta.

În seara aia, Thorne era de serviciu, dar trecuse pe-acasă ca să-și ia ceva. Vagabondul găsise un pistol, și l-a împușcat pe Thorne. Mortal.

Atunci a apărut Mike, și a intrat. Vagabondul a tras. Mike a ripostat. L-a nimerit, dar a căzut și el.

Pe-atunci, Ace Wyatt locuia vizavi. La un moment dat, soția lui Thorne l-a chemat, isterizată. El l-a ținut pe Mike în viață, până a venit salvarea.

— Așa se explică ce-am auzit astă seară.

— Mda, făcu Kovac, gânditor din nou. În parte, cel puțin.

Erau multe de spus despre drumul parcurs de Iron Mike Fallon, eroul căzut, până la bătrânul Mike Fallon, alcoolicul decăzut. Breasla era prea plină de povestiri triste și bețivi și mai triști. Cel de pe bancheta din spate se aplecă și borî pe jos, chiar când Kovac oprea în fața casei lui. Gemând, Kovac își lovi fruntea de volan. Liska deschise portiera și-l privi.

— Nicio faptă bună nu rămâne nepedepsită. N-am să-ți fac curat aici, *colega.*

•

De afară, casa arăta mică și îngrijită, într-un cartier de case mici și îngrijite. Înăuntru era cu totul altceva. Soția lui Fallon murise cu ani în urmă. De cancer. Locuia singur. Peste tot mirosea a bătrân și a ceapă prăjită. Camerele erau mobilate doar cu strictul necesar, ca să rămână loc pentru scaunul rulant. Un amestec pestriț de vechituri și obiecte moderne. Un șezlong de masaj stătea în centrul livingului, îndreptat spre televizorul color cu diagonală mare.

Canapeaua era o relicvă din anii șaptezeci. Sufrageria arăta de parcă n-ar mai fi fost folosită de două decenii, probabil rămasă așa cum o lăsase doamna Fallon, cu excepția sticlelor de alcool de pe masă.

Două paturi gemene ocupau aproape tot dormitorul strâmt – unul plin cu grămezi de haine, celălalt cu o încâlceală de cearșafuri. Rufe murdare fuseseră aruncate în preajma coșului plin. O sticlă de Bourbon Maker's Mark stătea pe noptieră, lângă un borcan de jeleu cu Barney Dinozaurul pe etichetă.

În celălalt capăt al camerei, scrinul răposatei soții era acoperit cu fotografii de familie, dintre care vreo jumătate de duzină zăceau cu fața în jos.

— Îmi pare rău… Îmi pare-așa de rău… mormăia Mike, în timp ce Kovac îl punea în pat.

Liska găsi un alt coș de rufe și strânse hainele aruncate, strâmbând din nas, dar fără să se plângă.

— Las-o moartă, Mike. Tuturor ni se întâmplă, uneori, îl consolă Kovac.

— Christoase, m-am pișat pe mine.

— N-are nimic.

— Îmi pare rău. Unde lucrezi, Sam?

— La omucideri.

Fallon râse slab, disprețuitor, bețivănește.

— Mare sculă! Prea mișto pentr-un agent în uniformă.

Kovac oftă adânc și se îndreptă, cu privirea oprindu-i-se pe fotografiile de pe scrin.

Fallon avea doi fii. Cel mai tânăr – Andy – era polițist. Lucrase o vreme la jafuri. Ale lui erau fotografiile întoarse cu fața în jos, descoperi Kovac când le ridică. Un băiat arătos. Atletic. Avea și o poză în echipament de baseball. Era clădit compact, ca un motan. O altă fotografie îl arăta în

uniforma de polițist, la absolvirea academiei. Mândria și bucuria lui Mike Fallon, ducând mai departe tradiția familiei.

— Ce mai face Andy?

— A murit, mormăi Fallon.

Kovac se întoarse brusc spre el.

— Ce?

Fallon își feri privirea. În lumina lămpii, arăta firav, cu pielea palidă și zbârcită ca pergamentul vechi.

— Pentru mine e mort, spuse el încet.

Apoi închise ochii și-și pierdu cunoștința.

•

Tristețea și finalitatea cuvintelor lui Mike Fallon îl urmăriră pe Kovac tot drumul până înapoi la Patrick's, unde o lăsă pe Liska să prindă finalul petrecerii. Își continuă drumul pe străzile lăturalnice pustii, care se umpleau cu zăpadă, îndepărtându-se de centru, spre cartierul cam sărăcăcios unde locuia.

Copacii bătrâni dominau bulevardul, cu rădăcinile făcând trotuarele să se cocoșeze ca autostrada din Los Angeles după un cutremur.

Casele erau înghesuite umăr la umăr, unele mari și pătrate, împărțite în apartamente, altele mai mici. Pe o parte a străzi se înșira un rând pestriț de mașini, cealaltă era degajată pentru înlăturarea zăpezii. Casa de la est de a lui Kovac era împodobită pentru Crăciun de părea mai-mai să-și dea sufletul, sufocată de povara ghirlandelor colorate. Un Santa de plastic și un ren erau montați pe acoperiș.

Alt Santa încerca să se îndese în horn. Al treilea stătea pe peluză, contemplându-i pe primii doi, în timp ce la doi pași distanță magii se pregăteau să-l viziteze pe Christos în iesle.

Toată curtea era luminată de reflectoare. Kovac coti pe aleea casei lui și intră, fără a se deranja să aprindă lumina. Intra destulă de la vecini. Locuința lui nu era foarte diferită de a lui Mike Fallon, conținând la fel de puțină mobilă.

Ultimul divorț îl lăsase numai cu resturi, pe care nu se ostenise să le înlocuiască. Și el era un rest, așa că se potrivea. Cea mai mare plăcere a lui din ultimii cinci ani fusese acvariul. O încercare jalnică de a-și aduce în casă alte făpturi vii. Nu avea fotografii ale copiilor sau rudelor. Două căsnicii ratate nu păreau a fi motive de laudă. Păstrase multe amintiri

neplăcute, și nu-și mai văzuse fiica încă din copilărie.

Într-un fel, era moartă pentru el, probabil. Dar mai degrabă părea nici să nu fi existat vreodată. După divorț, mama ei se recăsătorise jenant de repede, iar noua familie se mutase la Seattle. Kovac nu-și văzuse fata crescând, practicând sporturi sau urmându-l în lumea legii.

Se învățase să nu se gândească la șansele pierdute… de cele mai multe ori. Se duse sus în dormitor, dar patul nu-l atrăgea. Îl durea capul. Se așeză în fotoliul de lângă fereastră și privi la spectacolul de lumină țipătoare din vecini.

Pentru mine e mort, spusese Mike Fallon despre fiul lui.

Ce l-ar fi îndemnat pe un om să spună așa ceva despre un copil care fusese mândria vieții lui? De ce rupsese această legătură, când în rest nu mai avea aproape nimic?

Kovac își scoase din buzunar guma Nicorette și o aruncă în coșul de gunoi, luă din sertarul noptierei un pachet de Salem pe jumătate gol și-și aprinse una.

Cine să-i spună să n-o facă?

Capitolul 3

Fotografia are o anume falsitate. Majoritatea oamenilor i-ar arunca o privire, ar simți un fior prompt de oroare, apoi s-ar grăbi să conchidă că era o glumă perversă. Fotograful nu e ca majoritatea oamenilor.

În timp ce artistul contemplă portretul, are o senzație inițială de șoc, dar ceea ce urmează imediat după ea e un amestec straniu și complicat de emoții: groază, fascinație, ușurare, vinovăție. Iar dedesubtul acelui strat, o altă dimensiune, mai întunecată, a simțirii: o anumită stare de surescitare… un sentiment de control… o senzație de putere. Simțăminte care sunt înspăimântătoare, grețoase.

Există o putere enormă în a lua o viață. A lua o viață: fraza implică luarea energiei unei alte ființe vii și adăugarea ei la propria forță vitală. Ideea e seducătoare, într-un sens sinistru. Creează dependență la un anumit gen de individ: genul care ucide sportiv.

Eu nu sunt așa. N-aș putea fi niciodată așa.

Chiar în timp ce jură astfel, amintiri ale unei alte morți străfulgeră fotogramă cu fotogramă prin memorie: violență, mișcare, sânge, zgomot alb vuind în urechi, un urlet intern asurzitor care nu poate fi auzit. Apoi tăcere și nemișcare, și cumplita revelație: *eu am făcut-o.*

Și senzația de surescitare… și putere…

Sentimentele tenebroase se târăsc prin suflet ca un șarpe, sinuos și lucios. În urma lor, conștiința se cutremură. Frica se ridică precum un val care inundă totul.

Fotograful privește imaginea imortalizată a unui cadavru ce dansează la capătul unei funii, imaginea reflectată într-o oglindă, oglinda pe care e mâzgălit un singur cuvânt. *Sorry.*

Îmi pare-așa de rău…

Capitolul 4

— Andy Fallon a murit.

Liska îl întâmpină pe Kovac cu vestea la intrarea în sediul C.I.D. I se tăie respirația.

— Ce?

— Andy Fallon a murit. L-a găsit un prieten, azi-dimineață. Pare să se fi sinucis.

— Iisuse… murmură Kovac, simțindu-se la fel de dezorientat ca dimineață, când se dăduse jos din pat prea repede pentru capul care-i pulsa de durere. În ochiul minții îl văzu pe Mike Fallon, firav și alb; îl auzi rostind cuvintele: *Pentru mine e mort.* Iisuse.

Liska îl privea, în așteptare. Reveni la realitate.

— Cine-i sus?

— Springer și Copeland, răspunse ea, uitându-se în jur să nu tragă cineva cu urechea. *Erau* sus. La trecut. M-am așteptat s-o vrei tu, așa c-am înhățat-o.

— Nu știu dac-ar trebui să-ți mulțumesc, sau să doresc ca părinții tăi să fi folosit prezervative mai bune, mormăi Kovac, pornind spre boxa lor.

— L-ai cunoscut pe Andy?

— Nu. Nu prea. Ne-am întâlnit doar de câteva ori. Sinucidere… Băi frate, nu vreau să fiu eu ăla care-i va spune lui Mike.

— Ai prefera să trimiți un agent? Sau pe cineva de la morgă? întrebă Liska pe un ton dezaprobator.

Kovac suflă scurt și închise ochii o secundă, în timp ce povara i se așeza pe umeri.

— Nu.

Soarta îl legase de Iron Mike cu ani în urmă, și din nou, în seara trecută. Putea măcar să mențină o anumită continuitate pentru bătrân. Să-l ajute să primească vestea de la cineva cunoscut.

— Nu crezi c-ar trebui să ne repezim? întrebă Liska, uitându-se în jur după Copeland și Springer. Să-ncercăm s-o ținem sub obroc. Andy fiind de meserie, așa și pe dincolo.

— Mda, răspunse Kovac, aruncând o privire spre beculețul telefonului,

care clipea. Hai s-o ardem până nu ne-ncalță Leonard cu încă o „crimă de mâine”.

•

Andy Fallon locuia într-o casă cu mezanin, la nord de cartierul trendy cunoscut ca Uptown.

Zonă a păturilor stilate în continuă ascensiune, Uptown-ul se afla, de fapt, la sud de Downtown, ceea ce pentru Kovac n-avusese sens niciodată. „Uptown” în sensul de a fi prea șic pentru de-alde el, probabil. Centrul de afaceri era plin de reclame și renovări – baruri, restaurante Yuppie și cinematografe de artă. Casele din vest, lângă Lake of Isles și Lake Calhoun, aveau mare căutare.

A lui Fallon se afla doar destul de departe spre nord-est ca să poată fi plătită dintr-un singur salariu de polițist. Două mașini ale poliției staționau la bordură. Liska porni înainte pe trotuar, mereu nerăbdătoare să înceapă un nou caz. Kovac o urma mai încet, îngrozindu-se de cel de-acum.

— Așteptați doar s-aruncați o privire, spuse agentul care le deschise ușa. Ăsta-i pentru album.

Vorbea pe un ton aproape ironic. Era prea vechi în branșă, imaginea morților îl amorțise până la a nu mai fi oameni pentru el, ci doar simple cadavre. Toți polițiștii ajungeau așa, sau se lăsau de meserie înainte de a-și pierde mințile. Moartea pur și simplu nu-i putea afecta la nivel personal de fiecare dată când o întâlneau. Kovac știa că nici el nu făcea excepție. Dar de astă dată avea să fie altfel. Deja era altfel.

Liska îi aruncă polițistului privirea mată pe care toți detectivii ajungeau s-o stăpânească încă de la începuturile carierei.

— Unde-i cadavrul?

— În dormitor. Sus.

— Cine l-a găsit?

— Un „prieten”, răspunse agentul, pe același ton ironic, schițând ghilimelele cu degetele. E în bucătărie, plânge.

Kovac îi privi ecusonul cu numele și se aplecă spre el, înghesuindu-l.

— Burgess?

— Mda, răspunsul agentul, rezistând vizibil imboldului de a face un pas înapoi.

Liska notă numele și numărul matricol în carnet.

— Ai fost primul la fața locului? întrebă Kovac.

— Mda.

— Ți-ai folosit gura asta ca să vorbești cu tipul care-a găsit cadavrul?

Burgess se încruntă, bănuitor.

— Mda…

Kovac făcu încă un pas în spațiul personal al polițistului.

— Burgess, mereu ești un căcănar așa de-mputit, sau azi e o zi specială?

Agentul se înroși, cu chipul crispându-i-se.

— Vezi cum vorbești, îi ordonă Kovac. Victima era copoi, și ta-su la fel. Arată puțin respect.

Burgess își strânse buzele și făcu un pas înapoi, cu ochii reci.

— Da, domnule.

— Nu vreau să intre nimeni aici dacă n-are insignă, sau dacă nu-i de la medico-legal. Ai înțeles?

— Da, domnule.

— Și vreau să înregistrezi fiecare nume, număr matricol, și orele când intră și ies pe ușă. Ești în stare?

— Da, Domnule.

— A, asta nu i-a plăcut, șopti încântată Liska, în timp ce-l lăsau pe Burgess la ușă și porneau spre fundul casei.

— Zău? Dă-l în mă-sa.

Kovac îi aruncă o privire.

— Andy Fallon era poponar?

— Gay, îl corectă ea. De unde să știu? Nu mă-nvârtesc cu șobolanii de la LA. Drept cine mă iei?

— Chiar vrei să știi? i-o întoarse Kovac, apoi o întrebă: lucra la Interne? Nu mă mir că Mike a spus că puștiul era mort pentru el.

Bucătăria era decorată în verde vânătoresc, cu lemnărie albă imaculată și toate lucrurile la locurile lor. Arăta ca bucătăria cuiva care știa să facă mai mult decât să pună în funcțiune cuptorul cu microunde – bufet comercial, vase agățate pe suportul de fier deasupra mesei de lucru cu plasă de granit, plină de cuțite mari și un fund de lemn.

În latura opusă a încăperii, la masă rotundă cuibărită într-un bovindou, stătea „prietenul”, cu capul în mâini. Un tip arătos, în costum închis la culoare. Păr roșcat, tuns cu stil. Un chip rectangular plin de unghiuri ascuțite și pistrui.

Pistruii ieșeau în evidență pe pielea palidă de stres și din cauza luminii

cenușii reci care intra pe ferestre. Abia dacă ridică privirea când intrară în bucătărie. Liska îi arătă legitimația și făcu prezentările.

— Înțelegem că dumneavoastră ați găsit cadavrul, domnule…

— Pierce, răspunse el cu glas răgușit, trăgându-și nasul. Steve Pierce. Da. Eu… l-am găsit.

— Știm că e îngrozitor pentru dumneavoastră, domnule Pierce, dar va fi nevoie să stăm de vorbă, când terminăm. Înțelegeți?

— Nu, răspunse el, clătinând din cap. Nu înțeleg nimic. Nu-mi vine să cred. Pur și simplu nu-mi vine să cred.

— Ne pare rău pentru pierderea suferită, spuse automat Liska.

— N-ar fi făcut asta, mormăi Steve Pierce, privind tăblia mesei. N-ar fi făcut-o. Pur și simplu nu e posibil.

Kovac nu spunea nimic. În timp ce urcau scara, în piept i se forma un sentiment de groază.

— Am o presimțire rea, Tinks, murmură el, trăgându-și mănușile de latex. Sau poate mă paște un atac de inimă. Ăsta ar fi norocul meu. În sfârșit m-am lăsat de fumat, și acum fac un atac de inimă.

— Ei, să nu mori la locul faptei, replică Liska. Mare pacoste ar mai fi hârțogăraia, pe urmă.

— Ce înțelegătoare ești!

— Mai bine așa, decât ca tine. Nu faci niciun atac de inimă.

Etajul făcuse cândva parte din pod, dar fusese convertit cu pricepere într-un apartament. Grinzile de lemn rămăseseră expuse, creând un efect de mansardă. Un loc frumos și intim pentru a muri, își spuse Kovac, observând totul dintr-o privire. Cadavrul era spânzurat cu un știreang tradițional, la câteva zeci de centimetri dincolo de patul cu baldachin. Frânghia era petrecută peste o grindă și legată undeva la capul patului, într-un loc ascuns de așternut.

Patul era făcut cu grijă, nu părea să fi fost folosit recent. Kovac observă aceste lucruri subconștient, concentrat asupra victimei. Își aminti fotografiile pe care le văzuse pe scrinul lui Mike Fallon: tânărul chipeș, atletul, polițistul îngrijit, cu Mike zâmbind mândru alături. Aceeași fotografie de la absolvirea academiei stătea și pe scrinul lui Andy Fallon. *Chipeș puști,* își aduse el aminte că-și spusese. Acum, chipul cel arătos era decolorat, desfigurat, vânăt și umflat, cu gura încremenită într-un rictus.

Ochii erau întredeschiși și tulburi. Trecuse câtva timp de când era acolo.

O zi, două, presupuse Kovac, după lipsa vizibilă a rigidității cadaverice, întinderea pielii și miros. Aroma grețos-dulceagă a începutului descompunerii, combinată cu urină și fecale stătute. Moartea făcuse mușchii să se relaxeze, iar vezica și rectul de deșertaseră pe podea.

Trupul era gol. Brațele îi atârnau pe de lături, cu pumnii strânși, aduși puțin în față. Pe nodurile degetelor avea pete vinete – sângele adunat în extremitățile inferioare. Picioarele, la doar câțiva centimetri deasupra podelei, erau umflate și de un vânăt închis și ele.

Kovac se lăsă pe vine, apucă o gleznă și apăsă un moment carnea cu degetul, apoi îi dădu drumul. Așteptă ca pielea să se albească, dar nu se întâmplă nimic. Sângele se coagulase de mult. Piciorul era rece la atingere. O oglindă înaltă, în ramă de stejar, stătea rezemată de perete, la vreo trei metri în fața cadavrului.

Acesta se reflecta complet, distorsionat de unghiul oglinzii. Pe sticlă fusese scris cuvântul *Sorry,* cu ceva închis la culoare.

— Mereu mi-am închipuit că tipii ăștia de la Interne sunt perverși.

Kovac se uită la cei doi agenți în uniformă care stăteau la zece pași distanță, privind oglinda cu zâmbete afectate.

Erau doi malaci tunși perie, iar cel mai înalt avea capul pătrat ca un bloc de ciment. Pe ecusoanele lor scria „Rubel” și „Ogden”.

— Băi, Tăntălăul și Gogomanul, se răsti Kovac. Cărați-vă dracu din câmpul meu infracțional. Ce puii mei aveți? Călcați totul în picioare.

— S-a sinucis, răspunse cel mai urât dintre ei, de parcă ar fi avut vreo importanță.

Kovac simți că se înroșea la față.

— Nu-mi zi tu mie ce-a făcut și ce n-a făcut, băi Bulă. Habar n-ai de nimic. Poate că peste dooj’ de ani o să ai și tu dreptul la o opinie. Și-acum, beș în mă-ta de-aici. Duceți-vă jos și securizați zona. Nimeni să nu vină mai aproape de trotuar. Și țineți-vă fleanca. Unde-i un cadavru, hop și ziariștii. Dacă citesc în ziar un singur cuvânt despre treaba asta, continuă el, arătând spre oglindă, am să știu cine-a dat din gură. S-a-nțeles?

Ofițerii se uitară unul la altul posomoriți, apoi porniră spre scară.

— Un șobolan de la I.A. își scurtează zilele, mormăi printre dinți urâtul. Ce mare crimă? A făcut un bine la toată lumea, după mine.

Kovac privi lung cadavrul. O vedea pe Liska cercetând prin jur, notând fiecare detaliu, schițând camera, poziția mobilei și a oricărui lucru care-ar

fi putut să fie semnificativ. Făceau cu rândul treaba asta – însemnările de la locul faptei. Acum era rândul lui să facă fotografiile Polaroid preliminare. Începu cu planurile generale ale camerei, apoi se apropie încet de cadavru, fotografiindu-l din toate unghiurile. Fiecare fulger al blitzului îi întipărea câte o amintire în memorie – mortăciunea care fusese fiul lui Mike Fallon; grinda peste care era petrecut lațul; treptele de gimnastică Reebok din spatele cadavrului, destul de aproape ca să fi fost folosite de Andy Fallon pentru marea lui urcare spre căderea în lumea de apoi; oglinda. *Sorry.*

Sorry. Da, era trist.

Îi păruse rău lui Andy Fallon? Pentru ce? Sau altcineva mâzgălise cuvântul?

Ventilatorul cuptorului intră în funcțiune, iar cadavrul începu să se răsucească încet, ca o pița uriașă, în putrefacție. Imaginea din oglindă îi era parteneră în dansul macabru.

— Nu i-am înțeles niciodată pe oamenii care se dezbracă în pielea goală înainte de a se sinucide, comentă Liska.

— E un gest simbolic. Lepădarea pielii lumești.

— Pe mine n-o să mă găsească nimeni goală.

— Poate că nu s-a sinucis, răspunse Kovac.

— Crezi că s-ar putea să i-o fi făcut-o altcineva? Sau să-l fi silit? Omorurile prin spânzurătoare sunt foarte rare.

— Ce-ți spune oglinda asta? se interesă Kovac, deși pentru el nu era o întrebare.

Liska studie un moment trupul gol, apoi se uită spre oglindă, unde văzu reflectată o parte din sine însăși, alături de Andy Fallon.

— Băi nene… murmură ea încet. Un accident autoerotic? N-am mai văzut niciodată.

Kovac nu răspunse, încercând să-și imagineze ce i-ar fi putut spune lui Mike. Era destul de rău că trebuia să le explice unor străini asfixia autoerotică, cum făcuse de câteva ori în cariera lui.

Dar cum să-i spui unui polițist aspru, de linie dură, de pe vremuri, că fiul lui încercase să-și facă o plăcere sexuală tăindu-și alimentarea cu oxigen, prilej cu care se strangulase?

— Dar de ce mesajul? se întrebă cu voce tare Liska. Pentru mine, *sorry* înseamnă sinucidere. De ce-ar fi scris asta, dacă voia doar să se distreze?

Kovac își atinse cu o mână creștetul capului îndurerat și se strâmbă.

— Știi, în unele zile pur și simplu nu merită să te dai jos din pat.

— Mda, mă rog… Ai de ales, replică Liska, arătând cu capul spre cadavru. Nu mi se pare c-arată prea drăguț. Întotdeauna mi-am zis că o zi proastă, viu, e mai bună decât orice fel de zi, mort.

— Fir-ar să fie! mormăi Kovac.

Liska se ghemui în fața oglinzii, ca să examineze mai îndeaproape scrisul. Privi imaginea reflectată a lui Kovac.

— Nu cu mine, în fața unui mort. Nu-s genul.

— Las' c-ai înțeles tu.

— Am înțeles.

Se ridică încet, încetând jocul, și-l atinse pe braț, privindu-l cu ochii ei albaștri plini de sinceritate.

— Îmi pare rău, Sam. De parcă nu-i era și așa destul de greu lui Iron Mike, bătrânu'…

Kovac își privi colega un moment, coborî ochii spre mâna mică de pe mâneca lui, apoi se gândi o clipă s-o ia într-a lui. Doar pentru mângâierea contactului cu altă ființă umană. Liska nu purta inele – ca să nu-și încurce pețitorii, spunea ea. Avea unghiile scurte și nelăcuite.

— Mda, șopti el.

De la parter se auzi un strigăt, apoi o bubuitură sonoră, urmat de alte strigăte. Liska coborî scara din două salturi, ca o capră neagră. Kovac o urmă tropăind greoi. Rubel încerca să-l smulgă pe Steve Pierce de deasupra trupului prăbușit al lui Odgen.

— Dă-te de pe el!

Turbat de furie, Pierce îl îmbrânci și-i dădu un pumn lui Odgen, nimerindu-l în plin, după sunetul bufniturii și mormăitul înfundat care o însoți. Rubel îl înhăță din nou pe Pierce, înconjurându-i gâtul cu un braț și smulgându-l în sus, în timp ce-i zbiera la ureche:

— Am zis să te dai de pe el!

Odgen, adunându-și picioarele sub trup, alunecă pe podeaua lustruită. Sub pantalonii groși îi trosniră cioburi de sticlă și porțelan. Se agăță de marginea dulapului cu veselă peste care se răsturnaseră și se săltă în picioare, Avea chipul pătat cu roșu și-i curgea sânge din nas. Se șterse cu o mână, holbând neîncrezător ochii. Probabil avea cu vreo douăzeci de kile mai mult decât Steve Pierce.

— Ești arestat, băi labă! răcni el, arătând spre Pierce cu degetul plin de sânge.

— Dă-i drumul! strigă Liska la Rubel.

Chipul lui Pierce se învinețise, deasupra brațului care-l strângea de gât. Rubel îl eliberă, iar Pierce căzu în genunchi, gâfâind țiuitor. Tuși și-l privi pe Odgen cu ochi plini de venin.

— Ticălosule!

— Nu e arestat nimeni, declară Kovac, pășind între ei.

— Vreau să plece de-aici! ceru răgușit Pierce, ridicându-se cu greu în picioare; ochii îi luceau de lacrimi și furie. Scoateți-i de-aici!

— Băi… începu Odgen.

Kovac îl izbi în piept cu podul palmei. Parcă ar fi plesnit o lespede de bazalt.

— Gura! Afară!

Rubel trecu pe lângă el, iar Odgen îl urmă, fierbând. Kovac se ținu după ei până în living.

— Ce dracu' i-ai spus?

— Nimic, replică Rubel.

— Cu boul astălalt vorbeam. I-ai zis o idioție, este? Christoase, ce întrebare! La fel de bine puteam să-ntreb dacă rahatu-i căcăniu, remarcă dezgustat Kovac.

— M-a atacat! protestă indignat Odgen. Ultraj la adresa unui ofițer.

— Zău? replică scurt Kovac, vârându-i-se în față. Vrei s-o iei pe calea asta, Odgen? Să scrii un raport în care să explici rasolul ăsta? Vrei ca domnul Pierce să dea o declarație? Vrei ca superiorii tăi să citească acolo ce bătut în cap ești?

Îmbufnat, ofițerul scoase o batistă murdară din buzunar și se tamponă sub nas.

— O să ai noroc dacă nu sună la comisia cetățenească, să dea-n judecată departamentul poliției, continuă Kovac. Și-acum, cărați-vă de-aici și faceți-vă treaba.

Rubel ieși pe ușa din față, cu fălcile strânse și ochii îngustați. Odgen îl urmă tropăind mărunt până-n stradă, cu batista însângerată la nas, în timp ce dădea din mâna cealaltă încercând să-și convingă de ceva colegul, care nici nu voia s-audă. Furgonul criminalistic opri în spatele mașinii de la bordură. Două mașini mici și ticsite năvăliră din direcții opuse, ca niște bondari.

Ziariștii. Lui Kovac începu să i se răsfrângă buza. Reveni în casă, unde-l surprinse pe Burgess întinzând mâna spre un raft cu casete video de lângă

televizor.

— Nu pune mâna pe nimic! îl repezi Kovac. Ieși în față și ține reporterii afară. „*No comment*” – crezi că ești în stare s-o zici, sau are prea multe silabe pentru tine?

Burgess lăsă capul în piept.

— Și vreau să fie notate și verificate toate numerele mașinilor de pe stradă. E clar?

— Da, să trăiți, scrâșni printre dinți polițistul, ieșind.

— De unde i-or fi găsind pe-ăștia? se întrebă Kovac, revenind în bucătărie.

— Îi prăsesc în nord, ca animale de turmă, răspunse Liska, ieșindu-i în întâmpinare sub arcada ușii. Odgen a făcut o poantă despre-un poponar în minus. Pierce și-a pierdut cumpătul. Cine să-l condamne?

— Excelent, bombăni Kovac. Să sperăm că n-o să facă gură. E destul de rău că Andy Fallon a murit. N-avem nevoie să afle toată zona metropolitană încotro dădea cu scula.

Chiar atunci intrară criminaliștii, cu trusele și camerele de luat vederi. Locul faptei avea să fie fotografiat din nou și filmat pe video. Urmau să se preleveze amprentele. Dacă existau probe de recoltat, aveau să fie fotografiate, cu pozițiile măsurate precis și notate; totul urma să fie înregistrat, marcat și împachetat cu mare grijă pentru a stabili succesiunea de custodie, astfel încât să existe evidența fiecărui moment.

Și în tot acel timp, trupul lui Andy Fallon avea să rămână atârnat acolo, în așteptarea celor de la medicină legală. Kovac îi dădu câteva informații criminalistului șef și-i trimise sus.

Liska îl adusese pe Steve Pierce înapoi la bucătărie. Stătea așezat la masă ca un om căruia-i venea să se plimbe nervos, frecându-și gâtul cu o mână. Avea degetele mânjite de sângele lui Odgen. Își lărgise cravata și-și descheiase gulerul. Costumul negru îi stătea boțit pe trup.

— Putem să luăm loc, Steve? întrebă Kovac.

Pierce nu răspunse. Se așezară oricum. Kovac scoase un reportofon din buzunar, îl deschise și-l puse pe masă.

— O să înregistrăm ce vorbim aici, Steve, îi explică el pe un ton firesc, ca să fim siguri că toate detaliile sunt clare când ajungem la secție, să ne scriem rapoartele. E totul în regulă?

Pierce dădu din cap obosit, trecându-și o mână prin păr.

— Am nevoie să răspunzi cu voce tare, Steve.

— Da. Sigur. Perfect.

Încercă să-și dreagă glasul. Gura îi era încadrată între două riduri de amărăciune.

— Au să-l… aducă jos acum? întrebă el, cu glasul înecându-i-se pe ultimele cuvinte.

— Oamenii medicului legist vor face asta, răspunse Liska.

O privi ca și cum abia atunci ar fi înțeles că urma să se facă o autopsie. Ochii i se umplură de lacrimi și se uită pe fereastră, la zăpada din curte, încercând să se stăpânească.

— Cu ce te ocupi, Steve? întrebă Kovac.

— Investiții. Lucrez la Daring-Landis.

— Locuiești aici? În casa asta?

— Nu.

— De ce-ai venit azi încoace?

— Trebuia să mă întâlnesc cu Andy la o cafea, ieri, la Caribou, în Uptown. Voia să-mi spună ceva. N-a venit. Nu mi-a răspuns nici la telefon. M-am alarmat, așa că am trecut pe aici.

— În ce relații erai cu Andy Fallon?

— Suntem prieteni.

Vorbea la prezent.

— Din colegiu. Amici. Înțelegeți.

— Poate ne ajuți să înțelegem mai bine, îi ceru Kovac. Ce fel de prieteni?

Fruntea lui Pierce se brăzdă.

— Păi, știți, la o bere, la o pizza, la câte-un meci de baschet… Ne uitam împreună la *Monday Night Footbal*... Chestii de-ale băieților.

— Nimic mai… intim?

Kovac îl observă atent. Văzu cum se înroșea de la guler în sus.

— Ce sugerați, domnule detectiv?

— Întreb dacă aveați o relație sexuală, răspunse Kovac cu o brutalitate calmă.

Pierce arăta de parcă ar fi fost gata să-i explodeze capul.

— Sunt hetero. Nu că v-ar privi cu ceva.

— Sus e un mort, răspunse Kovac. Asta-nseamnă că mă privește tot ce are legătură cu el. Domnul Fallon cum era?

— Andy-i gay, spuse Pierce, cu ochii plini de înverșunare amară. Asta-nseamnă că nu-i nicio problemă c-a murit?

Kovac își desfăcu mâinile.

— Ascultă, pe mine nu mă interesează cine unde și-o bagă. Am nevoie doar de un sistem de referință pentru anchetă.

— Mare meșter mai ești cu cuvintele, domnule detectiv.

— Ai spus că Andy voia să vorbiți ceva, îi aminti Liska, atrăgându-i atenția spre ea, astfel încât Kovac să poată observa fiecare tic facial. Știi despre ce anume?

— Nu. Nu mi-a spus.

— Când ai vorbit ultima oară cu el? întrebă Kovac.

Pierce îi aruncă o privire pieziș, cu ostilitate.

— Ăă, vineri, cred că era. Logodnica mea era ocupată în seara aia, așa că am trecut pe la Andy. Nu ne-am văzut prea mult în ultima vreme. Am venit să-i propun să ieșim la o cafea, sau ceva. Să mai povestim.

— Deci, trebuia să vă întâlniți ieri, dar Andy n-a apărut.

— Am sunat de vreo două ori, și mi-a răspuns robotul. M-am hotărât să trec pe-aici. Să văd dacă era totul în regulă.

— De ce nu te-ai gândit că poate era doar ocupat? Poate trebuise să se ducă la slujbă mai devreme.

Pierce îl privi încruntat.

— Scuză-mă că-mi fac griji pentru prietenii mei. Cred c-ar trebui să fiu la fel de nesimțit ca noi. La ora asta puteam să fiu la birou. Aș fi scăpat de neplăcerea să văd…

Se întrerupse, când în minte îi reveni imaginea. Cu chipul încă roșu, dar lucios ca de ceară, se uită pe fereastră, de parcă albul senin al zăpezii ar fi putut să-l liniștească.

— Și cum ai intrat în casă? se interesă Kovac. Ai cheie?

— Ușa nu era încuiată.

— Vorbise despre sinucidere? întrebă Liska. Părea deprimat?

— Părea… frustrat. Cam abătut, da, dar nu atât de rău încât să se sinucidă. Pur și simplu nu-mi vine să cred. N-ar fi făcut una ca asta, fără ca mai întâi să-ncerce să ia legătura cu cineva.

Așa voiau întotdeauna supraviețuitorii să creadă, la început. Kovac o știa din experiență, întotdeauna voiau să creadă că cei dragi ar fi cerut ajutor, înainte de a face pasul fatal. Niciodată nu acceptau ideea că se putea

ca ei înșiși să nu fi observat anumite semnale.

Dacă reieșea că Andy Fallon se sinucisese, la un moment dat Steve Pierce ar fi început să se întrebe dacă nu existaseră zeci de semne, care lui îi scăpaseră pentru că era egoist, sau laș, sau orb.

— De ce era abătut?

Pierce făcu un neputincios.

— Nu știu. De-ale serviciului. Sau poate de-ale familiei. Știu că avea niște probleme cu taică-său.

— Și alte relații? întrebă Liska. Era cu cineva?

— Nu.

— Cum poți fi atât se sigur? insistă Kovac. Nu locuiai aici. Nu vă vedeați des. Vă întâlneați doar din când în când, la o cafea.

— Eram prieteni.

— Și totuși, nu știi prea bine ce-l frământa. Nu știi cu adevărat cât de deprimat putea să fie.

— Îl cunoșteam pe Andy. *Nu* s-ar fi sinucis, insistă Pierce, ajungând la capătul răbdării.

— Pe lângă că ușa era descuiată, reluă Liska, mai părea ceva anormal, sau să lipsească?

— N-am observat. Oricum, nici n-am fost prea atent. Venisem să-l caut pe Andy.

— Steve, l-ai știut vreodată pe Andy să practice unele ritualuri sexuale neobișnuite? întrebă Kovac.

Pierce sări de pe scaun, împingându-l înapoi.

— Sunteți ceva de *necrezut,* fraților!

Se răsuci în loc, ca și cum ar fi căutat un martor sau o armă. Kovac își aminti de cuțitele de pe masa de lucru și de furia turbată cu care Pierce îl lovise pe Odgen.

Se ridică și trecu între Pierce și cuțite.

— Nu e nimic personal, Steve. Meseria, doar. Avem nevoie de cea mai clară imagine posibilă.

— Sunteți niște sadici împuțiți! strigă Pierce. Prietenul meu e *mort,* și voi…

— Și noi nu știm nimic despre el, completă rezonabil Kovac. Și nici despre *tine* nu știm. Ce știu eu, puteai chiar tu să-l omori.

— Dar e absurd!

— Și mai știi ceva? continuă Kovac. Găsesc un tip gol, spânzurat, în fața oglinzii… Zi că-s un puritan, dar mi se pare cam ciudat. Știi, îmi vine să cred că se ținea de unele chestii mai neobișnuite. Dar poate că și ție-ți place. Poate nici nu clipești când e vorba de rahaturi de-astea. De unde să știu eu? Poate că-n fiecare zi te strângi de gât ca să te exciți. Poate faci na-na cu varga electrică de-nsemnat vite. Dacă așa e, dacă tu și Fallon practicați împreună ceva de soiul ăsta, ar fi mai bine să ne spui acum, Steve.

Pierce începuse să plângă, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji și mușchii feței încordați, ca și cum s-ar fi chinuit să-și stăpânească emoțiile care-l sfâșiau.

— Nu.

— Nu, adică nu făceați așa ceva, sau nu, nu vrei să ne spui?

Pierce închise ochii și-și lăsă capul în piept.

— Dumnezeule, nu-mi vine să cred…

Dintr-odată, povara deveni prea grea pentru el. Căzu pe pardoseală în genunchi și se chirci înainte, cu capul în mâini.

— De ce se-ntâmplă toate astea…?

Kovac îl privi, cu un sentiment familiar de remușcare obosită. Se ghemui lângă el și-i puse o mână pe umăr.

— Asta vrem și noi să aflăm, Steve, spuse el încet. Poate că nu-ți place întotdeauna felul cum o facem. Și poate că nu-ți place nici ce descoperim. Dar până la urmă, asta dorim cu toții – adevărul.

Chiar în timp ce vorbea, Kovac știa că, la găsirea adevărului, nimeni n-avea să-l dorească. Pur și simplu n-avea să existe un motiv întemeiat pentru ca Andy Fallon să fi murit.

Capitolul 5

Casa lui Mike Fallon arăta oarecum mai singuratică în lumina cenușie a zilei. Noaptea avea felul ei de a învălui un cartier; casele păreau să se strângă laolaltă ca o turmă, doar cu fâșii de întuneric catifelat între ele. Ziua, erau despărțite și izolate de lumină și alei, de garduri și zăpadă. Kovac privea casa, întrebându-se dacă nu cumva Mike știa deja. Uneori, oamenii aflau singuri. Ca și cum o undă de șoc s-ar fi propagat de la locul faptei, ajungând la ei mai repede decât viteza sunetului, sau a mesagerului.

Pentru mine e mort.

Se îndoia că Mike Fallon își mai amintea că rostise aceste cuvinte, dar lui Kovac continuau să-i răsune în urechi, pe când stătea în mașină, singur. O lăsase pe Liska la secție ca să înceapă procedurile investigației. Avea să ia legătura cu superiorul lui Andy Fallon de la Afacerile Interne și să afle la ce lucrase, ce atitudine avusese în ultima vreme. Urma să ceară și dosarul lui de la personal, pentru a vedea dacă apelase recent la psihologul departamentului.

Kovac ar fi făcut schimb de locuri cu ea cât ai bate din palme, dar simțul datoriei era prea puternic. Se ocărî în sinea lui că era un sentimental și coborî din mașină. În unele zile, viața pur și simplu era o curvă, oricât de civilizat ca om ai fi fost. Se uită în casă printr-o fereastră îngustă, dreptunghiulară, din ușa de la intrare.

Livingul părea și mai sordid decât arătase în seara trecută. Pereții aveau nevoie de o zugrăveală. Canapeaua ar fi trebuit să ajungă la Goodwill cu ani în urmă. Contrasta straniu cu șezlongul de masaj și televizorul cu ecran lat.

Sună la ușă și, ca să fie sigur, ciocăni, apoi așteptă, nerăbdător, încercând să nu se întrebe ce-ar fi zis un străin despre livingul *lui* de-acasă, cu acvariul gol. Într-o bună zi, trebuia să-nceapă să se ocupe și de viața din afara meseriei. Mâinile i se foiau în buzunarele mantoului. Scoase o lamă de Juicy Fruit, cu nervii de la ceafă furnicându-l pe sub piele.

Bătu din nou. În minte îi reveniră imagini din seara trecută – Mike Fallon, bătrânul polițist, frânt, aruncat, deprimat, beat… În casă nu se zărea niciun semn de viață. Nicio mișcare. Niciun sunet.

Cu picioarele afundându-i-se în zăpadă până la jumătatea gleznelor, ocoli

până într-o parte a casei, căutând fereastra unui dormitor.

N-ar fi fost o bombă grozavă pentru știrile de la ora șase? Sinuciderile simultane ale unor polițiști, tată și fiu.

Probabil că ar fi luat-o și Paul Harvey, ca să deprime America a doua zi, la prânz. Morți absurde ca garnitură la Big Mac-urile cu salată de pui. Găsi o scară în micul garaj doldora de boarfe abia folosite, adunate într-o viață de om. Un Subaru Outback aproape nou, cu comenzile modificate pentru un șofer handicapat, ocupa aproape tot spațiul.

Probabil alt polițist îl adusese înapoi din parcarea de la Patrick s, după petrecere, sau altcineva îl dusese pe Mike la bar, apoi se pierduse în peisaj, când începuseră problemele.

Cineva care nu voia borâtură de bețiv în mașină. Fereastra de la dormitorul lui Mike avea jaluzelele ridicate. Mike zăcea pe spate, cu brațele în lături, capul într-o parte și gura căscată ca o poartă smulsă din balamale. Kovac își ținu respirația și se uită după vreun semn că inima-i bătea sub tricoul subțire.

— Hei, Mikey! strigă el, bătând în geam.

Fallon nu se clinti.

— Mike Fallon!

La a doua rundă de ciocănel! bătrânul tresări, cu ochii întredeschizându-i-se, deranjați de lumină. Scoase un sunet răgușit de spaimă la vederea chipului lipit de geam.

— Mike, eu sunt, Sam Kovac!

Fallon se ridică în pat, horcăindu-și flegma adunată toată noaptea.

— Ce mama mă-sii faci? strigă el. Ți-ai pierdut mințile?

Kovac își puse mâinile căuș lângă față, ca să vadă mai bine.

— Deschide-mi, Mike. Avem de vorbit.

Respirația sa aburea geamul, și-l șterse cu mâneca.

Fallon se încruntă și-i făcu semn să plece.

— Lasă-mă-n pace. N-am nevoie s-aud de la tine.

— Ce s-auzi?

— Despre aseară. E destul de rău c-am făcut-o. N-am chef să-mi mai amintești.

Arăta jalnic, cum stătea pe pat în lenjerie, ca o epavă de Humpty-Dumpty: trupul ca un butoi și picioarele ca două bețe, țepii bărbii și ochii injectați. Își trecu mâna peste creștetul teșit, apăsând ușor, cu o

strâmbătură.

— Deschide ușa, bine? insistă Kovac. E important.

Fallon miji ochii spre el, încercând să se dezmeticească. Nimeni nu detesta o surpriză mai mult decât polițiștii.

În cele din urmă, ridică o mână, înviind.

— E o cheie sub presul din spate.

•

— Ții cheia sub preș!

Kovac o puse pe bufet și-i aruncă o privire bătrânului.

— Băi Mike… Ai fost polițist. Ar trebui să ai mai multă minte.

Fallon îl ignoră. În bucătărie mirosea a untură de șuncă și ceapă prăjită. Perdelele erau țepene de murdărie. Pe toate suprafețele se înșirau cești, pahare, farfurii și cutii de cereale, și un borcan uriaș de Metamucil, cu flacoane de medicamente îngrămădite în jurul lui ca niște ciuperci cu pălării albe. Toate ușile dulapurilor de jos fuseseră scoase, lăsând să se vadă conținutul: cutii de cartofi instant, conserve de legume, o ladă de supă Campbell's aproape plină. Fallon nu se deranjase să-și ia pantalonii pe el. Își împingea scaunul prin încăperea strâmtă, cu picioarele atrofiate și păroase îndoite într-o parte. Scoase o sticlă de Tylenol din farmacia de pe bufet și-și turnă un pahar de apă din sticlă luată din frigider.

— Ce-i așa de-al dracu de important? întrebă el arțăgos, deși Kovac îi observa crisparea umerilor, ca și cum s-ar fi încordat, în așteptare. Am o mahmureală, de-ar doborî și-o vacă.

— Mike.

Așteptă până când Fallon întoarse capul să-l privească, apoi trase adânc aer în piept.

— Andy a murit. Îmi pare rău.

Scurt și direct. Oamenii credeau întotdeauna că era mai bine să dai veștile proaste pe ocolite, cu platitudini, dar greșeau. Nu făceau decât să-i dea celuilalt ocazia de a intra în panică, cu gândul la tot felul de posibilități oribile. Învățase de mult s-o spună simplu și să termine mai repede. Fallon își mută privirea, cu fălcile mișcându-i-se în gol.

— Încă nu știm ce s-a întâmplat.

— Cum adică, nu știți ce s-a întâmplat? întrebă Fallon. A fost împușcat? Înjunghiat? A avut un accident de mașină?

Începea să se enerveze, furia fiindu-i mai la îndemână, mai comodă,

decât durerea. La baza gâtului îi apăru un val de roșeață, urcând treptat.

— Ești detectiv. A murit un om. Nu poți să-mi spui ce-a pățit? Iisuse H.!

Kovac nu-i răspunse direct.

— S-ar putea să fi fost un accident. Sau sinucidere, Mike. L-am găsit spânzurat. Aș vrea să nu fi trebuit să-ți spun, dar asta e. Crede-mă că regret din tot sufletul.

Regret. Ceea ce simțise și Andy. Vedea în minte cuvântul scris pe oglindă, peste imaginea reflectată a lui Andy Fallon. Gol. Mort. Balonat. Putrezind. „Regretul" nu însemna prea mult în fața unei asemenea priveliști.

Mike păru să se dezumfle și să se scofâlcească. Ochii săi mici și roșii se umplură de lacrimi, care începură să i se rostogolească pe obraji ca niște mărgele de sticlă.

— O, Iisuse… murmură el; era o rugăciune, nu un blestem. O, Sfinte Iisuse…

Își ridică o mână tremurătoare la gură. Era mare cât o șuncă, dar arăta fragilă, cu pielea subțire și pătată. Din piept i se smulse un sunet de durere cumplită. Kovac își mută privirea, dorind să-i acorde măcar puțină discreție.

Aceasta era partea cea mai rea a rolului de mesager: violarea acelor prime momente de durere acută, momente care n-ar fi trebuit să aibă niciun martor. Asta, și faptul de a ști că trebuia să-i calce suferința în picioare, cu întrebările lui. Brusc, Fallon își întoarse scaunul și ieși din cameră. Kovac îl lăsă să plece. Întrebările puteau să mai aștepte. Andy era mort deja, cel mai probabil de propria lui mână, intenționat sau nu.

Ce mai contau zece minute? Se rezemă de bufet și numără flacoanele de medicamente. Șapte sticluțe maro pentru tot felul de tratamente, de la indigestie până la aritmie, insomnie și dureri. Prilosec, Darvocet, Ambien. Cel puțin, Mike avea destule chimicale ca să-l ajute s-o scoată la capăt.

— Luate-ar dracu'! Dracu' să te ia!

Strigătele erau însoțite de bufnituri și zgomote de sticlă spartă. Kovac se repezi afară din bucătărie, pe micul coridor.

— Să te ia dracu'!' urlă Mike Fallon, lovind de marginea scrinului o fotografie înrămată. Rama ieftină de metal se îndoi ca plastilina. Cioburile se împrăștiară pe scrin.

— Mike! Termină!

— Dracu să te ia! strigă din nou bătrânul, rotindu-și brațul, iar rama și alte câteva cioburi zburară prin cameră. Lua-te-ar dracu!

Kovac bănui că pe el îl înjura acum, în timp ce-l apuca de încheietura mâinii. Rama străbătuse camera ca un disc Frisbee, lovindu-se de perete. Fallon continua să se zbată, cu o putere uluitoare pentru un om de vârsta lui. Își abătu brațul liber peste scrin, măturând alte fotografii pe podea. Kovac trecu în spatele scaunului, aplecându-se într-o încercare de a-l opri.

Văietându-se, Fallon își azvârli capul pe spate, lovindu-l cu putere în rădăcina nasului, într-o clipă îl podidi sângele.

— La naiba, Mike, termină!

Sângele îi curgea pe bărbie și pe umărul lui Fallon, pe ureche, în păr. Suspinând, bătrânul se arunca spre scrin, apoi îndărăt. Înainte și-napoi, înainte și-napoi. Cu fiecare mișcare, energia îl părăsea puțin câte puțin, până rămase cu fața căzută pe scrin, printre cioburi, mișcându-și numai mâinile. Lovind, lovind, plesnind, plesnind, bătând, bătând… Kovac făcu un pas înapoi, ștergându-și sângele cu mâneca în timp ce-și căuta batista. Se aplecă spre prima ramă distrusă și încercă s-o împingă cu piciorul. Avea pantofii și manșetele pantalonilor udate de zăpadă, dar abia acum începea să simtă frigul. Nu-și mai simțea degetele de la picioare.

Cu batista apăsată sub nări, se lăsă pe vine și luă fotografia în mâna cealaltă. Andy Fallon la absolvirea academiei. Andy zâmbind radios, Mike lângă el, în scaun, și între ei, o spărtură în zigzag, ca un fulger. Scutură ultimul ciob rămas prins în ramă și încercă s-o îndrepte la loc.

— Mike, spuse el încet. Aseară ai zis că Andy era mort pentru tine. Ce voiai să spui cu asta?

Fallon rămase cu capul rezemat pe scrin, privind în gol, cu ochi goi. Nu răspunse. Kovac fu nevoit să-l privească un timp, ca să se asigure că nu murise în fața lui. Asta le-ar fi pus capac la toate, într-o zi și-așa destul de proastă – și încă nu era nici măcar ora două.

— Ați avut probleme, voi doi? întrebă el.

— Îl iubeam pe băiatul ăsta, spuse Fallon cu voce slabă, tot fără să se miște. Îl iubeam. El era picioarele mele. Era inima mea. Era tot ce eu nu mai puteam să fiu.

Dar…

Cuvântul plutea în aer, nerostit. Kovac simțea că știa unde ar fi dus. Privi în jur spre fotografiile risipite. Un tânăr chipeș, atletic. Și gay.

Un tip dur și de modă veche, ca Mike, n-ar fi putut-o accepta ușor. La naiba, Kovac nu știa nici chiar *el* cum ar fi suportat, dacă era vorba de copilul lui.

— L-am iubit, murmură Mike. A distrus totul. A distrus totul…

Chipul i se schimonosi, în timp ce privea înăuntrul lui, văzându-și propria durere în cea mai clară lumină. Se înroși, într-un efort de a-și stăpâni lacrimile – sau poate de a le forța să iasă. Era greu de spus ce anume ar fi fost mai greu, pentru un om ca Iron Mike.

Kovac își tamponă absent nasul, apoi își vârî batista în buzunarul hainei. Încet, adună toate fotografiile și le puse pe scrin, ca să fie acolo când furia trecea și apărea nevoia de amintiri.

Întrebările i se înșirau în minte, automate, ordonate, rutiniere: *Când ai vorbit ultima oară cu Andy? Ți-a spus la ce lucra? În ce stare de spirit era ultima dată când l-ai văzut? Vorbea vreodată despre sinucidere? Fusese deprimat? Îi cunoșteai prietenii, amantele… amanții?*

Niciuna dintre aceste întrebări nu i se desprinse de pe buze. Mai târziu.

— Ai vrea să suni pe cineva, Mike?

Fallon nu răspunse. Durerea îl înconjurase ca un câmp de forță. Nu auzea nimic altceva decât glasul regretului din capul lui, nu mai simțea nicio durere în afara aceleia din cele mai adânci străfunduri ale sufletului.

Era imun la totul din jur, chiar și la cioburile de sticlă care-i tăiau obrazul. Kovac expiră prelung, încet, cu privirea căzându-i pe o fotografie care rămăsese pe podea, pe jumătate vârâtă sub scrin. O scoase și privi spre un trecut ce părea la fel de îndepărtat ca planeta Marte. Toți Fallonii împreună, înaintea șirului de tragedii care spulberaseră familia. Mike, cu soția și cei doi copii.

— Am să-l sun pe celălalt fiu al tău, dacă vrei, se oferi el.

— N-am niciun alt fiu, răspunse Mike Fallon. Unul m-a respins cu ani în urmă, iar pe celălalt l-am respins eu. Grozav am mai brodit-o, hmm, Kojak?

Kovac privi încă o clipă fotografia, apoi o puse deasupra celorlalte. Mărturisirea lui Fallon îl făcea să se simtă gol pe dinăuntru, ca un ecou al emoțiilor bătrânului. Sau poate emoțiile erau ale lui. Se simțea la fel de singur ca Mike Fallon.

— Mda, Mikey. Ai brodit-o, nu zic.

•

Liska stătea în hol, privind ușa camerei 126. Afacerile Interne.

Denumirea îi inspira celule de interogatoriu cu becuri goale și ofițeri SS ce ochi îngustați și bastoane de cauciuc.

Brigada Șobolanilor. Nu prea avusese motive să se asocieze cu ei, n-o anchetaseră niciodată. Știa că sarcina Afacerilor Interne era să-i demaște pe polițiștii corupți, nu să-i persecute pe cei buni. Dar frica și dezgustul le erau comune celor mai mulți dintre ei. Copoii stăteau strâns uniți, se apărau unii pe alții. Cei de la Interne îi devorau pe-ai lor. Ca niște canibali.

Pentru Liska, aversiunea era mult mai profundă. În Minneapolis P.D., din I.A. făceau parte carieriștii și oportuniștii. Cei destinați să conducă. Cei născuți să fie urâți de semeni.

Cei care, în copilărie, erau bruscați mereu pe terenul de joacă și de fiecare dată alergau cu pâra. Genul de oameni care nu inspirau nici admirație, nici loialitate. Liska se gândi la Andy Fallon, spânzurat în dormitor, și se întrebă cine i-o fi făcut-o. Intră în sediul I.A. înainte de a-și fi pierdut curajul. Nu văzu capete de oameni înfipte-n pari. Nici cătușe prinse cu lanțuri pe pereți. Cel puțin, la recepție nu erau.

— Liska, omucideri, se prezentă ea, arătându-i recepționerei insigna. O caut pe doamna locotenent Savard.

Îi dădea recepționerei vreo cincizeci și ceva de ani. Durdulie și acră, femeia n-o întrebă nimic. O sună pe locotenentă. În zona recepției erau trei birouri – unul întunecat, unul închis și cu lumina aprinsă, iar altul deschis și luminat. Privind în ultimul, văzu un tip slab, cu costum și cravată, conversând încruntat cu un individ scund, cu păr argintiu ca platina, tuns scurt, și o canadiană verde-electric.

— …nu-mi place să fiu lucrat pe la spate, se smiorcăia Electricul, cu un glas suficient de ascuțit ca să irite. Chestia asta a fost un coșmar încă de la-nceput. Și-acum, îmi spui că altu-mi ia cazul.

— Ideea e că-i închis. Dacă ai nevoie de un om de legătură, eu sunt ăla. Nu e decât curtoazie pură din partea departamentului. Mă tem că-n legătură cu schimbarea de personal nu pot face nimic, îi explică tipul în costum. Circumstanțele ne depășesc. Sergentul Fallon nu mai e printre noi.

Apoi, omul cu costum surprinse privirea lui Liska.

Se încruntă și mai tare, ocoli biroul și închise ușa.

— Locotenenta Savard vă așteaptă, spuse recepționera, pe tonul evlavios al unui antreprenor de pompe funebre.

Cabinetul lui Savard era imaculat. Nimic din obișnuita îngrămădeală a

polițiștilor. Toate erau la locurile lor. Același lucru s-ar fi putut spune și despre locotenentă. Stătea în spatele biroului, într-un costum negru cu pantaloni, perfect croit. În jur de patruzeci de ani, cu trăsături perfect simetrice și o piele impecabilă, ca de porțelan.

Părul blond-cendres până la bărbie îi era coafat perfect, cu ondulații aranjate ingenios astfel încât să pară întâmplătoare, dar necesitând probabil o diplomă în cosmetologie ca să fie potrivite în fiecare zi. Liska își stăpâni imboldul de a-și atinge, jenată, tunsoarea simplă, băiețească.

— Liska, omucideri, se prezentă ea, fără să întindă mâna. Am venit în legătură cu Andy Fallon.

— Da, murmură Savard, aproape ca și cum ar fi vorbit singură. Da, desigur.

Părea prea feminină ca să corespundă cu reputația, își spuse Liska. Amanda Savard fusese descrisă ca o persoană dură și șlefuită, tăioasă și rece ca o lamă de oțel tungsten.

Liska se așeză. Calmă, dezinvoltă, stăpână pe situație. Cel puțin, reușea să dea impresia. Își scoase carnetul și pixul.

— E o tragedie îngrozitoare, comentă Savard, așezându-se cu grijă pe scaun; ca și cum ar fi durut-o șalele, dar nu voia să arate; mâna îi tremura ușor, în timp ce o întinse spre ceașca de cafea. Îmi plăcea Andy. Era un băiat bun.

— Ce fel de polițist era?

— Conștiincios. Dedicat meseriei.

— Când l-ați văzut ultima oară?

— Duminică seara. Aveam ceva de discutat, în legătură cu un caz la care lucra. Nu-l mulțumise rezultatul.

— Și unde v-ați întâlnit?

— La el acasă.

— Nu e cam intim?

Savard nici nu clipi.

— Andy era gay. Eu aveam drum prin Uptown, să fac niște cumpărături de Crăciun. L-am sunat și am întrebat dacă puteam veni într-o vizită.

— Ce oră era?

— În jur de opt. Am plecat pe la nouă și jumătate.

— A spus că mai aștepta pe cineva?

— Nu.

— Și în ce stare de spirit era când ați plecat?

— Normală, cred. Clarificaserăm totul.

— Dar ieri n-a venit la birou?

— Nu. A cerut să-și ia liber, luni. Pentru cumpărături de Crăciun, a spus. Dacă știam…

Își mută privirea, încercând să-și recapete calmul.

— Dăduse vreun semn că avea probleme emoționale în ultima vreme?

Savard oftă delicat, părând captivată de frumusețea fotografiei de pe perete, care reprezenta un peisaj de iarnă în alb și negru.

— Da. Era tăcut. Abătut. Slăbise puțin. Știam că avea niște probleme cu un caz. Și mai știam că exista un anumit stres în viața lui personală. Dar n-am considerat că era un risc pentru el. Andy știa să-și ascundă bine sentimentele.

— Consulta psihologul?

— Din câte știu eu, nu. Acum îmi doresc să i-o fi propus mai categoric.

— I-ați *propus-o*?

— Le explicam clar oamenilor din departamentul meu că psihologul e aici cu un anumit rost. Munca la Afacerile Interne poate fi foarte dură. Există o cantitate considerabilă de stres profesional.

— Mda, cred că activitatea de a nenoroci alți polițiști poate avea neajunsurile ei, mormăi Liska, notând în carnețel.

— Polițiștii se nenorocesc singuri, sergent, replică Savard, cu o undă de oțel lucindu-i acum în voce. Noi îi oprim să nenorocească și viețile altora. Facem o muncă necesară, aici.

— N-am vrut să insinuez altceva.

— Ba cum să nu?

Liska se foi pe scaun, mutându-și privirea dinspre ochii verzi și reci ai lui Savard.

— Am pierdut un anchetator bun, continuă locotenenta. Și un tânăr care-mi plăcea mult. Crezi că nu simt nimic, sergent? Crezi că șobolanilor de la I.A. le curge apă rece ca gheața prin vene?

Liska rămase cu privirea în jos.

— Nu, doamnă. Îmi pare rău.

— Sunt convinsă. În clipa asta, te întrebi dacă am să mă plâng locotenentului dumitale.

Liska nu spuse nimic, căci Savard avea dreptate. Mai mult o interesa

felul cum acea gafă urma să-i afecteze cariera, decât dacă o deranjase pe Savard personal. Trist, dar adevărat. Își punea cariera pe primul loc, când nu era ocupată să dea cu bâta-n baltă.

Obișnuința – în ambele cazuri. Ambiția profesională era o parte a mentalității de supraviețuitor care o făcuse să-și păstreze toată viața capul deasupra apei. Cealaltă era o tendință nefericită care-i stânjenise nu o dată avansul.

— Nu-ți face griji, sergent, spuse Savard cu voce obosită. Am pielea prea tăbăcită pentru așa ceva.

După un moment se tensiune, Liska o întrebă:

— Credeți că Andy Fallon s-a sinucis?

Fruntea lui Savard se încreți delicat.

— Dumneata crezi altceva? Am auzit că s-a spânzurat.

— A fost găsit spânzurat, da.

— Dumnezeule, doar nu crezi c-a fost…

Locotenenta se întrerupse înainte de a rosti cuvântul. *Asasinat.* Avea în fața ei o defectivă de la omucideri.

— S-ar putea să fi fost un accident, spuse Liska. Nu putem exclude autoasfixierea erotică, în momentul de față, nici măcar nu știm ce s-a putut întâmpla.

— Un accident, repetă Savard, coborându-și genele. Și așa ceva ar fi îngrozitor, dar cu siguranță, e de preferat în locul celorlalte variante. Orice-ar fi, spânzurătoarea nu este o moarte ușoară.

Mâna i se opri o clipă la baza gâtului, apoi se îndepărtă.

— Cred că niciun fel de a muri nu e prea distractiv, spuse Liska. Cel puțin, moartea prin spânzurătoare e rapidă. Nu trece mult până-ți pierzi cunoștința. Maximum două minute.

Gândul la ceea ce se întâmpla în acele două minute le veni amândurora în același timp. Liska înghiți în sec.

— La ce lucra? Cazul despre care ați discutat duminică seara… Ce anume era?

— Nu am libertatea să spun.

— Investighez un deces, doamnă locotenent. Dacă Andy Fallon nu s-a sinucis? Dacă a murit din cauza unuia dintre cazurile lui?

O așteptă pe Savard să cedeze, dar nu văzu niciun semn că așa ceva s-ar fi putut întâmpla înainte de sfârșitul deceniului.

— Sergent Liska, Andy fusese deprimat, îi aminti calmă Savard. A fost găsit spânzurat. Presupun că locuința nu era deranjată, așa e? Oamenii nu spun „posibilă sinucidere”, dacă ușa e spartă și lipsește stația stereo. Nu văd nicio crimă aici, sergent. Văd numai o tragedie.

— Nu are importanță ce vedeți dumneavoastră, replică Liska. Mie îmi revine sarcina de a pune detaliile în ordine. Încerc doar să-mi fac datoria, doamnă locotenent. Aș dori să văd dosarele și însemnările lui Andy.

— Nici nu intră în discuție. Vom aștepta până auzim ce are de spus medicul legist.

— E perioada Crăciunului, sublinie Liska. Plouă cu sinucigași. S-ar putea să treacă zile întregi până să ajungă și la Fallon.

Savard nici nu clipi.

— O anchetă I.A. e o treabă serioasă, sergent. Nu vreau să se afle detalii dacă nu e absolut necesar. Poate fi distrusă cariera cuiva.

— Credeam că asta și urmăriți, replică Liska, ridicându-se în picioare.

Își închise carnetul, îl vârî în buzunarul hainei și făcu o mutră abătută.

— Rahat. Iar mi-a scăpat. Mă scuzați, spuse ea fără părere de rău. Mă rog, când o să-i spuneți locotenentului meu cât de obraznică sunt, adăugați și că nu vreți să cooperați în investigarea unui deces, doamnă locotenent Savard. Poate-o să vă convingă el mai ușor decât mine.

Făcu un gest de salut ironic și ieși. Recepționera nici nu ridică privirea. Ușa de la biroul tipului în costum era tot închisă. Liska auzea două glasuri certându-se, dar nu înțelegea ce-și spuneau. Electricul venise acolo în legătură cu Andy Fallon. Cazul îi era repartizat altcuiva.

Ieși în hol și se uită în ambele direcții. Pustiu – pe moment cel puțin. Clădirea dădea adesea această impresie, deși era plină de polițiști și infractori, oficialități ale orașului și cetățeni.

Se duse la țâșnitoarea de pe hol, vizavi de numărul 126, și așteptă.

După vreo trei minute, ușa se deschise și apăru Electricul.

Avea chipul roșu, contrastându-i discordant cu canadiana verde. Se duse la țâșnitoare, își udă degetele, apoi și le apăsă delicat pe obraji. Respiră deliberat printre buzele țuguiate, făcând eforturi vizibile să se calmeze.

— Frustrant loc, este? remarcă Liska.

Electricul întoarse capul brusc. Ochii săi verzi erau strălucitori, limpezi și translucizi – și suspicioși.

— Nici eu n-am obținut ce-am vrut, mărturisi Liska, apropiindu-se. Poți

să-i urăști cât vrei. Toți îi urăsc pe ăștia de la I.A. – inclusiv eu, și lucrez aici.

— Un motiv în plus, nu? replică Electricul. Din câte-am văzut, ai și ce urî.

Liska miji ochii spre el.

— Ești polițist? De la narcotice? Altfel, te-aș cunoaște.

Era la fel de polițist ca băiatul care-i aducea ei ziarele, dar faptul că-l întrebase o făcu să crească în ochii lui. De aproape, constată surprinsă că nu era mai înalt decât ea – iar opt centimetri se datorau tălpilor unor pantofi foarte excentrici.

Calificativul de *mignon* i se potrivea cel mai bine. Era fardat cu rimel și luciu de buze, și avea cinci cercei într-o ureche.

— Doar un cetățean îngrijorat, spuse el, privind suspicios în lungul holului.

— Și ce te îngrijorează?

— Nedreptatea.

— Atunci, ai venit unde trebuia – teoretic.

Scoase o carte de vizită din buzunar și i-o dădu Electricului.

— Poate ai vorbit cu cine nu trebuia.

Electricul luă cartea de vizită. Avea manichiura mai îngrijită ca a ei. Privi cartea de parcă ar fi încercat s-o memoreze.

— Poate, spuse el, și o vârî în buzunar, îndepărtându-se.

Capitolul 6

Neil Fallon își repudiase nu numai tatăl, ci și orașul. Kovac mergea cu mașina spre vest, pe autostrada lată 394, care se strâmta la patru benzi, apoi la două, apoi două fără acostament, ca o panglică îngustă de drum încolăcindu-se împrejurul degetelor Lacului Minnetonka. Pe marginile altor afluenți de asfalt din jurul lacului se înălțau conace vechi care fuseseră construite de baronii și industriașii cherestelei, și vile noi, clădite în ultimii ani de sportivi profesioniști și rock staruri. Aici însă, fâșiile de teren erau prea înguste pentru clădiri ostentative.

Pe maluri stăteau cabane, ghemuite sub brazi înalți. Unele erau locuințe de vară, altele barăci de pescuit care nu mai văzuseră un bairam de vreo zece, douăzeci de ani, iar altele, locuințe permanente modeste.

Fratele lui Andy Fallon avea o colecție pestriță de cabane adunate pe o fâșie de teren dintre lac și o intersecție.

Barul și Magazinul de Momeli Fallon stăteau chircite lângă drum, într-o clădire nu mult mai mare decât un garaj pentru trei mașini, cu țigle verzi și ferestre atât de mici încât construcția părea să-și mijească ochii. În vitrine, litere de neon făceau reclamă la Miller's, Coors și momeli vii de pescuit.

Ideea unui prânz tardiv fremătă și se stinse în stomacul gol al lui Kovac.

Își introduse rabla de Chevy Caprice în parcarea mică și înghețată, opri motorul și-l ascultă cum amuțea încet. Circula de peste un an cu aceeași mașină din parcul auto al departamentului.

În acel timp, niciun mecanic nu reușise s-o vindece de sughițuri sau să convingă caloriferul să facă mai mult decât eforturi simbolice. Ceruse un alt vehicul, dar hârtiile nimeriseră într-o gaură neagră a birocrației, iar cu telefoanele nu rezolvau nimic.

Poate că și din cauza antecedentelor lui de șofer, dar prefera să creadă că-l săpa cineva. Așa, avea o scuză să fie șucărit.

O masă de biliard domina mult din spațiul barului. Pereții cu lambriuri vechi și ieftine erau pline cu fotografii ale unor oameni – probabil clienți – cu pești în mâini. La televizorul de deasupra micului bar se transmitea o melodramă. O femeie grăsună, cu păr șaten rar și o țigară atârnată în colțul

gurii stătea în adâncitura tejghelei în formă de potcoavă, ștergând o halbă de bere cu o cârpă murdară. „Aviz pentru Kovac: să bei din sticlă”. De cealaltă parte a barului, un pescar bătrân cu mutră de castor cu jumate dintre dinți lipsă stătea pe un taburet, cu o șapcă de baseball roșie și jegoasă înclinată strengărește pe cap.

— Sper să nu-i facă asta lui Bo, pufni femeia. E amoru’ vieții ei, în mă-sa.

— *Era,* o corectă castorul. Nu ești atentă, Maureen? Microcipul ăla pe care i l-a înfipt Stephano în creier o face să fie rea ca toți dracii. Gina cea Rea, așa i se zice acum.

— Gogoși, proclamă Maureen, bâțâindu-și țigara cu jarul de-un centimetru.

Kovac își drese glasul.

— Neil Fallon?

Femeia îl măsură din creștet până-n tălpi.

— Ce vinzi?

— Vești proaste.

— E-n spate.

Halal prietenă. Îi arătă cu capul spre ușa bucătăriei. Bucătăria era aglomerată ca o tarabă de bâlci și mirosea a untură râncedă și cârpe de vase împuțite. Sau poate că mirosul acela umed provenea de la guvizii morți. Kovac își ținu mâinile în buzunarele paltonului, și paltonul strâns împrejurul trupului. Încercă să nu se întrebe unde-și ținea Neil momelile vii.

Fallon stătea în ușa deschisă a unei magazii mari. Arăta la fel ca bătrânul Mike cu vreo douăzeci de ani în urmă: clădit ca un taur, cu un chip rumen și cărnos și colțurile gurii arcuite în jos. Îl privi pe Kovac cum venea prin curte, își trase o mască de sudură pe față și se aplecă asupra tălpicii unui scuter de zăpadă. Din lampa de sudură țâșniră scântei, ca niște mici artificii, strălucind în întunericul magaziei.

— Neil Fallon? strigă Kovac peste vuietul sudurii; își scoase insigna din buzunar și o ridică, stând la distanță de scântei. Kovac. Minneapolis P.D.

Fallon făcu un pas înapoi, stinse lampa de sudură și-și ridică masca. Fața îi era lipsită de orice expresie.

— A murit.

Kovac se opri la un metru de snowmobil.

— Te-a sunat cineva?

— Nu. Doar că am știut mereu c-au să trimită un copoi să-mi spună, atâta tot. Îi erați niște rude mai apropiate ca mine.

Își scoase o basma roșie din buzunarul salopetei și-și șterse sudoarea de pe față, în pofida frigului de afară.

— Deci, ce-a pățit? Inima? Sau s-a-mbătat și a căzut din afurisitul ăla de scaun?

— Nu de tatăl tău e vorba, răspunse Kovac.

Neil îl privi ca și cum ar fi început să vorbească grecește.

— Pentru Andy am venit. E mort. Îmi pare rău.

— Andy.

— Fratele tău.

— Iisuse Christoase, știu că-i frate-meu! se răsti Fallon.

Puse lampa de sudură pe un banc de lucru, cu mișcări nesigure, apoi își scoase mănușile groase și murdare. Își smulse masca de pe cap și o aruncă de parcă l-ar fi ars. Căzu cu zgomot printre niște bidoane de benzină vechi.

— E mort? întrebă el, cu răsuflarea tăiată. Cum a murit? Cum se poate? N-are cum.

— Pare sinucidere. Sau accident.

— Sinucidere? repetă Fallon.

Gâfâind și mai tare, se duse la un dulap metalic ruginit de lângă bancul de lucru, scoase o sticlă de Old Crow pe jumătate goală și trase două înghițituri din ea.

Apoi o puse jos și se aplecă înainte, cu mâinile rezemate pe genunchi, dând drumul unui lung șir de înjurături.

— Andy…

Scuipă pe jos.

— Sinucidere…

Scuipă iar.

— Iisuse.

Ieși în curte și vomă în zăpadă.

Fiecare om reacționa în felul lui.

Kovac scoase din buzunarul hainei o pastilă de Nicorette. Rahat.

— Iisuse… bâigui Fallon.

Reveni și se așeză pe un taburet făcut dintr-un trunchi de copac. Își puse sticla de Old Crow între picioare.

— Andy.

— Ați fost apropiați? întrebă Kovac, rezemându-se de bancul de lucru.

Fallon clătină din cap, răvășindu-și cu degetele părul des, de culoarea ruginii vechi.

— Am fost odată, cred. Sau poate niciodată. Când eram mici, mă respecta mult, pentru că eram mai mare, mai puternic. Că puteam să-l înfrunt pe bătrân. Da' el a fost întotdeauna favoritul lui Iron Mike. Cât l-am mai urât pentru asta…

Vorbea de parcă ura i-ar fi trecut de mult, dar în tonul lui încă se mai simțea o undă de înverșunare. Kovac știa din experiență că resentimentele de familie rareori dispăreau cu totul. În schimb, oamenii și le ascundeau și le ignorau, ca pe niște mobile vechi și urâte.

— Arăta ca un copil american tipic, nici vorbă, comentă el, zgândărind vechea rană. Starul sportiv. Studentul de succes. Pășea pe urmele lui taică-său.

Fallon rămase cu privirea în pământ. Gura i se crispase strâns, aspru.

— Era tot ce-și dorea bătrânul de la un fiu. Sau, cel puțin, așa credea Mike. Amarnic se mai înșela.

Vârî mâna în fermoarul deschis al salopetei și scoase o țigară și o brichetă. În timp ce sufla primul fum, mormăi:

— Fir-ar al dracului.

Apoi râse acru, fără haz, luă sticla și trase încă o dușcă.

— Vă vedeați des? se interesă Kovac.

Fallon clătină din cap, deși Kovac nu-și dădea seama dacă era un răspuns negativ, sau tot o reacție la vestea primită.

— Trecea pe la mine din când în când. Îi cam plăcea pescuitul. Își ținea echipamentele aici. Și barca, iarna. E ca o relație între frați simbolică, aș crede. Ca și cum ar crede că e dator să se folosească de firma mea. Andy are un mare simț al datoriei.

— Când ai vorbit cu el ultima oară?

— A fost pe-aici duminică, da' n-am vorbit. Eram ocupat. Îmi venise un tip ca să cumpere un snowmobil.

— Și când ați discutat ultima dată mai serios?

— Mai serios? Acu vreo lună, cred.

— Despre ce?

Buzele lui Fallon se răsfrânseră.

— Voia să-mi spună că nu se mai ascundea. Că era poponar. De parcă asta aveam eu nevoie s-aud.

— Nu știai că era gay?

— Ba cum să nu știu? Știam de ani de zile. Din liceu. Am știut pur și simplu. Nici nu era nevoie să-mi spună.

Trase încă un gât de Crow, apoi din țigară.

— I-am și spus bătrânului, odată. Atunci, demult. Doar fiindcă eram ofticat. Sătul. Sătul să tot aud: „De ce nu poți fi și tu ca frate-tău?”

Râse zgomotos, ca de un banc bun.

— Băi nenică! Era să-mi rupă falca, așa de tare m-a pocnit! În viața mea nu l-am mai văzut atât de furios. Puteam să spun că Fecioara Maria a fost o curvă, și nu s-ar fi înfuriat nici pe jumate la fel de rău. Păcătuisem împotriva copilului de aur. Dacă n-ar fi fost în scaunul ăla, mi-ar fi-nvinețit fundul.

— În ce stare părea să fie Andy când ți-a spus?

Fallon stătu un moment pe gânduri.

— Intensă, răspunse el într-un târziu. Cred că pentru el a fost o traumă. Îi spusese lui Mike. Ce scenă trebuie să fi ieșit! M-aș fi întors la ei numai ca să n-o pierd. Nu mi-a venit să cred că pe bătrân nu l-a lovit apoplexia.

Trase din țigară, aruncă pe jos chiștocul și-i strivi sub vârful ghetei.

— Totuși, era ciudat, știi? Mi-a părut rău pentru Andy. Eu știu ce-nseamnă să-l dezamăgești pe bătrân. El nu știa.

— De-atunci l-ai mai văzut?

— De vreo două ori. A venit să pescuiască la copcă. Folosește una dintre barăcile mele. Am și băut un rând, o dată. Cred că voia să fim iar ca frații da’, ce pisici, în afară de bătrân, ce mai avem în comun? Nimic.

Încet, cu privirea tot în jos, întrebă:

— Cum a primit Mike vestea? Asta, a morții lui Andy.

Suflă fumul prin nările dilatate.

— El te-a trimis aici? Nu putea să mă sune ca să-mi spună. Nu putea recunoaște că fiul lui cel perfect nu era chiar așa de perfect în mă-sa, la urma urmei. Așa-i Mike. Dacă a greșit cu ceva o dată, înseamnă că-i un bou.

Luând de gât sticla de Old Crow, se ridică în picioare și porni spre ușă.

— Mai dă-i în mă-sa.

Kovac îl urmă, strângându-și haina pe trup. Se făcea tot mai frig, un frig

umed, care-l pătrundea până la oase. Îl durea capul, iar nasul îi ardea. Fallon ocoli colțul hambarului și se opri, privind printre micile cabane de pescuit pe care le închiria vara. Clădirile se înșirau pe malul lacului Minnetonka, dar malul nu se vedea. Zăpada se întindea până pe gheața lacului, ascunzând limita dintre pământ și apă. Peisajul era o mare albă, întinzându-se spre orizontul portocaliu.

— Cum a făcut-o?

— S-a spânzurat.

— Hm.

Atâta tot: *hm.* Mai stătu un timp, în timp ce vântul sufla vălurile subțiri de ceață albă dintr-o parte a lacului în cealaltă. Nicio negare, nicio expresie de neîncredere. Poate că nu-și cunoscuse fratele la fel de bine ca Steve Pierce.

Sau poate îi dorise moartea, în trecut, așa că-i era mai ușor s-o accepte.

— Când eram mici, ne jucam de-a cowboyii, spuse el. Eu eram mereu ăla pe care-l ridicau în ștreang. Banditul. Andy era întotdeauna șeriful. Ciudat, cum le-ntoarce viața.

Câteva minute, nu mai spuseră nimic. Kovac bănuia că prin mintea lui Fallon se derulau amintiri de demult. Doi băieței, cu toată viața înainte, cu pălării de doi dolari, călare pe cozi de mătură. Un viitor luminos, întinat de invidii și tensiuni, și de dezamăgirile maturizării. Peste amintirile din copilăriei se suprapuse imaginea lui Andy Fallon gol, spânzurat de o grindă.

— Pot să trag și eu un gât? întrebă el, arătând cu capul spre sticlă.

Fallon i-o întinse.

— Nu ești de serviciu?

— Tot timpul sunt de serviciu. Asta-i tot ce am, recunoscu Kovac. N-am să le zic baștanilor, dacă nici tu nu le zici.

Fallon se întoarse din nou spre lac.

— Mai dă-i în mă-sa.

•

Vecinul era în curte, strângându-și becurile de Crăciun arse, când Kovac opri mașina în față. Se opri la jumătatea aleii, privindu-l cum deșuruba un bec din aureola Fecioarei Maria și-l vâra într-o pungă de gunoi.

— Ar putea să se ardă și jumătate din ele, și tot aș avea impresia că stau cu soarele-n vecini, comentă Kovac.

Vecinul îl privi cu un amestec de indignare și teamă, strângând punga la

piept. Era un bărbat scund, de vreo șaptezeci de ani, cu o privire de om înrăit și ochi mici, veninoși. Purta o șapcă de aviator roșie în carouri, cu clapetele lăsate peste urechi.

— Unde ți-e spiritul Crăciunului? întrebă el.

— Mi l-am pierdut cam prin a patra noapte când n-am putut dormi din cauza rahaturilor ăstora de becuri. Nu poți să le pui un ceas automat?

— Asta arată câtă minte ai, pufni vecinul.

— Am atâta minte ca să știu că ești sonat.

— Vrei să provoc o pană de curent? Asta s-ar întâmpla, dacă le-aș aprinde și le-aș stinge pe toate dintr-odată. Pană de curent. Ar putea lăsa-n beznă tot cartierul.

— N-avem noi norocul ăsta, răspunse Kovac și intră în casă.

Deschise televizorul, ca să se simtă mai puțin singur, încălzi niște lasagna veche, se așeză pe canapea și începu să ciugulească.

Se întreba dacă Mike Fallon stătea în fața televizorului său cu ecran lat, încercând să mănânce, încercând să se ascundă de suferință, în activitățile casnice de rutină. Pe tot parcursul carierei sale la omucideri, Kovac văzuse mulți oameni oscilând la acea limită tulbure dintre normalitatea și realitatea neverosimilă a unei crime violente care le tulbura cursul vieții.

De regulă, nu se gândea niciodată prea mult la asta. Nu era asistent social. Sarcina lui era să rezolve crima și să meargă mai departe. Dar în seara aceea se gândea, fiindcă Mike era polițist. Și poate și din alte câteva motive.

Abandonând lasagna și emisiunea *„Date-line”,* se duse la birou și începu să caute printr-un sertar, de unde scoase o agendă de adrese care nu mai văzuse lumina zilei de vreo jumătate de deceniu.

Fosta lui soție era trecută cu numele de fată. Formă numărul și așteptă, apoi închise, când răspunse robotul. Un glas de bărbat. Al doilea soț. Ce i-ar fi fost? *Azi am găsit un cadavru și mi-a amintit că am un copil?*

Nu. Îi amintise că nu avea pe nimeni. Reveni în livingul cu acvariul gol și Stone Phillips la televizor. Semăna prea mult cu Iron Mike, așezat în scaunul lui de masaj, în fața ecranului mare, singur într-o lume plină doar de amintiri amare și speranțe acrite. Și un fiu mort.

În cea mai mare parte a timpului, Kovac își spunea că era mai fericit fără a avea o viață adevărată. Serviciul era un loc sigur. Știa la ce să se aștepte. Știa cine era. Știa ce să facă. Niciodată nu se pricepuse prea bine la aceste

lucruri, fără insignă. Existau și sorți mai rele decât aceea de a fi polițist de carieră. De cele mai multe ori, îi plăcea meseria lui, chiar dacă nu și politica profesională care o însoțea.

Avea talent. Nu prea mult, nimic țipător. Fără stilul flamboiant al lui Ace Wyatt, care era ahtiat după mediatizare și-și repezea fălcile de granit în fața fiecărei camere de luat vederi care se nimerea pe-acolo. Dar era bun într-un fel care conta.

— Ține-te de ce știi cel mai bine să faci, mormăi el, apoi își luă pardesiul și, lăsând cina pe masă, ieși în noapte.

•

Steve Pierce locuia într-un duplex de cărămidă, pe o stradă mohorâtă, prea aproape de autostrada din Lowry Hill. Cartierul era plin de yuppies și artiști care aveau bani ca să renoveze clădirile vechi de gresie. Dar acea porțiune fusese tăiată în unghiuri mici și discordante, când fuseseră lărgite arterele Hennepin și Lyndane, cu ani în urmă, și rămăsese fragmentată nu numai fizic, ci și psihic.

Vecinii lui Steve Pierce nu aveau exponate de Crăciun stridente, care să consume resursele de energie electrică ale tuturor statelor din nord. Totul era moderat și cu gust. O creangă de brad ici. O coroană cu o fundă roșie colo. Oricât de mult detesta Kovac acel cartier, al lui îi displăcea și mai mult. Strada părea o zonă ai cărei locuitori nu aveau niciun fel de relații între ei, nici chiar de dușmănie.

În seara aceea, îl făcea să se simtă în largul lui. Stătea în mașină, vizavi de casa lui Pierce, în așteptare, pe gânduri. Gândindu-se că probabil Andy Fallon nu-și lăsase ușile descuiate.

Gândindu-se că Steve Pierce părea să știe multe, și totuși nimic, despre vechiul lui prieten. Gândindu-se că povestea ascundea și lucruri pe care Steve Pierce nu voia să le spună. Oamenii îi mințeau tot timpul pe polițiști. Nu numai cei răi sau vinovați. Mințitul era o activitate proprie tuturor. Mințeau și nevinovății. Mamele cu copii mici mințeau. Funcționarii cu creionul după ureche mințeau.

Bunicile cu părul vopsit albastru mințeau. Toți îi mințeau pe polițiști. Minciunea părea să fie imprimată în codul genetic uman. Steve Pierce mințea. Kovac nu avea nici cea mai mică îndoială. Trebuia doar să restrângă aria minciunilor posibile și să hotărască dacă vreuna dintre ele era semnificativă pentru moartea lui Andy Fallon. Scoase un pachet de Salem

de sub fotoliul din dreapta, duse o țigară la nas și inspiră adânc, apoi o puse la loc și coborî din mașină.

Pierce îi deschise ușa în indispensabili și un pulover de hockey al Universității din Minnesota, cu mirosul de scotch bun plutind în jurul lui ca o colonie, și o țigară agățată pe buză.

În orele trecute de la descoperirea cadavrului lui Andy Fallon, aspectul său fizic se degradase până la acela al unui om care de mult timp se lupta cu o boală incurabilă. Supt la față, pământiu, cu ochii roșii. Un colț al gurii i se arcui într-un rictus, când trase din țigară și suflă fumul.

— Ia te uită. Fantoma lui Moș Crăciun. Ți-ai adus și bastonul de cauciuc? Fiindcă, știi, am senzația că n-am fost destul de cotonogit pe ziua de azi. Îmi găsesc cel mai bun prieten mort, mă iau la trosneală cu Hulk Hogan în uniformă de polițist, și mă hărțuiește un detectiv bătut în cap. Nu-i de-ajuns. Mi-ar prinde bine și o partidă de tortură.

Gura și ochii i se rotunjiră, chipurile de șoc.

— Oops! Mi-am trădat secretul! Sado-maso!

— Ascultă, spuse Kovac, n-a fost nici ziua mea favorită. A trebuit să-i spun unui om la care țin mult că fiul lui, probabil, s-a sinucis.

— A ascultat, măcar?

— Ce?

— Mike Fallon. Măcar a ascultat când i-ai spus despre Andy?

Fruntea lui Kovac se brăzdă.

— N-a prea avut de ales.

Pierce privi pe lângă el, spre strada întunecată, ca și cum o parte din el încă s-ar mai fi agățat de fantezia că Andy Fallon avea să se materializeze din întuneric și să apară pe alee. Povara realității îl învinse. Aruncă țigara afară.

— Trebuie să beau ceva, spuse el, și se întoarse, lăsând ușa deschisă.

Kovac îl urmă, observând locuința dintr-o privire. Culori dramatice și mobilier de stejar, într-un stil retro pe care nu putea să-l definească. Nu se pricepea deloc la decorațiuni interioare, dar recunoștea calitatea și nivelul prețurilor. Pereții holului erau acoperiți cu fotografii de artă în rame albe și negre. Intrară într-un cabinet cu pereți bleumarin și fotolii de piele în culoarea unor mănuși de baseball. Pierce se duse la un mic bar din colț și-și mai puse un pahar din sticla de Macallan. Cincizeci de parai sticla. Kovac știa, căci participase la o chetă pentru ultimul locotenent, când

plecase. Personal, nu plătise în viața lui mai mult de douăzeci de dolari pe-o sticlă de pileală.

— Fratele lui mi-a spus că Andy a trecut pe la el acu vreo lună, ca să-i spună că ieșea din ascunzătoare, începu Kovac, rezemându-se de bar.

Pierce se încruntă și începu să șteargă demonstrativ un condens imaginar de pe placa de piatră a barului.

— Cred că bătrânului nu i-a căzut bine, hmm? continuă Kovac.

— Ce rost avea să-i spună?

Glasul lui Pierce era crispat de o furie pe care încerca să și-o ascundă.

— Sigur, tată, sunt același fiu de care-ai fost mândru la toate meciurile alea, remarcă el cu sarcasm. Doar că-mi place s-o iau la creț, atâta tot.

Își turnă scotchul pe gât, de parc-ar fi fost suc de mere.

— Iisuse, la ce s-o fi așteptat? Mai bine-i lăsa în pace. Bătrânul n-avea decât să vadă ce voia el să vadă. Oricum, asta vor de fapt oamenii.

— De cât timp aflaseși că Andy era gay?

— Nu știu. N-am notat în calendar, răspunse Pierce, îndepărtându-se.

— De-o lună? De un an? De zece ani?

— De-o vreme.

Începea să se enerveze.

— Ce importanță are?

— Ieșirea asta la lumină… era o treabă pe care o rezervase pentru familia lui? Pentru toți cunoscuții? Pentru prieteni, colegi?

— Nu se purta ca o regină, sau așa ceva, se răsti Pierce. Nu era treaba nimănui, dacă el nu voia să fie. Am fost colegi de cameră, în colegiu. Atunci mi-a spus. Nu mi-a păsat. Nu conta. Îmi rămâneau mai multe gagici mie, nu?

— De ce să le spună tocmai acum? întrebă Kovac. Tatălui său, fratelui? Ce l-a determinat? Oamenii nu-și dezvăluie secretele așa, hodoronc tronc. Ceva îi determină s-o facă.

— Au vreun rost toate astea? Fiindcă dacă n-au, aș prefera să stau jos, singur, și să beau până uit de mine.

— Nu-mi faci impresia unui om care vrea să stea jos, Steve, comentă Kovac.

Se desprinse de bar, ducându-se să se rezeme de unul dintre fotoliile de piele. Și de mirosit, tot ca o mănușă de baseball mirosea. Probabil că asta îl făcea să coste și mai scump.

Pierce îi susținea privirea, țeapăn. Oamenii mințeau chiar și cu limbajul trupului – sau măcar încercau. Rareori reușeau la fel de bine ca prin viu grai.

— Prietenul tău a făcut un mare pas, ieșind la lumină, reluă Kovac. Și a căzut în nas – cel puțin, cu taică-său. Genul ăsta de respingere poate fi greu de suportat pentru unii. Pentru un om ca Andy, apropiat de tatăl lui, dornic să-l mulțumească…

— Nu.

— A scris un cuvânt de scuză pe oglindă. De ce să facă asta dacă se juca doar, dacă voia să se excite?

— Nu știu. Știu doar că nu s-ar fi sinucis, atâta tot.

— Sau poate că nu el a scris cuvântul de pe oglindă, sugeră Kovac. Poate că Andy avea la el un prieten. Poate se distrau împreună, și ceva a ieșit prost… Prietenul s-a speriat… Știi întâmplător numele vreunuia dintre partenerii lui?

— Nu.

— Niciunul? Când erați amici atât de buni? Mi se pare ciudat.

— Nu mă interesa viața lui sexuală. N-avea nicio legătură cu mine.

Trase o dușcă de scotch și privi posomorât spre o priză electrică de pe peretele opus.

— În dimineața asta mi-ai spus că nu se întâlnea cu nimeni. Ca și cum, *poate,* te-ar fi interesat.

— Asta-mi amintește că am mai discutat același lucru, domnule detectiv, remarcă Pierce. Nu-mi place să retrăiesc experiența.

Kovac își desfăcu mâinile.

— Știi, Steve, îmi faci impresia unui om care vrea să-și ușureze conștiința de ceva. Îți ofer o șansă, dacă înțelegi ce vreau să spun…

— Știu că n-am nimic de folos pentru voi.

Kovac își trecu o mână peste mustață și bărbie.

— Ești sigur?

În ușa din față clănțăni o cheie, dându-i lui Pierce posibilitatea să scape. Kovac îl urmă în antreu.

O blondă trăsnitoare tocmai intrase în casă și se descălța de botine, în timp ce punea niște pungi cu mâncare la pachet pe masa din hol.

Pui cu usturoi și vită mongolă. Lui Kovac îi ghiorăi stomacul, și-și aminti de lasagna din living cu o poftă pe care n-o merita.

— Ți-am spus că n-am chef să mănânc, Joss.

— Trebuie să mănânci ceva, scumpule, îl dojeni cu blândețe blonda, scoțându-și mantoul; avea trăsături frumos sculptate, ochi imposibil de mari, și un păr până la umeri care arăta ca o mătase aurie. Speram ca aroma să-ți readucă pofta de mâncare.

Își agăță mantoul în cuierul pom de stejar, care părea vechi de o sută de ani și valora o avere. Când se întoarse, îl văzu pentru prima oară pe Kovac și deveni rigidă. Părea la fel de nemulțumită ca o regină care găsește un țăran în odăile ei. Chiar și în ciorapi, era la fel de înaltă ca Pierce și avea o constituție atletică. Îmbrăcămintea ei denota flerul conservator al cuiva care a avut bani dintotdeauna – materiale scumpe, stil tradițional; pantaloni de lână bej și blazer bleumarin, și un pulover ivoriu, pe gât, care arăta incredibil de moale.

Kovac îi arătă insigna.

— Kovac. Omucideri. Am venit în legătură cu Andy Fallon. Îmi pare rău că vă stric seara, domnișoară.

— Omucideri? repetă ea cu mirare prudentă, făcând ochii și mai mari; erau căprui, că ai lui Bambi. Dar Andy n-a fost omorât.

— Trebuie să fim la fel de siguri ca dumneavoastră, domnișoară…

— Jocelyn Daring, se prezentă ea, dar fără să-i întindă mâna. Sunt logodnica lui Steven.

— Și fiica șefului, adăugă Kovac.

— Întreci măsura, Kovac, îl preveni Pierce.

— Scuze. O să vă obișnuiți. „Nesimțit” e numele meu al doilea. Cred că nu m-au crescut bine.

Privirea pe care i-o aruncă Jocelyn Daring ar fi putut îngheța cafeaua în ibric. Lui Kovac nu-i păsa. Se gândea că Steve Pierce era în ascensiune la Daring-Landis, iar cei în ascensiune la Daring-Landis trebuiau să fie imaculați, fără schelete ascunse în debarale.

Logodnica îi puse mâna pe braț lui Steve Pierce, cu un gest care lui Kovac i se păru atât liniștitor, cât și posesiv. Nu-l scăpa pe detectiv din ochi.

— Aveți cu adevărat vreun motiv de a fi venit aici, domnule detectiv? Steven a suferit azi un șoc îngrozitor. Și-n plus, nu e vina lui că Andy s-a sinucis.

Pierce nici nu se uită la ea. Privirea lui era îndreptată spre ușa deschisă a

cabinetului – sau într-o altă dimensiune. Nu era greu de imaginat ce vedea. Întrebarea era ce însemna pentru el, și dacă apăsarea emoției ce-l chinuia avea vreo legătură cu vinovăția. Iar în caz afirmativ, cu ce fel de vinovăție.

— Am avut de pus doar câteva întrebări, atâta tot, spuse Kovac. Încerc să-mi formez o imagine clară despre Andy: ce fel de om era, ce prieteni avea, ce l-ar fi putut împinge să se sinucidă – dacă a făcut-o într-adevăr. Știți, încerc să descopăr dacă a avut recent vreo dezamăgire, vreo relație ratată, vreun necaz personal de orice fel.

Jocelyn Daring își deschise poșeta neagră și îngustă pe care o pusese pe masă și scoase o carte de vizită. Avea degetele lungi și elegante, cu unghiile lucind ca sideful. Diamantul cu tăietură pătrată de pe inelarul stâng ar fi făcut o capră să se înece.

— Dacă mai aveți întrebări, ce-ar fi să dați mai întâi un telefon? sugeră ea.

Kovac luă cartea de vizită, îi aruncă o privire și înălță sprânceana.

— Avocat?

— Steven mi-a spus cum l-ați tratat azi dimineață, domnule detectiv. Nu voi permite să se mai întâmple așa ceva. Ați înțeles?

Pierce n-o privea nici acum.

Kovac dădu din cap.

— Mda. Sunt cam încet la minte, dar cred că încep să văd cum stau lucrurile.

Trecu pe lângă ei, spre ușă, apoi se opri cu mâna pe clanță și-i privi din nou. Jocelyn Daring trecuse în fața lui Steve Pierce, stând între Kovac și logodnicul-client al ei, protejându-L

— L-ați cunoscut pe Andy Fallon, domnișoară Daring? întrebă Kovac.

— Da, răspunse ea simplu.

Nicio lacrimă. Nicio undă de regret.

— Condoleanțele mele pentru pierdere, spuse Kovac și ieși în frigul de-afară.

Capitolul 7

Mică și comună, casa lui Liska stătea umăr la umăr cu o duzină de alte case asemănătoare, pe o stradă a unui cartier fără nume din St. Paul. „Lângă Grand Avenue” le plăcea să spună oamenilor care locuiau acolo, pentru că Grand Avenue exact așa era: grandioasă.

Mărginită cu conace frumos restaurate ale foștilor baroni ai cherestelei. Casa guvernatorului se afla pe Grand Avenue. Nici chiar faptul că guvernatorul era un fost luptător profesionist nu putea coborî prestigiul cartierului. Versiune din St. Paul a Uptown-ului, centrul zonei Grand Avenue consta într-o serie de magazine trendy și restaurante selecte.

Cartierul lui Liska semăna mult cu al lui Andy Fallon – dar suficient de departe în afara razei șic încât să permită întreținerea dintr-un singur salariu. Teoretic, fostul soț plătea pensie alimentară pentru copii, ceea ce-ar fi trebuit să ușureze povara financiară a mamei necăsătorite. Dar suma pe care-i ordonase instanța lui Speed Hatcher s-o plătească și cea pe care o primea Nikki Liska erau cu totul diferite.

Cu asta se alesese pentru că se măritase cu unul de la narcotice. Cei din brigada de narcotice trăiau tot timpul prea aproape de limită – limita dintre identitatea lor profesională și cea civilă, care adeseori se amestecau foarte rău. Pentru Speed, limita nu mai exista. Îi plăcea prea mult să le combine.

Privind retrospectiv, Liska știa că întrezărise crâmpeie ale personalității lui sălbatice încă de la început, pe vremea când amândoi erau încă în uniforme. Recunoștea că, parțial, și asta o atrăsese la el. Asta, zâmbetul orbitor și curul pietros. Dar dacă sălbăticia era o calitate dezirabilă la un amant, nu la fel era și pentru un tată. Zâmbetul o putuse face să-l ierte doar de-un număr limitat de ori. Fundul, după cum reieșise, reprezentase un pericol serios. Prea multe alte femei voiau să pună mâna pe el.

Frunzărind fotografiile Polaroid ale lui Andy Fallon, se întrebă dacă și amanții lui simțiseră același lucru. Fallon fusese un tip bine, înainte de a se instala rigiditatea cadaverică. Genul care le făcea pe femei să deplângă atracția între cei de același sex.

Etală fotografiile pe masa de cafea din living, lângă un număr din *„St. Paul Pioneer Press”* cu care să le acopere dacă intra vreunul dintre băieții

ei, deși era târziu și atât Kyle cât și R.J. se culcaseră de o oră. Se mai întâmpla ca unul dintre ei să iasă în pijama, cu ochii cârpiți, și să se ghemuiască lângă ea pe canapea, în timp ce Nikki încerca să se destindă cu Letterman sau cu o carte.

O parte din ea își dorea ca același lucru să se întâmple și acum, ca să-și poată alunga din minte fotografiile și să-ncerce să fie o ființă normală, un timp. O durea capul, iar fălcile o dureau de-atâta scrâșnit din dinți. Ca să le pună capac la toate, Locotenentul Leonard o încolțise în timp ce-l aștepta pe Kovac.

Jamal Jackson amenința c-avea s-o dea în judecată pentru brutalitate. N-avea niciun temei, dar asta nu-l împiedica să se înhăiteze cu vreun avocat slinos din A.C.L.U. ca să-i amărască viața până când instanța respingea cazul. Raportul i-ar fi fost pus la dosar indiferent dacă acuzațiile erau justificate sau nu. Și nu peste mult s-ar fi trezit cu cei de la I.A. pe cap, în timp ce încerca să le scormonească pe-ale lor.

Excelent. Dacă incidentul se întâmpla cu o săptămână în urmă, l-ar fi putut cunoaște pe Andy Fallon înainte a deveni un cadavru. Studia fotografiile, fără să simtă același șoc sau repulsie ca o persoană obișnuită. Se călise de mult față de asemenea reacții instinctive. Le privea ca o polițistă, căutând să vadă ce-i puteau spune.

Apoi îi trecu prin minte ideea că și Andy Fallon avusese cândva doisprezece ani, la fel ca băiatul ei cel mare, Kyle. O străbătu un tremur de teamă, luând-o pe nepregătite, pentru că era obosită. Grija că nu petrecea suficient timp de calitate cu băieții ei nu-i ieșea niciun moment din minte, dându-i mustrări de conștiință. Viețile lor păreau să se desfășoare cu acceleratorul. Băieții erau ocupați cu școala, hockey-ul și activitățile Cercetașilor.

Nikki era împovărată de muncă și încerca să vadă de casă, să pună mâncare pe masă, să semneze învoiri, să se ducă la ședințele cu părinții și să rezolve o mie de alte îndatoriri de mamă. Toți trei erau atât de epuizați seara, încât nici nu le mai rămânea energie pentru altceva. De unde să știe dacă nu cumva unul dintre ei se strecura prin crăpături?

Citise că experimentele cu asfixierea autoerotice nu erau deloc rare printre băieții adolescenți. În fiecare an, un mare număr de decese adolescentine clasate ca sinucideri erau de fapt accidente autoerotice. La doisprezece ani, pe Kyle încă îl interesau mai mult jocurile Nintendo decât

fetele, dar pubertatea bătea la ușă. Lui Liska îi venea să se strecoare prin ușa aceea și să snopească pubertatea în bătaie cu A.S.P.-ul ei. Încercă să nu se gândească la acest lucru, în timp ce se concentra asupra lui Andy Fallon.

Dacă murise accidental, de ce lăsase mesajul de pe oglindă?

Dacă acel gen de practici sexuale erau obișnuite pentru el, oare Steve Pierce știa? Probabil că nu, dacă erau doar prieteni.

Dacă fuseseră mai mult decât atât… Iar dacă Pierce mințea, o făcea ca să protejeze memoria lui Fallon, sau ca să se protejeze pe sine însuși?

„Manualul statistic și de diagnosticare a tulburărilor mintale", ediția a patra – cunoscut și ca D.S.M.-IV – era pe masă, descris la pagina 529, rubrica „Masochism sexual".

Era uluitor ce învățau oamenii să facă pentru a se excita. Gama fanteziilor mergea de la viol la legarea cu frânghii, de la bătăile la fund până la purtatul scutecelor sau dorința ca partenerii să facă pipi pe ei. Pe la jumătatea paginii, găsi ceea ce căuta.

O formă deosebit de periculoasă de masochism sexual, numită „hipoxifilie", implică excitarea sexuală prin privarea de oxigen (...). Activitățile privative de oxigen se pot practica de unul singur, sau cu un partener.

Din cauza funcționării defectuoase a echipamentelor, a erorilor de plasare a ștreangului sau a legăturilor, ori dintr-a altor greșeli, uneori se produce moartea accidentală (...).

Masochismul sexual e de obicei cronic, iar persoana tinde să repete aceleași acte masochiste.

Singur sau cu un partener. Prima reacție a lui Pierce față de întrebarea despre obiceiurile sexuale ale lui Fallon fusese una de indignare, dar indignarea se putea folosi pentru a camufleze multe alte stări: jenă, frică, vinovăție.

Pierce se declara heterosexual. Poate că încerca să ascundă faptul că de fapt nu era, sau că pășise și în partea cealaltă. Ori poate spunea adevărul, și Andy Fallon avea alți parteneri. Pe cine?

Trebuia să afle mai multe despre viața privată a lui Andy Fallon. Dacă avusese noroc, urmau să descopere. Oricine-și băga nasul în viața privată a lui Liska n-ar fi avut ce vedea.

Nu-și mai amintea când avusese ultima întâlnire semnificativă. Nu avea

relații sociale decât cu polițiștii, iar aceștia, de regulă, erau parteneri romantici slabi. Pe de altă parte, bărbații cu profesiuni civile se simțeau cam intimidați de ea. Ideea unei prietene care putea mânui un baston tactic și un pistol de nouă milimetri era cam greu de acceptat pentru oamenii de rând. Așa că, ce să facă? Și când, pe deasupra, mai avea și doi copii?

Simți prezența de la ușă cu o fracțiune de secundă înainte de a auzi zgomotul slab al încuietorii deschise. Adrenalina o străbătu ca un val. Sări de pe canapea într-o clipă, fără să scape ușa din ochi, întinzând mâna spre telefonul fără fir. Ar fi preferat să fie pistolul, dar când era acasă și-l ținea încuiat într-un dulap – măsura de precauție necesară pentru siguranța băieților și a prietenilor lor.

A.S.P.-ul însă îi era tot timpul la îndemână. Mâna dreaptă i se strânse pe mânerul capitonat și-și smuci încheietura într-o mișcare îndelung exersată, întinzând bastonul telescopic de oțel cât era de lung.

Trecu în partea dinspre balamalele ușii în timp ce aceasta începea să se deschidă și luă poziția de apărare cu bastonul.

O păpușă manuală Cartman apăru de după ușă, personajul din *„South Park”* întorcându-și spre ea capul grăsun.

— Ei, cucoană, ai să mă-mpuști?

Ușurarea și furia o cuprinseră pe Liska într-un amestec care-i încreți pielea.

— Fir-ai al naibii, Speed, ar *trebui* să-ți trag un glonț în cur! Mâine-poimâine, am să te găuresc prin ușa asta și-am să te las să sângerezi în prag. Ai merita!

— Așa se vorbește cu tatăl copiilor tăi? întrebă el, intrând în casă și închizând ușa.

Nu pentru prima oară, Liska își dori să nu-i fi lăsat o cheie. Nu-i plăcea să vină și să plece din viața ei și a băieților când și cum voia, dar nu dorea nici să aibă o relație ostilă cu el – spre binele lui Kyle și al lui R.J. Speed era un jeg, dar era tatăl lor și aveau nevoie de el.

— Băieții-s treji?

— E unșpe jumate, Speed. Nimeni n-ar trebui să fie treaz. Kyle, R.J. și cu mine trăim în lumea reală, unde oamenii trebuie să se scoale dimineața.

Speed ridică din umeri, încercând să facă o mutră nevinovată. Alte femei l-ar fi crezut. Liska îi cunoștea prea bine acea expresie și lipsa ei de sinceritate.

— Ce dorești de fapt?

Pe chipul lui apăru un rânjet de pirat din romanele picarești. Probabil lucrase la un caz, își spuse ea.

Deși părul blond îi era tuns aproape militărește, nu se mai bărbierise de câteva zile. Purta o tunică militară veche și murdară, descheiată, niște blugi pătați cu vopsea și un tricou negru. Totuși, arăta sexy ca toți dracii. Dar Liska devenise de mult imună.

— Aș putea spune că pe tine te doresc, spuse el, făcând un pas înainte.

— Mda, răspunse Liska neimpresionată. Mă lași rece. Dă-mi un motiv.

Zâmbetul îi pieri de pe buze într-o clipă.

— Nu pot trece pe-aici să las o jucărie pentru copiii mei? spuse el, scoțându-și păpușa de pe mână. Ce naiba e cu tine, Nikki? Trebuie să mă cicălești în legătură cu orice?

— Dai buzna-n casă la unșpe jumate noaptea, mă sperii de moarte, și vrei să mă bucur că te văd? Nu ți se pare nimic anormal?

— N-am dat buzna. Am cheie.

— Mda, ai cheie. Și un rahat de telefon n-ai? Nu l-ai putea folosi și pe ăla din când în când, în loc să te repezi ca o tornadă?

Speed nu se osteni să-i răspundă. Niciodată nu răspundea la întrebările care nu-i plăceau. Puse păpușa Cartman pe masa de cafea și ridică una dintre fotografiile lui Andy Fallon.

— Lași peste tot rahaturile astea să le vadă copiii mei?

— Copiii *tăi,* mormăi ea, smulgându-i fotografia din mână. De parcă ai fi făcut și altceva decât să vii cu materia primă – și aia doar pe jumătate. Cum de nu-s niciodată copiii *tăi* când sunt bolnavi sau au nevoie de haine noi, ori au alte probleme?

— Trebuie neapărat s-aud chestiile astea? întrebă el, făcând o mutră acră.

— Ai venit la mine-n casă. Auzi orice am de spus.

— Tati!

R.J. străbătu camera înainte ca ecoul exclamației să se fi stins. Se aruncă spre tatăl lui, îmbrățișându-i picioarele. Liska se grăbi să pună la loc A.S.P. –ul și să acopere fotografiile cu ziarul, deși nimeni nu-i dădea nici cea mai mică atenție.

— R.J., omul meu! zâmbi Speed și-și ciocni palma de a fiului său, desprinzându-se din îmbrățișare ca să se lase pe vine în fața lui.

— Vreau să-mi zică lumea Rocket acum, spuse R.J., frecându-se la ochi,

în pijamaua echipei Minnesota Vikings moștenită de la Kyle, prea mare pentru el, și cu părul blond stându-i ciufulit. Vreau să am o poreclă ca a ta, tati.

— Rocket. Îmi place, declară Speed. Foarte cool, omulețule.

R.J. descoperi păpușa, și cei doi începură un episod de cinci minute din *„South Park”*. Liska își pierdea răbdarea încet dar sigur.

— R.J., e foarte târziu, spuse ea, dezolată că trebuia s-o facă și revoltată pe Speed că o punea într-o postură proastă numai prin prezența lui în casă; trecea prin viața băieților după cum îi trăsnea, numai distracții, jocuri și aventuri; ca deținătoare a custodiei, Liska simțea că le oferea foarte puțin din acestea, și prea multă disciplină și cicăleală. Mâine ai școală.

Fiul ei o privi cu ochii săi albaștri aidoma alor ei, supărat și dezamăgit.

— Da tati abia a venit!

— Atunci, supără-te pe el, nu pe mine. El a găsit că-i o idee grozavă să vină-n toiul nopții, când toată lumea doarme.

— Tu *nu* dormi, sublinie R.J.

— Eu n-am nici zece ani. Când vei avea treizeci și doi, ai să poți sta și tu treaz jumătate din noapte, muncind și luând Tagamet. Așa că ai ce să aștepți cu nerăbdare.

— Am să lucrez sub acoperire, la narcotice, ca tati.

— Ai să fii sub acoperire în pat, în două minute, domnule!

R.J. și Speed schimbară o privire care o excludea pe Liska din combinație. Speed ridică din umeri.

— Ordin de la comandant, Rocket. Mai bine du-te la culcare.

— Pot să-l iau pe Cartman cu mine?

— Sigur.

Ciufuli părul băiatului, întorcându-se deja spre fosta lui soție. Liska se aplecă să-l sărute pe R.J. pe obraz, dar acesta se feri și porni pe hol, vorbindu-i păpușii cu un glas de desene animate și imitând sunetele unor vânturi. După ce dispăru, Liska îl privi încruntată pe Speed.

— Mare căcănar mai ești, șuieră ea, făcând un efort să vorbească încet, deși îi venea să urle. N-ai venit aici ca să-l vezi pe R.J…

— Rocket.

— … sau pe Kyle. Acum n-o să mai adoarmă câteva ore.

— Scuze.

— Nicio scuză. Tu niciodată n-ai ce scuze să-ți prezinți. Ce vrei, Speed?

întrebă ea cu înverșunare. Pariez că n-ai venit ca să-mi dai banii pe care mi-i datorezi.

Speed trase adânc aer în piept.

— Săptămâna viitoare. Îți promit, spuse el cu un aer spășit îndelung exersat. Sunt în mijlocul unei acțiuni, dar săptămâna viitoare…

— Scutește-mă. Repetă mai bine textul și du-te cu spectacolu-n turneu, aruncă Liska, luând ziarul de deasupra fotografiilor, pe care le adună într-un teanc. Am avut o zi foarte grea. Acum aș vrea să mă culc, dacă nu te superi.

Un moment, Speed tăcu, apoi bătu cu degetul în fotografia de deasupra.

— Îl cunosc? întrebă el încet. Am auzit că unul de-ai voștri s-a omorât. El e?

— Așa se pare. Un tip de la I.A. N-ai de unde să-l cunoști.

Amândoi își începuseră cariera ca agenți în uniformă, în St. Paul; Speed rămăsese acolo, dar Liska trecuse râul, în Minneapolis. Fostul ei soț cunoștea mulți polițiști din Minneapolis – în special de la narcotice și omucideri – dar nu avea niciun motiv să-l cunoască pe Andy Fallon. Nimeni nu se dădea peste cap să lege relații cu cei de la Interne.

Speed îi luă fotografia din mână ca s-o examineze mai atent.

— Nasol mod de a-și pune capăt zilelor. Cred că ăia de la I.A. nici nu știu să tragă cu pistolul, hmm?

— Cine poate ști ce le trece prin cap oamenilor? comentă Liska.

Fusese o vreme, în căsnicia lor, când discutaseră detaliile cazurilor și se ajutaseră unul pe altul să le rezolve. Se gândea la acele vremuri ca la niște Momente de Aur, scurta perioadă dinainte ca infidelitatea și rivalitatea profesională să le destrame relația.

— Poate că nu el a făcut-o, spuse ea.

— Iisuse, fraieri mai sunteți, voi, ăștia de la omucideri, remarcă Speed, aruncând fotografia la loc pe masă. E clar ca bună ziua, Nikki. De ce să te mai chinuiești, uitându-te la asta? Și-a făcut-o singur. Spânzurătoarea e sau sinucidere, sau accident, nu crimă. O clasezi și mergi mai departe.

— Când medicul legist va zice s-o clasez, am s-o clasez, nu înainte, insistă ea, mai mult din încăpățânare. Asta mi-e meseria. Așa sunt eu.

— Mda. Mă rog, nu e nevoie să le aduci cu tine acasă.

— Acum să nu mă acuzi că-i corup pe copiii *tăi,* declară ea acră. L-ai auzit pe R.J. Vrea să ajungă la narcotice. Mai rău de-atât, nici că se putea.

— Ba se putea. Poate ajunge și la Interne. Și uite cum o sfârșesc ăștia.

Liska nu se uită la fotografia pe care i-o arăta Speed. Nu era nevoie.

— În regulă. Destul cu amabilitățile pentru seara asta. A fost… ca de obicei. Știi unde e ușa.

Speed nu se clinti. Afișă mutra care spunea da-pot-să-fiu-și-adult. Liska oftă.

— Știi, am venit aici să văd ce mai faci, mărturisi el. Am auzit că ți-au dat cazul ăsta, Nikki. M-am gândit că s-ar putea să-ți fie greu – fiindcă era polițist, fiindcă era de la I.A. Și datorită bătrânului tău, și toate.

— Bătrânul meu nu și-a scurtat singur zilele, răspunse repede Liska – prea repede, prea defensiv.

Greșeala o făcea să se simtă vulnerabilă.

— Știu asta, dar toată povestea cu I.A.…

— N-are nicio legătură, declară ea sec.

Speed stătu un moment pe gânduri. Liska i-a citea pe figură, îl vedea căutând modul de a juca. De a o juca pe ea pe degete.

Își desfăcu mâinile. Gestul unui prieten care nu făcea decât să ofere o sugestie.

— Totuși… Mă rog, poți s-o lași baltă imediat ce legistul va spune că a fost sinucidere. Sau poți s-o lași de pe-acum. Un caz ca ăsta nici n-are nevoie de doi detectivi. Lasă-i-l lui Kojak.

Tactică greșită. Aluzia că nu era destul de dură ca să-i facă față o irită pe Liska imediat.

— Ce te privește pe tine? Am primit cazul, am să lucrez la el până se termină.

— Perfect. Eu doar…

Scoase un oftat de îndelungată suferință și-și trecu o mână peste cap.

— Încă mai țin la tine, Nikki, asta-i tot. Avem un trecut împreună. Înseamnă ceva… chiar și pentru un nemernic ca mine.

Liska nu spuse nimic. Nu avea încredere nici în propria-i voce, nici în hățișul de emoții care i se înnodau în piept.

Preocuparea lui era neașteptată, iar ea nu era pregătită pentru felul cum o făcea să se simtă – vulnerabilă, frustrată. Cuvinte pe care nu voia să le asocieze cu sine însăși.

Speed duse mâna în haină, scoase o țigară și și-o lipi pe buză.

— Ei, spuse el încet, atingându-i obrazul. Să nu spui că n-am încercat să fac ceva pentru tine.

Liska păși într-o parte, întorcând capul.

— Mda, murmură Speed, lăsându-și mâna să cadă. Știu unde-i ușa. Ne mai vedem, Nikki.

Pusese mâna pe clanță, când Liska se îndură în sfârșit să vorbească.

— Ăă… Speed… îți mulțumesc pentru solicitudine. Dar mi-e bine. Mă descurc. Nu e decât un caz ca oricare altul.

— Sigur. Cum zici tu. Ai să scapi de el într-o zi jumate, maximum.

O mai privi o dată, lung, iar Liska avu senzația că voia să-i mai spună ceva. Dar n-o făcu. Apoi plecă. Încuie ușa în urma lui și stinse luminile. Adună fotografiile lui Andy Fallon, ducându-le în dormitor ca să le pună în servietă.

Apoi se uită la băieți, care se prefăceau amândoi că dormeau, se spălă pe dinți, luă pe ea un tricou larg de la F.B.I. National Academy și se duse la culcare, ca să privească în tavan și să vadă cum trecutul i se învârtea prin memorie ca un carusel. Dansul din gimnaziu, între tată și fiică. Avea treisprezece ani și era mortificată. Rușinată. Vinovăția o apăsa în stomac ca un bolovan uriaș, colțuros, din cauza celorlalte emoții. Tatăl ei stătea lângă ea, țeapăn, cu privirea în jos, la fel de rușinat că-i priveau oamenii.

Un bărbat îndesat, cu ochi albaștri pătrunzători, cu partea stângă a feței inertă și căzută, ca și cum toți nervii i-ar fi fost tăiați cu foarfecele. Oamenii se uitau la ei – nu numai din cauza feței tatălui ei, ci și dintr-a relatărilor pe care le auziseră: referiri la corupția din departamentul poliției, bani sustrași din fondurile confiscate de la droguri, o anchetă a Internelor…

Nimic din toate acele lucruri nu era adevărat, Nikki știa. Părea să creadă acest lucru cu mai multă convingere decât tatăl ei, ceea ce o înfuria. Era nevinovat. De ce nu lupta mai tare ca s-o dovedească? De ce nu-i scuipa în față? Să nege, să-i sfideze, să facă ceva. Și când colo, el mergea prin public cu ochii în jos, ca să-și ascundă rușina și pareza provocată de stres.

Cuvintele ca *slab* și *fără șira spinării* se învârteau prin mintea fiicei lui ca praful într-o cameră de aspirator. Și fiecare îi adâncea sentimentul de vinovăție și-i ascuțea revolta. Ancheta se lungise timp de aproape optsprezece luni, fără să ajungă nicăieri.

Nu se formulase nicio acuzație. Toți trebuiau să uite și să ierte. Între timp, sănătatea lui Thomas Liska începuse să se deterioreze serios. Peste doi ani, murise de cancer pancreatic. Fu o noapte foarte lungă.

Capitolul 8

Trupul a fost descoperit. Sinucidere. Accident. Tragedie.

Cuvântul *crimă* nu a fost menționat. Chiar se poate numi crimă dacă e dictată de necesitate, dacă o însoțește remușcarea?

Sorry…

Există un sentiment de neliniște în a ști că acum sunt conștienți și alții, chiar dacă nu bănuiesc nimic. E ca și cum niște străini ar invada un spațiu care trebuie să rămână privat.

Intimitatea morții a fost împărtășită doar de ei doi. Urmarea va fi un eveniment public. Asta ieftinește oarecum experiența. Andy Fallon privește din fotografie, cu ultima scânteie de viață stingându-se în ochii întredeschiși, cu limba ieșindu-i printre buzele despărțite. Expresia pare să dobândească o calitate acuzatoare.

Sorry…

Fotografia, ținută cu grijă într-o mână, se ridică la buze, imaginea măștii mortuare e sărutată.

Sorry…

Însă chiar în timp ce sunt prezentate scuzele, excitația crește.

Capitolul 9

Liska intră valvârtej în boxă, cu fața crispată de nervi și obrajii roșii de frig. Kovac o privi cu oroare, căci cunoștea expresia aceea, știind ce fel de zi anunța. Totuși, nu se clinti când Liska se repezi la el. Îi dădu un pumn în brațul drept, din răsputeri. Kovac avu senzația că-l lovise un ciocan de cricket.

— Au!

— *Asta,* pentru că m-ai lăsat aseară cu ochii-n soare! anunță ea. Te-am așteptat, și fiindcă te am așteptat, Leonard m-a încolțit și mi-a făcut gât în legătură cu cazul Nixon și că Jamal Jackson nu poate fi legat de el în niciun fel.

Iar acum, i-a intrat în cap că Jackson ar putea cumva să acuze arestare falsă și s-o folosească în procesul împotriva departamentului.

— Ce proces? întrebă el, frecându-și locul lovit.

— Procesul cu care ne amenință Jackson. Împotriva mea. Pentru brutalitate.

Kovac își dădu ochii peste cap.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! Avem banda video cu el repezindu-se la mine. N-are decât să ne dea în judecată. Dacă Leonard crede că Jackson are vreun argument, înseamnă că i-a intrat capu-n cur așa de-adânc c-ar trebui să-i anunțăm pe-ăia de la Guinness. Ăsta sigur e un record.

— Știu, răspunse Liska, începând să se mai calmeze; își aruncă poșeta într-un sertar al biroului și-și lăsă servieta pe scaun, Iartă-mă că te-am croit. Am avut o noapte nasoală. Speed a trecut pe-acasă. N-am prea dormit.

— I-auzi. Sper că nu trebuie s-aud iar despre sex, da?

Fața lui Liska se întunecă din nou, în timp ce-și lua avânt și-l pocnea iar, exact în același loc.

— Au!

Capul uriaș al lui Elwood apăru de după marginea peretelui despărțitor.

— E cazul să chem poliția?

— De ce? întrebă Liska, scoțându-și haina. Au scos în afara legii capsomania?

Kovac își frecă brațul.

— Cred c-am spus ce nu trebuia.

— Iar, adăugă Elwood. Ea ți-a făcut chestia aia la nas?

Kovac încercă să-și vadă chipul reflectat în ecranul întunecat al computerului, deși știa deja cum arăta: umflat și roșu ca al unui bețiv. Cel puțin, nu avea nasul rupt – pentru a nu știu câta oară.

— Agresarea fizică a bărbaților de către femei, spuse Elwood. Unul dintre marile tabuuri ale societății. Asistența Victimelor ți-ar găsi un loc la un grup de sprijin, cred, Sam. S-o sun pe Kate Conlan?

Kovac aruncă spre el un pix.

— Ce-ar fi să mă cauți prin altă parte?

Liska se așează pe scaun și se răsuci spre el, îmbufnată și puțin spășită.

— N-am dormit fiindcă mintea mea a preferat să rămână trează, meditând la cât de bou e fostul meu soț – printre alte subiecte alese. Ce-ai pățit la nas? Nu i-a convenit lui Iron Mike s-audă că fiu-său practica sexul pervers?

— A fost un accident, spuse Kovac. N-a primit ușor vestea. El și Andy se certaseră, probabil acum vreo lună, când Andy s-a hotărât să-i spună că prefera D.C. în loc de A.C. Nu-i ușor pentru un tată să accepte așa ceva, cred. Ce-ai descoperit la I.A?

— Ochi reci și nasul pe sus. Locotenenta Boarfă-de-Gheață mi-a trântit o grămadă de atitudine și nicio informație. Susține că nu vrea să compromită o anchetă a Internelor. Cică s-ar putea să aibă de suferit cariera cuiva.

— Credeam că asta urmăresc.

Liska ridică din umeri.

— A fost acasă la Fallon duminică seara, între opt și nouă jumate, să discute un caz care-l nemulțumea. Zice că părea să se simtă normal, când a plecat. Mi-a spus că fusese deprimat. Nu-i ordonase să consulte psihologul, dar i-o sugerase.

— Știm cumva dacă i-a urmat sfatul?

— Informație confidențială.

— Nimeni n-o să vorbească până nu-i gata autopsia, spuse Kovac. Toți așteaptă s-audă *sinucidere,* ca să nu trebuiască să vorbească deloc, și-atunci ducă-se dracului oricine vrea să știe de ce s-a sinucis băiatul ăsta. Dacă asta a făcut.

Liska luă un pix cu un glob ocular de plastic, plin de vinișoare, lipit în

capăt. Una dintre numeroasele comori bizare din boxa lor. Și le cumpărau unul altuia în glumă. Cea mai prețuită piesă a lui Kovac era un deget fals foarte realist, care arăta ca și cum ar fi fost tăiat cu bomfaierul. Îi plăcea să le facă oamenilor surprize cu el, lăsându-l în dosare și sertare.

— Te duci la autopsie? îl întrebă Liska.

— Ce rost ar avea? A fost destul de nasol să-l văd pe puști mort. N-am nevoie să mă uit degeaba cum îl spintecă. Frate-său mi-a spus că Andy a trecut pe la el acum o lună. Îi spusese lui Mike, și nu ieșise bine.

— Ar coincide cu momentul depresiei lui.

— Mda. Sigur, miroase a sinucidere. Criminaliștii n-au găsit nimic suspect, din câte-am auzit.

— Da, dar de bârfit, se bârfește altceva, răspunse Liska. Tippen mi-a spus ce se vorbea aseară la Patrick's. Că au găsit tot felul de jucării sexuale și pornografie gay. De unde crezi c-or fi pornit zvonurile astea?

Kovac se încruntă.

— De la Stan și Bran în uniforme. Unde te-ai văzut cu Tippen, așa de devreme?

— La Caribou Coffee. Are un viciu rău cu espresso dublu.

— Copoii adevărați ar trebui să bea lăturile alea de la bufet. Așa zice tradiția.

— Și Crăciunul e o tradiție, precizează Liska. Poți evita o cafea proastă. Chestia care mă deranjează în toată perspectiva asta sexuală, continuă ea, este: dacă Andy Fallon *era* sadomaso? Să zicem că el și un amic se jucau cu funia, și au greșit ceva. Fallon moare. Amicul intră-n panică și fuge. La mine, asta se numește crimă. Vina partenerului: indiferență depravată. Cel puțin.

— Mă gândeam și eu la asta, spuse Kovac. Aseară am fost pe la Steve Pierce. Pare un om cu ceva greu pe conștiință.

— Ce-a spus?

— Mai nimic. Ne-a întrerupt logodnica lui: frumoasa Miss Jocelyn Daring, avocat.

Sprâncenele lui Liska se înălțară până sub breton.

— Daring, de la Daring-Landis?

— Și eu am presupus. Nu m-a corectat nimeni.

— Interesantă întorsătură. Ceva nou de la amprente?

— Nu, dar ne putem aștepta să le găsească pe ale lui Pierce. Erau

prieteni.

Telefonul sună, iar Liska se întoarse să răspundă. Lângă boxă apăru dintr-odată locotenentul Leonard.

— Kovac. La mine. Acum.

Cu un oftat, Kovac îl urmă. Un perete al biroului locotenentului era dominat de un calendar uriaș plin cu abțibilduri rotunde, colorate. Roșu pentru omoruri calificate, negru pentru cazuri rezolvate.

Portocaliu pentru agresiuni, albastru când erau rezolvate. Lupta contra crimei coordonată cromatic. Asta-i învățau la cursurile de management.

Leonard se opri în spatele biroului, încruntat, cu mâinile-n șolduri. Purta un pulover maro, peste cămașă și cravată. Avea mânecile prea lungi. Îi amintea lui Kovac de un maimuțoi de jucărie pe care-l avea când era mic.

— Ai să primești azi raportul preliminar de la autopsia lui Fallon.

Kovac scutură ușor din cap, ca și cum ar fi avut apă în ureche.

— Ce? Am auzit că s-ar putea să treacă patru, cinci zile, până-i vine rândul.

— A intervenit cineva. În interesul lui Mike Fallon, adăugă Leonard. E un erou al departamentului. Nimeni nu vrea să-l știe suferind mai mult decât e nevoie. Și, în circumstanțele sinuciderii…

Gura fără buze i se arcui ca un vierme. Dezgustătoare treabă: sinucidere în pielea goală, cu nuanțe de perversiune sexuală.

— Mda, răspunse Kovac. Ce nesimțire din partea puștiului, să-și scurteze zilele așa. Dacă asta s-a întâmplat. Face de râs departamentul.

— Asta-i pe planul doi, dar tot contează, spuse pe un ton defensiv Leonard. Presa-i în culmea fericirii când ne poate pune într-o lumină proastă.

— Ei, cu asta au să reușească. Mai întâi, copoii care se duceau la cluburi de striptease în timpul programului, acum asta… Avem aici o Sodoma și Gomora în toată regula.

— Poți păstra pentru dumneata comentariul ăsta, sergent. Nu vreau să sufle nimeni o vorbă, presei despre cazul de-acum. Am să dau eu o declarație oficială, azi. „Decesul prematur al sergentului Fallon a fost un accident tragic. Îi deplângem pierderea și suntem alături de familia îndurerată”, recită el textul memorat, încercându-i impactul.

— Scurt, sec și la obiect, comentă Kovac. Sună bine, cu condiția să fie adevărat.

Leonard îl privi lung.

— Ai vreun motiv să crezi că *nu* e adevărat, sergent?

— Pe moment, nu. Ar fi bine să am două zile ca să lămuresc toate detaliile. Știi, ca o investigație. Dacă a fost un joc sexual scăpat de sub control? S-ar putea pune problema culpabilității.

— Ai vreo dovadă că a mai fost cineva la locul faptei?

— Nu.

— Și ți s-a spus că avea probleme depresive, că-l consulta pe psihologul departamentului?

— Ăă… mda, răspunse Kovac, cu gândul că era măcar o jumătate de adevăr.

— Avea… *probleme,* sublinie Leonard, stânjenit de subiect.

— Știu că era gay, dacă la asta te referi.

— Atunci, nu răscoli și tu rahatul, se răsti Leonard. N-avem nimic de câștigat. Fallon s-a sinucis – sau accidental, sau intenționat. Cu cât terminăm mai repede, cu atât mai bine. Ai și alte cazuri în lucru.

— A, da, replică sec Kovac. Omuciderile de mâine.

— Omuciderile de când?

— Nimic, domnule locotenent.

— Rezolvă-l pe ăsta și revino la cazul Nixon. Procurorul de comitat mă călărește de parc-aș fi cal de curse. Bandele violente au prioritate.

Mda, își spuse Kovac, pornind înapoi spre boxa lui, *ține-te de ele, ca să împaci primăria.* Moartea stranie și inexplicabilă a unui polițist era un mizilic.

Liska îi întinse paltonul.

— Ai nevoie de o țigară, așa-i, Sam?

— Ce spui? M-am lăsat. De mare ajutor îmi mai ești și tu.

— Atunci, ar trebui să respiri cât mai mult aer curat. Ca să-ți cureți plămânii.

Se apropie de el și-l privi cu subînțeles. Kovac o urmă spre ușă, luându-și paltonul pe el.

— Fallon e gata.

Liska îl privi la fel cum îl privise el pe Leonard – poate și mai strâmb.

— Autopsia e pe terminate.

— Ce?

— Toți se-așteaptă la un verdict de sinucidere. Doar că o vor declara

accidentală, ca să-l cruțe pe Mike. Azi vom primi un raport preliminar și binecuvântarea lui Leonard. Nimeni nu vrea ca Mike – sau departamentul – să ajungă într-o lumină proastă, din cauza detaliilor sordide.

— Mda, nici nu mă mir, răspunse Liska, pălind dintr-odată.

Kovac nu-i ceru nicio explicație. Se înțelegeau unul pe altul, se respectau. O însoți prin labirintul de coridoare, până la o ușă rareori folosită, din partea de nord a clădirii. Soarele strălucea, reflectat orbitor de zăpadă. Cerul era albastru pal ca un ou de prigorie. O zi de o frumusețe înșelătoare, cu un vânt rece. Kovac se strâmbă când simți frigul în obraz. Își înfundă mâinile în buzunare și-și cocoșă umerii.

— Leonard ți-a spus că Fallon e gata, repetă Liska.

— Rezolvat și clasat.

— Cine-a intervenit ca autopsia să se facă atât de repede?

— Cineva plasat mai sus pe lanțul trofic.

Liska privi strada, cu mușchii fălcilor încordându-i-se. Vântul îi flutura părul scurt și-i umezea ochii. Kovac simțea că se pregătea să-i spună ceva neplăcut.

— Ei, ce te râcâie? întrebă el iritat. Hai, că-i un frig aici, mai ceva ca-n sufletul soacră-mii de-a doua.

— Tocmai am primit un telefon de la cineva care susține că știe la ce caz lucra Andy Fallon.

— Cineva ăsta n-are și un nume?

— Încă nu. Dar l-am văzut ieri, în sediul I.A. Alt client nemulțumit.

Pumnul din stomacul lui Kovac se întoarse cu nodurile degetelor în jos și începu să apese.

— Și la ce susține că lucra Fallon?

— La un omor.

— Omor? repetă neîncrezător Kovac. De când se ocupă Internele de omoruri? Aiurea! Delictele penale merg întotdeauna la divizie, ăia de la I.A. nu-s în stare să-și găsească nici propriul cur într-o cameră cu lumina stinsă. Cum putea Fallon să lucreze la o crimă, și noi să nu știm? Astea-s gogoși.

— S-ar fi putut, dacă noi clasaserăm cazul, îți mai amintești de Eric Curtis?

— *Curtis?* Polițistul de patrulă? Corcitura care i-a făcut felul putrezește-n pușcărie. Cum îl chema, Vierme?

— Verma. Renaldo Verma.

— O serie de tâlhării cu violență. Victime gay. Atacase… câți? Trei sau patru, în optsprezece luni.

— Patru. Două dintre victime au murit. Curtis a fost ultimul.

— Același mod de operare ca la ceilalți, nu? Legat, bătut, jefuit.

— Da, dar Eric Curtis era polițist.

— Și?

— Și, era polițist, *și* gay pe deasupra. Conform omului meu fără nume, cu câteva luni înainte de moarte, Curtis se plânsese la I.A. că era hărțuit la slujbă din cauza preferințelor lui sexuale.

— Vrei să spui că din cauza asta s-ar putea să-l fi omorât un polițist? întrebă Kovac. Iisuse, Tinks. Dacă vrei să crezi una ca asta, poate-ar trebui să te-angajezi în locul lui Fallon.

— Du-te-n mă-ta, Kojak, se răsti ea. Nu-i pot suferi pe-ăia de la I.A. îi urăsc, ceva ce nu se poate. Dar Eric Curtis era polițist, și gay, iar acum e mort. Andy Fallon ancheta cazul, era gay, iar acum *și el* e mort.

— Și mie tocmai mi s-a spus că Fallon e un caz clasat, murmură Kovac, cu privirea spre stradă.

— Nici ție nu-ți place, Sam, spuse încet Liska. O simți la nivel visceral, nu?

Kovac nu-i răspunse imediat. Lăsa toate ideile să-i treacă prin cap ca un film, în timp ce clopotele ceasului din turnul primăriei începeau să anunțe ora, cântând *„White Christmas”*.

— Nu, spuse el într-un târziu. Nu-mi place nimic la cazul ăsta. Tăcură amândoi un moment. Pe Fourth Street treceau mașini. Vântul urla prin spațiile dintre clădiri, fluturând steagurile clădirii federale de vizavi.

— Probabil că Andy Fallon s-a sinucis, spuse Liska. La locul faptei nu s-a găsit nimic care să indice contrariul. Tipul ăsta care m-a sunat – de unde știu eu cât îi pasă de Andy Fallon? Poate că tot ce-l interesează e cazul Curtis, și speră ca noi să-l strecurăm pe ușa din spate… Dar dacă nu-i așa, Sam? Noi suntem tot ce are Andy Fallon. Noi, și Mike. Tu m-ai învățat asta – noi pentru cine lucrăm?

— Pentru victimă, murmură el, cu același presentiment neplăcut apăsându-l în golul din stomac.

Lucrau pentru victimă. Le-o vârâse în cap tuturor celor pe care-i instruia. Victimele nu-și mai puteau susține interesele. Detectivului îi revenea rolul de a pune toate întrebările pertinente, de a săpa și scormoni, de a întoarce

piatră cu piatră, până descoperea adevărul. Uneori, era ușor. Alteori, nu.

— Cu ce strică dacă mai punem câteva întrebări? continuă Kovac, știind că suna prea asemănător cu ceva pentru dosarul Celebrelor Cuvinte Finale.

— Mă duc eu la morgă, spuse Liska, întorcându-se înapoi spre ușă. Tu du-te la I.A.

•

— Am vorbit deja cu partenera dumitale, sergent, spuse locotenenta Savard, abia ridicând privirea dinspre rapoartele de pe birou. Și, în caz că n-ai fost informat, decesul lui Andy Fallon a fost declarat accidental.

— Într-un timp record, spuse Kovac.

La asta, locotenenta de la Interne îl privi în sfârșit. Verdele ochilor ei era aproape surprinzător. Limpede și rece, sub sprâncenele mai închise cu câteva nuanțe decât blondul cendres al părului. Contrastul îi intensifica seriozitatea expresiei. Probabil speria o mulțime de polițiști cu privirea aceea.

Kovac era prea vechi în meserie ca să se mai teamă. Era amorțit. Sau poate, doar prost. Se așeză pe scaunul din fața biroului, cu picioarele încrucișate la glezne. Și el făcuse un scurt stagiu la Interne, cu o sută de ani în urmă, pe vremea când departamentul fusese condus de un polițist adevărat, nu de un lingău preocupat doar să urce treptele ierarhiei. Nu se rușinase cu munca lui. Nu tolera polițiștii corupți. Dar nici nu-i plăcuse. Pe vremea aceea, în poliție nu existau locotenenți care să arate ca Savard.

— Admirabil, că au investigat și rezolvat totul așa de repede, nu credeți? remarcă el. Mai ales când te gândești cât de plină e morga, în perioada asta a anului. Le stau cadavrele îngrămădite, ca lemnele-n pivniță, pentru numele lui Dumnezeu.

— Curtoazie profesională, replică scurt Savard.

Kovac îi privi buzele. Aveau forma perfectă a unui arc de Cupidon, cu un strat de ruj.

— Mda, mă rog, răspunse el, consider că și eu îi datorez lui Mike aceeași curtoazie, înțelegeți? Îl cunoașteți? Pe Mike Fallon?

Ochii lui Savard reveniră spre hârtii.

— Am auzit de el. Azi i-am dat telefon și i-am prezentat condoleanțele mele.

— Mda, sunteți prea tânără. Nu erați pe-aici în zilele lui Iron Mike. Cred că aveți… cât? Treizeci și șapte, treizeci și opt de ani?

Îl privi ca și cum tocmai ar fi luat o gură de anghinare.

— Nu te privește, sergent. Și-ți dau un sfat: dacă încerci să ghicești vârsta unei femei, mai bine greșește cu minus, nu cu plus.

Kovac se strâmbă.

— Am nimerit chiar atât de departe?

— Nu. Atât de aproape. Sunt vanitoasă. Iar acum, dacă nu te superi…

Ridică niște hârtii, foșnindu-le ostentativ.

Semnalul de plecare.

— Am doar două întrebări să vă pun.

— N-ai nevoie să-mi pui nicio întrebare. Nu mai ai ce caz să investighezi.

— Dar îl am pe Mike, îi reaminti el. Încerc doar să clarific câteva lucruri, pentru el. E greu pentru un părinte să-și piardă copilul. Dacă pot să-i explic despre ultimele zile din viața lui Andy, atunci am s-o fac. Nu vă cer prea mult, nu credeți?

— Ba cred, dacă dorești informații confidențiale despre o anchetă a Afacerilor Interne, ripostă Savard, împingându-și scaunul de la birou. Încercase să-l expedieze discret. Acum avea să folosească forța. Ocoli biroul, ca să-i deschidă ușa. Kovac mai rămase așezat un moment, doar ca s-o irite, să-i dea de înțeles că n-avea să cedeze atât de ușor, apoi se ridică brusc, făcând-o să ezite. Savard făcu un pas înapoi, încruntată, nemulțumită că bătuse în retragere.

— Știu despre cazul Curtis, șarjă Kovac.

— Atunci știi că n-ai ce să discuți cu mine, nu-i așa?

Colțul gurii lui Kovac se arcui într-un zâmbet răutăcios.

— N-ați ajuns aici cu căruța drepturilor egale, nu-i așa, doamnă locotenent?

— Crede-mă, sergent Kovac, sunt mai mult decât calificată pentru meseria mea.

În vocea ei se simțea un amuzament ironic. Pentru Kovac nu era important, dar reținu detaliul ca pe o curiozitate, pentru mai târziu.

— Știați că Andy Fallon era gay? o întrebă.

— Viața lui personală nu mă privea.

— Nu asta v-am întrebat.

— Da, mi-a spus chiar Andy.

— Înainte de a vă duce la el acasă, duminică seara?

— Îți forțezi norocul, sergent, răspunse Savard. Ți-am spus deja, n-am să-ți răspund la nicio întrebare. Chiar vrei să vorbesc cu locotenentul dumitale despre asta?

— Puteți să-l sunați, dar acum e ocupat cu repetițiile discursului a-fost-un-accident-tragic-acum-lăsați-o-baltă.

— Ar trebui să-l repete mai mult – în fața dumitale.

— I-am spus deja părerea mea – nu sună bine, nu poți dansa. Ar trebui să-și vadă de birocrația lui și să lase politica în pace.

— Sunt sigură că pune mult preț pe opiniile dumitale.

— Mda. Un zero cât el de mare. Pe ale dumneavoastră va pune mai mult, dacă vă hotărâți s-o luați pe calea aia. O să mă cheme la ordine și-mi va spune să lucrez cum zice el, că altfel mă suspendă. Treizeci de zile fără salariu. Și totul, numai fiindcă încerc să fac ceva decent pentru alt polițist. Viața pute – în unele zile, mai rău decât în altele. Dar ce să fac? Să mă spânzur?

— Nu ai haz, sergent.

— Nici n-am urmărit. Sunt sigur că știți că am vrut să vă amintesc imaginea lui Andy Fallon. Vă pot arăta fotografiile, dacă vreți.

Scoase una din buzunarul de la piept și o ridică, arătându-i-o ca un scamator făcând un truc cu cărți de jos.

— Interesantă poză, nu credeți?

Locotenentei îi fugi sângele din față. Îl privi de parcă ar fi vrut să-i dea cu ceva – n cap.

— Bag-o la loc!

Kovac întoarse fotografia și o privi cu expresia rece a unui om care văzuse sute de asemenea imagini.

— Îl cunoșteați. Lucrați împreună. Vă pare rău că a murit. Gândiți-vă ce simte tatăl lui.

— Ia-o de-aici, repetă ea.

Cu un tremur abia simțit în voce, adăugă:

— Te rog.

Kovac vârî fotografia la loc în buzunar.

— Vă pasă destul de mult ca să ajutați un tată să scape de orice îndoieli?

— Mike Fallon are vreo îndoială în legătură cu caracterul accidental al morții lui Andy?

— Mike are îndoieli în legătură cu omul care era Andy.

Savard se îndepărtă, tăcută un moment, pe gânduri.

— Nimeni nu cunoaște pe nimeni. Nu cu adevărat. Cei mai mulți dintre noi nu ne cunoaștem nici măcar pe noi înșine.

Kovac o privi, intrigat de trecerea neașteptată la filosofie. Părea mai degrabă gânditoare decât în defensivă.

— Eu știu foarte bine cine sunt, doamnă locotenent, spuse el.

— Și cine ești, sergent Kovac?

— Sunt exact omul pe care-l aveți în față, răspunse, ridicându-și ușor brațele în lateral. Un polițist simplu și cinstit, într-un costum ieftin de la J.C. Penney. Un stereotip vorbitor și umblător. Mănânc mâncare proastă, beau prea mult și fumez – deși încerc să mă las și cred c-ar trebui să iau câteva puncte pentru asta. Nu alerg la maraton, nu fac tai chi, nu compun operă în timpul liber. Dacă am de pus o întrebare, o pun. Oamenilor nu le convine întotdeauna, da-i dau în mă-sa – scuzați limbajul, încă un obicei prost de care nu mă pot dezbăra. A, da – și sunt încăpățânat ca un catâr.

— Lasă-mă să ghicesc. Ești divorțat?

— De două ori, dar asta nu m-ar opri să mai încerc din nou. Sub costumul ăsta ieftin bate inima unui romantic fără speranță.

— Mai există și altfel de romantici?

Kovac preferă să nu răspundă.

— Deci, vreau să fac asta pentru Mike, reluă el. Să mă interesez de copilul lui, să încerc să reconstitui o imagine pe care s-o poată accepta. Mă ajutați?

Savard stătu un moment pe gânduri, digeră ideea, o disecă, analizând argumentele pro și contra.

— Andy Fallon era un anchetator bun, spuse ea în cele din urmă. Întotdeauna își dădea silința. Uneori, și-o dădea prea tare.

— Ce înseamnă asta? Că-și dădea silința prea tare?

— Doar că pentru el munca era totul. Muncea prea mult și punea prea tare eșecurile la inimă.

— Avusese vreun eșec în ultima vreme? Cazul Curtis?

— Ucigașul ofițerului Curtis e în pușcărie, unde-și așteaptă sentința.

— Renaldo Verma.

— Dacă știți asta, ar trebui să știți că în acest departament nu există niciun caz în lucru cu privire la Eric Curtis.

— Cred că nu, din moment ce anchetatorul a murit.

— Cazul a murit înaintea lui Andy.

— Curtis se plânsese de hărțuire?

Savard nu răspunse. Kovac simțea că începea să-și piardă răbdarea.

— Ascultați, pot să mă duc la secția ofițerilor gay și lesbiene. Curtis ar fi vorbit cu ei, înainte de a veni la I.A. Dar am să întorc aici, și nu pot decât să cred că m-ați văzut destul ca să mă țineți minte.

— Într-adevăr, spuse ea, așteptând apoi o clipă. Ofițerul Curtis depusese o plângere, cu câtva timp înaintea morții. Din acest motiv, Internele și-au manifestat un anumit interes, când a fost omorât. Dar dovezile nu-l indicau decât pe Verma, iar cazul s-a încheiat cu mărturisirea autorului.

— Și numele ofițerilor implicați?

— Vor rămâne confidențiale.

— Pot să le aflu.

— Puteți să aflați tot ce vreți, replică Savard. Dar nu de aici. Cazul e închis și n-am niciun motiv să-l redeschid.

— De ce era atât de nemulțumit Fallon, dacă ucigașul e în închisoare?

— Nu știu. Andy avea multe pe cap, cam de vreo lună. Numai el v-ar putea spune ce anume, sau de ce. Mie nu mi se confesa. Și prefer să nu speculez. Nimeni nu poate ști ce-i în inima altcuiva. Sunt prea multe bariere.

— Cum să nu se poată?

Kovac îi susținu privirea cu o expresie directă, care încerca să vadă dincolo de barierele ei. Nereușind, recunoscu: pereții aceia erau groși. Nicio femeie n-ar fi ajuns unde se afla era, dacă lăsa să i se vadă slăbiciunile.

— E suficient doar să ai voința de a săpa până dai la o parte balivernele, spuse el. Eu, unul, jumate din timp stau îngropat în ele pân-la genunchi. Nici nu mă mai deranjează mirosul.

Locotenenta nu spuse nimic, deși lui Kovac i se părea că ar fi avut multe de spus, că se adunau în ea cuvintele ca apa după un stăvilar. Îi simțea tensiunea.

Dar, în cele din urmă, se îndepărtă de el.

— Atunci, ia-ți târnăcopul și sapă în altă parte, sergent Kovac.

Deschise ușa, făcându-i loc să iasă.

— Ți-am spus tot ce-aș avea să-ți spun vreodată.

Kovac porni încet spre ușă, fără să se grăbească. Ajungând în dreptul

Amandei Savard, se opri – la un milimetru în interiorul spațiului ei personal.

Destul de aproape ca să-i simtă mirosul subtil al parfumului.

Destul de aproape ca să-i vadă pulsul bătând sub pielea delicată a gâtului.

Destul de aproape ca să simtă sub piele ceva ca un curent electric.

— Știți, doamnă locotenent, cumva, nu-mi vine să cred, spuse el încet. Vă mulțumesc pentru timpul acordat.

Capitolul 10

Renaldo Verma era un șobolan slinos. Slab de constituție, avea aspectul uscat al unui toxicoman cu vechime, cum și era. Ar fi fost greu să ți-l imaginezi doborând pe cineva în luptă, și cu atât mai puțin pe un ofițer de poliție.

Totuși, pledase vinovat de uciderea unui om în bătaie, cu o bâtă de baseball. Dosarul lui conținea toată gama, de la posesie de droguri, până la spargeri și tâlhării. Agresiunea și crima erau cele mai recente adaosuri în repertoriu, dar dovedise fler pentru amândouă. Își formase un model al jafurilor și agresiunilor care presupunea trăsături comune dincolo de modul de operare.

Psihologii îl numeau „semnătură", acte comise în timpul delictului care nu erau necesare, ci satisfăceau o nevoie interioară.

În cele din urmă, ar fi putut ajunge la rangul de ucigaș în serie, dacă ar fi reușit să scape necapturat. Verma intră în camera de interogatoriu cu pas legănat și țanțoș, ca și cum ar fi avut vreun motiv să fie mândru. Se așeză în fața lui Kovac și imediat întinse mâna spre pachetul de Salem de pe masă. Avea mâini lungi și osoase, ca labele unui rozător, cu pielea marcată de leziuni ce puteau indica S.I.D.A.

— N-ar trebui să vă vorbesc fără avocatul meu, spuse el, suflând fumul pe nări.

Nasul îi era subțire și lung, cu două cocoașe. O mustață subțire ca un creion i se întindea peste buza de sus ca o umbră murdară. Avea un mod de a vorbi afectat, oarecum efeminat, și un limbaj corporal elaborat. Când vorbea, toată partea de sus a trupului i se unduia și se răsucea, ca și cum ar fi auzit în cap o muzică de bal.

— Atunci, cheamă-ți avocatul, răspunse Kovac, ridicându-se. Dar n-am timp pentru gogoși de-astea. Până ajunge el aici, eu am să plec de mult, iar tu ai să rămâi cu nota de plată.

— Cu nota aia de plată au să rămână contribuabilii, replică Verma cu un râs afectat, adunându-și umerii. Ce-mi pasă mie?

— Mda, văd și eu că te doare-n fund de toate. Așa c-ai să-mi spui doar ce crezi că vreau s-aud, fiindcă te interesează un târg. Numai că-i prea târziu

pentru târguri. Ți-ai făcut pactul cu procurorul de comitat. E-n țarc, la St. Cloud.

— Ba nu e, răspunse Verma fudul, legănându-și degetul spre Kovac. E-n Oak Park Heights. Nu mă duc eu la pietroiul ăla de granit, tocmai în nord. E medieval. Eu mă duc la Heights. Așa ne-am înțeles. La Heights am prieteni.

Kovac scoase o hârtie împăturită din buzunarul sacoului, o consultă ca și cum ar fi fost mai importantă decât chitanța de la curățătoria chimică, apoi o puse la loc.

— Mda, mă rog, cum crezi.

Verma își îngustă ochii, suspicios.

— Cum adică? Am avut o învoială. Un târg.

Indiferent, Kovac ridică din umeri.

— Zi-i cum vrei. Te-am chemat aici în legătură cu omorul lui Eric Curtis.

— Nu l-am omorât eu.

— Știi câți stricați zic la fel? ripostă Kovac. Pân-la ultimu. E nevoie să-ți amintesc că aici nu suntem la Ritz Carlton?

— Am recunoscut crima lui Franz. Și n-am vrut să-l omor.

— Sigur că n-ai vrut. Cum era să știi că un cap de om suportă bătaia doar până la un punct?

— Nu m-am *dus acolo* ca să-l omor, precizează Verma, îmbufnat.

— A, înțeleg. A fost vina lui că era acasă când ai venit tu ca să-l jefuiești. Clar, era un idiot. Ai merita și felicitări că l-ai exclus din fondul genetic.

Verma se ridică.

— Auzi, Kovac, n-am nevoie de morcovii tăi în fund.

— Mda, sunt sigur c-ai unul mai mare și mai marfă, acolo la pârnaie. Crezi c-o să meargă și ei la St. Cloud? Sau va trebui să-ncepi iar să-ți alegi pețitorii?

Verma îndreptă țigara spre el, cu scrumul căzând pe masă.

— Eu *nu* mă duc la St. Cloud. Vorbește cu avocatul meu.

— Avocatul tău din oficiu, salariat suprasolicitat și prost plătit al Comitatului Hennepin? Bine, am să-l caut. Să vedem dacă-ți mai ține minte numele.

Se ridică și-i puse mâna pe umăr.

— Ia loc, domnule Vierme.

Fundul lui Verma căzu pe scaun cu un sunet înfundat. Își strivi țigara de tăblia mesei și-și aprinse alta.

— N-am omorât niciun polițist.

— Mhm. Deci, procurorul de comitat te-a învinuit doar c-așa a vrut el? Fiindcă voia ca un băiet răcan de la el din procuratură să aibă mai multe hârtii de lucrat?

Făcu o mutră, așezându-se la loc.

— Mai scutește-mă. Te-a învinuit fiindcă te potriveai perfect. Același mod de operare ca la celelalte.

— Și, ce? N-ai auzit niciodată de imitatori?

— Nu-mi prea faci impresia unui model.

— Zău? Și-atunci, cum de-am ajuns la o-n-voială? întrebă îngâmfat Verma. Nu m-aveau la mână nici c-un căcățiș pentru crima aia. Nu tu martori, nu amprente…

— Nu? Ei, da' ești un împuțit de Shadow, nu? Și dacă nu l-ai omorât tu, ce căuta ceasul lui la tine-n apartament?

— Și pentru mine-a fost un șoc, insistă Verma. Nu eu l-am pus acolo. De ce să-l fur?

— E bun și-ăla la ceva. Putea să-ți vină la-ndemână, acolo unde te duci. L-ai cunoscut pe Eric Curtis, continuă el. Te-a chemat ca să-ți ceară serviciile – de două ori.

Verma ridică din umeri, țuguindu-și buzele și coborându-și genele cu sfială.

— Nicio problemă. Ultima dată i-am făcut cinste. Era drăgălaș. A zis: „Poate altă dată". Mai bine o rezolvam atunci.

— Așa c-ai trecut pe la el în contul dății viitoare. Și, de la una ați ajuns la alta…

— Nu, îl întrerupse ferm Verma, privindu-l în ochi, în timp ce trăgea din țigară; suflă fumul cu putere, drept spre pieptul lui Kovac. Ascultă, Kojak, polițiștii ăilalți n-au încercat să mă-ncalece și cu crima lui Curtis, și nici n-ar fi putut. Și procurorul de comitat a-ncercat, și nici el n-a putut.

Se aplecă peste masă, încercând să arate seducător. Lui Kovac i se încrețea pielea pe trup.

— Știu c-ai da orice să mi-o tragi, da' nici tu n-ai să poți.

— Mai degrabă mi-aș băga-o într-un fasung de bec.

Verma se trânti la loc pe scaun, izbucnind într-un râs dement.

— Vorbești clar ca un om care nu știe ce pierde.

— Crede-mă, nu pierd nimic.

Râzând afectat, Verma își scoase limba, învârtindu-și-o obscen.

— Nu vrei să ți-o sug, Kojak?

— Iisuse Christoase.

Kovac își împinse scaunul de la masă. Scoase un fular maro din buzunarul paltonului pe care și-l pusese pe spătarul scaunului, se duse la camera video din colțul camerei și-l puse peste obiectiv. Verma se îndreptă de spate, cu o mână zburându-i la baza gâtului.

— Ia stai, domle, ce faci?

— Ghinion, Renaldo! șopti Kovac cu ochii mari, revenind spre masă. Cred că tocmai s-a stricat camera video!

Verma încercă să sară de pe scaun, dar Kovac îl prinse de ceafă și-l ținu pe loc, aplecându-se peste umărul lui, de la spate.

— Singurul lucru pe care vreau să ți-l bag în cur e vârful pantofului, spuse el încet. Gata cu palavrele, Vierme. Crezi că n-am în St. Cloud oameni care-mi sunt datori?

— N-am să…

Mâna lui Kovac îl strânse și mai tare de ceafă, retezându-i cuvintele. Umerii lui Verma se ridicară până la urechi.

— Băiatul soră-mii e gardian acolo, minți Kovac. Un malac cât malu', care-a venit direct de la lăptărie. Nu prea are minte, dă-i credincios ca un câine. Și are un temperament nasol de tot.

— Okay! Okay!

Kovac îi dădu drumul și reveni la scaun.

— Nu poți să mă condamni c-am încercat, se bosumflă Verma, întinzând mâna după Salemuri. Kovac le trase spre el, scoase una și o aprinse, spunându-i că nu era decât o manevră tactică.

— M-ai pus pe jar, făcând așa pe durul, spuse Verma, chipurile sfios. E *așa* de sexy…

— Vierme…

— Ce? întrebă el cu exasperare ostentativă. Ce vrei de la mine, Kojak? Să recunosc că l-am omorât pe Curtis? Du-te-n mă-ta. Târgu-i încheiat, și n-am făcut-o eu. Punctul de comandă nici n-a insistat, fiindcă nu m-avea cu nimic la mână. Da' au s-o agațe de reputația mea. Vor zice că m-au înfundat pentru Franz și-au economisit bani de-un proces. Și n-am nicio obiecție. N-

o să-mi strice, dacă băieții de la Heights cred c-am fript un caraliu. Da pe Curtis nu l-am fript eu. Dacă vrei să știi cine i-a făcut-o lui Curtis, întreabă-l pe sergentul vostru de la omucideri, pe Springer. El știe cine l-a omorât pe Curtis.

Kovac tăcu un moment, ca și cum n-ar fi fost atent. Se uita în gol, fumând, întrebându-se cât de pervers era să savureze efectiv senzația gudronului și a nicotinei intrându-i în plămâni.

— Zău? murmură el într-un târziu, întorcându-se spre Verma. Și atunci, de ce nu l-au săltat pe căcănar?

— Fiindcă căcănarul era alt gabor.

— Așa zici tu.

— Așa zice băiatu ăla frumușel de la Interne.

— Nu știu la cine te referi, spuse Kovac, simțind că i se încordau toți nervii.

— Zvelt, musculos, drăgălaș, ca un model Versace.

Verma închise ochii, mârâind:

— Yummy!

— Mhm… Deci, dihorul ăsta de la I.A. a venit și-a vorbit cu tine. Ți-a spus clar că după părerea lui un copoi i-a făcut bucata lui Curtis?

Verma își scoase înainte buza de jos, cu umerii căzându-i. Lui Kovac îi venea să-l trosnească.

— Mda, mă așteptam eu, continuă el. Și ce te-a întrebat?

Celălalt ridică din umeri.

— De una, de alta… Chestii despre crimă. Chestii de după crimă, despre anchetă – așa, în linii mari…

— Și ce i-ai spus?

— De ce nu-l întrebi pe el?

— Fiindcă te-ntreb pe tine. Ar trebui să te bucuri, Renaldo. Ești mai important decât I.A. La fel și sculamentul.

— I-am zis că nu l-am omorât eu pe Curtis și nu mă interesează câți gabori vor să zic altfel. Poa' să vrea și el, și Springer, și ăla-n uniformă.

— Care-n uniformă?

— Ăla de la care m-am ales cu chestia asta, spuse el, arătându-și una dintre cocoașele de pe nas. A zis că opuneam rezistență.

— Scuze din partea departamentului, replică fără sinceritate Kovac. Avea și un nume?

— Un haidamac, răspunse Verma. Armăsaru' pe Steroizi, îi ziceam eu. Nu-i convenea. Partenerul lui îi zicea B.O. Asta *nu* părea să-l deranjeze, se plânse, cu un gest de dezgust. Da cred că venea de la altceva, nu de la felul cum mirosea, l-am citit numele pe piept, chiar înainte să mă pocnească. Odgen.

— Odgen, repetă Kovac, cu amintirea izbindu-l atât de repede încât aproape-i făcea capul să se învârtească: Steve Pierce, pe dușumeaua bucătăriei lui Andy, Fallon, zbătându-se sub un munte de om. Muntele de om ridicându-se în picioare, cu sângele curgându-i din nas.

Odgen.

•

— Verma s-a ales c-un aranjament, pentru că oamenii voștri au dat rasol, spuse brutal Chris Logan, în timp ce scormonea printre hârtiile de pe birou.

Vorbește cu Cal Springer despre seria probatorie. Întreabă-l dacă au auzit vreodată de-un mandat de percheziție.

— Era ceva-n neregulă cu probele?

Kovac stătea lângă ușa micului birou al lui Logan, gata să iasă împreună cu procurorul, care trebuia să ajungă la tribunal în cinci minute. Logan înjură printre dinți, continuând să se uite la harababura de pe birou, cu mâinile în șolduri.

Era un tânăr înalt, atletic. Treizeci și ceva de ani, arătos și cu un nas la care n-ajungeai nici cu prăjina. Un tip dur, cu diplomă în drept și capsa mereu pusă. Era un procuror bun. Brațul înarmat al lui Ted Sabin, din moment ce procurorul de comitat rareori încerca personal câte un caz.

— Toate erau pe dos, mormăi el.

Se repezi spre coșul de gunoi din spatele biroului, scotocind printre hârtii, ambalaje de dulciuri, și pungi de mâncare. Scoase un ghemotoc galben cât o minge de softball, îl întinse și scrută scrisul. După un moment, oftă ușurat și-și dădu ochii peste cap. Îndesă hârtia în servietă și porni spre ușă. Kovac îl urmă, potrivindu-și pasul după al lui.

— Mă așteaptă-n instanță, spuse Logan, croindu-și drum printre oamenii din holul procuraturii.

— Nici eu n-am prea mult timp, răspunse Kovac.

Se întreba dacă Savard își pusese în aplicare amenințarea de a vorbi cu șeful lui. Era prea dură ca să poată fi sigur. Cine știe când avea să-l cheme Leonard la ordine.

Intrară într-un lift gol, iar Kovac le arătă insigna oamenilor care încercau să-i urmeze.

— De-ale poliției. Scuze, explică el, apăsând cu mâna cealaltă pe butonul de închidere a ușilor.

Logan făcu o mutră nefericită – dar, în fond, așa arăta cam tot timpul.

— N-aveam decât probe circumstanțiale, spuse el. Asocieri anterioare, mobil, modul de operare al lui Verma. Dar nu exista niciun martor care să-l plaseze pe Verma la locul faptei sau în apropiere, și nici dovezi criminalistice. Nici amprente, nici fibre, nici fluide biologice… După celelalte crime, Verma o luase la labă. La Curtis, nu. De ce, nu știm. Poate l-a făcut ceva să plece mai devreme decât de obicei. Poate nu i s-a sculat. Cine știe? Putea să fie orice.

— Și cu ceasul cum a fost? întrebă Kovac, în timp ce liftul se oprea și ușile se deschideau spre o forfotă de oameni.

Holul tribunalului era tot timpul plin de inculpați, avocați, martori, curioși, oameni speriați, oameni uluiți. Toți, chemați ca nutreț pentru mașinăria sistemului de justiție din Comitatul Hennepin.

— Păi, un idiot de agent în uniformă susține că l-a găsit pe scrinul lui Verma, da’ toată treaba putea de la o poștă, răspunse Logan, pornind spre ușa unui complet de judecată. Era O.J. și rahatul de mănușă cu sânge d-a capo. Nici vorbă s-o admitem în instanță. Și, având în vedere ultimele câteva reclamații la adresa departamentului vostru, Sabin n-a vrut nici măcar să-ncerce.

— Deși victima era polițist, spuse dezgustat Kovac.

Logan ridică din umeri, îndreptându-se spre masa avocaților de lângă cel mai bun ventilator din sală.

— N-aveam nicio șansă să câștigăm. Municipalitatea n-avea chef de încă un proces. Ce rost ar fi avut să insistăm? L-am înfundat pe Verma pentru Franz. Intră.

— Pentru crima a doua.

— În cârcă și c-o agresiune deliberată, tâlhărie cu circumstanțe agravante. Nu-i o condamnare ușoară. Și-n plus, pe Franz l-a omorât cu propria lui bâtă de baseball. Armă ocazională. Cum am fi putut susține crimă cu premeditare?

— Se presupunea, măcar, că nu Verma l-a omorât pe Curtis? Că poate era într-adevăr înfundat pe degeaba?

— Circulau unele zvonuri că pe Curtis îl hărțuiseră alți sticleți din patrulă pentru că era gay. Dar nu justificau o crimă, iar cazul circumstanțial spunea VERMA cu litere de-o șchioapă.

Kovac oftă și privi prin sală. Grefierul glumea cu aprodul.

Avocata, o femeie îndesată, cu un coc cărunt scămoșat și ochelari enormi cu rame transparente, își puse megaservieta pe masa apărării și veni spre Logan cu un zâmbet afectat și lipsit de orice speranță.

— Hai să-ncercăm un târg, Chris.

— Vrabia mălai visează, Phyllis, răspunse Logan, scoțând din servietă un dosar gros ca Biblia. N-am pic de înțelegere pentru perverșii cu pornografie infantilă.

— Păcat că nu ești la fel de intolerant și cu asasinii, comentă Kovac, îndepărtându-se.

•

— De ce te-ai dus la Verma? întrebă Liska, scoțând un cartof prăjit din coșul de plastic roșu în care venise mâncarea lui Kovac; întârziase, iar el făcuse comanda fără s-o mai aștepte. E un maldăr de rahat, numai minciuni.

— L-ai cunoscut?

— Nu, răspunse ea, în timp ce învârtea încă un cartof prin băltoaca de ketchup din farfuria lui. Toți sunt niște mincinoși. Asta-i generalizarea mea pe ziua de azi.

— Vrei ceva? o întrebă el, chemând ospătărița.

— Nu. Iau de la tine.

— Iei pe dracu'! Și-așa-mi datorezi nouăzeci și doi de cartofi prăjiți. Niciodată nu-ți iei singură.

— Îngrașă prea tare.

— Și ce, dacă-i comand eu, îngrașă mai puțin?

Liska zâmbi scurt.

— Corect. Și-n plus, ai să te-ngrași, fiindcă te-ai lăsat de fumat. Îți fac o favoare. De ce te-ai dus la Verma?

Kovac se rezemă de spătar, simțind că-i pierea pofta de mâncare. Alesese localul Patrick's din obișnuință, și regreta. Ca întotdeauna, era plin de polițiști. Ocupase un separeu din fund și se așezase cu spatele în colț. Așa se simțea – încolțit. Nu-i plăcea ceea ce-i spusese Verma, nici aluzia lui Logan; nu-i plăcea faptul că, dacă mergea mai departe pe pista aceea, majoritatea personajelor întâlnite aveau să fie polițiști, și existau șanse ca

nu toți să fie cinstiți.

— Pentru că, dacă Internele s-au implicat în cazul Curtis, nu știu de ce au făcut-o, spuse el, încet, confidențial. Poate cercetau crima propriu-zisă, cum a spus tipul tău. Sau poate îi interesa ancheta. Am vrut să simt cum stau lucrurile, înainte de a-i cere explicații lui Springer.

— Cal Springer n-ar fi în stare nici să găsească un bălegar pe-o pășune plină cu vaci, proclamă Liska, după care comandă o cola. Dar n-am auzit pe nimeni să spună vreodată că-i corupt.

— E un idiot, declară Kovac. Un înfumurat. Își petrece mai mult timp încercând să organizeze serbările sindicatului decât lucrând la cazuri. Totuși, povestea asta cu Curtis părea simplă ca bună ziua. Nici chiar unul ca Springer n-ar fi trebuit s-o poată încurca. Dar Verma spune că n-a făcut-o el.

Liska își rotunji ochii și gura.

— O, nu! Un om nevinovat în pușcărie!

— Da, e pur ca zăpada de-azi noapte, replică sarcastic Kovac. Dar fii atentă: susține că un polițist i-a strecurat în casă ceasul lui Eric Curtis. Odgen.

Fruntea lui Liska se încreți.

— Odgen? De ieri?

— Unul și același. O asemenea afirmație ar atrage atenția Internelor. Logan mi-a spus că situația putea așa de tare, că Sabin nici n-a vrut să se atingă. Iar Ted Sabin, când simte miros de sânge-n apă, nu iese pe mal. Mai ales dacă stai să te gândești că Eric Curtis era polițist.

— Curtis era un polițist *gay,* îi reaminti Liska. Care a căzut victimă unui criminal ce-și alegea ca țintă homosexuali declarați. Crezi că primărița și mamelucii ei ar vrea ca presa să ia așa ceva-n colimator?

Kovac se încruntă, dându-i dreptate în sinea lui.

— Verma mai susține și că pe Curtis l-a omorât un polițist.

— Și-atunci, noi de ce n-am auzit nimic? întrebă Liska, nemulțumită.

— Bună întrebare. Internele s-au implicat numai în ultima lună. Verma e la zdup de cel puțin două. Poate nimeni nu știa că se implicaseră cei de la I.A. Mai mult ca sigur, Springer n-ar fi bătut toba, dacă afla. Factorul de constipație era atât de extrem, încât i-ar fi luat piuitul.

Ideea îl făcu să chicotească.

— Ha! Internele, pe urmele lui Cal Springer. Să mori de râs, nu alta!

Liska nu se amuză și ea, dar Kovac nu observă.

— Poate că nimeni nu știa, până nu le-a spus Andy Fallon, spuse ea.

— Poți să aranjezi o întâlnire cu omul tău fără nume și să mai afli unele detalii?

Liska făcu o mutră.

— Trebuie să mă sune el. Azi-dimineață, n-a vrut să-mi dea numărul lui. Părea nervos.

— Cei de la I.A. îi știu numele și numărul, după câte mi-ai spus ieri.

— Dar n-o să ni le dea. Nu putem nici măcar să-i întrebăm. Oficial, cazul nostru e închis.

— O să fie închis când semnez eu, decretă Kovac, dându-și seama fără prea mare entuziasm că devenise orgolios. Cazul era al lui. Nu voia să-i spună nimeni cum să-l lucreze, nici când să se oprească, sau altceva. Se ocupa de un caz până când era satisfăcut. Și mai avea mult până să se simtă satisfăcut.

— De data asta n-o să meargă așa de simplu, spuse Liska. Ghici cine-a făcut cadavrul lui Andy Fallon să intre la autopsie peste rând?

Kovac se încruntă.

— N-o să-mi placă, este?

— Garantat.

Oftând, își împinse farfuria peste masă, spre ea.

— Hai, potolește. Cine?

Liska îndepărtă partea mușcată din burger, apoi luă sandvișul și mușcă din el cu poftă. Își șterse sosul de la colțul gurii, privindu-l pe Kovac în ochi.

— Ace Wyatt.

— Muistu' dracu… mârâi Kovac.

— Ca să-i facă o favoare lui Mike.

— Mda. Și ca să se dea mare. Nouă mai mult ca sigur nu ne-a făcut nicio favoare.

Trase o dușcă de bere și privi în jur, amintindu-și cum arătase localul în seara petrecerii lui Ace Wyatt: hiper-festiv, aglomerat, încins, plin de fum. Îl revăzu pe Mike Fallon pe podea, și expresia crispată de pe chipul lui Ace Wyatt.

Se gândi la povara de a ști că-i datorezi viața ta unui om, și la faptul că acel om nu te lasă să uiți niciodată. Obligația se prelungea la nesfârșit. Ace Wyatt continua să-l salveze pe Mike Fallon, cerând favoruri pentru el.

După toate probabilitățile, influența lui Ace Wyatt făcuse ca moartea lui Andy Fallon să fie declarată accidentală în loc de sinucidere pur și simplu, cruțându-l pe Mike de acea povară și deschizând drumul pentru asigurarea pe viață a lui Andy.

— Ai obținut rapoartele? întrebă el. Stone le-a trimis?

— Nu Stone a făcut autopsia. Upshaw.

— Upshaw? Cine naiba mai e și Upshaw?

— Un tip nou. Destul de drăguț, dacă-ți place genul care umblă toată ziua cu mâinile prin cadavre. Eu una, mă lipsesc, mulțumesc, declară Liska, terminându-și burgerul.

— Ai mai observat și altceva la el? Ca de pildă, dacă are măcar juma de creier?

— Măcar jumătate tot are, aș zice. Nu-i curgeau balele. Dacă știe sau nu meserie… e prea devreme ca să spun.

— Perfect.

— Raportul preliminar spune că Fallon a murit asfixiat. Nicio altă leziune semnificativă. Nicio urmă de luptă.

— Avusese recent contacte sexuale?

— Upshaw spunea că n-a găsit fluid seminal unde n-ar fi trebuit să fie. Așa că, dacă a fost un joc scăpat de sub control, foloseau prezervative, sau păstrau orgasmul pentru la sfârșit. Ori nici n-a fost vorba de sex.

— Testele toxicologice au venit?

— Hârtiile, încă nu, dar am sunat și am vorbit cu Barkin. Zice că Fallon avea un nivel scăzut de alcool în sânge: zero virgulă patru. Și un somnifer, ceva numit zolpidem, i se mai zice și Ambien. Asta s-ar potrivi mai ușor cu sinuciderea decât un joc sexual, deși cantitățile nu erau nici pe departe mortale, nici chiar combinate. Destui oameni se droghează pentru marele pas. Dac-ar fi găsit Rohypnol sau așa ceva, alta ar fi povestea. Nimeni nu plănuiește să se sinucidă prin auto-viol, decât poate un masochist singuratic.

Kovac se încruntă, cu gândul la o amintire cam neclară.

— A verificat cineva ce avea Andy Fallon în dulăpiorul cu medicamente?

— N-a existat niciun motiv, la vremea respectivă.

— Vreau să știu.

— N-ai să primești mandat.

— Ce nevoie am eu de mandat? Cine-o să obiecteze?

Liska ridică din umeri și supse cola prin pai, privind în jur. Deodată, se retrase puțin, cu o expresie de nepătruns; privirea însă îi devenise dură și tăioasă.

— Ce? întrebă Kovac.

— Uite-l pe Cal Springer.

Springer umbla printre oameni ca o marionetă de lemn, cu mușchii încordați de furie și chipul roșu de frig sau nervi – sau amândouă. Avea o față lungă și plată, cu nas coroiat, și un ciuf de cârlionți castanii-cărunți răvășiți. Privirea i se opri asupra lui Kovac și se repezi înainte, ciocnindu-se de ospătăriță. Femeia vărsă berea și înjură, iar Springer își compromise intrarea cu niște scuze stângace. Kovac cătină din cap.

— Auzi, Cal, auzisem eu că dai cucoanele cu cracii-n sus, da n-am știut c-o faci la propriu.

Springer își repezi un deget spre el:

— Ce treabă ai avut cu Renaldo Verma?

— Am dansat un tango și-am fumat o țigară.

— M-am trezit cu avocatul lui pe cap, azi după-amiază. Nimeni nu discutase cu el despre întâlnirea aia. Și nici cu mine.

— Nu era nevoie. Verma a fost de acord să mă vadă. Putea să-și cheme avocatul, dacă voia. Și de când trebuie să-ți cer ție permisiunea ca să mă șterg la fund?

— Ăsta-i cazul meu!

— Și s-a terminat. Ai ieșit. Ce mare brânză?

Springer aruncă o privire în jur, ca un om gata să dezvăluie niște secrete de stat.

— Nu s-a terminat.

— A, pe chestia cu I.A.? întrebă Kovac cu glas sonor.

Celălalt detectiv se îngălbeni.

— Nu te au la mână cu nimic, este? interveni Liska. Vreau să zic, nu tu ai strecurat ceasul acolo, așa-i, Cal?

— N-am făcut nimic.

— Conform tehnicilor tale obișnuite de investigare, i-o întoarse Kovac. Dacă asta-i o crimă, mai bine apleacă-te și pupă-te singur în cur de rămas-bun.

Springer se uită urât la el.

— Am făcut o anchetă curată. Ca la carte am lucrat. Verma n-a avut ce să-mi reproșeze. Și nici Internele.

— Atunci, de ce-ți pierzi timpul cu mine acum?

Trăgând adânc aer în piept, Springer își ținu respirația câteva secunde, de parcă ar fi încercat să-și scoată ceva din trup scremându-se.

— Nu te băga, Kovac. S-a terminat. Cazul e închis, și tot ce-a avut legătură cu el tot așa.

— Păi, hotărăște-te, Cal. S-a terminat, sau nu s-a terminat? întrebă Kovac, privindu-l speculativ. Liska îl privea și ea pe Springer, deși pe fața ei se citea o anumită tensiune, ca și cum eforturile lui Springer de a-și stăpânii nervii ar fi tulburat-o.

— Locotenenta de la I.A. mi-a spus că nu e nimic în curs cu cazul Curtis, continuă Kovac. Nu azi, cel puțin. I-a murit anchetatorul.

— Știu, murmură Springer, mutându-și privirea, cu sângele scurgându-i-se din obraji. Am auzit. Sinucidere. Mare păcat.

— Așa se zice.

Detectivul îl privi din nou.

— Ce vrei să spui?

— Nimic. O figură de stil.

Springer îi cântări un moment cuvintele, își cântări propriile opțiuni. În cele din urmă, umerii i se pleoștiră, iar aerul îi ieși din plămâni.

— Ascultă, spuse el, nu pot sta cu ăștia de la Interne suflându-mi în ceafă. Candidez la postul de delegat sindicat.

— Suflatul Internelor în ceafă ar trebui să te-mpingă la fix.

— Numai dacă s-ar osteni să voteze ăștia ca tine. Am planuri mai mari cu viața mea decât ai tu cu a ta, Kovac. Pe mine mă interesează ce-mi intră la dosar. Te rog, nu-mi băga bețe-n roate.

Kovac îl privi cum se îndepărta, ciocnindu-se de aceeași chelneriță.

— Ca la carte, pufni el. Ca la care carte? „Practica investigației criminalistice pentru tăntălăi”?

Liska nu-i răspunse. Se întorsese să-l urmărească pe Springer cu privirea, dar părea să se uite la ceva aflat mult mai departe. *Poate cu ani lumină mai departe,* își spuse Kovac. Întinse mâna peste masă și o împunse în umăr.

— Hai, mă, că asta a fost bună, spuse el. Merit și eu aplauze.

— Lasă-l în pace, Sam, răspunse ea, întorcându-se la loc. Springer e cinstit. Nu merită ceea ce i-ar putea face pe degeaba ăia de la Interne.

— Dacă știe ceva, vreau să aflu și eu.

— O să afli.

Kovac o privi. Liska își feri ochii.

— Ai vreo problemă? întrebă el încet.

Gura ei se strâmbă într-o imitație de zâmbet șmecher.

— Sigur. Cu hormonii. Vrei să mă ajuți?

— Dacă ți-au luat-o hormonii razna datorită lui Cal Springer, nu te pot ajuta decât băgându-te sub un duș rece.

— Te rog. Tocmai am mâncat, replică dezgustată Liska. Și am avut o zi grea. După o noapte la fel de proastă. Ar trebui să mă duc acasă.

— Parcă nu voiai să ai nimic de-a face cu Internele.

— Nici nu vreau, răspunse ea, strângându-și lucrurile. Cu ce mă oprește asta să aflu ce știe Springer? Nici el nu vrea să se-ncurce cu ei.

— Treaba ta.

Liska avea dreptul la micile ei mistere, deși pe Kovac nu-l încânta ideea.

Se ridică în picioare și aruncă niște bani pe masă, apoi își luă haina din cuierul de lângă separeu.

— Mă duc să văd ce avea Andy Fallon în dulăpiorul cu medicamente.

— Sam Kovac, detectiv nonstop.

— Cu ce altceva să-mi omor timpul?

— Cu nimic, după câte se pare. Niciodată nu-ți dorești ceva mai mult? întrebă ea, ieșind din separeu.

— Nnț.

Kovac ignoră imaginea Amandei Savard care i se ivise în minte. Era o idee prea ridicolă, fie și ca o simplă fantezie.

— Dacă nu-ți dorești niciodată nimic, atunci n-ai cum să fii dezamăgit când nu capeți.

Capitolul 11

Garajul supraetajat fusese botezat după un polițist asasinat cu sânge rece într-o pizzerie de pe Lake Street. Liska își amintea acest lucru întotdeauna când era târziu și intra singură să-și găsească mașina, sau când era obosită și vedea viitorul în culori sumbre. În seara aceea, toate erau valabile. Ora de vârf trecuse, rampa părea pustie, iar ea era cu moralul la pământ. Kovac se dusese în birou ca să ia cheia casei lui Fallon.

Liska îi refuzase propunerea de a o conduce până la mașină. Părul i se zbârli la ceafă. Se opri brusc și se răsuci în loc, scrutând întunericul. Sunetul reverbera cu ecouri prin labirintul de beton, împiedicând-o să-i identifice sursa. Portiera mașinii se putuse trânti cu un etaj mai sus sau mai jos. Zgomotul piciorului târșit pe ciment putea proveni de la capătul unui șir sau al altuia. Sau din spate. Rampele de parcare erau un loc favorit al borfașilor și violatorilor. Vagabonzii, cei mai mulți beți sau bolnavi mintal, preferau rampele ca adăpost și veceuri publice, când erau dați afară din alte locuri.

Pe Liska o ardea aerul pe care și-l ținea în piept, așteptând, privind, întorcându-se încet, cu o mână strecurându-i-se sub haină pentru a atinge patul pistolului de la centură.

Nu vedea pe nimeni, nu auzea nimic semnificativ. Poate era doar nervoasă, dar avea motive. Își petrecuse ziua anchetând moartea a doi polițiști. Se simțea ca și cum cineva i-ar fi pus o pernă pe cap și ar fi bătut-o cu o rangă de schimbat cauciucuri. Îi era dor de casă, de treningul ei, de băieți, de câteva ore în care să nu se gândească la faptul că se oferise voluntar să scormonească prin rahatul din I.A.

— Nasol momentu'… murmură ea, lăsând pistolul și scoțându-și cheile din buzunarul hainei. Acum trebuia să găsească o cale de a smulge informațiile de la Cal Springer. Christoase. Grea sarcină. Îi era greu să și-l imagineze pe Springer amestecat în ceva necurat, dar mirosul fricii era inconfundabil. O amintire pe care o păstrase de la tatăl ei. Și o detesta.

— De ce n-am ascultat-o pe mama? mormăi ea. „Învață o meserie, Nikki. Cosmetologie. Alimentație. Țintește sus. Ia-ți o slujbă unde să porți o fustă decentă. Găsește-ți bărbatul viselor".

Saturn-ul bleumarin care-i servea drept taxi și birou ambulant stătea la capătul șirului, lângă perete, într-un loc prea întunecos pentru liniștea ei. Apăsă pe butonul telecomenzii și înjură printre dinți. Nu se întâmplă nimic. Niciun țăcănit de portiere deblocate. Nicio lumină aprinsă. Drăcia era pe ducă de câteva săptămâni, ba mergea, ba nu mergea.

În schimb, Liska părea să meargă *mereu* cu o treabă sau alta și niciodată n-avea timp s-o ducă la reparat. Părea o problemă prea măruntă ca să-și bată capul cu ea. Până când se pomenea singură într-un garaj întunecos.

O bufnitură și un scrâșnet o făcură să încremenească pentru a doua oară. De la un alt nivel al garajului se auzea scârțâitul unui volan întors prea tare într-o direcție. La nivelul unde era ea se simțea o prezență. Altcineva. Terminațiile nervoase îi vibrau.

Nu recurgea la balivernele raționale ale femeilor surprinse de spaimă. Avea mai multă încredere în instinctele ei decât în principiile unei societăți așa-zis civilizate.

Dacă simțea că ceva era în neregulă, însemna că, probabil, așa era.

— Hei, cine-i acolo? întrebă ea, întorcându-se încet.

Gagica dură. Vocea vino-ncoa-să-ți-trag-un-șut. Inima-i galopa cu cincisprezece bătăi în plus pe minut. Se strecură spre mașină, cu cheia în mâna stângă și dreapta căutând din nou pistolul, scoțându-l din teaca de la cingătoare. Căută broasca portierei cu vârful cheii, ratând-o o dată, de două ori. Privea la stânga, la dreapta, după… ceva. Cineva. Umbra prea groasă a unei coloane de beton…

Clipi din ochi și încercă să vadă mai bine. Era prea întuneric. Putea fi ceva, sau nimic. Cheia găsi încuietoarea. Intră în Saturn, închise portiera apăsă pe butonul de blocate automată – și nu obținu niciun rezultat. Înjură mașina și porni motorul, lovi iar în buton, iar de dată astă auzi zgomotul încuietorilor. Continua să se uite la coloana aflată la cinci metri în fața ei. Nu observa nicio mișcare, dar o urmărea senzația că acolo era altă ființă vie, privind-o.

De-ajuns. Plecarea. Își aruncă servieta pe locul din dreapta, printre boarfele care se revărsau pe jos. Corespondență fără rost, o pungă de la Burger King, câteva reviste, un adidas rătăcit al unuia dintre băieți, niște figurine de plastic. Și multe cioburi.

Încă nouă bătăi în plus pe minut. Fereastra din dreapta nu mai era, transformată în mii de cioburi împrăștiate pe scaun și pe jos, amestecate cu

corespondența, punga de la Burger King, revistele, adidasul rătăcit și figurinele de plastic. Probabil opera unui toxicoman, își spuse Liska. Probabil fantoma din umbră, care acum o aștepta să plece ca să spargă geamul altcuiva, în căutarea unor obiecte de valoare. Era cea mai cea mai probabilă explicație.

Porni motorul și băgă în viteză. Avea să conducă până la nivelul străzii și să cheme o mașină din zona luminată de lângă ghereta paznicului. O lumină roșie îi atrase privirea, semn că benzina era pe terminate.

— Mda. Ce-ar fi să-ți faci plinul și singură? mormăi ea, pornind mașina.

Farurile atinseră coloana. Nimic. Nimeni. Încercă să-și alunge suspiciunile, expirând, dar tensiunea nu voia să se risipească. Când trecu pe lângă coloană, se uită în oglinda retrovizoare și zări ceva. Jumătate dintr-o siluetă omenească, lângă un sedan, la trei mașini distanță, spre locul unde o avusese parcată pe a ei. Umbra se retrase, dispărând. Liska abandonă oglinda și se uită peste umăr. Mâna dreaptă i se rezema pe pistol – un mic Sig Sauer potrivit cu mâna ei mică, dar gata oricând să oprească în loc un taur furios.

— Hei!

Glasul o lovi ca un glonț. Liska întoarse brusc capul spre dreapta, unde văzu un om repezindu-se spre mașină, pentru a se apleca pe fereastră.

— Hei! strigă el iar.

Avea chipul ca o cioplitură făcută cu briceagul: colțuros, murdar, cu dinții stricați și barba încleiată; ochi negri, holbați.

— Dă și mie cinci dolari!

Liska ambală motorul. Cauciucurile scrâșniră pe beton. Omul urlă de furie, apucând tetiera scaunului din față. Liska ridică Sig-ul și-l întoarse spre fața lui.

— Lasă-mi mașina-n pace! Sunt polițistă!

Gura individului se căscă, scoțând un răget, odată cu răsuflarea puturoasă. Liska împinse pistolul spre el, la un centimetru de gură.

— Cară-te, boule!

Cu o mână, trase de volan spre stânga și apăsă pe frâne, făcând Saturn-ul să derapeze. O aripă din spate lovi un furgon, iar bețivul scăpă tetiera din mâini și fu catapultat la distanță. Liska frână, sări jos și ocoli capota, cu pistolul strâns în mână. Bețivul zăcea nemișcat, cu ochii închiși, lângă portiera din spate a unui Cadillac murdar. Rahat, numai asta-i mai lipsea –

să-l fi omorât. Îngrijitorul garajului veni în fugă, urcând rampa de la nivelul de jos: un tip gras, în uniformă uzată, cu canadiana descheiată lăsându-i burta să deschidă drumul.

— Băi, cucoană! exclamă el printre gâfâieli, transpirat ca un cal de curse, cu părul șaten moleșit lipit de capul mare. Ochii îi ieșiră din orbite la vederea pistolului, și ridică brațele.

— Sunt polițistă, îi spuse Liska. Ăsta-i arestat. E vreun paznic de serviciu?

— Ăă… e-n pauză.

— Excelent. La bomba de striptease de-alături, este?

Îngrijitorul își mișcă mut gura, în timp ce Liska se apleca să-l examineze pe bețiv. Respira regulat și avea puls normal. Nu părea să sângereze.

Scoase o pereche de cătușe și-i aplică una pe încheietură.

— Ai telefon celular? îl întrebă ea pe îngrijitor.

— Da, doamnă.

— Sună la nouă-unu-unu. Să vină poliția și o ambulanță.

Omul părea gata s-o ia la fugă.

— Am înțeles. Parcă ziceați că *dumneavoastră* sunteți polițistă.

— Dumneata sună acolo.

Bețivul întredeschise un ochi injectat, încercând s-o distingă.

— Ești băiat, declară el. Bag-aicea cinci dolari.

Liska îl fulgeră cu privirea.

— Ai dreptul să taci. Folosește-l.

Prinse cealaltă cătușă de clanța Cadillac-ului. Apoi se întoarse la Saturn și scoase din torpedou o lanternă Maglite uriașă. Cântărea un kilogram și jumătate, și putea fi folosită și ca bâtă. Îngrijitorul continua să stea cu mâinile sus. Îl privi încruntată.

— De ce nu suni?

— N-am vrut să fac mișcări bruște.

— Of, pentru Dumnezeu!

Aprinse lanterna cu mâna stângă, își scoase Sig-ul din buzunar și porni pe rampă.

— Unde vă duceți? întrebă îngrijitorul.

— Să-l caut pe baubau. Du-te și dă telefonul ăla, disciplinatule.

•

Era aproape ora zece, când Liska ajunse pe aleea din fața casei, epuizată

și dezgustată. Fu și mai dezgustată când văzu mașina lui Speed blocând intrarea în garaj. Nu conta că oricum n-ar fi putut să intre, din cauza vechiturilor adunate înăuntru. Era o chestie de principiu.

Rămase dârdâind în Saturn-ul al cărui calorifer nu făcea față frigului care intra pe fereastra spartă. Agenții îl luaseră în custodie pe bețiv – Edward Gedes – și urmaseră ambulanța până la urgență, unde aveau să-și omoare timpul bând cafea și flirtând cu surorile, până i se făcea examenul medical.

Nu prea aveau de ce să-l acuze, decât dacă puteau dovedi că el spărsese fereastra, iar Liska nu văzuse așa ceva. Instinctul îi spunea că nu el o făcuse. Era posibil să fi spart geamul și apoi s-o aștepte, dar nu credea. Din mașină nu lipsea nimic. Torpedoul nu fusese scotocit. Stereoul era neatins. Aproape că-și dorea să-i fi dispărut ceva. Așa, fereastra spartă ar fi avut sens. Singurul lucru răvășit fusese corespondența. Un om dispus să spargă o mașină, într-un garaj public, îi știa acum adresa de-acasă.

Fantoma din umbră. De ce tocmai mașina ei, dintre toate cele aflate în garaj? Își adună lucrurile și porni spre casă. Nimeni n-o observă intrând. În living se desfășura o bătălie. Într-un colț fusese ridicat un cort, dintr-o pătură. Scaunele de sufragerie erau răsturnate în jurul pomului de Crăciun, formând un fort. Cu fețele vopsite în culorile războiului, băieții alergau în pijamale, agitându-și săbiile de plastic și făcând un tărăboi care ar fi trezit și morții. Fostul ei soț stătea ghemuit în spatele fotoliului, cu un halat de baie peste haine și o cârpă neagră legată în jurul capului, iar în mână ținea o spadă de samurai fosforescentă.

— Bine ai venit acasă, mamă, spuse Liska, punându-și poșeta pe masă. Ai avut o zi bună? Nu prea, răspunse tot ea, dar vă mulțumesc că întrebați. Mă bucur să fiu acasă, unde domnește liniștea și ordinea, și mă simt iubită de toți.

Kyle reacționă primul, oprindu-se locului, cu zâmbetul pierindu-i de pe buze în timp ce se uita de la mama la tatăl lui și înapoi. Cu doi ani mai mare decât R.J., își amintea de ostilitățile din finalul căsniciei și era sensibil față de tensiunile rămase între părinții lui.

— Bună, mamă, salută el, punându-și sabia deoparte, ca și cum s-ar fi rușinat că fusese găsit jucându-se.

— Salut, viteazule.

Liska îi dădu părul pe spate și-l sărută pe frunte. Kyle rămase cu privirea în podea. R.J. începu să guițe ca un porc înjunghiat, alergând în cerc și

agitându-și sabia, refuzând cu încăpățânare să ia în seamă prezența mamei lui. Cu o furie familiară, Liska se întoarse spre fostul ei soț.

— Auzi, Speed, mă mir că te găsesc aici. Din nou. Te porți aproape ca un tată, sau cam așa ceva. Unde-i Heather?

— Am trimit-o acasă, răspunse el, ridicându-se. De ce să plătești o guvernantă, dacă nu e nevoie? Aveam ceva timp liber în seara asta.

— Câtă considerație din partea ta, să te gândești la situația mea financiară, remarcă Liska, vrând să adauge: *mai ales că nu de deranjezi niciodată să contribui pentru binele cauzei.* Dar se stăpâni, de dragul băieților.

— Ora de culcare a trecut, băieți, anunță ea, asumându-și iar rolul negativ, și mai pornită pe Speed din acest motiv. Duceți-vă să vă spălați pe față și pe dinți, vă rog.

Kyle porni spre ieșirea din cameră. R.J. o privi cu ochi mari, apoi scoase un răcnet înfiorător și făcu un salt, dând din mâini și din picioare într-o imitație de Ninja. Kyle îl luă de braț.

— Termină, Rockhead, îi spuse el cât putea de sever.

Liska nu-l certă.

— Îmi dau seama că ți-ai făcut o carieră din vagabondaj, îi spuse ea lui Speed, după ce băieții ieșiră din cameră, dar fiii tăi chiar se duc la școală. Și pentru asta, au nevoite de o anumită durată de somn.

— O seară când se culcă și ei mai târziu n-o să-i omoare, Nikki.

— Just.

Dar de ce-a trebuit să alegi tocmai seara asta? îi veni ei să întrebe, deși se temea să nu izbucnească în plâns. Era prea obosită pentru Speed, iar de la burgerul lui Kovac trecuse mult timp. Își frecă fața cu mâinile și se îndepărtă de el, intrând în bucătărie, unde începu să caute printr-unul din dulapurile de jos.

Speed apăru și el în ușă. Își scosese halatul, dezvăluind un tricou negru cu Aerosmith întins peste mușchii pieptului și abdomenul plat. Din mânecile scurte îi ieșeau brațele groase, robuste. Părea să fi tras serios la fiare. Își scoase cârpa de pe cap și-și ciufuli părul scurt, făcându-l să stea zbârlit.

— Vrei să-mi vorbești? o întrebă el.

— De când stăm noi de vorbă, indiferent despre ce?

Speed ridică din umeri.

— Putem să-ncepem din seara asta.

— În seara asta n-am chef să-ncep nimic.

Liska scoase o cutie de pungi albastre transparente din dulap și alese una cât mai mare și mai rezistentă.

— Deocamdată, merge și asta.

— La ce să meargă?

— Cineva mi-a spart fereastra mașinii. Cam trage curentul, pe autostradă.

— Dracu să-i ia de drogați, mormăi el. Ți-au furat ceva?

— Nnț.

— Au spart doar geamul?

— Și au cotrobăit prin corespondența de nimic de pe scaunul din față.

— Ești sigură că era de nimic? Nicio declarație de credit? Nicio factură de celular? Nimic de soiul ăsta?

— Nimic de soiul ăsta.

— De stereo nu s-au atins?

— De ce să se atingă? Am un Saturn. Are radio. Cine ce să facă cu el?

Speed se încruntă.

— Nu-mi place chestia asta, că n-au luat nimic.

— Nici mie.

Deschise sertarul cu scule și căută un rulou de bandă adezivă.

— Mai bine-mi luau mașina cu totul. Beculețul motorului se tot aprinde. La norocul meu, s-ar putea să aibă o boală fatală.

— Lucrezi la vreun caz care ar face pe cineva să vrea să-ți dea de urmă? întrebă Speed, venind spre bufetul lângă care Liska împăturea punga în cel mai mic pătrat posibil, cu mișcări nervoase.

Liska se gândi la Omul Electric, la Cal Springer, la I.A., la agentul Odgen și la cei doi polițiști morți. Clătină din cap, privind punga.

— Nimic deosebit.

Stă prea aproape, își spuse ea. *Nu vreau să fie atât de aproape. Nu în seara asta.*

— Am auzit că a ieșit rezultatul autopsiei tipului tău de la LA. Accident, hmm?

Ridicând ușor din umeri, Liska desprinse capătul destrămat al benzii.

— Așa, taică-său o să primească banii de asigurare.

— Te gândești și la altceva?

— Nu contează la ce mă gândesc eu. Leonard spune că e un caz închis.

— Ba contează, dacă-l vei cerceta în continuare. La ce te gândești? Că a pățit-o din cauza unei anchete? Că l-a linșat vreun polițist corupt? E cam trasă de păr, Nikki. Ce s-ar putea întâmpla în Minneapolis P.D., ca să împingă un om până acolo?

— Nu mă gândesc la nimic, repetă ea nervoasă. Și nu știu ce se întâmpla în I.A. Oricum nu contează. Locotenentul a semnat dosarul.

— Deci, e închis. Ai scăpat de el. Trebuie să fie o ușurare.

— Sigur, răspunse Liska fără convingere. Îl simțea privind-o, așteptând și lucrurile pe care nu le spunea.

— Nikki…

În glas i se simțea frustrarea, și poate puțin dor. Poate nu doar puțin. Sau poate așa ar fi dorit ea, numai. Speed îi atinse bărbia, iar Liska îl privi, ținându-și respirația. În ultimii ani, relația lor se acrise în multe privințe, dar niciodată într-a aspectului fizic. O excitase fizic întotdeauna – și pentru totdeauna, probabil, spre eterna ei disperare. Biochimia n-avea nimic de-a face cu geloziile, infidelitățile sau rivalitățile.

— O să vă sărutați?

— R.J., răspunse Liska, în timp ce Speed expira zgomotos. Nu se pun asemenea întrebări. E nepoliticos.

— Și?

Nu-și ștersese toată vopseaua de pe față. Liska se aplecă și-i sărută o dâră de pe frunte.

— Și, te iubesc, spuse ea. La culcare.

— Da’ tati…

— Tocmai pleca, încheie Liska în locul lui, privindu-l pe Speed cu subînțeles.

R.J. se încruntă.

— Tot *mereu* îl faci să plece.

— Vino-aici, Rocket, îl chemă Speed, ridicându-l pe umăr. Am să te duc la culcare și-am să-ți povestesc cum l-am arestat pe Big Ass Baxter.

Liska îi privi cum ieșeau din bucătărie, parțial vrând să-i urmeze. Nu fiindcă voia să dea impresia că aveau o viață normală de familie. Voia să-i urmeze fiindcă era geloasă pe relațiile dintre Speed și băieți. Nu păreau prea sănătoase. La fel ca nevoia ei ca fostul soț s-o atingă. Luă banda adezivă și punga și ieși pe ușa bucătăriei, simțind cu plăcere aerul rece al

nopții.

— Ce elegant, mormăi, în timp ce lipea punga peste fereastra spartă. Nimic nu se compara cu cârpelile ca să dea distincție unei mașini.

În cartier era liniște. Noaptea era senina și rece, cu cerul plin de stele. Vecinul din partea aceea a casei lucrase pentru United Way. În partea opusă stăteau doi soți căsătoriți de treizeci de ani. Niciunul dintre ei nu văzuse vreodată un spânzurat atârnând de-o grindă. Stând în mijlocul cartierului, Liska se simți dintr-odată singură, separată de oamenii normali, prin experiențele pe are le avusese și urma să le mai aibă. Separată, în seara aceea, de actul violent comis asupra ei. Un om pe care nu-l cunoștea și nu putea să-l identifice îi aflase adresa. Privi în lungul aleii, spre stradă. Orice mașină care trecea… orice pereche de ochi pândind din întuneric… Orice sunet straniu lângă fereastra dormitorului… Vulnerabilitatea nu era o stare familiară sau binevenită. Trecea prin ea și peste ea ca frisoanele unei boli. Anticiparea fricii. Un soi de slăbiciune. Un sentiment de neputință. O senzație de izolare. Îi venea să ia pe cineva la șuturi.

— În sfârșit, singuri.

Liska tresări și se răsuci în loc, recunoscând glasul cu o fracțiune de secundă înainte de a-i vedea sursa.

— Ce naiba, mă Speed! Cum ai rezistat atât de mult fără să te împuște cineva?

— Nu știu. Mă așteptam să mă omori de mult.

Zâmbetul lui strălucea în întuneric.

— Norocul tău a fost că nu purtam tot timpul pistolul la mine.

— Probabil și acum am noroc că nu-l ai asupra ta.

Speed își îndesă mâinile în buzunarele vestonului vechi pe care-l luase pe el și scoase un pachet de Marlboro și o brichetă.

Își aprinse una.

— Acum nu te-aș împușca, spuse Liska. Vreau ca noaptea asta să treacă mai repede. Dacă aș trage în tine, ar trebui să stau trează pân-la ziuă, cu arestarea, cu declarațiile preliminare, tot tacâmul. Nu merită.

— Ei, mulțumesc.

— Sunt obosită, Speed. Poți să-mi spui acum noapte bună?

Speed trase un fum prelung, apoi îl expiră, privind în lungul aleii, pe când un sedan negru și fără niciun semn distinctiv trecea încet pe stradă și-și vedea de drum.

Liska îl văzu cu coada ochiului și-și strânse mai tare haina pe ea.

— Poți să chemi pe cineva să-ți pună geamul ăla mâine? o întrebă Speed, gesticulând spre mașină în timp ce scutura scrumul.

— Chiar acum, în timp ce vorbim, repet în minte ce-am să spun la telefon.

— Fiindcă punga aia de gunoi pur și simplu țipă după alți drogați.

— Îți mulțumesc că te preocupă siguranța mea.

— Ești mama copiilor mei.

— Asta spune enorm despre puterea mea de discernământ, nu?

— Auzi…

O privi drept în ochi, aruncând țigara pe zăpadă.

— Să nu-mi spui că regreți că ai băieții.

Liska îi susținu privirea.

— Nu regret băieții. Nicio clipă.

— Dar ne regreți pe noi doi.

— De ce-mi faci asta? îl întrebă ea obosită. Pare cam târziu pentru remușcări și târguieli, Speed. Căsnicia noastră e moartă de mult.

Speed își scoase cheile din buzunar și o alese pe cea de care avea nevoie.

— Regretele sunt o pierdere de timp. Trăiește-ți clipa. Niciodată nu poți ști dacă nu e ultima.

— Și, pe nota asta optimistă…

Liska se întoarse spre casă. Când trecu pe lângă el, Speed o prinse de braț.

Se gândea să încerce s-o sărute. Liska i-o citi în ochi, o simți în încordarea trupului. Dar ea nu voia, și bănuia că și el putea să vadă și să simtă acest lucru.

— Să ai grijă, Nikki, spuse încet Speed. Ești prea curajoasă ca să-ți fie bine.

— Sunt așa cum am nevoie să fiu.

Speed răspunse doar cu un zâmbet trist și-i dădu drumul.

— Mda. Păcat că eu n-am fost niciodată omul de care ai avut nevoie.

— N-aș spune că niciodată, replică ea, dar fără să-l privească; rămase cu ochii în pământ.

Nu-l privi cum se îndepărta, dar îl văzu scoțând mașina de pe alee, în stradă. Rămase acolo până când luminile roșii de poziție dispărură chiar și

din memoria ei. Era din nou singură, își spuse, privind punga din fereastra mașinii. Sau, cel puțin, așa spera.

Urcă treptele și intră în casă. Încuie ușa și stinse lumina. Și, în timp ce se retrăgea în dormitorul ei, singură, un sedan închis la culoare trecu încet pe stradă… pentru a doua oară.

Capitolul 12

Casa lui Andy Fallon era o pată neagră în cartier, singura lumină provenind de la lămpile din veranda vecinului, reflectate în banda galbenă întinsă de poliție prin dreptul ușii de la intrare. Kovac desprinse banda, descuie ușa și intră. Casele care fuseseră expertizate de unitatea criminalistică inspirau întotdeauna o senzație persistentă de violare.

Locuința fusese examinată, scormonită și răvășită de o duzină de străini sau chiar mai mulți, fără binecuvântarea locatarului. Obiectele personale fuseseră atinse, sanctitatea intimității siluită. Se făcuseră comentarii, se pronunțaseră verdicte. Toate acestea păreau să plutească în aer ca un miros acru. Și totuși, Kovac încerca să umble prin camere și să simtă cine fusese victima înainte de a deveni un cadavru.

Începu cu livingul, unde era pomul de Crăciun – un pin Fraser decorat cu beculețe mici incolore și o ghirlandă de mărgele roșii. Era un pom frumos, parfumat cu miros artificial de brad. Îngenunche, se uită la etichetele celor câteva pachete, observând numele. Majoritatea erau de la Andy Fallon, urmând să le fie date lui Kirk, Aaron și Jessica… Avea să compare numele cu cele din agenda lui Fallon, încercând să-i identifice prietenii. La fel avea să facă și cu cartonașele albe din coșul de pe masa de cafea.

Apropiindu-se de etajeră, parcurse titlurile videocasetelor. „Miracol pe Strada 34”, „Holiday Inn”, „Viața e minunată” – un film care începea cu un om ce dorea să se sinucidă, dar se termina cu obișnuitele dulcegării grețoase ale happy-end-urilor hollywoodiene. Niciun înger pe nume Clarence nu-l salvase pe Andy Fallon de soarta lui. Kovac știa din experiență că îngerii nu erau niciodată prin preajmă când aveai nevoie de ei. Trecu prin sufragerie, spre scară. Camera părea nefolosită, la fel ca majoritatea sufrageriilor.

Baia principală din capul scării era plină de obișnuitele obiecte necesare zi cu zi unui bărbat. În coș nu se aflau prosoape.

Dacă ar fi fost, puteau fi examinate pentru fire de păr și urme de fluide corporale, care să fie confruntate cu probele A.D.N. Dacă moartea lui Fallon ar fi fost o crimă evidentă – sau declarată crimă – criminaliștii ar fi drenat țevile chiuvetelor, căutând fire de păr.

Kovac știa din experiență că asemenea probe materiale nu erau niciodată concludente, dar procurorii le foloseau ca argumente suplimentare. Însă acest caz era oficial închis, și nimeni n-avea să pescuiască păr pubian din cada de baie a lui Andy Fallon.

O sticlă maro de Zoloft stătea pe un raft al dulapului de medicamente. Antidepresiv. Dr. Seuss. Kovac notă datele și lăsă flaconul pe poliță. Lângă el se afla un flacon de Tylenol și unul de metalonină. Ambien nu exista.

Mirosul morții stăruia în dormitor, peste un strat de aromatizant. Din cameră se prelevaseră amprentele latente, iar pe scrin și noptiere rămăseseră reziduuri fine de pudră cenușie. În rest, dormitorul era ordonat ca o cameră de hotel. Cuvertura albastră stătea întinsă impecabil peste patul cu baldachin. Kovac ridică un colț. Cearșafuri curate.

Spre deosebire de tatăl lui, Andy Fallon nu avea maldăre de rufe murdare, nici borcane de jeleu cu un deget de whisky stătut pe fund. În debara era ordine. Își împăturea lenjeria și-și punea cu grijă șosetele în sertarele scrinului.

Pe noptiera de lângă pat se afla o carte cartonată despre călătoria fatidică a unui tânăr în sălbăticia din Alaska. Probabil destul de deprimantă pentru a justifica o pastilă de Zoloft sau două. În sertar se găsea un Walkman, câteva casete pentru relaxare și meditație, picături de tuse de culoarea lămâii. Noptiera opusă conținea o gamă de lumânări bondoace ivorii și un bol de metal ciocănit. Cutii de chibrituri de la diverse restaurante și baruri erau puse în sertar, lângă o sticlă de unguent K-Y.

Kovac închise sertarul și privi prin jur, cu gândul la Andy Fallon. Fiul cel bun. Disciplinat, pedant. Mereu străduindu-se să exceleze. Ținându-și secretele închise în sertare și debarale metaforice. Pe scrin era aceeași fotografie pe care tatăl o sfărâmase în criza sa de furie și durere; absolvirea lui Andy de la academia de poliție. Într-un colț, la fereală. O amintire pe care Andy Fallon o păstrase și o împrospătase în fiecare zi a vieții lui, în pofida tensiunilor dintre el și bătrân.

Tristețea îl străbătea pe Kovac ca o ploaie de toamnă, secându-i energia. Poate că de-asta nu se străduise niciodată să fie și altceva decât polițist. Văzuse prea multe familii destrămate ca niște țesături putrede. Distruse de așteptări nerealiste sau neîmplinite. Nimeni nu se putea mulțumi cu puțin. Stătea în natura umană să dorească mai mult, mai bine, să dorească inaccesibilul.

Își umplu plămânii cu aer și, când să iasă din cameră, se opri. Îi ajunsese la nări mirosul vag de fum de țigară stătut. De la propriile lui haine, își spuse el la început, apoi adulmecă din nou. Nu. Răzbătea de sub parfumul aromatizantului. Mireasmă de brad peste tutun ars. Slab, dar prezent. În cameră nu era nicio scrumieră. Niciun pachet de țigări pe jumătate consumat. Nu văzuse nicio urmă a unui fumător, în nicio parte a casei. Criminaliștii nu aveau voie să fumeze în câmpul infracțional.

Steve Pierce era fumător. Kovac se gândi din nou la impresia pe care i-o făcuse, că avea ceva pe conștiință. Se gândi la domnișoara Daring, cu ochii ei de căprioară. Reveni cu atenția la pat. Făcut cu grijă. Așternut curat. Nici măcar nu se așezase cineva pe el. Nu părea ciudat? Fallon fusese găsit spânzurat la câțiva pași de pat, cu spatele spre el.

Lui Kovac i se părea normal ca un om care își pregătea scena pentru sinucidere sau pentru un joc sexual să se așeze apoi, stând puțin pe gânduri, înainte de a-și vârî gâtul în ștreang. Se duse în locul unde fusese găsit trupul lui Fallon, iar de acolo aprecie distanța până la pat. Doar un pas, doi. Își privi încruntat imaginea reflectată în oglinda înaltă. *Sorry.* Cuvântul era tot acolo. Găsiseră markerul cu care părea să fi fost scris. Nimic deosebit. Un marker permanent Sharpie, negru, lăsat pe scrin. Kovac reținu să dea un telefon ca să se intereseze de amprentele de pe el.

Prelevaseră amprentele lui Pierce în bucătărie, marți, pentru eliminare. Procedură standard. Pierce fusese nemulțumit. Fiindcă știa că amprentele lui se puteau găsi în dormitor. Pe tăblia sertarului noptierei cu lubrifiantul K-Y? Pe un stâlp al patului? Pe oglindă? Pe markerul Sharpie negru? Nu era un scenariu greu de reconstituit: Pierce și Fallon, în secret, erau doi amanți cărora le plăceau jocurile macabre. Jocul o luase razna, Fallon murise, Pierce intrase în panică.

Sau poate nici nu era ceva chiar atât de inocent. Poate că Fallon îi ceruse lui Pierce să-i fie fidel și să-și părăsească logodnica. Poate că Steve Pierce își văzuse viitorul călduț de la Daring-Landis zburând pe fereastră, când Fallon amenințase să-l demaște. Poate că Steve Pierce revenise marți dimineața ca să verifice urmele, apoi sunase la poliție și jucase rolul prietenului șocat.

Aruncă o ultimă privire prin dormitor, apoi coborî iar la parter. În bucătărie, căută flacoane de medicamente prin dulapuri. Niciunul. Nici pe bufet nu erau pahare folosite. Spălătorul de vase fusese folosit, plin pe

jumătate: trei farfurii, niște tacâmuri, câteva pahare și cești de cafea. Două pahare de vin. Lângă bucătărie, într-un alcov cu uși cu sprosuri, se aflau o mașină de spălat și un uscător. În mașina de spălat: prosoape și cearșafuri, lipite de marginile cuvei.

Fie Andy Fallon dorise ca să facă ordine și curățenie înainte de a muri, fie altcineva voise ca după aceea casa să fie ordonată. A doua posibilitate făcea nervii lui Kovac să vibreze. La parter erau două dormitoare, pe holul cu scările care duceau la etaj. Cel mai mic era pentru oaspeți și nu conținea nimic interesant. Cel mare fusese convertit în cabinet, cu un birou modest, etajere și două dulapuri pentru acte. Kovac aprinse lampa de pe birou și căută prin sertare, atent să vadă cât mai mult dar să nu deranjeze nimic.

Mulți polițiști pe care-i cunoștea păstrau dosarele cazurilor vechi. Și el avea o pivniță plină. Dacă exista un Dumnezeu, Andy Fallon păstrase un duplicat al anchetei din cazul Curtis. Iar atunci, existau șanse mari să-l fi îndosariat la litera *C,* ca un automat de la Interne ce era.

Primul dulap conțină informații financiare personale și foi fiscale. Al doilea era cel cu jackpotul. Dosare de manila puse într-o ordine perfectă, cu numele de familie scrise gros și urmare de numerele din opt cifre ale cazurilor. Niciunul nu purta numele Curtis. Nici Odgen. Nici Springer.

Kovac se așeză la biroul lui Andy Fallon, lăsând scaunul să se rotească în ax și să se coboare. Dacă ancheta din cazul Curtis fusese obsesia lui Fallon, ar fi trebuit să aibă un dosar în casă. Dulapurile nu fuseseră încuiate. Oricine ar fi putut să-l ia și să plece cu ei.

Îi veni în minte Odgen, deși nu părea ca printre calitățile sale să se numere și subterfugiile. Să spargă ziduri de beton cu capul, da. Iuțeala de mână vicleană, cam greu. Dar, în fond, n-avea de unde ști cine trecuse prin casă între moartea lui Fallon și descoperirea cadavrului. Trecuse un timp prea îndelungat, prin jur erau prea mulți oameni care-și vedeau de treburile lor.

Analiză ipotezele în minte, încercând să găsească o cale de a ajunge la dosarul I.A., dar nu-i veni nicio idee valabilă. Toate căile erau blocate de fermecătoarea locotenentă Savard. Nu putea ajunge la dosar ocolind-o, iar ea nu avea intenția să-l ajute. În niciun fel.

O revedea clar, așa cum arătase în biroul ei. O față parcă scoasă dintr-un film alb-negru de la Hollywood, de pe vremea Veronicăi Lake. Și știa, cumva, că sub acea înfățișare se ascundea un mister demn de oricare dintre

marii detectivi, reali sau fictivi. Aceasta îl atrăgea la fel de mult ca înfățișarea ei. Voia să deschidă ușa secretă și să afle ce-o mâna pe ea în luptă.

— De parcă ai avea vreo șansă, Kovac… mormăi el, uimit și rușinat de sine însuși. Tu și locotenenta de la I.A. Mda, că se și *poate* întâmpla una ca asta.

În acel moment, în timp ce-și pierdea timpul gândindu-se la o femeie pe care nu putea s-o aibă, își dădu seama că de pe biroul lui Andy Fallon lipsea ceva. Computerul. Cablul imprimantei, cu mufa lui lată, plină de pini, zăcea ca un șarpe cu cap plat, având celălalt capăt conectat la o imprimantă cu jet de cerneală. Kovac se uită iar prin sertare și găsi o cutie cu dischete nefolosite. Deschise sertarul cu dosare și constată că fiecare dosare conținea și câte o dischetă. Se duse la etajeră și găsi, în colecția manualelor de instrucțiuni pentru telefon și fax, imprimantă, echipamentele stereo și altele, un manual pentru computerele laptop I.M.B. ThinkPad.

— Și-atunci, unde e? se întrebă el cu voce tare.

Pe când trecea în revistă posibilitățile, un sunet îi străbătu conștiința – ascuțit, electronic, răsunând din altă parte a casei. Un bip, urmat de scârțâitul unei podele. Kovac stinse lampa de pe birou și-și duse automat mâna la pistolul Glock din teaca de la centură, în timp ce pornea spre ușă. Așteptă ca ochii să i se adapteze la întuneric, apoi se strecură în hol.

Din obișnuință, stinsese luminile în toate camerele pe care le cercetase. Nu dorea să atragă atenția vecinilor. Acum singura lumină era cea care intra prin geamurile ușii, albicioasă și mată. Suficient pentru a contura din spate o siluetă. Kovac scoase Glock-ul și-l ridică în mâna dreaptă, cu stânga găsind comutatorul lămpii din antreu. Silueta de lângă ușă ridică o mână lângă cap. Ținându-și respirația, Kovac așteptă țăcănitul unui trăgaci.

— Da, eu sunt, spuse un glas de bărbat. Sunt în casă. Am…

— Nu mișca! Poliția! răcni Kovac, apăsând pe comutator.

Omul tresări, cu un țipăt, făcând ochii mari, apoi mijindu-i în lumină, în timp ce ridica mâna liberă ca pentru a se feri. Un glăscior pițigăiat chițăi din telefonul celular pe care-l ținea în cealaltă mână.

— Nu, e-n regulă, domnule căpitan Wyatt, spuse el, coborându-și încet mâna liberă și continuând să-și țină telefonul la ureche. Doar unul dintre cei mai buni polițiști din oraș, la datorie.

Kovac îl privi atent pe omul din fața lui, fără să bage pistolul la loc, ca să

se vadă cât era de iritat, li recunoscu chipul de la petrecere. Domnul Prea Chipeș, cel cu părul negru și răsuflarea mirosindu-i a curul lui Ace Wyatt.

— Închide telefonul, îi ordonă el arțăgos.

Prea Chipeșul îl privi cu ochi mari.

— Dar e…

— Închide naibii telefonul, Filfizonule. Ce cauți aici? E un câmp infracțional securizat.

Omul lui Wyatt închise micul telefon și-l vârî în buzunarul interior al mantoului scump, cenușiu ca de cărbune.

— Căpitanul Wyatt mi-a dat întâlnire aici. Credeam că e un motiv suficient…

— Se pare că ai crezut greșit, Filfizonule, se răsti Kovac apropiindu-se, cu pistolul tot în mână. Puteam să-ți zbor creierii. N-ai auzit niciodată de soneriile de la uși?

— De ce să sun la ușa unui mort?

— De ce să vii acasă la un mort?

— Vine și căpitanul Wyatt încoace, cu Mike Fallon. Domnul Fallon trebuie să aleagă costumul de înmormântare pentru fiul lui, explică el, pe tonul folosit de obicei cu servitorii înceți la minte. Lucrez pentru domnul căpitan Wyatt. Mă numesc Gavin Gaines, în caz că te saturi să-mi tot spui „Filfizonule”.

Zâmbetul lui era o idee cam prea amuzant, constată Kovac. Nimic nu detesta mai mult decât snobii cu colegiul la bază.

— Să iau poziția regulamentară? întrebă Gaines, îndepărtându-și mâinile de trup.

Afară, se trânti o portieră de mașină.

— Nu face pe deșteptul.

Kovac vârî pistolul în teacă.

— De parcă ai avea vreo șansă. Ce anume faci pentru Căpitanul America?

— Asistent personal, public relations, om de presă. Tot ce are nevoie.

Traducere: slugă, periuță, pupincurist.

— Are nevoie să-l ajuți să-l aducă pe domnul Fallon în casă, spuse Kovac, deschizând ușa. Sau așa ceva ți-ar boți costumul?

Dantura perfectă a lui Gaines scrâșni.

— Cum spuneam, orice are nevoie. Îmi place să servesc.

Fu nevoie de amândoi ca să urce treptele cu Mike Fallon, care se agăța de ei, inert.

Arăta mai rău decât când fusese beat, își spuse Kovac. Cumva, durerea îi mărise greutatea corporală; deznădejdea îi secase puterile. Ace Wyatt aduse fotoliul rulant.

— Sam, am auzit că era să-l lichidezi pe omul meu de bază, aci de față, glumi Wyatt, făcând pe Domnul Voie-Bună .

— Dacă-l plătești la numărul de neuroni, probabil îți datorează restul, spuse Kovac. Are unele lipsuri în sectorul rațiunii.

— Ce te face să spui asta? Doar n-a intrat într-un câmp infracțional. N-aveam niciun motiv să mă aștept să fie cineva aici. Apropo, ce cauți *tu* aici?

— Îmi fac inspecția de rutină, răspunse Kovac. Caut indicii.

— Știi doar că moartea lui Andy a fost declarată accidentală, spuse încet Wyatt, cu privirea spre Mike Fallon, care stătea în fotoliu, cu umerii căzuți. Gaines aștepta la o oarecare distanță, cu mâinile în față și o privire de o mie de iarzi, în direcția pomului de Crăciun. O privire pe care probabil și-o formase uitându-se la actorii care jucau roluri de agenți ai Serviciului Secret, în filme.

— Am auzit, spuse Kovac. Frumos din partea ta, Ace, c-ai ajutat lucrurile să meargă așa de repede.

Ironia din tonul său îi scăpă lui Wyatt.

— Mă rog, ce rost ar fi avut să prelungesc nefericirea lui Mike? În interesul cui ar fi fost să se declare sinucidere?

— Într-ai ălora de la asigurări, băga-i-aș în mă-sa.

— Mike a dat totul pentru departament, continuă Wyatt. Picioarele. Fiul. Pot măcar să-i plătească asigurarea și s-o facă onorabil.

— Așa că te-ai ocupat.

— Ultima mea faptă mare, în calitate de căpitan.

Afișă o variantă obosită a faimosului său zâmbet. În lumina din hol, pielea îi arăta cam gălbuie, iar ridurile de la colțurile ochilor păreau mai adânci decât cu două seri în urmă. Fără machiaj. Ultima lui faptă mare. Se potrivea, își spuse Kovac, ținând seama că acel caz care-i lansase cariera de vedetă în departament fusese același care-l doborâse pe Mike Fallon.

— Unde-i băiatul meu? mugi Mike.

Wyatt își mută privirea.

Kovac se ghemui lângă scaun.

— Nu mai e, Mikey. Mai știi? Ți-am spus.

Fallon îl privi lung, cu chipul moale și ochii goi. Dar știa. Știa că fiul lui nu mai era, știa că trebuia să privească adevărul în față, să-l accepte, să meargă mai departe. Însă, dacă s-ar mai fi putut preface doar un timp… Un bătrân avea dreptul măcar la atâta lucru.

— Mă pot ocupa de alegerea hainelor, dacă doriți, domnule căpitan, se oferi Gaines, pornind spre scară.

— Vrei asta, Mike? întrebă Kovac. Vrei ca un străin să aleagă hainele pe care le va purta băiatul tău în paradis?

— N-o să ajungă acolo, mormăi Fallon, prăbușit. Și-a luat viața. Ăsta-i un păcat de moarte.

— Nu știm sigur, Mikey. Poate că a fost un accident, cum a spus legistul.

Fallon îl privi lung câteva secunde.

— Știu eu. Știu ce era. Știu ce făcea.

Ochii i se umplură de lacrimi și începu să tremure.

— Nu pot să-l iert, Sam, șopti ei, apucându-l strâns de antebraț. Așa să-mi ajute Dumnezeu, nu pot să-l iert. L-am urât. L-am urât pentru ce făcea!

— Nu vorbi așa, Mike, spuse Wyatt. Nu vorbești serios.

— Lasă-l să spună ce simte nevoia, replică scurt Kovac. Știe el ce vrea să spună.

— De ce n-a putut să facă ce-am spus eu? bâigui Fallon, vorbind singur sau cu Dumnezeu – cel care ținea la poarta raiului un bodyguard care să împiedice să intre homosexualii, sinucigașii și cine nu mai avea voie acolo, după mintea îngustă a lui Mike Fallon. De ce?

Kovac atinse capul bătrânului. O binecuvântare ca între polițiști.

— Haide, Mikey. Hai să facem treaba.

Lăsară scaunul la baza scării. Din nou, Kovac și Gaines îl urcară pe Mike Fallon până la etaj. Wyatt venea după ei. Îl așezară pe marginea patului, cu spatele spre oglinda pe care era scrisă scuza mortuară a fiului său. Dar cu mirosul n-aveau ce face – un miros pe care orice polițist îl cunoștea prea bine.

Mike Fallon își lăsă capul în piept și începu să plângă tăcut, pierdut în chinul de a se întreba unde anume o luase viața fiului său pe un drum atât de greșit. Gaines se duse la fereastră, privind afară. Wyatt stătea la picioarele patului și se uita spre oglindă, încruntat.

Kovac intră în debara să scoată două costume de-ale lui Andy Fallon,

întrebându-se cine avea să facă același lucru pentru el, când îi suna ceasul.

— Ți-ar plăcea unul din astea, Mike? întrebă el, ieșind din debara cu un costum albastru într-o mână și unul gri în cealaltă.

Fallon nu răspunse. Privea spre o fotografie de pe scrin. Cea cu absolvirea lui Andy de la academie. O fracțiune de secundă de mândrie și bucurie, imortalizată în timp.

— Niciun om n-ar trebui să trăiască mai mult decât copiii lui, spuse el sumbru. Ar trebui să moară înainte de a-i lăsa să-i frângă inima.

Capitolul 13

Niciun om n-ar trebui să trăiască mai mult decât copiii lui.

N-ar fi trebuit. N-a făcut-o. Poate vedea scena desfășurându-se sub ochii lui, la fel de limpede ca și cum n-ar fi trecut două decenii: noaptea încremenită; scârțâitul pantofilor; sunetul propriei lui respirații. Casa pare imensă. O iluzie datorată valului de adrenalină. Ușa din spate stă întredeschisă.

În bucătărie. Tuburile de neon de deasupra bufetului bâzâie ca niște cabluri de înaltă tensiune. Trecere în întuneric. Camere întunecate, luna strălucitoare își revarsă lumina prin ferestre. O tăcere care apasă timpanele ca niște degete. Secunde ce trec cu încetinitorul.

Are mișcări atletice. (Senzația e vie, deși de douăzeci de ani n-a mai simțit nimic de la mijloc în jos. Își amintește tensiunea din fiecare mușchi al trupului – ai picioarelor, ai spatelui, ai degetelor mâinii stângi strânse pe pistol, ai inimii, contractându-se.)

Și ajunge. Surpriza, la vederea unui lucru pe care nu și-l poate aminti prea bine. Moartea într-o strălucire bruscă, albă-albăstrie. O explozie asurzitoare. Forța ei îl împinge înapoi, chiar când trage, într-un gest reflex.

Ofițer căzut.

Orb. Surd. Plutind. Neîncredere. Panică. Eliberare.

Sunt mort.

Mai bine-ar fi rămas așa. Privește în întuneric, își ascultă propria respirație, simte cât e de fragil, de muritor, și se întreabă pentru a milioana oară de ce n-a dat în primire atunci, în noaptea aceea. Și-a dorit-o de-atâtea ori, dar niciodată n-a făcut nimic, n-a avut curaj. Și în schimb, a rămas viu, cufundându-se în amărăciune, alcool și medicamente. Douăzeci de ani în purgatoriu. Fără să iasă niciodată, fiindcă n-a vrut să privească demonii în față.

Acum are în față unul. Chiar și sub efectul medicamentelor, îl vede clar și-l recunoaște: Demonul Adevărului. Îngerul Morții. Îi vorbește calm și încet. Îi vede gura mișcându-se, dar sunetul pare să se audă din propriul lui cap.

E timpul să mori, Mike. Niciun om n-ar trebui să trăiască mai mult decât

copiii lui.

Își privește propriul revolver vechi din dotare, un 0,38 bondoc, cu o zgârietură mare pe pat, lăsată de glonțul care i-a secționat măduva spinării. Pistolul cu care se spune că și-a ucis atacatorul în noaptea aceea, ultima noapte a carierei lui. Aude un mic țipăt de teamă și bănuiește că a ieșit din propriul lui trup, deși sună îndepărtat. Mâinile încearcă să împingă roțile scaunului, ca și cum trupul ar căuta să scape de soarta pe care mintea a acceptat-o deja. Ciudat. Se întreabă dacă la fel a fost și cu Andy – creșterea fricii în timp ce ștreangul i se strângea împrejurul gâtului. Dumnezeule, ce senzații declanșează în el acea imagine! Stânjeneală, furie… Vinovăție, ură și iubire.

— L-am iubit, spune, cu glasul împleticit; saliva i se scurge pe bărbie, din colțul gurii. L-am iubit, dar l-am urât! El a făcut asta. A fost vina lui.

Când o spune, parcă și-ar înfige un cuțit în piept, iar și iar. Și totuși, nu se poate stăpâni s-o spună, s-o gândească, să-l urască pe Andy, să se urască pe sine însuși. Ce fel de om își urăște propriul fiu? Strigă din nou, un vaiet sonor, chinuit, care crește și scade, crește și scade, ca o chemare de sirenă. Numai demonul îl aude. E singur pe lume, singur în noapte. Singur cu demonul lui, Îngerul Morții.

Niciun om n-ar trebui să trăiască mai mult decât copiii lui. Ar trebui să moară înainte ca ei să-i poată frânge inima. Sau înainte ca el s-o frângă pe-a lor. L-ai omorât. L-ai urât. Tu l-ai omorât.

— Dar l-am și iubit. Nu înțelegi?

Am văzut ce i-ai făcut, cum i-ai zdrobit inima. El a făcut totul pentru tine, iar tu l-ai ucis.

— Nu, nu, protestează el, simțind gustul lacrimilor; panica și angoasa cresc ca o tumoare la baza gâtului. N-a vrut să asculte. I-am spus… I-am spus… Bătu-l-ar Dumnezeu! suspină. Bătu-l-ar Dumnezeu de poponar!

Durerea se smulge din el într-un răcnet crud, și-și aruncă brațele spre demon, dând din labe ca un animal.

L-ai omorât.

— Cum am putut face asta? strigă. Băiatul meu frumos!

Vrei să scapi, Mike? Să se sfârșească durerea?

Să se sfârșească durerea…

Glasul e seducător, ispititor. Țipă din nou, aproape înecat de teama care i se urcă prin gât.

Să se sfârșească durerea.

E păcat!

E mântuirea ta.

Fă-o, Mike.

Sfârșește.

Țeava rece a revolverului din dotare îi sărută obrazul. Lacrimile i se rostogolesc peste oțelul rece.

Să se sfârșească durerea.

După atâția ani…

Fă-o.

Suspinând, deschide gura și închide ochii. Fulgerul e orbitor. Explozia e asurzitoare. Fapta s-a săvârșit.

Fumul plutește în fuioare sinuoase prin aerul tăcut. Timpul trece. Un moment. Două. Respect pentru morți. Apoi încă un fulger, și bâzâitul unui servomotor.

Îngerul Morții pune fotografia într-un buzunar, se întoarce și pleacă.

Capitolul 14

Se trezi dintr-un somn agitat, plin de vise, și îl văzu, stătea lângă pat, conturat de lumina tulbure care intra pe ușa băii, în spatele lui: o siluetă enormă, fără față, cu umerii ca niște povârnișuri de munte. Panica îi explodă în piept ca o bombă. Schijele i se înfipseră în gât, făcând-o să gâfâie sufocată. Îi sfâșiară stomacul ca niște șrapnele. Șocul îi produse spasme prin mușchii brațelor și ai picioarelor.

Fugi!

Umbra ridică ambele mâini și lăsă ceva să cadă, în timp ce ea începea să se ridice de pe saltea. Îl văzu căzând cu încetinitorul: trupul gros, răsucindu-se, al unui șarpe. Distingea foarte clar culorile: abdomenul albicios, modelele cafenii și negre de pe spate.

Dând din brațe, se aruncă în sus, înainte. O fracțiune de secundă, buimăceala îi clătină cre ierul încoace și-ncolo. Se făcu întuneric beznă. Nu mai putea să vadă. Nu mai simțea. Picioarele păreau să-i fi dispărut de sub trup, deși alerga din răsputeri.

Ceva o lovi în brațul și ochiul drept. Impactul fu ca al unui baros gata să-i sfărâme craniul. Capul îi zvâcni înapoi și avu impresia că țipase. Apoi orice mișcare încetă și-și dădu seama că obiectul care o lovise era podeaua.

O, Doamne, mi-am rupt gâtul.

E tot în cameră. Nu pot să mă mișc. Simțea cum o părăsea cunoștința, parcă alunecându-i printre degete. Se agăță de ea din răsputeri, forțându-și creierul să funcționeze mai departe.

Dacă putea să-și miște picioarele… Da.

Dacă putea să-și miște brațele… Da.

Își strânse brațele lângă trup și împinse încet în podea. Se simțea grea ca o bilă de bowling, cu gâtul fragil ca o scobitoare. Rămase în genunchi, ținându-și fața în mâini, în timp ce durerea palpita prin ea ca un puls. Conștiința îi clipea intermitent în minte. Strălucire de neon, apoi întuneric. Strălucire, apoi întuneric.

N-a fost real.

Nu s-a întâmplat. Nu fusese un vis, însă, nu cu adevărat. Mai degrabă o

halucinație. Fusese trează, dar nu și conștientă. Terorile nopții, cum le numeau experții. Experiența o făcuse și pe ea expertă. Ani și ani de experiență.

Acum urma valul familiar de disperare. Ar fi vrut să plângă, dar nu putea. Începuse deja s-o cuprindă amorțeala protectoare. Nu se bucura de ea, o accepta doar cu resemnare – și, încet, nesigur, se ridică. Continuând să-și țină o mână la cap, aprinse lampa de pe scrin. În cameră nu era nimeni. Lumina se reflecta caldă din tapetul cu dungi de nuanțe crem.

Patul era gol, fără obișnuita grămadă de perne lângă tăblia tapițată, cu margine arcuită. Aruncase pernele pe jos, într-o parte și alta a patului, și-și răsturnase paharul cu apă de pe noptieră. Pe covorul ivoriu se vedea o pată închisă. Deșteptătorul zăcea pe podea, lângă paharul gol: 4:39 a.m. Cu mișcări atente, ca să nu-și întețească durerea, se duse la pat și dădu cuvertura la o parte. Nu văzu niciun șarpe. În partea logică a creierului, știa că nici nu existase, dar scrută totuși podeaua cu privirea.

Aproape că se aștepta să vadă forma suplă și închisă dispărând pe sub ușa debaralei. Începu să-și egalizeze inspirațiile și expirațiile, un exercițiu aproape la fel de familiar ca respirația însăși. Capul îi bubuia. Durerea o străpungea ca un cuțit în ceafă. Îi era rău de la stomac. Treptat, deveni conștientă de o senzație cleioasă în mâna cu care se ținea de cap și știu că sosise momentul să aprecieze vătămările.

Amanda Savard se privi în oglinda din baie, observând ca prin ceață împrejurimile reflectate pe lângă imaginea ei. O ambianță discretă, elegantă, feminină: spațiul pe care și-l crease ca să aibă un sentiment de securitate și apartenență. Aceleași cuvinte descriau în general imaginea pe care o prezenta lumii, dar acum arăta de parcă ar fi luptat cinci runde în ringul de box.

Zona din jurul ochiului drept era umflată, cu pielea înroșită de la fricțiunea dură cu covorul. Culoarea contrasta viu cu paloarea feței. Își apăsă ușor rănile cu două degete, căutând fracturi, în timp ce durerea o făcea să respire șuierător, printre dinți. Cum avea să explice asta? Cum s-o ascundă? Cine s-o creadă?

Scoase un prosop din dulapul de rufe, îl umezi sub robinet și-și atinse contuziile, strângând din dinți când îi veni să se ferească. Luă trei pastile de Tylenol, apoi se întoarse în dormitor. Cu stângăcie, își scoase cămașa de noapte leoarcă de nădușeală și luă pe ea un tricou gros și larg și o pereche

de streci. În casă domnea liniștea. Panoul sistemului de securitate, instalat pe perete, lângă ușa dormitorului, arăta că totul era normal. Înainte de a se culca, își parcursese ritualul de seară, verificând încuietorile.

Totuși, senzația de pericol stăruia. Știa din experiență că singura soluție era de a umbla prin casă, spre a se convinge că nu exista niciun intrus. Își scoase pistolul din sertarul noptierei și ieși în hol, cu mișcări ca ale unei femei de nouăzeci de ani. Cameră cu cameră, aprinse fiecare lumină, verifică fiecare încăpere, fiecare fereastră, fiecare încuietoare.

Toate luminile rămaseră aprinse. Lumina era bună. Lumina alunga fantomele înapoi în întuneric. Acele fantome care o bântuiau de atâta timp, încât era de mirare că încă mai puteau s-o sperie. Îi erau la fel de familiare ca rudele, și le ura la fel de profund.

În birou, Kenny Loggins începu să cântă din boxele stereo la o apăsare de buton. Un cântec lent, blând, despre vacanțe și amintiri de-acasă.

Stările pe care i le evoca erau de goliciune, singurătate, tristețe – dar îl lăsă totuși să cânte.

îi plăcea camera aceea mică din spatele casei. Era un spațiu comod și sigur, cu vedere în curtea din dos, care era foarte privată și plină de platforme mici pentru hrănitul păsărilor.

Locuia în Plymouth, o suburbie care se îndoia și șerpuia printre bălțile și crângurile de lângă Medicine Lake.

Adeseori se vedeau cerbi adulmecând mâncarea păsărilor, deși în seara aceea niciunul dintre ei nu sfida lumina de serviciu. Fotografiile cu cerbi pe carele făcuse erau puse în rame mici, în biroul ei. Într-o ramă se vedea și o fantomă – propria ei față reflectată în sticlă, peste animal, privind-o.

Trase jaluzelele, prea nervoasă ca să se lase expusă privirilor de-afară. Simțea nevoia să stea închisă. Dormitorul era sanctuarul ei. când voia să mai scape de muncă. Biroul îi era sanctuar când trebuia să scape de umbrele propriei sale vieți.

În noaptea aceea, nicio șansă să scape de ceva. Biroul era în ordine, cu rafturile și nișele de deasupra bine organizate. Toate facturile și hârtiile puse la locurile lor, agrafele într-un vas magnetic, pixurile într-un cilindru din lemn de cireș. Nu exista nicio fotografie, și doar câteva amintiri, inclusiv o insignă ținută în colțul din dreapta sus al etajerei.

Mementoul ei constant despre motivul pentru care se făcuse polițistă. Rareori o privea, dar acum o luă și o ținu în mână, stând mult timp cu ochii

la ea, în timp ce acidul îi ardea stomacul. Pe birou stătea un număr *din Minneapolis Star Tribune",* deschis la paginile peste care majoritatea cititorilor săreau, nerăbdători să citească știrile sportive. Articolul care o interesa era lung doar de-un deget, înghesuit undeva spre partea de jos a paginii: MOARTE DECLARATĂ ACCIDENTALĂ. Nu exista nici măcar o fotografie.

Ce păcat, își spuse ea. Fusese atât de chipeș. Dar, pentru cea mai mare parte a zonei metropolitane, n-avea să mai însemne de-acum încolo decât câteva rânduri de litere, citite în treacăt și uitate. O știre veche.

— N-am să te uit, Andy, șopti ea.

Cum aș putea? Eu te-am omorât.

Strângea insigna atât de tare, încât marginile i se înfigeau în degete.

•

Orașul Minneapolis era încă învăluit în beznă, când Amanda Savard ajunse la primărie. Majoritatea luminilor din ferestrele birourilor de la stradă fuseseră lăsate aprinse peste noapte. La ora aceea nu venea nimeni, astfel încât era un moment ideal ca să se sechestreze în biroul ei fără a fi văzută. Cu cât putea evita mai mult acest lucru, cu atât mai bine. Deși după-amiază, la înmormântare, n-avea cum să se ferească. Cel puțin, putea să-și pună ochelari negri. Chiar și acum, când nu prea risca să întâlnească un suflet de om, purta ochelarii de soare cu rame destul de mari ca să acopere rănile. Își înfășurase capul într-o eșarfă lată de catifea neagră, petrecută împrejurul gâtului și drapată dramatic pe umeri. Nu urmărise să obțină un efect dramatic, ci să se ascundă.

Pașii îi răsunau prin holul pustiu, cu tocurile țăcănind pe pardoseala veche. Distanța până la camera 126 părea să se prelungească la nesfârșit în fața ei. În mănuși, mâinile îi transpirau. Strângea prea tare cheile. Adrenalina provocată de vis nu se consumase complet, resturile ei făcând-o să se simtă nervoasă și epuizată. Din când în când, amețeala îi făcea capul să se învârtească. Își simțea picioarele slăbite și inima bătându-i cu putere. Nu putea întoarce capul la dreapta și avea grețuri.

Vârî cheia în broască și se opri brusc, cu părul zbârlindu-i-se la ceafă. Dar holul era gol – atâta cât putea să vadă din el. Trecu prin antecamera Afacerilor Interne fără a se deranja să aprindă lumina și se duse direct în biroul ei, unde-și lăsase lampa de pe birou arzând.

În siguranță. Pentru vreo oră, două. Își agăță eșarfa și mantoul pe

cuierul de lângă ușă și se duse la birou. Își scoase ochelarii de soare ca să-și examineze fața în oglinjoara pudrierei. De parcă s-ar fi putut întâmpla o minune, pe drum.

Juliturile din jurul ochiului drept erau roșii, lucind de gel antibiotic. Nicio speranță de a și le acoperi cu fond de ten, sau cu un pansament. Pielea era umflată și învinețită.

— Grozav monoclu.

Glasul o făcu să tresară violent. Vru să se întoarcă cu spatele, dar își dădu seama că era prea târziu. O cuprinseră jena și rușinea, urmate imediat de furie. Își înhăță ochelarii de soare și și-i puse din nou.

Kovac stătea lângă ușă, arătând ca un personaj dintr-un roman de Raymond Chandler: mantou lung cu gulerul ridicat, mâinile în buzunare, o pălărie veche trasă pe frunte.

— Cred că pumnii-n mutră fac parte din riscurile meseriei, la I.A.

— Dacă vrei să mă vezi, sergent, programează-te, replică Amanda pe cel mai înghețat ton de care era în stare.

— V-am văzut deja.

Ceva din tonul lui o făcea să se simtă vulnerabilă. Ca și cum ar fi văzut și altceva, nu numai urmele fizice ale celor întâmplate, ceva mai profund, mai important.

— V-ați dus la doctor? întrebă el, apropiindu-se.

Își scoase pălăria și o puse pe birou, apoi își trecu o mână peste părul scurt. Ochii i se îngustară, ațintiți asupra vânătăilor.

— Urât mai arată.

— N-am nimic, răspunse ea, mulțumită că între ei se afla biroul. Se duse în capătul opus al acestuia, sub pretextul de a și pune pudriera la loc, și-și vârî poșeta într-un sertar. O cuprinse amețeala, făcând-o să se sprijine cu o mână de tăblia biroului.

— Și ar trebui să văd cum arată cel care v-a făcut-o, hmm? comentă Kovac.

— Nu mi-a făcut-o nimeni. Am căzut.

— De unde? De la etajul doi?

— Nu te privește.

— Ba da, dacă v-a lovit cineva.

Vorba aia, era plătit să protejeze și să servească. Nimic personal.

Amanda n-ar fi trebuit să dorească asta.

— Ți-am mai spus, am căzut.

N-o credea. I se citea pe chip. Era polițist – un polițist bun.

Avusese grijă să afle. Sam Kovac avea la bază ani de experiență în asculta nuanțele minciunilor. Și, deși nu mințea efectiv, nici nu spunea tot adevărul.

Văzu privirea lui Kovac coborând spre mâna ei stângă, în căutarea unei verighete.

Se întreba dacă avea un soț violent. Nu purta decât un singur inel, la mâna dreaptă. Un smarald moștenit de femeile din familia mamei ei, de peste o sută de ani.

— Crede-mă, sergent, sunt ultima femeie care ar lăsa un bărbat să scape, după așa ceva.

Se gândi să mai adauge ceva, trase aer în piept, apoi se răzgândi.

— N-ai venit aici ca să discutăm despre starea mea de sănătate.

— Aseară, l-am văzut pe Cal Springer, spuse Kovac. Puteți fi mândră să aflați că încă-l mai trec nădușelile pentru ancheta dumneavoastră.

— Nu mă interesează Cal Springer. Ți-am spus, cazul Curtis e închis. Investigația a fost plină de greșeli, dar niciuna dintre alegațiile de corupție n-a dat rod. Cel puțin, nimic care să reziste în instanță.

— Marea calitate a lui Cal este incompetența, dar e prea căcăcios ca să se lase corupt. Cum e cu Odgen? Am auzit c-a lăsat ceasul lui Curtis în casa lui Verma.

— Poți s-o dovedești?

— Nu. Andy Fallon ar fi putut? Odgen era la fața locului, marți, când eu și colega mea am ajuns acasă la Fallon.

— Nu, n-ar fi putut-o dovedi. Am închis cazul, spuse ea, străduindu-se să-și păstreze concentrarea în timpul unui nou acces de amețeală; durerea o lovea ritmic, ca un ciocan. Începuse să primească alte însărcinări.

Nu de voie. La ordin. Ordinul ei.

— Odgen știa?

— Da. Ce căuta acolo… la Andy?

— Admira peisajul.

— Sinistru.

— Și prostesc, dar cred că oricum nu era cel mai sclipitor bec din candelabru.

— L-ai întrebat ce făcea la locul faptei?

— Nu mai am dreptul să iau la întrebări pe nimeni, doamnă locotenent, îi reaminti Kovac. Cazul e închis. Un accident tragic. Mai știți?

— Cam greu să uit.

— Am presupus că Odgen și partenerul lui răspunseseră la apelul radio. N-aveam niciun motiv să cred că se afla acolo din alte pricini. O întrebare aiurită – avea ceva de împărțit cu Fallon? Îl amenințase?

— Din câte știu eu, nu. Doar animozitățile obișnuite, aș spune.

— Cu toți sunteți obișnuiți ca oamenii să vă urască.

— Și dumneata la fel, sergent.

— Nu și să fiu urât de ai mei.

Amanda Savard trecu peste aceste cuvinte.

— Resentimentele fac parte din teritoriu. Oamenilor care fac fapte rele nu le place să suporte consecințele. Polițiștii corupți sunt mai răi decât infractorii, din toate punctele de vedere. Trăiesc cu iluzia că se pot ascunde după insignă. Și când reiese că nu pot…

Cu un oftat prelung, măsurat, adăugă:

— Pot să verific dosarul.

Simțea că era înfierbântată și transpirată. Avea nevoie să se așeze, dar nu voia să-și dezvăluie slăbiciunea în fața lui, nici să-l facă să creadă că avea să scoată dosarul din computer, în timp ce el aștepta.

— Nu mă aștept să descopăr nimic. Oricum, știm amândoi în adâncul inimii că – în pofida concluziei legistului – probabil Andy s-a sinucis.

— Nu mă las influențat de adâncul inimii, doamnă locotenent. Am mai multă încredere în adâncurile viscerelor.

— Ai înțeles ce voiam să spun. N-a fost asasinat.

— Știu doar că e mort, insistă Kovac cu încăpățânare. Și că n-ar trebui să fie.

— Lumea e plină de tragedii, sergent Kovac, replică ea, respirând puțin cam prea repede. Asta-i partea din ele cu care avem de-a face pe săptămâna în curs. Poate ar avea mai mult sens pentru noi dacă ar fi o crimă, dar n-a fost. Înseamnă că ne ocupăm de ea și mergem mai departe.

— Asta faceți dumneavoastră? întrebă Kovac, trecând lângă capătul biroului. Vă ocupați de caz și mergeți mai departe?

Savard avu senzația că nu mai vorbea de Andy Fallon. Părea să se uite la urmele de pe fața ei – atâta cât se vedeau, prin jurul ochelarilor de soare. Dădu să facă un pas înapoi, dar nu mai simțea podeaua sub picioare. O

învălui întunecimea, iar amețeala o clătină ca un val.

Kovac se mișcă repede, prinzând-o de brațe. Amanda Savard își rezemă mâinile de pieptul lui.

— Trebuie să consultați un medic, insistă el.

— Nu, am să-mi revin. Am nevoie doar să stau jos puțin.

Îl împinse, dornică să se elibereze. Kovac nu-i dădu drumul. O întoarse în loc și, când genunchii ei se înmuiară, ajunse cu fundul pe scaun. Kovac îi scoase ochelarii de soare și o privi în ochi.

— În câte exemplare mă vedeți?

— Unul mi-e de-ajuns.

— Urmăriți-mi degetul, ordonă el, mișcându-l într-o parte și-n cealaltă, apoi în sus și-n jos.

Expresia îi era sumbră. Avea ochi de un căprui fumuriu, cu o undă de albastru în adâncurile inșilor. Mai interesanți de-aproape decât de la distanță, își spuse ea absentă.

— Iisuse, murmură el, privindu-i zona din jurul ochiului drept; ridică o mână și-i cuprinse blând obrazul, apăsând oasele. Cicatricele astea spun zece dolari.

— N-o să fie prima oară, răspunse ea încet.

Mâna lui rămase nemișcată. Privirea i-o găsi pe a ei, iscoditoare. Amanda întoarse capul.

— Trebuie să consultați pe cineva, spuse el iar, rezemându-se de birou. S-ar putea să aveți o comoție. Vorbesc din experiență.

Arătă o copcie fluture care-i ținea închisă o tăietură de deasupra ochiului stâng. Pielea din jur era vânătă, cu o tentă gălbuie.

— Ai suferit o comoție? întrebă Savard. Așa s-ar putea explica unele lucruri.

— Nnț. Am capul ca granitul. S-ar putea să avem ceva în comun, la urma urmei, remarcă el, ca și cum s-ar fi gândit un timp la asta.

— Cred că ai o treabă de făcut, sergent, replică Savard, trăgându-și scaunul spre birou, cu speranța că mișcarea n-avea s-o amețească atât de tare încât să-i provoace voma. Kovac nu se clinti. Nu-i plăcea deloc că stătea atât de aproape. Ar fi putut să ridice mâna și să-i atingă părul, să-i atingă iar fața, așa cum făcuse cu un moment în urmă.

Nu-i convenea că stătea după birou. Acela era spațiul ei. Îi penetrase o barieră, și bănuia că știa.

— Nu vreți să vorbiți despre Andy Fallon, spuse el încet. De ce, doamnă locotenent?

Amanda închise ochii frustrată, apoi îi deschise iar.

— Fiindcă a murit, și mă consider răspunzătoare.

— Credeți că ar fi trebuit să vă așteptați. Uneori, nu se poate. Uneori, ne așteptăm la un lucru, iar viața ne arde una de unde nici cu gândul nu gândim.

Mimă încet un croșeu de stânga, oprindu-și pumnul chiar lângă ochiul ei lovit. Savard îl privi lung.

— Cred că ai o crimă reală de investigat, spuse ea, întinzând mâna spre telefon. Îți propun să te ocupi de ea.

O privi cum forma numărul de telefon pentru mesajele înregistrate. Nu părea mulțumit – dar, în fond, niciodată nu-l văzuse mulțumit. Poate că nici nu era vreodată.

Încă un lucru pe care-l avem în comun, sergent, spuse în sinea ei.

Fără tragere de inimă, Kovac ieși de după birou și-și luă pălăria.

— Nu întotdeauna e inteligent să ai, curaj, Amanda, spuse el încet.

— Poți să-mi spui Locotenent Savard.

Un colț al gurii lui se arcui.

— Mda, știu. Voiam doar să aud cum sună.

Făcu o pauză.

— Duminică seară, când l-ai văzut pe Andy Fallon, ai băut un pahar de vin?

— Nu beau alcool. Am băut doar o cafea.

— Hmm… Știai că Andy și-a schimbat așternutul și și-a spălat rufele înainte de a se sinucide? Ciudat, nu?

Savard nu spuse nimic.

— Ne vedem la înmormântare, adăugă Kovac și ieși.

Îl privi cum pleca, în timp ce asculta mesajele telefonice fără să le audă.

Capitolul 15

De patruzeci de ani, agenților în uniformă le plăcea să ia micul dejun într-un local numit Cheap Charlie's, care se afla în ținutul nimănui de la nord-est de Metrodome.

Dărăpănată, cu un exterior murdar, din anii cincizeci, clădirea scuipase în față progresul, recesiunea, modernizarea și orice altceva ar fi, putut s-o schimbe în anii de când exista.

Cheap Charlie's nu avea nevoie de schimbări. Clienții erau polițiști. Deceniile puteau să vină și să treacă, dar polițiștii nu se schimbau niciodată. Tradiția era totul.

Probabil că și Mike Fallon mâncase acolo în tinerețe, își spuse Liska, privind localul prin punga albastră cu rol de geam. Avusese noroc să găsească un loc de parcare chiar în față, când o mașină de patrulare tocmai pleca.

Și ea mâncase acolo când era începătoare. Probabil toți fuseseră serviți de aceeași ospătăriță, o femeie numită Cheeks. În zilele ei de glorie dinaintea fotografiei moderne, Cheeks arătase ca un cimpanzeu cu gura plină de alune.

Numai obraji și fără bărbie, cu un nas ca un nasture. Între timp, gravitația își jucase rolul, dar rămăsese Cheeks.

În dimineața aceea, lucra la tejghea, ca o păpușă scofâlcită cu ochii mici ca două fante și o coloană strâmbă de păr vopsit negru, turnând cafelele și fumând o țigară.

Niciun polițist prezent nu i-ar fi atras atenția, deși localul era o mare de uniforme și mustăți. Acolo luau micul dejun și mulți detectivi. Uneori, și Kovac. Pentru tradiție.

Liska se duse la bar și ocupă un taburet liber lângă Elwood Knutson, scrutând salonul cu privirea.

— Elwood, te credeam prea distins ca să mănânci aici.

— Sunt, răspunse el, privindu-și farfuria mânjită de resturile ouălor cu șuncă. Dar m-am hotărât să încerc dieta Protein Power, și n-am găsit niciun local mai potrivit pentru micul dejun de rigoare. Tu ce scuză ai?

— De mult n-am mai avut niște arsuri zdravene la stomac.

— N-ai să fii dezamăgită.

— Bingo, murmură Liska pentru sine, când îl zări pe Odgen. Agentul se înghesuise într-un separeu din fund și avea o expresie care sugera că era constipat de multă vreme. Din cauza unghiului de unde privea, Liska nu-i putea distinge partenerul pe care Odgen îl privea încruntat

Elwood nu se întoarse, studiind-o în schimb pe Liska.

— Ceva ce-ar trebui să știu?

— Ceva ce s-ar putea să știi. Îți mai amintești când a fost omorât agentul Curtis?

— Da. În cadrul unei serii de crime gay. Un tip pe cale să devină ucigaș în serie.

— Așa se presupune. Ce știi despre homofobia din departament?

Elwood mușcă gânditor din capătul unei felii de șuncă. Purta o pălărie mare pleoștită, cu borul lăsat în față.

— Știu că găsesc deplorabilă hărțuirea și discriminarea pe baza preferințelor sexuale, spuse el. Ce drept avem noi să alegem în numele altora? Dragostea e rară.

— Admirabil. Mulțumesc. Am să-ți trimit adresa la A.C.L.U., remarcă sec Liska. Nu despre tine vorbeam, Elwood.

— Atunci, despre cine?

Liska privi în jur discret să vadă dacă nu trăgea cineva cu urechea, sperând ca măcar câțiva s-o facă.

— Despre agenții în uniforme. Cum e viața în tranșee? Lăsând la o parte politica de public relations a departamentului poliției, care-i atitudinea predominantă? Am auzit că și Curtis se plânsese la I.A. de hărțuire. Ce se întâmplase? Mai primesc neanderthalieni în club? Credeam că asta s-a terminat de când cu Rodney King și revoltele din L.A.

— Din păcate, slujba îi atrage, comentă Elwood. Insigna. E ca o monedă strălucitoare pentru o maimuță.

Agentul din cealaltă parte a lui Liska se aplecă pe lângă ea, uitându-se urât la Elwood.

— O fi fost urangutan într-o viață anterioară, șopti Liska; luă o sorbitură din cafeaua pe care i-o adusese Cheeks și imediat își aminti că era timpul să schimbe uleiul la Saturn. Oricum, știu că anchetarea cazului Curtis a fost un futai la grămadă în toată regula.

— Era a lui Springer. Toată concepția lui a fost un futai la grămadă.

— Așa e, dar din câte-am auzit eu, în investigația aia un agent a fost cel care-a încurcat ițele. Un bou mare și prost, pe nume Odgen. Îl cunoști?

— Mă tem că nu frecventăm aceleași cercuri sociale.

— Eu în locul tău m-aș teme și mai tare, răspunse Liska, dându-se jos de pe taburet.

Porni spre fundul cârciumii, răspunzând la saluturi fără să se uite, cu privirea spre Odgen. Acesta încă n-o observase, iar conversația cu omul pe care Liska nu-l vedea devenea tot mai agitată.

Nu distingea cuvintele, dar furia lui Odgen era vizibilă. Își dorea să-l fi putut lua de la spate, punându-i mâinile la ochi, dar localul era prea îngust.

În sfârșit, Odgen o văzu și se îndreptă brusc, cât pe ce să-și răstoarne paharul cu suc de portocale.

— Aș lua prune în locul tău, spuse ea. Am auzit că steroizii ăștia pot opri un om, ca betonul.

— Nu știu despre ce vorbești, replică Odgen. Nu bag steroizi în mine.

Replica lui Liska se opri în gât, când îl văzu pe comeseanul lui Odgen. Cal Springer. Și n-ar fi arătat mai vinovat nici dacă-l prindea cineva cu-o boarfă.

— Salut, Cal. Văd că frecventezi o companie foarte interesantă. Așa reușești să te reabilitezi în ochii ălora de la I.A.? Învârtindu-te cu tipul despre care ei cred că ți-a rasolit cazul? Poate și-au format o impresie greșită despre tine. Poate chiar ești atât de prost pe cât pari.

— De ce nu-ți vezi tu de ale tale, Liska?

— Atunci, n-aș fi un detectiv prea grozav, nu? replică ea. Ascultă, Cal, nu după tine am venit. Spun doar că dă nasol, atâta tot. Ar trebui să te gândești la lucrurile astea, dacă vrei să devii un animal politic.

Springer se întoarse spre fereastră. Afară nu se vedea nimic. Geamul era mat de fum, aburi și grăsime.

— Unde ți-e partenerul, Cal? întrebă Liska în continuare. Am de vorbit cu el.

— În vacanță. Două săptămâni în Hawaii.

— Norocul lui.

Springer arăta de parcă ar fi preferat să petreacă două săptămâni în iad, decât să poarte acea conversație.

Întorcându-se spre Odgen, Liska îl întrebă scurt:

— Cum ați ajuns, tu și partenerul tău, la locul morții lui Fallon?

Odgen își scărpină chelia. Avea pielea capului albicioasă ca o burtă de pește, pe sub firele de păr rar.

— Am prins apelul la radio.

— Și întâmplător erai în cartier.

— Exact.

— Norocu' prostului. Nici nu mă mir, pentru unul ca tine.

Ochișorii lui Odgen arătau ca două stafide înfipte în aluat. Își trase pe spate umerii mătăhăloși.

— Nu-mi place atitudinea ta, Liska.

Liska râse.

— *Ție* nu-ți place atitudinea *mea?* Ia ghici, Ox spuse ea, aplecându-i-se în față. Ești cu câteva crăci mai jos decât mine în pomul evoluției. Pot să-mi cac atitudinea drept la tine-n cap, dacă am chef, și nimeni n-o să te-asculte dacă te plângi. Pe când, dacă *mie* nu-mi place atitudinea *ta* – cum nici nu-mi place – asta, *da,* problemă. Ce căutai acolo?

— Ți-am spus, am prins apelul.

— Burgess a răspuns primul. Tot el a ajuns primul și la fața locului.

— Ne-am gândit că poate avea nevoie de ajutor.

— Cu un mort.

— Era singur. Trebuia să securizeze locul.

— Așa că tu și Rubel v-ați dus și ați tropăit peste tot. Și a fost doar o coincidență fericită că victima a reieșit ca fiind anchetatorul de ia I.A. care te investiga pentru rasolul din cazul Curtis.

— Exact.

Liska clătină din cap cu uimire.

— Ce făceai, spărgeai bolovani cu capul când se-mpărțeau creierii? Ce-o fi avut în minte? Iar îi vrei pe ăia de la I.A. în cârcă?

Odgen se uită în jur, încruntându-se la oricine i se părea că asculta.

— Am răspuns la un apel. Cum era să știm că mortul era Fallon?

— Dar și când ați aflat, tot ați rămas. V-ați lăsat amprentele prin toată casa…

— Ei, și? S-a omorât singur. Doar nu i-o fi făcut-o altcineva.

— N-ai de unde să știi asta. Nici acum nu se știe. Și *niciodată* nu decizi tu, atâta vreme cât porți uniformă.

— Legistul s-a pronunțat. N-a fost crimă.

— Nici sport cu public n-a fost, da' nu puteai rezista, așa-i? Ai făcut și

vreo două poze Polaroid, să le-arăți celorlalți homofobi în vestiar?

Odgen ieși din separeu și se ridică. Liska încercă să-l înfrunte, dar fu nevoită să facă un pas înapoi, altfel ar fi împins-o. O venă mare i se umflase în zigzag pe frunte, ca un fulger. Ochii-i erau reci și uscați ca două butoane.

Fiorul de teamă care o străbătu era instinctiv, ceea ce o speria. Frica nu-i ținea companie prea des.

— Nu-ți dau ție socoteală de ce fac, Liska, spuse el încet, încordat.

Liska îi susținu privirea, știind că provoca un taur cu un băț. N-o fi fost cea mai inteligentă tactică, dar o alesese și nu-i mai rămânea decât să meargă până la capăt.

— Mai fute-mi un singur câmp infracțional, și n-ai să mai dai socoteală în fața nimănui, Odgen. N-o să mai porți insignă.

Vena pulsă ca într-un film horror, iar din gulerul prea strâmt roșeața i se ridică în obraji.

— Auzi, B.O., hai să mergem.

Liska știa că trebuia să fie Rubel, partenerul lui Odgen, care venea spre ei din partea din față a localului. Totuși, nu se întoarse. În nici nu caz nu i-ar fi întors spatele lui Odgen. Furia lui creștea cu fiecare respirație scurtă, gâfâită. Se vedea, se simțea.

Prin mintea lui Liska trecură fotografiile de la locul crimei lui Curtis. Furie turbată. Omor bestial. O țeastă omenească sfărâmată ca un pepene.

Cei din jur începuseră să-i privească. Ridicându-se din separeu, Cal Springer porni grăbit spre ușă, mai-mai să se ciocnească de Rubel.

— B.O., hai odată! ordonă Rubel. Să mergem.

În sfârșit, Odgen îi privi, iar tensiunea cedă ca o crenguță ruptă. Liska simți aerul revărsându-i-se din plămâni.

Rubel o măsură din privire, prin ochelarii cu lentile oglindă.

Categoric, arăta cel mai acătării dintre cei doi. Păr negru, fălci pătrate, clădit ca David de Michelangelo pe steroizi. El era creierul perechii, bănui ea, în timp ce Rubel își ducea partenerul spre ușă. Îl scăpa pe Odgen de belea, cam la fel cum făcuse în ziua aceea, la Fallon.

Liska îi urmă pe trotuar. Mergeau spre parcarea din colțul de vizavi.

— Auzi, Rubel! strigă ea.

Agentul se întoarse, privind: o

— Și cu tine am de vorbit. Între patru ochii. Să vii la C.I.D., când ieși din schimb.

Rubel nu răspunse. Expresia nu i se schimbă. Plecă împreună cu Odgen, ocupând tot trotuarul cu umerii lor lați.

Dacă moartea lui Andy Fallon n-ar fi fost declarată accident sau sinucidere, Odgen ar fi fost aproape de capul listei suspecților. Din prostie venise la locul faptei? Poate că nu. Răspunzând la apel, își formase un motiv legitim de a-și lăsa amprentele prin toată casa lui Andy Fallon.

Cum silești un om să se spânzure?

O străbătu un fior, și știu că nu avea nimic de-a face cu frigul de-afară, ci mai degrabă cu faptul că se uita la un alt polițist și încerca să vadă ce avea de ascuns.

Clopoțelul ușii de la Cheap Charlie's sună, când aceasta se deschise în spatele ei.

— Zi că-s un maniac al detaliilor, spuse Elwood, dar aveam impresia că nu mai investigăm cazurile închise.

Liska îi privi pe cei doi agenți cum se urcau în mașină. Conducea Rubel. Odgen stătea în dreapta. Când se așeză, mașina se lăsă pe arcuri.

— Pentru cine lucrăm, Elwood?

— Tehnic, sau figurativ?

— Pentru cine lucrăm, Elwood?

Kovac îi crescuse pe toți cu principiul ăsta.

— Pentru victimă.

— Superiorul meu nu m-a anunțat oficial să-mi încetez activitatea, spuse Liska, fără nicio urmă din umorul ei obișnuit.

Elwood oftă adânc.

— Tinks, pentru cineva atât de hotărât să meargă înainte, îți petreci enorm demult timp punându-ți fundul la bătaie.

— Mda, răspunse ea, scoțându-și din buzunar cheile mașinii.

Capitolul 16

Lumea e plină de tragedii, sergent Kovac.

Vocea lui Savard îi răsuna în minte pe când mergea spre casa lui Mike Fallon. Mintea îi juca farsa de a-i face vocea să sune șoptit, sexy. Făcea ca jocul de lumini și umbre de pe fața ei să fie dramatic, iar expresia ochilor, plină de mister.

Partea aceasta era destul de adevărată. Amanda Savard era o enigmă, iar Kovac găsise întotdeauna enigmele prea tentante.

De obicei, se pricepea destul de bine să le dezlege, dar știa instinctiv că aceasta avea să fie mai dificilă decât majoritatea, iar șansele de a câștiga ceva de pe urma ei nu erau prea mari. Savard nu s-ar fi bucurat că încerca, mai mult ca sigur.

Poți să-mi spui Locotenent Savard.

— Amanda, spuse el sfidător.

Nu i-ar fi plăcut să știe că-i rostea numele când era singur, cum nu-i plăcuse nici s-o facă în prezența ei. Nu-l putea trata autoritar dacă nu era de față să-l audă, iar pentru ea cel mai important lucru era controlul. Kovac se întreba de ce – oare ce evenimente o făcuseră să devină femeia care era.

— Care e tragedia ta, Amanda?

Nu purta verighetă. În biroul ei nu existau fotografii ale vreunui bărbat. Nu părea genul care să umble prin baruri după tipul care-i învinețise ochiul.

Kovac nu credea povestea cu căzătura. Poziția vânătăii era prea vizibilă. Cine cădea drept pe mutră, fără să amortizeze șocul cu mâinile? Iar pe mâini nu avusese nicio urmă.

Ideea că cineva ar fi lovit o femeie îl înfuria. Ideea că acea femeie anume îngăduise să se întâmple îl nedumerea.

Lăsă întrebările deoparte în timp ce intra pe aleea lui Mike Fallon. În fața casei nu se vedea nicio mașină. Nimeni nu-i răspunse la sonerie.

Kovac își scoase telefonul celular și formă numărul lui Mike. Niciun răspuns. Părea foarte posibil ca Mike să doarmă sau să fie sub efectul tranchilizantelor ori al alcoolului, iar lui Kovac îi convenea. De fapt, nu dorea decât să aibă câteva minute la dispoziție, singur în casă.

Ocoli într-o parte și verifică garajul. Mașina era înăuntru. Reveni în

spatele casei și scoase cheia de sub preș.

În casă era liniște. Niciun sunet de televizor sau radio în funcțiune, sau de duș. Probabil că bătrânul zăcea ca mort. Mai putea profita câteva minute, înainte de a face față zilei în care urma să-și îngroape fiul.

Kovac se duse la bufetul din bucătărie plin cu medicamentele care-l făceau pe Mike Fallon să funcționeze într-un fel sau altul și căută printre flacoane. Prilosec, Darvocet, Ambien.

Ambien, cunoscut și ca zolpidem. Somniferul găsit în sângele lui Andy Fallon.

Kovac privi flaconul, cu un sentiment de apăsare în piept. Scoase capacul asigurat împotriva copiilor și se uită înăuntru.

Era gol. Rețeta era pentru treizeci de tablete, cu instrucțiuni de a lua una la culcare, după necesități. Valabilă până în 7 noiembrie.

Probabil era doar o coincidență că tatăl și fiul folosiseră același produs ca să se rupă de lume. Ambienul era un somnifer comun, eliberat pe bază de rețetă.

Dar în casa lui Andy Fallon nu se găsise Ambien, ceea ce părea cam ciudat. Dacă luase calmantul în noaptea morții, unde era flaconul? În dulăpiorul cu medicamente nu era, nici în lada de gunoi, nici în noptieră.

Sticluța lui Mike era goală, dar ar fi putut să ia el însuși toate pastilele, conform instrucțiunilor. Pe de altă parte, dacă „după necesități" însemna o dată sau de două ori pe săptămână, rămâneau destule pastile neexplicate.

Kovac lăsă posibilitățile să i se succeadă prin minte, necontrolate, necenzurate.

Niciuna nu era prea plăcută, dar în fond, aceasta era natura muncii lui, și maniera lui de a gândi datorată muncii.

Nu-și putea permite să aibă încredere în ipoteze, să le elimine, să le treacă printr-un filtru al negării, cum făceau majoritatea oamenilor. Nu se simțea prost din cauza asta. Nu-l deprima, ca pe alții din același domeniu. Adevărul era că oamenii, chiar și cei altminteri civilizați, le făceau porcării altora, până și propriilor lor copii.

Totuși, nu putea să vină cu un scenariu în care Mike Fallon ar fi jucat un rol direct în moartea fiului său. Handicapurile fizice ale bătrânului excludeau o asemenea posibilitate. Presupunea că era posibil ca Andy să fi luat pastilele de la tatăl său, dar nici așa ceva nu-i părea veridic. Sau putea să le fi primit de la un prieten. Se gândi iar la prosoapele și cearșafurile din

mașina de spălat, la cele câteva vase curate din spălătorul lui Andy.

— Hei, Mike! Ești treaz? strigă el. Eu sunt, Kovac!

Niciun răspuns.

Puse flacoanele la loc pe bufet și ieși din bucătăria mică și aglomerată. În casă domnea o nemișcare care nu-i plăcea, ca și cum ar fi fost părăsită. Poate că Neil venise și-l luase deja pe Mike cu mașina – dar până la înmormântare mai erau câteva ore.

Poate că Mike avea alte rude care, chiar în acele momente, îl consolau și-i spuneau tot ce se cuvenea, însă lui Kovac nu-i venea a crede.

De când îl știa, Mike Fallon fusese un om singur, izolat mai întâi de către duritatea lui, apoi de înverșunare.

Îi era greu să-și imagineze pe cineva iubindu-l așa cum se iubeau rudele apropiate. Nu că ar fi știut prea mult despre asta. Propria lui familie era împrăștiată în patru vânturi. Nu se vedea niciodată cu vreo rudă.

Se uita prin camerele goale ale casei lui Mike Fallon și se întreba dacă nu cumva își privea propriul viitor.

— Mike? Kovac sunt! strigă el iar, cotind pe holul scurt care ducea spre dormitoare.

Mirosul îl izbi mai întâi. Nu prea puternic, dar inconfundabil. Groaza i se așeză în piept ca o nicovală. Inima-i bătea ca un pumn într-o ușă.

Înjură printre dinți, scoțându-și Glock-ul din teacă. Împinse cu piciorul ușa camerei de oaspeți. Nimic. Nimeni. Doar două paturi cu cuverturi de șenil și un portret sepia al lui Iisus, într-o ramă metalică ieftină, pe perete.

— Mike?

Porni spre ușa dormitorului lui Fallon, știind deja. Prin minte i se desfășurau imagini despre ceea ce avea să găsească. Totuși, când apăsă pe clanță, se trase într-o parte. Își umplu plămânii cu aer și deschise ușa cu piciorul.

Camera era în aceeași neorânduială ca ultima oară când o văzuse.

Fotografiile pe care Fallon le sfârâmase stăteau îngrămădite în același loc unde le lăsase Kovac. Patul era tot nefăcut. Borcanul de jeleu se afla pe noptieră, cu degetul de whisky pe fund. Pe jos zăceau aceleași haine murdare.

Kovac privi camera goală, derutat un moment, încercând să-și limpezească imaginile din minte. Aici, unde stătea, mirosul se simțea mai puternic. Sânge, excremente și urină.

Parfumul metalic, acid, al pulberii. Ușa băii era chiar în fața lui. Închisă. Se opri într-o parte a ei și ciocăni, repetând numele lui Fallon, atât de încet încât abia dacă-și auzi el însuși glasul. Apăsă pe clanță și deschise ușa. Perdeaua de la duș arăta de parcă cineva ar fi născut pe ea. Era plină de fragmente de țesuturi însângerate și păr.

Iron Mike Fallon stătea pe scaunul rulant, în lenjerie, cu capul și umerii căzuți pe spate și brațele atârnând pe lângă trup.

Picioarele subțiri, păroase și paralizate îi căzuseră spre stânga. Avea gura căscată și ochii larg deschiși, ca și cum în acea ultimă clipă și-ar fi dat seama că realitatea morții era surprinzător de diferită de felul cum și-o imaginase.

— Aoleu, Mikey… spuse încet Kovac.

Din obișnuință, intră cu grijă, observând automat detaliile, chiar în timp ce o altă parte a minții lui conștientiza pierderea personală pe care o suferise. Mike Fallon îl instruise, stabilise un anumit nivel, devenise o legendă și un model de emulat. În multe privințe, îi fusese ca un tată. Mai bun chiar decât un tată, probabil, dacă stătea să se gândească la relațiile tensionate ale lui Mike cu propriii lui fii. Fusese destul de rău să-l vadă pe bătrân acrit, furios și decăzut. A-l vedea mort în lenjeria intimă era umilința supremă.

Calota craniului îi zburase, lăsând o rană căscată larg. O fâșie de piele i se mai ținea de creștet cu câteva fire însângerate de păr cărunt. Materia cerebrală și fragmentele mici de os împroșcaseră dușumeaua.

Lângă scaun, în dreapta lui Mike, zăcea un revolver 0,38 vechi, aruncat acolo când trupul zvâcnise în spasmul final al morții.

Iron Mike Fallon, încă un polițist care-și scurtase singur zilele, cu pistolul pe care-l purta asupra lui ca să apere publicul. Numai Dumnezeu știa câți o făceau în fiecare an. Prea mulți. Își petreceau cariera ca membrii ai unei frății, dar mureau singuri – fiindcă niciunul dintre ei nu știa cum să facă față stresului și se temeau, până la ultimul, să spună cuiva. Nu conta dacă predaseră sau nu insigna. Un polițist rămânea polițist până-n ziua când își dădea ultima suflare.

Pentru Mike Fallon, ziua aceea sosise. Ziua înmormântării propriului său fiu.

Niciun om n-ar trebui să trăiască mai mult decât copiii lui, Kojak. Ar trebui să moară înainte de a-i lăsa să-i frângă inima.

Kovac atinse cu două degete gâtul bătrânului. O simplă formalitate, deși văzuse oameni care supraviețuiseră după asemenea răni. Sau, mai degrabă, cunoscuse câțiva ale căror inimi continuaseră să bată un timp, pentru că vătămarea fusese adusă unei părți mai puțin folositoare a creierului.

Nu era o supraviețuire adevărată. Fallon era rece la atingere. Rigiditatea se instala în gât și față, dar în partea de sus a trupului încă nu. Pe baza acestui lucru, Kovac plasa momentul morții în urmă cu circa cinci sau șase ore. Pe la două, trei dimineața. Cele mai singuratice ceasuri ale nopții. Orele care păreau să se prelungească ia nesfârșit când omul zăcea treaz, privind prin întuneric spre cele mai sumbre realități ale vieții. Kovac ieși din cameră, din casă, și se opri pe pragul din spate, cu privirea în gol. Își aprinse o țigară și o fumă, cu degetele înțepenite de frig. Avea mănușile în buzunare, dar nu se osteni să și le pună.

Uneori, durerea fizică era plăcută. Durerea ca afirmare a vieții, ca recunoaștere a unei suferințe mai profunde. Își dorea un pahar de whisky ca să închine în memoria bătrânului, dar pentru asta trebuia să mai aștepte. Termină țigara și-și scoase telefonul celular.

— Aici Kovac, omucideri. Trimite-mi-i pe băieții cu eticheta și sacul. Am un mort, anunță el. Și trimite echipa A. A fost unul de-ai noștri.

•

Se așezase pe treapta din față, cu trenciul strâns în jurul fundului înghețat, și fuma o a doua țigară, când apăru Liska.

— Iisuse, Tinks, ce-ai de gând, să ne trezim cu tot cartierul pe cap? îi strigă el, când coborî din mașină. Era Saturn-ul ei personal, cu o pungă de plastic în loc de geam.

— De ce, te temi să nu mă vadă comandantul gărzii cartierului și să cheme poliția? întrebă ea, venind pe trotuar.

— Probabil te-ar împușca în plină stradă. Întâi trage, pe urmă-ntreabă. America la început de mileniu.

— Dacă am noroc, o să nimerească-n rezervor și-o să pârlească toată drăcia. Mi-ar prinde bine o pauză, săptămâna asta.

— Ție, ca și mie, răspunse Kovac; arătă cu capul spre mașină, în timp ce Liska urca treptele pline de zăpadă, ignorând rampa pentru fotoliul rulant, care fusese curățată. Ce-ai pățit?

Liska ridică din umeri.

— Încă o victimă a declinului moral. În garajul Haaff, nici mai mult, nici

mai puțin.

— Se duce dracului lumea, pe Rollerblades.

— Și leafa curge.

— Ți-a luat ceva?

— Din câte-am văzut eu, nu. Nici n-aveau ce să-mi ia, decât adresa, de pe niște scrisori fără valoare.

Kovac se încruntă.

— Asta nu-mi place.

— Mda, mă rog… Nu ți-a spus niciodată maică-ta c-ai să faci hemoroizi dacă stai cu fundul pe ciment rece?

— Nnă…

Totuși, se ridică – încet, țeapăn.

— Mi-a spus c-am să orbesc dac-o mai frec mult.

— N-aveam nevoie de imaginea asta-n cap.

— E mai tare decât ce-ai să vezi înăuntru.

Se aplecă să-și strivească țigara și împinse chiștocul cu piciorul, după un mănunchi de ienupăr.

Un moment, niciunul nu scoase o vorbă. Se lăsase o tensiune stranie.

— Îmi pare foarte rău, Sam, spuse încet Liska. Știu că a însemnat mult pentru tine.

Kovac oftă.

— Întotdeauna cei mai duri sunt ăia care mușcă din pistol.

Liska îl împinse ușor.

— Auzi, să nu care cumva să-mi faci și tu figura asta, c-am să te-nvii numai ca să te pot împușca pe urmă cu mâna mea.

Kovac încercă să zâmbească, dar nu putu, așa că-și mută privirea, spre casa de alături. Vecinul lui Fallon avea în fața ferestrei siluete de placaj ale magilor în drum spre pruncul Iisus. Un schnauzer stropea una dintre cămile.

— Nu-s chiar atât de dur, Tinks, recunoscu el.

Avea senzația că vechea armură îi ruginise și se desprindea de pe el, strat cu strat, lăsându-l expus. Ce era mai rău? Să fie prea dur ca să mai simtă, prea îndepărtat ca să mai fie atins, sau să fie deschis spre a simți atingerea vieților și emoțiilor celorlalți, expus durerii acelui contact?

A dracului dilemă, într-o asemenea zi. *Ca și cum ai încerca să alegi între înjunghiere și sfărâmarea capului,* își spuse el.

— Bine.

Liska îi puse o mână pe spate și-și rezemă capul de umărul lui, stând așa câteva secunde. Contactul era liniștitor, ca o compresă rece pe o arsură.

Mai bine deschis, conchise el, reflectând la întrebarea dinainte. Chiar dacă cel mai adesea era dureros. Uneori, așa se simțea. Își cuprinse partenera cu brațul pe după umeri și o strânse ușor.

— Mersi.

— N-ai de ce. Serios, îl tachină ea, serioasă, îndepărtându-se. Trebuie să-mi păstrez reputația. Și apropo de reputație… Ghici pe cine i-am văzut azi-dimineață luând masa împreună în cafeneaua celebrităților. Chez Chuck.

Kovac așteptă.

— Cal Springer și Bruce Ogden.

— Ei, fir-aș al dracu!

— Ciudată companie, nu?

— S-au bucurat să te vadă?

— Mda, de parc-ar fi văzut că aveau păduchi lați. Cred că nu plănuiseră să se întâlnească. Pe Cal îl treceau sudorile ca pe-un călugăr la cuplărai. A șters-o cu prima ocazie.

— E cam nervos pentru un om care a fost exonerat de orice vină.

— Mie-mi spui? Și Odgen…

Privi spre stradă, ca și cum ar fi putut găsi acolo un termen de comparație.

— E ca un bidon de nitroglicerină cu detonatorul paradit. Tare-aș mai vrea să bagi un ochi în dosarul lui personal.

— Savard mi-a spus c-o să se uite-n dosarul lui Fallon după date despre cazul Curtis. Să vadă ce-a notat despre Odgen, dacă Odgen l-a amenințat, chestii de-astea.

— Dar nu-ți arată dosarul.

— Nu.

— Îți pierzi flerul, Sam.

Kovac pufni.

— Care fler? Speram să se sature atâta de mutra mea, încât să-mi dea ce vreau doar ca să scape de mine. Terapia aversiunii.

— Ei, trebuie să spun că, dacă nu eram o gagicuță așa de dură, Odgen m-ar cam fi făcut să mă treacă fiorii, azi-dimineață, recunoscu Liska. Când s-a ridicat în fața mea, ca un taur furios, nu m-am mai putut gândi decât la Curtis, omorât în bătaie cu bâta de baseball.

Kovac se gândi câteva momente.

— Crezi că s-ar putea ca Odgen să fi fost cel care l-a hărțuit pe Curtis, și s-a răzbunat pe el pentru că s-a plâns la I.A. Dar Odgen n-ar fi fost implicat niciodată în anchetarea cazului Curtis, dacă nu se făcea tapaj că-l hărțuise pe Curtis în trecut. Căcaturi din astea nu se întâmplă decât în filme.

— Mda, oftă Liska. Dacă tu erai Mel Gibson, iar eu, Jodie Foster, ar fi fost posibil.

— Mel Gibson e scund.

— Okay. Dacă erai… Bruce Willis.

— Tot scund, și chel, pe deasupra.

— Al Pacino?

— Arată de parcă l-a târât cineva pe pietriș, cu camionul.

Liska își dădu ochii peste cap.

— Iisuse! Harrison Ford?

— Cam bătrâior.

— Și tu ești la fel, îi atrase ea atenția, apoi se uită din nou spre stradă. Unde-i echipa criminalistică?

Săltă puțin pe vârfurile picioarelor. Avea capul gol, iar urechile i se înroșiseră de frig.

— La o situație casnică terminală, răspunse Kovac. Auzi-o pe-asta: nevasta zice că s-a săturat s-o tot violeze bărbățelul în timp ce doarme beată – după nouă ani! L-a înjunghiat în piept, față și boașe, cu-o sticlă de votcă spartă.

— Aoleu! Omucidere absolută.

— Bună poantă. Oricum, au să mai întârzie un timp.

— Atunci, fac eu Polaroidele.

Întinse mâna după cheile mașinii lui, ca să ia camera foto.

Ca la carte. Fiecare moarte violentă era procesată ca o omucidere.

Kovac se întoarse în casă cu ea și începu să ia însemnări. Activitatea de rutină îi aducea o anumită consolare, cu condiția să nu-și ducă aminte că victima îi fusese mentor, cândva, cu o viață de om în urmă.

Liska nu făcu niciuna dintre glumele macabre pe care obișnuiau să le facă pentru a rezista mai ușor la locul câte unei morți oribile.

O vreme, nu se auzi decât țăcănitul și sfârâitul aparatului foto, în timp ce scuipa unele după altele sinistrele fotografii.

Când își dădu seama că sunetul încetase, Kovac ridică privirea din

carnet.

Liska stătea pe vine în fața lui Fallon, privindu-l ca și cum ar fi așteptat să-i răspundă la o întrebare pe care i-o pusese prin telepatie.

— Ce? întrebă Kovac.

Nu-i răspunse, ridicându-se doar și uitându-se de la un perete la altul, prin baia îngustă, apoi peste umăr și înapoi. Sprâncenele i se îmbinară, iar gura i se strânse sceptic.

— De ce-a intrat cu spatele?

— Hm?

— Camera asta e îngustă, plus că mai conține toaleta și chiuveta, ca obstacole. De ce-a intrat cu spatele? Cred că i-a fost destul de greu. De ce să-și dea atâta osteneală?

Kovac se gândi la bătrân și la întrebarea lui Liska.

— Dacă intra cu fața, oricine deschidea ușa îi vedea imediat hamburgerul din cap. Poate-a vrut să-și păstreze cât de cât demnitatea.

— Atunci, ar fi avut și decența de a lua niște haine pe el, nu crezi? Chiloții ăștia nu prea țipă „Respectați-mă”.

— Sinuciderile nu sunt întotdeauna logice. Când cineva se pregătește să înghită un glonț calibrul treișopt, nu-i tocmai în toate mințile. Și știi la fel de bine ca mine – mulți oameni și-o fac în baie. De parcă pe urmă ar trebui să șteargă mizeria.

Liska nu spuse nimic. Era atentă la pardoseala acoperită cu linoleum ros, care cu douăzeci de ani în urmă fusese aproape alb.

În spatele lui Fallon, linoleumul era împroșcat cu sânge, frânturi de os și cocoloașe de materie cerebrală care arătau ca macaroanele arse. În față – nimic. Perdeaua dușului era o jale. Ușa pe unde intraseră, curată.

Oricine intra în baie – sau ieșea – avea drum liber. Nu trebuia să calce în sânge.

— Dacă era un miliardar cu o nevastă tânără și drăguță, aș zice că ai prins o urmă, Tinks, spuse Kovac. Dar era un bătrân înverșunat, imobilizat în scaun, care tocmai își pierduse fiul favorit. Ce motiv avea să mai trăiască? Era zdrobit din cauza lui Andy, nu-și putea ierta sieși faptul că nu-l iertase. Așa că a intrat aici, a parcat și și-a luat zilele. Și a făcut-o în felul ăsta ca să fie ordine și curățenie – să nu-i călcăm creierii în picioare, când dăm buzna aici.

Liska îndreptă aparatul foto spre pistolul 0,38 de pe jos și luă un ultim

instantaneu.

— Asta-i vechea lui armă din dotare, spuse Kovac. Când ne uităm prin casă, vom constata că o ținea într-o cutie de pantofi, în fundul debaralei, fiindcă acolo-și țin mereu polițiștii bătrâni pistoalele.

Zâmbi tăios, acru.

— Acolo mi-l țin și eu pe-al meu, dacă vrei să vii să mi-l iei. Suntem niște sclavi jalnici ai obișnuinței.

Îl privi lung pe Fallon.

— Unii dintre noi, mai jalnici decât alții.

— Și tu pari destul de înverșunat, Kojak, remarcă Liska, dându-i fotografiile.

Kovac le vârî în buzunarul interior ai paltonului.

— Cum să nu fiu, când mă uit la așa ceva?

Din altă parte a casei se auzi bufnitura unei uși închizându-se. Kovac ieși recunoscător din baia cu cadavrul și porni pe culoar.

— Era și timpul, naibii! lătră el – apoi se opri brusc, în același timp cu Neil Fallon, care apăruse în arcada dintre living și sufragerie.

Arăta de parcă ar fi trecut un tanc peste el. Părul îi stătea zbârlit într-o parte, o vânătaie i se întindea peste pometul obrazului drept, și avea buza spartă. Costumul maro arăta de parcă dormise îmbrăcat cu el.

Cravata ieftină îi stătea strâmbă, iar nasturele de sus al cămășii albe era descheiat. Nici cu cleștele nu și-ar fi putut încheia gulerul. Era clar că-și cumpărase cămașa pe vremea când era mai slab cu câteva numere și de-atunci nu avusese ocazia s-o poarte.

Trase de două ori aer în plămâni, umflându-și pieptul.

— Iisuse Christoase, nici măcar pe-*asta* nu putea s-o lase-n seama mea, spuse el, cu furia înlocuindu-i expresia șocată. Nici măcar să-l duc cu mașina la afurisitul ăla de salon funebru nu-s în stare? Și pentru asta avea nevoie de unul de-ai lui? Nenorocitul…

— E mort, Neil, îl întrerupse scurt Kovac. Se pare că s-a împușcat. Îmi pare rău.

Fallon se holbă la el un minut încheiat, apoi clătină din cap cu uimire.

— Ești Îngerul Morții în toată regula, nu?

— Doar mesagerul.

Neil Fallon se răsuci pe călcâie ca și cum ar fi intenționat să iasă pe ușă, dar rămase pe loc cu mâinile în șolduri și umerii ca de taur ridicându-i-se și

coborând.

Kovac aștepta, gândindu-se la încă o țigară și la paharul de whisky pe care-l dorise mai devreme. Își aminti de sticla de Old Crow pe care o avusese Neil în hambar, în ziua când îl anunțase despre fratele lui, și cum stătuseră în frig și o poștiseră, privind zăpada suflată de vânt peste lacul înghețat. Părea să fi trecut un an de-atunci.

— Când ai vorbit ultima oară cu Mike? întrebă el, revenind la procedurile de rutină, cum făcea întotdeauna.

— Aseară. La telefon.

— Ce oră era?

Fallon izbucni în râs, cu un sunet aspru, discordant.

— Mare figură ești, Kovac, spuse el, începând să se plimbe în cerc pe lângă capătul opus al mesei de sufragerie. Fratele și bătrânul meu mor la interval de nicio săptămână, iar tu mă iei la rahaturi de interogatorii. În ultimii zece ani, nici de cinci ori nu l-am văzut pe bătrân, și tu crezi că s-ar putea să-l fi omorât eu. De ce să mă deranjez?

— Nu de-asta te-am întrebat, dar dacă tot ai adus vorba, trebuie să știu, oficial, unde-ai fost azi dimineață, între miezul nopții și ora patru.

— Să te fut.

— Cred că mi-aș aminti. Probabil era altcineva.

— Eram acasă, în pat.

— Ai o nevastă sau o prietenă care să confirme?

— O nevastă. Suntem despărțiți.

Fallon se uită prin jur ca și cum ar fi căutat o terță parte, neutră, care să asiste la ceea ce i se întâmpla, dar nu văzu pe nimeni. Mai făcu câțiva pași și clătină din cap, cu furia și frustrarea crescându-i vizibil.

Făcu un mic salt spre Kovac, apoi se retrase brusc, cu chipul schimonosit într-o grimasă, împungând aerul cu degetul.

— Îl uram pe nenorocitul ăla bătrân! Îl uram, în mă-sa!

Din ochii strâns închiși începură să i se prelingă lacrimi, pe obraji.

— Da’ era bătrânul meu, adăugă el, trăgând scurt aer în piept. Și-acuma-i mort. Și n-am nevoie de rahaturile tale!

Se opri și-și rezemă mâinile de genunchi, aplecându-se ca și cum ar fi primit o lovitură în stomac. Gemu din adâncul pieptului.

— Christoase, mi-e rău…

Kovac trecu în dreptul ușii de la baie, ca să-i taie drumul, dar Fallon se

duse la bucătărie și ieși pe ușa din spate. Vru să-l urmeze, apoi se opri, când șeful echipei criminalistice intră pe ușa din față.

Cu atât mai bine. Când ajunse lângă Neil Fallon, pe treptele din sparte, efectele pirotehnice gastrointestinale încetaseră.

Fallon stătea rezemat de balustradă, cu privirea spre curte, sorbind dintr-o sticlă metalică plată. Pielea-i arăta cam cenușie, cu ochii înroșiți. Nu-l privi pe Kovac, dar arătă spre un stejar desfrunzit din colțul îndepărtat al curții.

— Ăla era pomul-spânzurătoare, spuse el fără nicio emoție. Când Andy și cu mine eram puști.

— Vă jucați de-a cowboyii.

— Și de-a piratii, și de-a Tarzan, și de toate. Ar fi trebuit să se-ntoarcă aici și s-o facă. Andy spânzurat în curte, Iron Mike în casă, cu creierii zburați pe pereți. Puteam să vin și eu, intram cu mașina în garaj și mă gazam.

— Cum vorbea Mike aseară, la telefon?

— Ca un bou, normal. „Vreau să fiu la afurisitul ăla de salon funebru la zece…”

Imitația era grotescă, dar adecvată.

— „Să fii dracu-aicea la timp!” Fir-al el de bulangiu bătrân! mormăi el, ștergându-se cu mâna înmănușată la nasul care-i curgea.

— Ce oră era? Încerc să-mi formez un cadru de referință al evenimentelor, în timp, îl lămuri Kovac. Pentru hârtii.

Fallon ridică din umeri, cu privirea spre copac.

— Nu știu. N-am fost atent. Vreo nouă și ceva…

— Nu se poate. La nouă și ceva, m-am întâlnit cu el acasă la frate-tău.

Celălalt îl privi lung.

— Ce făceai acolo?

— Cotrobăiam. Au mai rămas câteva detalii nerezolvate.

— Ce detalii? Andy s-a spânzurat. Cum poți să mai ai îndoieli în legătură cu asta?

— Îmi place să știu de ce se întâmplă lucrurile, răspunse Kovac. Am eu așa, o ciudățenie. Am vrut să văd la ce lucra, ce se-ntâmpla în viața lui personală, chestii de-astea. Să completez golurile, să-mi formez o imagine de ansamblu. Înțelegi?

Dacă înțelegea, lui Fallon nu-i plăcea. Întoarse capul și mai luă o

înghițitură din sticlă.

— Sunt obișnuit cu morții, continuă Kovac. Dealerii de droguri se omoară între ei pentru bani. Drogații se omoară pentru droguri. Bărbații și nevestele se omoară din ură. Nebunia are o metodă. Când o pățește unul ca fratele tău, un tip căruia nu-i lipsea nimic, trebuie să-ncerc să găsesc un sens.

— Succes.

— Ce-ai pățit la față?

Fallon își atinse cu o mână vânătaia de pe obraz, ca pentru a și-o șterge.

— Nimic. M-am luat la harță c-un client.

— De ce?

— A vorbit gura fără el. M-am ofuscat și i-am zis ceva despre preferințele lui sexuale și o oaie. El mi-a dat una și a avut baftă.

— Asta-i agresiune, comentă Kovac. Ai anunțat poliția?

Fallon râse nervos.

— Știi că ești tare? *Era* polițist.

— Polițist? Din forța orașului?

— Nu avea uniformă.

— Atunci, de unde știi?

— Te rog! De parcă nu i-aș mirosi de la o poștă.

— I-ai aflat numele? Numărul matricol?

— Normal. După ce m-a dat cu cracii-n sus, i-am cerut numărul matricol. Oricum, n-am nevoie de bătăi de cap, cu rapoarte și chestii. Era doar un bou care-l cunoscuse pe Andy, și a făcut o poantă. Am ieșit afară s-o rezolvăm.

— Cum arăta?

— Ca jumate din polițiștii din lume, răspunse nervos Fallon.

Își strecură sticla în buzunarul hainei, scoase un pachet de țigări și-și aprinse una, bâjbâind cu degetele amorțite de ger – sau tremurându-i de nervi. Înjură, reuși s-o aprindă și trase două fumuri, cu sete.

— Ascultă, mai bine nu spuneam nimic. Nu vreau să fac nimic cu chestia astea. Băusem și eu câteva rânduri. Și când am la bord, mă ia gura pe dinainte.

— Mare? Mic? Alb? Negru? Tânăr? Bătrân?

Încruntat, Fallon se foi în loc. Arăta de parcă dintr-odată pielea nu i-ar mai fi venit bine. Evita privirea lui Kovac.

— Nici măcar nu știu dacă l-aș mai recunoaște. N-a însemnat nimic. Nu-i important.

— Ar putea însemna enorm, nu se lăsă Kovac. Fratele tău lucra la Interne. Meseria lui îl făcea să aibă dușmani.

— Dar s-a sinucis, insistă Fallon. Asta s-a întâmplat, nu? S-a spânzurat. Cazul e închis.

— Toată lumea pare să-l dorească închis.

— Și tu nu?

— Eu vreau adevărul – oricare-ar fi ăla.

Neil Fallon râse, apoi redeveni serios, privind din nou în curte – sau în trecut.

— Atunci, ai greșit familia, Kovac. Fallonii n-au fost niciodată prea devotați adevărului, indiferent în ce sens. Ne mințim între noi și despre noi înșine și viețile noastre. La asta ne pricepem cel mai bine.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Nimic. Suntem o familie americană tipică, atâta tot. Sau, cel puțin, așa eram, înainte ca două treimi din noi să se sinucidă, săptămâna asta.

— Ar putea altcineva din localul tău să-l identifice pe tipul de-aseară? întrebă Kovac, mai preocupat de ideea că Odgen se putuse duce tocmai până la barul și magazinul de momeli al lui Neil Fallon, decât de dinamica degradării familiei Fallon.

— Lucram singur.

— Alți clienți?

— Poate, Iisuse, bombăni Fallon, mai bine-ți spuneam că m-am lovit de-o ușă.

— N-ai fi primul care-o încearcă pe ziua de azi, răspunse Kovac. Și, când ai vorbit cu Mike, înainte de bumbăceală sau după?

— După, cred. Ce naiba mai contează?

— Când l-am văzut, era destul de dus. Luase sedative, sau ceva. Dac-ai vorbit cu el după aia, cred că-și revenise.

— Poate. Când era vorba să mă muște de fund, nu pierdea nicio ocazie, remarcă înverșunat Fallon. Nimic nu-i convenea. Nimic nu reușea s-o compenseze.

— Ce să compenseze?

— Că nu eram el. Că nu eram Andy. Te-ai fi așteptat să se schimbe, după ce-a aflat că Andy era poponar… Ei, acum e mort, așa că ce mai

contează? S-a terminat. În sfârșit.

Privi încă o dată stejarul, apoi își aruncă țigara în zăpadă și se uită la ceas.

— Trebuie să ajung la salonul de pompe funebre. Poate reușesc să-l bag pe unul în pământ până nu se răcește celălalt.

Îi aruncă lui Kovac o privire pieziș, în timp ce pornea spre ușă.

— Nu mi-o lua în nume de rău, Kovac, dar sper să nu te mai văd.

Kovac nu răspunse. Rămase pe prag, cu privirea spre copacul-spânzurătoare al fraților Fallon, imaginându-și doi băieți cu toată viața înainte care se jucau de-a ăia bunii și ăia răii; legăturile fraterne urmându-i pe drumurile vieții, influențându-le puterile, slăbiciunile și resentimentele.

Dacă exista un lucru de pe urma căruia oamenii nu-și reveneau niciodată, era copilăria. Singurele legături care nu se puteau rupe nicicând cu adevărat, de bine de rău, erau cele familiale.

Învârtea prin minte aceste gânduri ca un urs care întoarce pietrele casă vadă ce gângănii găsește dedesubt. Se gândea la Falloni și la invidiile, dezamăgirile și furia dintre ei. Și la polițistul fără chip cu care se încăierase Neil Fallon în parcarea barului și a magazinului de momeli. Oare Odgen putea fi atât de prost încât să se ducă acolo? De ce? Sau poate nu *prost* era cuvântul cel mai potrivit. Ce avea de câștigat? Poate că asta era întrebarea.

Chiar în timp ce medita la aceste lucruri, Kovac nu-și putea alunga gândul că Mike Fallon nu ceruse să-și vadă tatăl. De obicei, rudele victimei doreau s-o vadă.

Majoritatea oamenilor refuzau să creadă vestea proastă până când vedeau cadavrul cu propriii lor ochi. Neil Fallon nu ceruse. Și nu făcuse niciun pas spre baie, când spusese că-i venea rău. O luase direct către ușa din spate.

Poate avusese nevoie de aer. Poate nu ceruse să-și vadă tatăl fiindcă nu era genul de om care avea nevoie de imaginea vizuală pentru a accepta moartea ca reală, sau poate pentru că nu suporta așa ceva.

Ori, poate, ar fi trebuit să-i caute pe mâini reziduuri de pulbere arsă.

Ușa din spate se deschise, iar Liska scoase capul.

— Vulturii au aterizat.

Kovac gemu.

Câștigase câtva timp chemând echipa criminalistică prin telefonul celular, dar dispeceratul o anunțase prin radio, și toți reporterii din zona metropolitană aveau scannere. Știrea despre un cadavru nou îi atrăgea fără

greș pe devoratorii de cadavre. Conform presei, Maria Sa Poporul avea dreptul să fie la curent cu tragediile străinilor.

— Vrei să mă ocup eu de ei? întrebă Liska.

— Nu. Am să le dau o declarație, răspunse Kovac, cu gândul la viața și vremea lui Mike Fallon, la durere și pierdere, la iubirea viciată și șansele irosite. Cum îți sună? Viața-i o curvă și pe urmă mori.

Liska își arcui o sprânceană, replicând cu sarcasm apăsat:

— Mda, ăsta da, titlu de ziar.

Dădu să revină în casă. Kovac o opri cu o întrebare:

— Auzi, Tinks, când l-ai văzut pe Odgen, azi-dimineață, arăta de parcă s-ar fi bătut recent?

— Nu, de ce?

— Data viitoare când îl vezi, întreabă-l ce naiba căuta aseară la barul lui Neil Fallon. Să vedem dacă mușcă.

Liska făcu o mutră nemulțumită.

— A fost la barul lui Fallon?

— S-ar putea. Fallon susține că era acolo un gabor care făcea bancuri tâmpite, și s-au luat la pumni în parcare.

— L-a descris pe Odgen?

— Nu. A aruncat bombița, după care a tăcut mâlc. Se poartă ca un om care se teme de ceva. De răzbunare, poate.

— De ce să se ducă Odgen tocmai pân-acolo? Ce rost ar avea? Chiar dacă… Dumnezeule, *mai ales* dacă avea ceva de-a face cu Andy Fallon sau cu cazul Curtis. Să se ducă acolo și să-i caute pricină lui Neil Fallon? Nici chiar Odgen nu-i atât de prost.

— La fel mă gândeam și eu. Iar următoarea întrebare logică e: de ce-ar minți Neil Fallon în legătură cu asta, dacă nu s-a întâmplat cu adevărat?

— Neil Fallon, al cărui tată stă așezat în baie cu jumate din cap lipsă?

Neil Fallon, în care fierbeau resentimente îndelung acumulate. Neil Fallon, care recunoscuse că avea un temperament iute, aspru. Neil Fallon, care-și dușmănea fratele și-și ura tatăl, chiar și după ce muriseră.

— Hai să-l cercetăm puțin pe domnul Fallon, propuse Kovac. Să-l punem pe Elwood la treabă, dacă nu-i prea ocupat. Am să vorbesc cu câțiva dintre clienții lui Fallon. Să aflăm dacă l-a mai văzut și altcineva pe polițistul ăsta fantomă.

— Se face.

Kovac aruncă o ultimă privire sumbră spre copacul-spânzurătoare.

— Ai grijă ca autopsierul să examineze mâinile lui Mike. S-ar putea s-avem de-a face cu o crimă, totuși.

Capitolul 17

N-avea să fie o înmormântare de polițist cum se văd la actualitățile de la ora șase. Biserica nu urma să debordeze de uniforme care veniseră din tot statul. N-avea să fie nicio caravană nesfârșită de mașini cu girofaruri, până la cimitir.

Nimeni nu urma să cânte *„Amazing Grace”* la cimpoi. Andy Fallon nu căzuse la datorie. Moartea lui nu fusese eroică. Clădirea nici măcar nu arăta ca o biserică, își spuse Kovac, în timp ce-și lăsa mașina în parcare și mergea spre construcția scundă de cărămidă.

La fel ca majoritatea bisericilor construite în anii șaptezeci, arăta mai mult ca un edificiu municipal. Numai crucea de fier subțire, stilizată, de pe frontispiciu îi vădea adevărata natură – aceea, și firma luminoasă din apropierea bulevardului:

ST. MICHAEL'S
MOTO: ÎN AȘTEPTAREA UNUI MIRACOL?
SLUJBE ÎN TIMPUL SĂPTĂMÂNII: 7 A.M.
SÂMBĂTA: 5 P.M.
DUMINICA: 9 A.M. & 11 A.M.

De parcă miracolele s-ar fi săvârșit cu regularitate, la orele dinainte stabilite. Dricul stătea pe aleea circulară, lângă intrarea laterală. Pentru Andy Fallon nu era rost de miracole. Poate dacă ar fi venit acolo sâmbătă, la cinci…

Vântul flutura poalele paltonului lui Kovac în jurul picioarelor. Își lăsă capul în piept, ținându-și pălăria cu mâna. Participanții la înmormântare mergeau spre biserică, dinspre diverse locuri ale parcării. Polițist. Polițist. Trei civili împreună – un bărbat și două femei, spre treizeci de ani. Polițiștii erau în civil, iar Kovac nu-i cunoștea, dar putea depista un polițist la fel de ușor ca Neil Fallon. Îi repera meseria în postură, în atitudine, în ochi, în mustață…

Orga cânta obișnuitul marș funebru, în timp ce intrau pe rând în clădire.

Kovac își reînnoi promisiunea față de sine de a nu i se face funeralii

când avea să moară. Amicii lui puteau închina câteva pahare pentru el la Patrick's, iar Liska, probabil, ar fi rezolvat ceva cu cenușa. S-o împrăștie pe treptele primăriei, unde să se amestece printre scrumul miilor de țigări fumate acolo de polițiști în fiecare zi. În niciun caz n-ar fi pus oamenii să facă așa ceva: să stea uitându-se unii la alții, ascultând o muzică de orgă oribilă și înecându-se cu mirosul gladiolelor. Își puse pălăria pe cuier dar rămase cu paltonul pe el, într-o parte, privindu-i pe cei trei civili mergând spre un alt mic grup.

Avea să-i abordeze mai târziu. După slujbă. După ce împărtășeau cu toții experiența de a-și coborî prietenul în pământ. Se întreba dacă vreunul dintre ei îi fusese destul de apropiat lui Andy Fallon pentru a avea o parafilie sexuală în comun. Imposibil de spus. Știa din experiență că oamenii cei mai normali, în aparență, puteau fi implicați în cele mai bizare perversități. Prietenii lui Andy Fallon păreau crema generației lor. Bine îmbrăcați, curați, îngrijiți, cu chipurile palide de durere sub roșeața obrajilor sărutați de vânt. Nu putea ști care era gay, care heterosexual, care se ținea de sado-masochism.

Ușile se deschiseră din nou, iar Steve Pierce se opri un moment, lăsând-o pe Jocelyn Daring să intre înaintea lui. Alcătuiau un cuplu arătos, în mantouri scumpe de cașmir negru: Jocelyn arăta ca o păpușă de porțelan statuară, cu fiecare fir de păr blond la locul lui, pieptănat pe spate și ținut cu o panglică de catifea neagră. Poate că nu resimțea pierderea celui mai bun prieten al logodnicului ei, dar știa cum să se îmbrace pentru rol. Părea îmbufnată. Pierce stătea lângă ea, în fața cuierului, cu privirea în gol. N-o ajută să-și scoată mantoul. Jocelyn îi spuse ceva, iar el răspunse răstit. Kovac nu distingea cuvintele, dar tonul era tăios, iar femeia se bosumflă și mai tare. Nu se atinseră când intraseră în biserică. Nu erau un cuplu fericit.

Kovac se duse la ușile de sticlă și privi spre îndoliata adunare. Stranele erau făcute din scaune de plastic negru și crom prinse unele de altele. Nu existau platforme pentru îngenuncheat, nici statui lugubre ale Fecioarei sau sfinților împodobite cu păr omenesc adevărat.

Interiorul nu inspira nimic impresionant, nicio senzație omniprezentă a lui Dumnezeu privindu-și de sus turma înspăimântată.

Nu era ca în copilăria lui Kovac, când un burger mâncat vinerea în Postul Mare era cel mai sigur bilet spre iad. Se temuse de biserica tinereții lui, și o respectase. Locașul acesta era cam la fel de înspăimântător ca o

conferință la biblioteca publică.

Pierce și Daring se așezaseră în strana centrală, cam la jumătatea distanței spre altar. Dintr-odată, Pierce se ridică și reveni spre ușă, timp în care logodnica lui îl urmări încontinuu cu privirea. Din mers, cu ochii în jos, scoase din buzunar o țigară și o brichetă. Kovac se îndepărtă de ușă. Pierce nu-l văzu în timp ce ieșea.

Urmându-l, Kovac se opri la un metru distanță, pe veranda lată de beton. Pierce nu-l privi.

— Tot spun că mă las, zise Kovac, scuturându-și un Salem din pachet și aprinzându-și-l cu o brichetă Bic de Crăciun. Dar știi ceva? Nu reușesc. Toți încearcă să mă facă să mă simt vinovat, și au efect. Se parcă aș crede c-o merit, sau așa ceva. Și-atunci, le spun că mă las, dar n-o fac niciodată.

Pierce îl privi cu coada ochiului și-și aprinse țigara cu o brichetă cromată îngustă care arăta ca un glonț uriaș. Mâinile-i tremurau. Reveni cu privirea spre stradă, expirând încet.

— Cred că stă în firea omului, continuă Kovac, dorindu-și să-și fi luat pălăria când ieșise; simțea cum toată căldura din trup i se ridica în creștetul capului. Toți poartă cu ei o grămadă de rahaturi de care consideră că trebuie să se simtă vinovați. Ca și cum așa ar fi mai buni. Ca și cum ar fi interzis prin lege să fii cel care ești.

— O interzic destule legi, răspunse Pierce, cu privirea spre stradă. Depinde cine ești.

Kovac tăcu un moment. Aștepta. Pierce întredeschisese ușa. Doar puțin.

— Ei, sigur, dacă ești prostituată sau dealer de droguri. Ori te-ai referit la ceva mai puțin evident?

Pierce suflă un fuior de fum.

— La a fi gay? sugeră Kovac.

Ridicând din umeri, Pierce înghiți în sec, cu mărul lui Adam mișcându-i-se.

— Depinde pe cine întrebi.

— Te întreb pe tine. Crezi că e un lucru de care omul trebuie să se simtă vinovat? Ceva ce-ar trebui să ascundă?

— Depinde de persoană. Depinde de împrejurări.

— Depinde dacă ești logodit cu fiica șefului, de pildă, propuse Kovac.

Văzu racheta nimerind în plin ținta. Efectiv, Pierce făcu un pas înapoi.

— Cred că ți-am spus deja că nu sunt gay, zise el crispat, cu privirea

săgetându-i în stânga și-n dreapta.

— Mi-ai spus.

— Atunci e clar că nu m-ai crezut.

Era tot mai furios. Kovac trase un fum. Avea tot timpul.

— Vrei s-o întrebi pe logodnica mea? Vrei să ne tragem pe video când facem sex?

Și mai furios.

— Vrei să-ți descriu și pozițiile?

Nu-i răspunse.

— Vrei o listă a fostelor mele prietene?

Kovac se mulțumi să-l privească, fără să se lase atins de furia care continua să crească, frenetic, imposibil de stăpânit.

— Sunt polițist de foarte multă vreme, Steve, spuse el în cele din urmă. Îmi dau seama când cineva îmi ascunde ceva. Ai foarte multe pe suflet.

Pierce arăta de parcă vasele de sânge din ochi ar fi fost gata să-i plesnească.

— Tocmai mi-am pierdut cel mai bun prieten din colegiu și pân-acum. L-am găsit mort. Eram ca frații. Crezi că un om nu poate să sufere profund după altul fără să fie gay? Așa-i viața dumitale, sergent? Te închizi între ziduri de teama a ceea ce-ar crede alții despre dumneata dac-ar ști adevărul?

— Mă doar-n cot ce crede lumea despre mine, răspunse Kovac pe cel mai firesc ton. Nu încerc să impresionez pe nimeni. Am văzut prea mulți oameni cărând zi de zi bolovani, până când greutatea lor îi dărâmă la pământ și-l omoară într-un fel sau altul. Ai șansa să te debarasezi de unul.

— N-am nevoie.

— Azi îl bagă-n pământ. Dacă știi ceva, n-o să se ducă-n pământ cu el, Steve. O să-ți atârne de gât până o iei de-acolo.

— Nu știu nimic.

Râse aspru, suflând un nor de fum și aer cald în aerul rece.

— Nu știu naibii nimic.

— Dacă ai fost acolo în noaptea aia…

— Nu știu cu cine și-o trăgea Andy, sergent, îl întrerupse înverșunat Pierce, făcând câțiva oameni care intrau în biserică să întoarcă spre el capetele. Dar n-am fost eu.

Tendoanele gâtului îi ieșiseră în relief. Chipul îi era la fel de roșu ca

părul. Ochii albaștri, îngustați, i se umpluseră de venin și lacrimi. Își aruncă țigara și o strivi sub vârful pantofului Oxford scump.

— Și acum, dacă mă scuzi, sunt purtător de sicriu. Trebuie să duc pe umeri trupul celui mai bun prieten al meu.

Kovac îl lăsă să intre și-și termină țigara, gândindu-se că mulți oameni ar fi spus că era o cruzime ce făcuse. Lui nu i se părea. Se gândea ia Andy Fallon spânzurat de grindă. Ceea ce făcea, făcea pentru victimă. Victima era moartă – puține lucruri erau mai crude decât moartea. Strivi țigara, apoi ridică ambele chiștoace și le depuse într-o jardinieră de lângă ușă. Vedea prin geam catafalcul, care fusese adus dintr-un hol lateral.

Un om corpolent de la antrepriza de pompe funebre le dădea instrucțiuni purtătorilor. Neil Fallon stătea într-o parte, cu privirea în gol. Ace Wyatt puse o mână pe umărul antreprenorului și-i spuse ceva, pe un ton confidențial. Gaines, ber-asistentul, stătea în apropiere, gata să facă un pas, să ducă un comision, să pupe un fund.

— Intri, sergent? Sau preferi să asiști de la galerie?

Kovac privi imaginea reflectată în geam care apăruse lângă el. Amanda Savard, în ținuta ei de Veronica Lake. Ochelarii de soare cu rame mari, eșarfa de catifea neagră în jurul capului. Nu urmărea eleganța, ci travestiul. Era o mare diferență.

— Ce-ți mai face capul? o întrebă.

— Numai mândria mea a avut de suferit.

— Mda. Ce înseamnă un mic cucui pentru o tipă dură ca dumneata?

— O stânjeneală, răspunse Amanda. Aș prefera să abandonezi subiectul.

Kovac fu cât pe ce să râdă.

— Nu mă cunoști prea bine, doamnă locotenent.

— Nu te cunosc deloc, replică ea, punând mâna înmănușată pe clanță. Mai bine să rămână așa.

Parcă i-ar fi arătat un steguleț roșu. Kovac se întrebă dacă-și dădea seama – și, dacă da, ce anume urmărea.

Eu și locotenenta de la interne. Da da, Kovac, poți s-aștepți.

— Nu mă dau bătut niciodată, spuse el, făcând-o să-l privească peste umăr. Ar fi mai bine să știi.

Cu o expresie de nepătruns dincolo de ochelarii negri, Amanda Savard nu răspunse, intrând în biserică. Kovac o urmă. Catafalcul și procesiunea îndoliată porniseră prin naos. Orga cânta încă un marș funebru deprimant.

Savard își alese un loc în spate, pe un rând gol. Nu-l băgă în seamă pe Kovac când se așeză lângă ea. Nu începu să cânte imnul, nu li se alătură celorlalți în rugăciuni și răspunsuri.

Nu-și scotea ochelarii de soare, nu-și desfășura eșarfa, nici nu-și descheia mantoul. Părea închisă într-un cocon, izolată de lumea din jur. Învăluită de propriile ei gânduri despre Andy Fallon.

Păru-se că numai un bou ar fi provocat-o așa, jucându-se cu focul. O vorbă dacă scotea, era suspendat. Pe de altă parte, nu părea o idee prea proastă să dea impresia că trecuse alături de I.A., pe moment. Nu că i-ar fi păsat cuiva dintre cei de față.

Toți păreau adânciți în gândurile și sentimentele lor – nu numai Amanda Savard. Nimeni nu-l auzea pe preot, care nu-l cunoscuse deloc pe Andy Fallon și putea vorbi despre el numai fiindcă-l informase cineva.

Oricum, ca la majoritatea înmormântărilor, nici nu conta ce spunea clericul. Ceea ce conta era panorama amintirilor ce se desfășurau prin capul fiecăruia, albumele mintale și emoționale ale experiențelor trăite alături de cel dispărut.

În timp ce studia fețele, Kovac se întreba care ascundea amintiri intime cu Andy Fallon; amintiri de pasiuni împărtășite, de perversiuni în comun. Cine dintre acei oameni l-ar fi putut ajuta pe Andy Fallon să-și pună ștreangul de gât, apoi, când lucrurile o luaseră razna, intrase în panică? Cine cunoștea acea piesă lipsă din jocul de puzzle mintal al lui Andy Fallon: ar fi fost în stare să se sinucidă? Ținea cu adevărat oricare dintre ei să știe? Cazul era închis. Preotul se purta ca și cum cuvântul *sinucidere* n-ar fi fost rostit niciodată în aceeași frază cu numele lui Andy Fallon. Într-o oră, Andy Fallon avea să fie în pământ, îngropat, ca o amintire începând să se șteargă.

Sosi momentul discursurilor funerare. Neil Fallon se foi pe scaun, aruncând priviri furișe în jur, ca și cum ar fi vrut să vadă dacă-l vedea cineva că nu se ridica să vorbească la înmormântarea propriului său frate. Steve Pierce își privea picioarele, părând să aibă probleme cu respirația. Kovac simțea și el o apăsare similară în piept, așteptând. Psihologii numeau situațiile cu o asemenea încărcătură emoțională „stresuri de precipitare”, declanșatoare de acțiuni, catalizatori ai confesiunilor, determinanți ai mărturiilor.

Dar acolo erau în Minnesota, un loc unde oamenii nu aveau tendința

firească de a-și exprima deschis emoțiile. Momentul trecu fără nimic dramatic. Savard se ridică, își scoase mantoul și – cu ochelarii și eșarfa la locul lor – porni cu pași eleganți și o ținută regală spre pronaos. Preotul păși într-o parte, făcându-i loc la pupitru.

— Sunt Locotenent Amanda Savard, se prezentă ea pe un ton calm și autoritar. Andy a lucrat pentru mine. A fost un ofițer bun, un anchetator talentat și devotat și un om minunat. Cu toții suntem mai bogați pentru că l-am cunoscut, și mai săraci după această pierdere prematură. Vă mulțumesc.

Simplu. Elocvent. Reveni în strană, cu capul plecat. Misterioasă. Kovac se ridică și-i făcu loc să intre. Oamenii priveau spre ei. Probabil se uitau la Savard. Probabil se întrebau cum putea un tip ca el să stea lângă o femeie ca ea.

Kovac le susținea privirile, tăcut, provocator. Steve Pierce îi întâlni ochii un moment, apoi întoarse capul. Ace Wyatt se ridică, își potrivi manșetele și se duse la pupitru.

— Iisuse Christoase, mormăi Kovac, apoi se închină, când femeia care stătea cu două rânduri mai în față se întoarse spre el, indignată. Îți vine să crezi? Orice ocazie e bună ca să se tragă-n poză.

Savard înălță o sprânceană.

— S-ar atârna în curu' gol la etajul zece și-ar cânta imnul național din bășini, dacă asta i-ai atrage publicitate.

Un colț al gurii lui Savard se arcui cu amuzament răutăcios.

— Îl cunosc de mult timp pe căpitanul Wyatt.

Kovac se strâmbă.

— Am făcut-o fiartă, este?

— Ba bine că nu.

— Așa mi se întâmplă mereu. De-asta arăt cum arăt.

— L-am cunoscut pe Andy Fallon de când era un băiețandru, începu Wyatt, cu talentul dramatic al unui actor de teatru comunitar; faptul că se pregătea să devină un star al televiziunii naționale dovedea cât se degradaseră gusturile publicului american. Nu l-am cunoscut foarte bine pe omul în toată firea Andy Fallon, dar știu din ce aluat era plămădit. Curaj, integritate și hotărâre. Știu asta, fiindcă am trecut prin tranșee cu tatăl lui, Iron Mike Fallon. Cu toții l-am cunoscut pe Iron Mike. Cu toții am respectat omul și opiniile lui, și ne-am temut de temperamentul lui, dacă

încurcam lucrurile. Niciodată n-am cunoscut un mai bun ofițer de poliție.

Făcu o pauză de efect, apoi adăugă:

— Cu cel mai profund regret, trebuie să anunț că Mike Fallon ne-a părăsit azi-noapte.

O mică exclamație colectivă străbătu mulțimea. Savard zvâcni ca și cum ar fi fost împunsă cu o vergea de însemnat vitele, devenind într-o clipă și mai palidă. Respirația i se acceleră, superficială.

— Distrus de moartea fiului său… continuă Wyatt. Kovac se aplecă spre ea:

— Te simți bine, doamnă locotenent?

— Scuză-mă, răspunse Savard, ridicându-se brusc.

Kovac se ridică s-o ajute. Savard trecu pe lângă el, aproape împingându-l la loc pe scaun. În venea să fugă afară din biserică, să fugă și să nu se mai oprească. Dar n-o făcu. Nimeni n-o privi mai mult decât în treacăt, toți fiind atenți la Wyatt. Nimeni nu-i auzea bubuiturile inimii, nici vuietul sângelui prin vene.

Deschise ușa de sticlă a holului și coti spre toaletă. Lumina era slabă, iar în aer mirosea a aromatizant comercial. Glasul lui Ace Wyatt continua să-i răsune în cap, provocându-i un sentiment de panică. Apoi își dădu seama că se auzea dintr-un difuzor de pe perete.

Își smulse eșarfa și ochelarii de soare, aproape țipând de durere când propteaua ramei îi zgârie julitura. Cu ochii strâns închiși ca să-și stăpânească lacrimile, orbecăi la robinete. Apa explodă în lavabou, stropind-o. Nu-i păsa. O luă cu ambele mâini și-și clăti fața.

Amețeala i se învolbura în creier, slăbiciunea îi înmuia picioarele. Se rezemă de chiuvetă, ținându-se cu mână de lavoarul de porțelan și rezemându-și-o pe cealaltă de perete. Încercă să învingă greața, rugându-se lui Dumnezeu s-o ajute, ignorându-și comoda credință într-o putere superioară în care încetase de mult să creadă.

— Te rog, te rog, te rog… îngâna ea, îndoită de mijloc, cu capul aproape în lavabou.

În ochiul minții, îl vedea pe Andy Fallon privind-o cu furie acuzatoare. Era mort. Iar acum, murise și Mike Fallon.

Distrus de moartea fiului său…

— Doamnă locotenent? se auzi glasul lui Kovac de lângă ușă. Amanda? Ești acolo? E totu-n regulă?

Savard încercă să se ridice, să respire adânc atâta cât să poată vorbi cu o voce sigură. Nu reuși prea bine niciuna, nici alta.

— D-da… îngăimă ea, strâmbându-se când își auzi vocea slabă. N-am nimic. Mulțumesc.

Ușa se deschise și Kovac intră fără să-i pese de posibila prezență a altei femei în toaletă. Arăta feroce.

— Mi-e bine, sergent Kovac.

— Mda, văd, remarcă el, apropiindu-se. Chiar mai bine decât azi-dimineață, când era să cazi peste birou. Îți vine des cheful să faci duș îmbrăcată? o întrebă, privindu-i părul ud lipit de față și petele de pe costum.

— Am avut puțină amețeală, spuse ea, apăsându-și fruntea cu o mână.

Respiră încet pe gură, închizând o secundă ochii.

Kovac îi puse o mână pe umăr, iar Savard deveni rigidă, spunându-și că ar fi trebuit să fugă, impunându-și să n-o facă. Îl privi în oglindă și-i văzu îngrijorarea în ochii întunecoși. Se văzu pe sine și fu copleșită să constate cât de vulnerabilă arăta în acel moment – palidă și doborâtă.

— Haide, doamnă l'ent, spuse el încet, prescurtând gradul astfel încât suna ca un termen familiar. Lasă-mă să te duc la doctor.

— Nu.

Ar fi trebuit să-i spună să-și ia mâna de pe ea, dar apăsarea era solidă, puternică și încurajatoare, chiar dacă nu se putea rezema de el așa cum ar fi vrut, cum avea nevoie. O străbătu un fior.

N-ar fi trebuit să dorească sau să aibă nevoie de nimic, și-n niciun caz de omul acela.

Îi privi imaginea reflectată a mâinii, pe umăr. O mână mare, lată, cu degete boante. Mâini de muncitor, își spuse ea, ignorând faptul că Sam Kovac muncea cu mintea, nu cu mâinile. Degetele lui se strânseră un moment.

— Ei, măcar să ieșim de-aici, spuse el. Parfumul ăsta poate să înece și-o capră.

— Mă descurc singură, răspunse Savard. Serios. Îți mulțumesc oricum.

— Haide, o îmbie din nou Kovac, întorcându-se spre ușă și trăgând-o după el, cu experiența anilor în care condusese beți, victime și oameni în diverse stări de șoc. Ți-am adus mantoul în hol.

Savard își smulse brațul, se întoarse la chiuvetă, își luă ochelarii de soare și și-i puse cu grijă la loc. Eșarfa neagră se udase pe alocuri. Și-o

puse totuși și pe aceea, aranjând-o cu grijă. Kovac o privea.

— Credeam că-l cunoșteai pe Mike Fallon numai după reputație, spuse el.

— Așa e. Vorbisem cu el, desigur. Despre Andy.

— În cazul ăsta, ai reacționat cam violent față de vestea morții lui.

— Ți-am spus, aveam amețeli. Anunțul morții lui Mike Fallon n-a contribuit chiar atât de mult. E o tragedie, desigur…

— Lumea e plină de ele, din câte-am auzit.

— Într-adevăr.

Mulțumită de felul cum îi stătea eșarfa, trecu pe lângă Kovac și ieși, încercând să nu dea niciun semn de slăbăciune.

Cam târziu pentru așa ceva…

Kovac îi pusese mantoul pe o masă plină cu buletine bisericești. Savard și-l luă și începu să-l îmbrace, dar durerea din ceafă și braț o făcu să se întreruptă, doar cu un braț într-o mânecă. Kovac o ajută să continue, stând puțin prea aproape în spatele ei, imobilizând-o între el și masă.

— Știu, spuse el încet. Ți-e bine. Te-ai fi descurcat și singură.

Savard făcu un pas lateral și-l ocoli, pornind prin hol. Orga începuse din nou, iar în aer se simțea mirosul acru-dulceag de tămâie.

— Nu te las să pleci singură cu mașina de aici, doamnă locotenent, continuă Kovac, potrivindu-și pasul lângă al ei. Dacă ai amețeli, nu ești în siguranță la volan.

— Nu mai am nimic. Mi-a trecut.

— Te duc eu. Oricum mă întorceam la secție.

— Mă duc acasă.

— Atunci, am să te las acasă.

— Nu e-n drumul dumitale.

Kovac îi deschise ușa.

— Cu atât mai bine, pe drum voi avea timp să-ți pun câteva întrebări.

— Dumnezeule, nu te oprești niciodată? scrâșni ea printre dinți.

— Nu. Niciodată. Ți-am spus – nu mă las, până nu obțin ceea ce vreau.

O luă de mână, iar Savard încercă să și-o smulgă, cu inima tresărindu-i și ochii mari îndărătul ochelarilor.

— Ce faci…?!

Kovac o privi o secundă, descifrând Dumnezeu știe ce în expresia ei. Cu toată eșarfa și ochelarii, se simțea goală în fața lui.

— Cheile.

Când îl auzi, mușchii mâinii ei se relaxară puțin, iar Kovac îi luă cheia dintre degete. O eroare tactică majoră. Nu voia se ducă acasă. Nu voia să intre în casa ei. Nu avea nevoie de interesul lui. Era obișnuită cu o poziție de autoritate, însă cu toate că-i era superioară în grad, Kovac avea ani întregi de experiență față de ea.

Acest lucru o făcea să se simtă subordonată, ca o fetiță care se joacă de-a oamenii mari.

— Dacă ai vreo întrebare, pune-o, spuse ea, încrucișându-și brațele pe piept.

Vântul sufla rece și tăios. În ora cât stătuseră în biserică, temperatura scăzuse și mai mult. Soarele cobora pe cerul alburiu al iernii.

— Iar apoi, îmi vei da cheile înapoi, sergent.

— Andy Fallon ți-a vorbit vreodată despre fratele lui?

— Nu.

— A menționat vreodată dacă se vedea cu cineva – dacă se întâlneau – sau dacă avea probleme în viața personală?

— Ți-am mai spus – viața lui personală nu mă privea. De ce continui, sergent?

Încercă să pară nevinovat, dar Savard se îndoia că-i reușise vreodată figura asta, chiar și în copilărie. Kovac avea un aer de oboseală care-i depășea vârsta cu o mie de ani.

— Sunt plătit ca să investighez.

— Ca să investighezi *crime*. Nu știu să se fi comis nicio crimă.

— Lui Mike Fallon îi lipsește jumătate din cap, spuse Kovac. Nu mă las până nu mă asigur că n-a făcut altcineva treaba asta în locul lui.

— De ce crezi că l-ar fi omorât cineva pe Mike Fallon? Căpitanul Wyatt a spus că s-a sinucis.

— Căpitanul Wyatt vorbește prematur. Ancheta e în curs. Azi, când am plecat de-acolo ca să vin încoace, trupul încă nici nu se răcise.

— N-ar avea niciun sens să-l fi omorât cineva pe Mike Fallon, susținu Savard.

— Cine spune că trebuie să aibă sens? i-o întoarse Kovac. Cineva se înfurie, îi pierde cumpătul, lovește. Zbang, crimă! Cineva îi poartă cuiva pică de prea mult timp, nu mai suportă, ceva scapără o scânteie. Pac, moare un om! O văd în fiecare zi, doamnă locotenent.

— Domnul Fallon avea probleme cu sănătatea. Tocmai își pierduse fiul. Presupun că semnele de la locul faptei indicau o sinucidere. Nu pare mai logic să fi apăsat el însuși pe trăgaci, decât să credem că altcineva a făcut-o?

— Sigur. Dar, în fond, la fel ar putea gândi și un asasin inteligent.

— Cred că merge greu la omucideri în ultima vreme, remarcă Savard, dacă unul dintre cei mai buni detectivi își pierde vremea cu cazuri inventate.

— Cu cât frecventez mai mult oamenii care au avut relații cu Andy și Mike Fallon, cu atât am mai puțin impresia că sunt cazuri „inventate". L-ai cunoscut pe Andy. Afirmi că ai ținut la el. Vrei să mă las păgubaș, când cred că s-ar putea să nu-și fi pus singur ștreangul de gât? Vrei să ridic din umeri dacă se pare că Mike nu și-a vârât treișoptul ăla-n gură fără ajutor? Ce fel de polițist aș fi, dacă aș face asta?

În spatele lor, ușile bisericii se deschiseră și participanții începură să iasă, înfofolindu-se împotriva frigului și pornind grăbiți spre parcare. Kovac îi zări pe Steve Pierce și Jocelyn Daring. Daring încerca să-și ia logodnicul de braț, dar Pierce n-o lăsa. Nu departe în urma lor venea Ace Wyatt cu lingăul lui. Wyatt părea imun la frig, mergând cu umerii trași înapoi și bărbia repezită înainte. Se îndreptă spre Kovac ca o rachetă cu ghidaj laser.

— Sam, spuse el pe tonul său serios de la televizor, am înțeles că tu l-ai găsit pe Mike Dumnezeule, ce tragedie!

— C-a murit, sau că l-am găsit eu?

— Și una și alta, cred. Bietul Mike. Pur și simplu n-a mai suportat. Cred că se simțea îngrozitor de vinovat de moartea lui Andy, de problemele nerezolvate dintre ei. Mare păcat…

O privi pe Savard și dădu din cap.

— Amanda, mă bucur că te văd, chiar și în împrejurările astea…

— Căpitane.

Deși avea ochelarii de soare, Kovac își dădu seama că nu se uita direct la Wyatt, ci prin el.

— Îngrozitoare veste, cu Mike Fallon, continuă ea. Îmi pare foarte rău. Știu că aveați multe în comun.

— Bietul Mike, comentă Wyatt cu glas îngroșat, mutându-și privirea; tăcu o clipă, parcă din respect, apoi trase aer în piept. Văd că-l cunoști pe

Sam.

— Mai bine decât aș vrea, replică ea, luându-și cheile din mâna lui Kovac. Dacă mă scuzați, domnilor…

— Tocmai îi spuneam doamnei locotenent cât de ciudat mi se pare că Mike, după ce fusese așa se supărat aseară că Andy s-a sinucis, că era un păcat de moarte, s-a dus acasă și-a mușcat din pistol, spuse Kovac, făcând-o pe Savard să rămână pe loc. Nu prea are sens, nu-i așa?

— Cine spune că trebuie să aibă sens? întrebă Savard sarcastic.

— Amanda are dreptate, replică Wyatt. Mike nu era în toate mințile, nu-i așa?

— Ultima oară când l-am văzut, era aproape incoerent, spuse Kovac. Ce zici, Ace? Tu l-ai dus acasă. Cum părea, când ai plecat?

Gavin se uită la ceas, ostentativ.

— Domnule căpitan…

Wyatt făcu o mutră.

— Știu, Gavin. Întâlnirea cu cei de la public relations.

— Și să lipsești de la înhumare? întrebă Kovac.

Adio, poze-n ziar! Cumva, reuși să se stăpânească.

— A fost amânată, îl informă Gavin. Nu știu ce problemă cu echipamentele.

— Aha. Dificultăți tehnice F.F.M., răspunse Kovac. E frig, nu pot să sape groapa. Scuzați limbajul, doamnă locotenent, adăugă el suav.

— Nu cred că al vreo scuză, sergent Kovac, replică sec Savard. Și cu asta, domnilor, vă spun la revedere.

Ridică o mână în semn se rămas-bun și se refugie prin parcarea înzăpezită. Kovac o lăsă să plece, simțind că dacă încerca s-o oprească atunci, de față cu atâția martori, ar fi depășit o linie de care se apropiase și așa prea mult. Privi o secundă pe urmele ei.

— Sam, doar nu poți crede serios că Mike a fost asasinat, spuse Wyatt.

— Lucrez la omucideri, răspunse Kovac, punându-și pălăria. Cred că toată lumea e asasinată. Asta-i mentalitatea mea normală. La ce oră te-ai despărțit de Mike?

Gaines îi întrerupse:

— Domnule căpitan, dacă doriți să vă duceți la întâlnire, rezolv eu problema asta.

— Îi mesteci și mâncarea și-l ștergi și la fund? întrebă Kovac.

Asistentului privi rece.

— Îl reții pe domnul căpitan de la o întâlnire foarte importantă, sergent Kovac, spuse el scurt, trecând între ei. Aseară, am fost și eu cu domnul Fallon și cu căpitanul. Pot să-ți răspund la întrebări la fel de bine ca și domnul căpitan.

— Nu e nevoie, Gavin, spuse Wyatt. Până aduci tu mașina, Sam și cu mine o să terminăm.

— Mda, Filfizonule, fugi și pornește mașina. O să ne-ntâlnim și noi, mai târziu, ca să aud ce ai de spus, la un griș cu lapte. Să te lingi pe buze, și mai multe nu.

Lui Gavin nu-i plăcea să fie luat de sus, nici expediat. Ochii albaștri îi deveniseră la fel de reci ca asfaltul de sub picioare. Dar respectă ordinul lui Wyatt și porni grăbit spre un Lincoln Continental negru.

— Elegant dulău de pază ți-ai tras, Ace, comentă Kovac.

— Gavin e mâna mea dreaptă. Ambițios, concentrat, absolut loial. Fără el, n-aș fi ajuns unde sunt acum. Are un viitor foarte luminos. Uneori, cam face exces de zel, dar la fel pot spune și despre tine, Sam. Dacă nu cumva sunt pe dinafară – și nu sunt – moartea lui Mike n-a avut nimic care să justifice o suspiciune de crimă.

Oftând, Kovac își îndesă mâinile în buzunarele paltonului.

— Era unul de-ai noștri, Ace. Mike era un om deosebit. Sigur, poate că legenda era mai deosebită decât omul, mai importantă, dar totuși… Simt că-i sunt dator să mă uit cât mai bine. Înțelegi ce vreau să spun? Și tu ar trebui să faci la fel, având în vedere trecutul care vă unea.

— Mi-e greu să accept că s-a închis ușa peste capitolul ăsta din viața noastră, spuse încet Wyatt, privind spre norii albicioși care ieșeau prin țeava de eșapament a Lincoln-ului. Nici nu-mi vine să cred că nu mai e.

Trebuia să fie o adevărată ușurare pentru el. Noaptea asasinării lui Thorne, cu ani în urmă, fusese un moment definitoriu pentru viețile lui Ace Wyatt și Mike Fallon. În noaptea aceea, viețile lor se întorseseră pe dos, fără a mai fi niciodată ca înainte, mereu unite prin acel moment care făcuse din Mike Fallon un infirm și din Ace Wyatt un erou. Fără Mike, greutatea acelei poveri se ridicase, dând atât o senzație de ușurare, cât și una de debusolare. Cum putea să existe un Ace Wyatt, fără contraponderea unui Mike Fallon?

— Am plecat de la Mike pe la zece și jumătate, spuse Wyatt. Era liniștit.

Adâncit în durerea lui. N-aveam idee la ce se gândea, altfel aș fi încercat să-l opresc.

Gura i se strâmbă ironic, în timp ce mașina se apropia.

— Sau, poate, asta ar fi fost o tragedie și mai mare. A suferit ani de zile. Acum s-a terminat. Lasă-l în pace, Sam. Și-a găsit liniștea.

Gaines coborî din mașină și ocoli să deschidă portiera din dreapta. Fără o vorbă, Wyatt intră, iar Lincolnul porni, într-un nor de gaze de eșapament. Călărețul Singuratic și Tontio, pierzându-se în asfințit. Kovac mai stătu un moment pe marginea trotuarului, singurul rămas din drumul venit să-l petreacă pe Andy Fallon pe ultimul drum. Până și preoții dispăruseră.

— Călărețul Singuratic, mormăi el și porni prin parcarea înghețată, cu mâinile în buzunare și umerii cocoșați în vânt.

Capitolul 18

— Neil Fallon are cazier.

Kovac se opri cu paltonul pe jumătate scos.

— A mers repede.

— Servim patria, răspunse Elwood, privind peste peretele despărțitor al separeului.

Liska stătea pe scaun, cu fața luminată de expresia ei maniacală de zânișoară. Era ceva, când mirosea câte o pistă, își spuse Kovac. Pentru ea, devenise aproape un viciu. Emoția era atât de intensă, încât era la un pas de excitația sexuală. Kovac nu-și amintea să se fi aprins vreodată atât de tare într-o problemă profesională, iar profesiunea era marea iubire a vieții lui. Poate n-ar fi stricat să se gândească le endoterapie.

— Are dosar juvenil – sigilat, desigur, deși am depus cerere să arunc o privire, continuă Liska. A petrecut șapte ani în armată. I-am cerut dosarul de serviciu. În anul lăsării la vatră, a fost arestat pentru violență. Trei până la cinci ani. A stat închis un an jumate.

— Ce făcuse?

— S-a luat la bătaie într-un bar. L-a băgat pe-unu-n comă o săptămână.

— Temperamental, băiatu'.

Kovac își scoase paltonul și și-l agăță pe cuier, îngândurat. În sediu domnea forfota obișnuită de activitate. Telefoanele sunau, cineva râdea din când în când. Un bătăuș de vreo douăzeci de ani, plin de piercinguri, cu părul oxigenat țepos și pantalonii lăbărțați sub fund, fu adus în cătușe și introdus într-o cameră de interogatoriu. Pe vremea lui Mike Fallon, cineva i-ar fi tras un șut în fund numai pentru gusturile lui vestimentare.

— Și cum și-a scos licență de băuturi alcoolice, cu o condamnare la activ? întrebă Kovac, așezându-se.

— Nu și-a scos, răspunse Elwood.

— Vino-aici, pentru numele lui Dumnezeu! se enervă Kovac. Mă faci să-mi sucesc gâtul.

Liska zâmbi și-i împinse scaunul cu vârful piciorului.

— Ar trebui să-i fii recunoscător pentru senzație.

— Ce-am mai râs.

Elwood ocoli capătul paravanului, cu un fax în mână.

— Licența pentru bar a fost emisă de municipalitatea orașului Excelsior pe numele Cheryl Brewster, care peste câteva luni a devenit Cheryl Fallon.

— Aha, doamna înstrăinată, comentă Kovac.

— În curând, fostă doamnă, îl corectă Liska. Am sunat-o acasă. E soră. Lucrează de noapte la Fairview Ridgedale. Zice că divorțează de el, și nici nu știe cum să termine mai repede. Un bețiv nenorocit și nemernic – asta-i doar o mostră din termenii ei de alint.

— I-auzi, și mie mi s-a părut un băiat atât de agreabil, spuse Kovac. Deci, nevasta are licența de băuturi alcoolice. Ce-o să se-ntâmple când se pronunță divorțul?

— Neil va rămâne cu ochii-n soare, asta o să se-ntâmple, răspunse Liska. Pot să vândă barul cu licență cu tot, cu condiția ca noul proprietar să fie aprobat de autoritățile din Excelsior. Neil și-ar putea găsi un nou om de paie, dar încă nu-l are. Cheryl zice că încearcă să cumpere restul firmei și să uite de licență, dar nu-i în stare să facă rost de bani nici pentru atâta lucru. Și chiar dac-ar putea, zice că fără bar n-are din ce trăi, așa că… În fine, am întrebat-o dacă Neil ar încerca să împrumute bani de la rude. A râs și-a zis că Mike nu i-ar da niciun chior, necum bani de firmă – deși știe că are destul.

— În meseria de detectiv, ăsta se numește mobil, sublinie Elwood.

— Mă-ntreb dacă-l luase la ochi și pe Andy, murmură meditativ Kovac.

— Îi spusese lui Cheryl că voia să vadă dacă pe Andy îl interesa să investească, dar nu știa ce-a mai făcut în continuare. Putem să-l întrebăm pe Pierce. E de presupus că-i dădea sfaturi financiare lui Andy.

— Dar dacă Pierce bănuia că fratele lui Andy putea avea vreo legătură cu moartea lui, de ce nu ne-a spus? întrebă Elwood.

Kovac dădu din cap.

— De ce nu l-a arătat cu degetul, în loc să se poarte ca și cum numai el ar fi avut conștiința încărcată?

— Să verificăm însemnările despre vecinii lui Fallon. Să vedem cine ne-a scăpat, să dăm câteva telefoane. Poate va recunoaște cineva o mașină, sau ne va spune cu cine se întâlnea. Elwood, ai timp să te uiți prin agenda lui Fallon și să te interesezi pe la prieteni?

— Se face.

— Trebuie să refacem oricum o parte din trecerea în revistă a vecinilor,

adăugă Liska.

— De ce?

— Prima dată, doi dintre micii noștri elfi au fost Ogden și Rubel.

Kovac gemu:

— Excelent. Asta ne mai lipsea, ca Ogden să le spună oamenilor că n-au văzut nimic.

— Dacă un martor a văzut și pe altcineva în afară de el și Rubel – de pildă, pe Neil Fallon sau pe Pierce – până și Ogden ar avea destulă minte să ne spună, zise Liska.

— Deci, nu putem decât să sperăm că agenților le-a scăpat acel cineva.

— Cine cui să-i fi scăpat? întrebă Leonard, oprindu-se brusc lângă boxă.

Kovac se prefăcu preocupat de căutarea unui dosar pe birou, acoperind însemnările pe care le făcuse despre moartea lui Andy Fallon.

— Tipul care l-a bătut pe Nixon, spuse el. Gorila lui Deene Combs. Sperăm că oamenilor lui le-a scăpat cineva care știe mai mult, ca să-l intimideze.

— Ați mai vorbit cu femeia aia? Aia pe care taximetristul a văzut-o intrând în clădire, când făptașul fugea?

— De cinci ori.

— Mai vorbiți cu ea. Aia e cheia. Știm că ascunde ceva.

— E o fundătură, spuse Kovac. O să ducă secretul cu ea în mormânt.

— Dacă Nixon nu-l toarnă singur, Chamiqua Jones n-o s-o facă în locul lui, adăugă Liska.

Leonard se încruntă la ea.

— Vorbiți încă odată cu ea. Vizitați-o la serviciu. Azi. N-am chef ca banditii ăștia să creadă că-și pot face de cap.

Kovac aruncă o privire spre Liska, iar aceasta se uită în podea, cu ochii cruciș. Explicația comună în legătură cu cazul Nixon era că Wyan Nixon își înșelase șeful, pe Deene Combs, într-o plasare măruntă de droguri, iar respectivul șef îl dăduse ca exemplu, dar nimeni nu vorbea, inclusiv Nixon. Procurorul de comitat, care voia să adopte public o linie dură vizibilă față de traficanții de droguri, se angajase ca procuratura să se sesizeze din oficiu, dacă Nixon n-o făcea. Dar, fără un martor, cazul era ca și mort, iar șoferul de taxi nu-l văzuse pe agresor destul de bine ca să-l descrie amănunțit.

— E o gaură neagră, spuse Kovac. Nimeni n-o să depună nicio mărturie.

Ce rost are?

Leonard se încruntă ca un maimuțoi.

— Rostul e că-i meseria ta, Kovac.

— Îmi cunosc meseria.

— Serios? Am impresia că-i redefinești parametrii.

— Nu știu la ce te referi.

— Cazul Fallon e închis. Lasă-l în pace.

— Ai auzit despre Mike?

Mingea cu boltă deliberată, chiar în timp ce se întreba cine i-l turnase lui Leonard. Putea să jure că Savard. Nu-i convenea că dădea târcoale, că se apropia prea mult de ea, amenințând să străpungă zidurile de securitate pe care și le înălțase în jur cu atâta grijă. Lui Wyatt puțin îi păsa ce se întâmpla în mica lume a lui Kovac. Nu-l interesa decât să ajungă la următoarea întâlnire de public relations.

Leonard îl privi nedumerit:

— Ce, că s-a sinucis?

— Nu-s prea sigur că asta s-a-ntâmplat.

— A mușcat din pistol.

— Așa s-ar părea.

— Avem câteva detalii suspecte, domnule locotenent, spuse Liska. Poziția cadavrului, de pildă.

— Vrei să spui că a fost o înscenare?

— Nu neapărat o înscenare, dar era puțin cam prea comod. Și n-a lăsat niciun mesaj.

— Asta nu înseamnă nimic. Mulți sinucigași nu lasă scrisori.

— Fiul cel mare are unele probleme… și cazier.

— Vreau să scormonesc puțin, spuse Kovac. Poate că Mike și-a scurtat zilele – dar dacă n-a făcut-o? Îi datorăm mai mult decât s-o lăsăm să treacă, numai fiindcă sinuciderea era explicația cea mai comodă.

— Să vedem ce are de spus legistul, răspunse ursuz Leonard, nemulțumit de ideea că un caz simplu se transforma într-o crimă cu autor neidentificat – mai ales acel caz, când Wyatt și restul șefilor stăteau cu ochii pe ei. Până atunci, vorbiți cu Chamiqua Jones. Azi. Vreau ca procurorul de comitat să mă lase-n pace cu Nixon.

•

— Mai bine mă-nțep cu ace, decât să mă duc la Mall of America în

perioada Crăciunului.

Kovac îi aruncă o privire lui Liska, în timp ce pilota Caprice-ul prin traficul orei de vârf, spre est, pe 494.

— Unde ți-e spiritul consumatorului?

— Moare din lipsă de oxigen, pe fundul contului meu din bancă. Ai idee ce-și doresc de Crăciun copiii, în zilele noastre?

— Arme semiautomate?

— R.J. mi-a dat o listă care arată ca inventarul magazinului *„Toys 'R' Us".*

— Privește partea pozitivă a lucrurilor, Tinks. Nu ți l-a trimis de la școala de corecție.

— Cine-a spus că te costă un milion de dolari creșterea unui copil până la vârsta colegiului n-a luat în calcul și Crăciunurile.

Kovac schimbă banda de circulație, ocolind un Geo verde-muci care mergea cu optzeci la oră, condus de un chelios ce strângea volanul de i se albiseră degetele. Număr de Iowa.

— Fermierii din Iowa… mârâi el. Când n-au tarlale cu porumb de-o parte și de alta a șoselei, nu mai știu pe ce lume sunt.

Traversă două benzi, spre ieșirea de care avea nevoie. Stilul lui de a conduce provoca de obicei comentariile lui Liska, dar aceasta nu spuse nimic, părând pierdută în gânduri.

Kovac își aminti Crăciunul de după ce-l părăsise prima nevastă. Îi trimisese cadouri fiicei lor. Animale de pluș. O păpușă de cârpe. Rahaturi d-astea. Obiecte care se așteptase să-i placă. Primise cutiile înapoi, nedesfăcute. Le cărase la un centru *„Toys for Tots",* apoi băuse până uitase de sine. Sfârșise printr-o încăierare cu un Moș Crăciun din Armata Salvării, în fața centrului guvernamental, și fusese sancționat cu treizeci de zile fără salariu.

— E copilul tău, spuse el. I-ai ceva ce-și dorește cu adevărat și nu mai cârâi. Sunt doar bani, nimic mai mult.

Liska îl privi lung.

— Ei, ce-și dorește cu adevărat? o întrebă Kovac, stânjenit de privirea ei.

— Să mă-mpac cu Speed.

— Iisuse H.! Și e vreun pericol să se-ntâmple asta?

Intrară pe rampa dinspre vest a Mall-ului. Liska tăcea. Kovac o privi din

nou.

— A-nghețat iadul? întrebă ea într-un târziu, pe un ton defensiv. Mi-a scăpat vestea asta, la știri?

— E un bou.

— N-am nevoie să-mi amintești.

— Ziceam doar.

Kovac parcă mașina și memoră etajul și numărul rândului. Unul dintre cele 12.750 de locuri de parcare ale Mall-ului. Nu era locul cel mai potrivit în care să se rătăcească.

Mall of America arăta ca un labirint pentru șoareci gigantic, elegant, cu patru niveluri, ale cărui holuri largi forfoteau de oameni alergând înnebuniți de la un magazin la altul. Cel mai mare mall din Statele Unite – cinci sute de magazine, două milioane și jumătate de picioare pătrate de spațiu comercial – și tot nu existau destule unități de desfacere pentru cei ce căutau articolul perfect, ambalat și returnat la două zile după Crăciun. Firea umană…

Zgomotul din parcul de distracții Camp Snoopy din centrul mallului era continuu; vuietul surd al *roller-coaster*-urilor punctat de țipetele încântate ale consumatorilor. Un cor de liceeni se aduna pe practicabile în fața intrării la Macy's, băieții pândind ocazii s-o șteargă și fetele abătându-se spre vitrinele de la Lerner's, în timp ce dirijorul lătra la ei fără niciun rezultat.

Trecură pe lângă Centrul de Imaginație Lego cu turnul său cu ceas înalt de opt metri, enormul dinozaur Lego, stația spațială Lego și un blimp Lego făcut din 138.240 de piese, care atârna suspendat deasupra tuturor.

Kovac intră la Old Navy, privind acru vitrina cu pantaloni de trening, tricouri și veste matlasate urâte.

— Ia uită-te la rahaturile astea.

— Retro-șaptezeci, spuse Liska. Tricouri stil le-spăl-la-grămadă-da-le-port-oricum.

— Încă de prima oară mi s-au părut oribile. Când mă uit la ele, îmi vin în minte toate amintirile infecte din liceu.

Vânzătoarea pe care o acostă Kovac era o fată cu un inel în buză, ochelari cu ochi-de-pisică și păr maro care arăta ca și cum un copil de cinci ani l-ar fi ciopârțit cu foarfecele de grădină.

— Șefu-i pe-aici?

— Eu sunt șefa de raion. Ați venit pentru tipul ăla care se-ascunde

printre rafturi și-și arată chestia la femei?

— Nu.

— Ar trebui să luați măsuri.

— Am să-l scriu pe listă. Chamiqua Jones lucrează azi?

— Da, răspunse fata, făcând ochii mari. Ce-a făcut. Niciodată n-a scos un penis în fața nimănui.

— Avem doar câteva întrebări să-i punem, spuse Liska. N-are niciun necaz.

Ochi-de-Pisică părea sceptică, dar nu mai comentă, în timp ce-i conducea spre cabinele de probă.

Chamiqua Jones avea douăzeci de ani și ceva, arăta de patruzeci și ceva, și era clădită ca un butoi de cincizeci și cinci de galoane, cu o coafură Brillo ruginie. Stătea de pază lângă cabine, dirijând clienții și hoții din rafturi.

— Ușa aia de-acolo, scumpo, îndrumă ea o clientă, apoi apoi clătină din cap, în timp ce femeia se îndepărta, bombănind: de parc-o să-ți intre-n ăi nădragi curu-ăla grăsan și alb.

Aruncă o privire spre Kovac și Liska, după care intră într-o cabină de probă să ia o grămadă de blugi încâlciți.

— Iar voi.

— Salut, Chamiqua.

— N-am nevoie de hărțuială la slujbă, Kovac.

— Ei, poftim, mie mi-era dor de tine, și așa mă primești? Simt c-o să ne-mprietenim.

Jones nu zâmbi.

— O să mă faci să dau în primire, asta o să faci.

— Tot n-ai nimic de zis despre Nixon? întrebă Liska.

— Președintele? Nnț. Nimic. Nici nu eram născută pe vremea aia. Am auzit că era un escroc – da-n fond, cine nu-i?

— Martorii spun că ai asistat la atac, Chamiqua.

— Zdreanță aia de taximetrist? întrebă ea, ducând blugii pe o masă. Minte. N-am văzut niciun atac. V-am mai zis.

— N-ai văzut un om atacându-l pe Wyan Nixon cu-o rangă de cauciucuri și snopindu-l în bătaie.

— N-am văzut nimic. Tot ce știu de Wyan Nixon e că-i pe *nasoale.* Mai ales pentru mine, împături blugii cu mișcări repezi, exersate.

Avea mâinile grase, cu degete scurte și piele întinsă. Îl duceau pe Kovac cu gândul la niște mici animale pneumatice. Privirea i se îndreptă spre un tânăr îndesat, cu o șapcă albă de spandex strânsă pe cap, ca un prezervativ, care stătea la vreo șapte metri distanță. Nu-l mai văzuse niciodată, dar era clar cu ce se ocupa: bodyguard. Nouăzeci de kile de sociopatie dușmănoasă. Să tot fi avut șaisprezece, șaptesprezece ani, dar nu mai era de mult copil. Stătea lângă un suport rotativ cu veste căptușite, învârtindu-l fără să se uite, cu privirea rece și mată spre Chamiqua Jones.

— Sunt foarte ocupată, spuse ea, și se duse să descuie o cabină, cu o cheie care-i atârna la centura de plastic verde-neon.

Kovac se întoarse cu spatele spre bodyguard.

— Îți putem oferi protecție, Chamiqua. Procurorul de comitat îl vrea pe Deene Combs după gratii.

— Protecție, pufni ea. Ce vorbești, dom'le? O să mă trimiteți cu autobuzul la vreun motel răpciugos din Gary, Indiana? O să m-ascundeți?

Clătină din cap, în timp ce revenea la masă cu încă o grămadă de haine.

— Sunt o femeie civilizată, Kovac. Am două slujbe. Cresc trei copii reușiți. Vreau s-apuc să-i văd cum termină școala, mersi foarte mult. Wyan Nixon poate să-și poarte și singur de grijă, cum îmi port eu.

— Dacă vrea să facă pe durul, procurorul de comitat te poate acuza de complicitate post factum, încercă Liska o nouă tactică. Obstrucționarea justiției, refuz de a coopera…

Jones întinse mâinile în față, aruncând o privire spre Șapcă-Prezervativ.

— Și atunci, îmi puneți cătușele și mă săltați. N-am nimic de spus, nici despre Wyan Nixon, nici despre Deene Combs. N-am văzut nimica.

Kovac clătină din cap.

— Azi, nu. Mai vorbim, Chamiqua.

— Sper să nu.

— Nimeni nu mă iubește azi, se plânse Kovac.

Liska scoase o carte de vizită și o puse peste blugii împăturiți.

— Dacă te răzgândești, sună-mă.

În timp ce se îndepărtau, Jones rupse cartea de vizită în două.

— Poți s-o condamni? întrebă Kovac printre dinți, privindu-l acru pe Șapcă-Prezervativ, din mers.

— Își crește copiii, răspunse Liska. Și eu aș face la fel. Oricum, n-are nicio șansă să-l bage pe Deene Combs după gratii. Știi bine că nu l-a atacat

personal pe Nixon. Ar putea să toarne un malac ca ăla care se uita la ea, și tot ar omorî-o – și pentru ce? Mai sunt mii și mii.

— Mda. S-o lăsăm baltă. Un căcănar zvântă-n bătaie alt căcănar. Un căcănar mai puțin pe străzi, o vreme. Cui îi pasă?

— Cuiva tot trebuie să-i pese, îl corectă Liska. Nouă.

Kovac o privi.

— Fiindcă suntem singurii care stăm între societate și anarhie?

Liska făcu o mutră.

— Te rog. Fiindcă rata succeselor contează pentru avansare. Societatea poate să se ducă-n mă-sa. Și eu am copii care așteaptă să intre la colegiu.

Kovac râse.

— Tinks, întotdeauna reușești să pui lucrurile în perspectiva corectă.

— Cineva trebuie să te-mpiedice să devii ursuz.

— Nu-s ursuz niciodată.

— Tot timpul ești ursuz.

— Nu sunt ursuz, sunt revoltat, o corectă el, în timp ce treceau pe lângă Rainforest Cafe, de unde se auzeau tunete și zgomot de ploaie din boxe, iar unul dintre papagalii vii expuși zbiera ca o bansher; oamenii stăteau la coadă să-l asculte. E o diferență, continuă Kovac. Un om ursuz e pasiv. Revolta e activă. E ca un hobby.

— Oricine are nevoie de un hobby, fu Liska de acord. Al meu e goana mercenară după bani câștigați ușor.

Coti spre intrarea la Sam Goody, unde o siluetă a lui Ace Wyatt în mărime aproape naturală stătea cu brațul petrecut protector peste o cutie plină de casete video cu titlul: „Pro-activ – Un polițist profesionist vă învață cum să nu deveniți o victimă”.

Își puse ochelarii de soare și luă o poză, lângă fotografie.

— Ce zici, nu ne stă bine împreună? zâmbi ea. Nu crezi că ar avea nevoie de-o parteneră tânără, ca să-și lărgească orizonturile demografice? Mi-aș pune și-un bikini, dac-ar fi nevoie.

Kovac se încruntă spre decupajul din carton al lui Wyatt.

— De ce nu te duci la etajul trei, să te angajezi la Hooters? Sau ai putea să faci trotuarul pe Hennepin Avenue.

— Sunt mercenară, nu prostituată. E o diferență.

— Nu e niciuna.

— Ba e. O mercenară nu-și folosește vaginul.

— Iisuse, mormăi Kovac, simțind cum i se înroșeau obrajii. Niciodată nu ți-e rușine când vorbești?

Liska râse.

— De ce să-mi fie – de ce spun, sau de goana mea aparent nerușinată după avansare?

— N-am fost crescut să vorbesc despre… aceste…

Se înroși și mai tare, în timp ce porneau iar pe hol.

— Vaginuri?

Kovac se uită furios la ea, sub privirile curioase ale trecătorilor.

— Poate că așa se explică de ce n-ai unul la dispoziție, speculă Liska. Ai nevoie să te mai deschizi, Sam. Să intri în contact cu latura ta feminină.

— Dac-aș putea intra în contact cu latura mea feminină, n-aș avea nevoie de un… din-ăla…

— Bine zis. Și ai putea avea propria ta emisiune de televiziune – Detectivul Hermafrodit de la Omucideri. Gândește-te ce audiență ar avea! N-ai mai fi invidios pe Ace Wyatt.

— Nu-s invidios pe Ace Wyatt.

— Mda, te și cred. Iar eu sunt Heather Locklear.

— Te-ai aprins după asistentul lui, asta e, decretă Kovac.

Liska își dădu ochii peste cap.

— După Gaines? Te rog! E gay.

— Gay, sau dezinteresat?

— Tot aia.

Kovac râse.

— Tinks, ori așa, ori așa, ești prea femeie pentru el. Tipu-i un bulangiu. Iar Wyatt e un împuțit cât toate zilele. Se merită unul pe altul.

— Mda, atâta serviciu comunitar, ajutorarea oamenilor, lucrul cu victimele… Ce nesimțit!

Kovac se încruntă, neguros.

— Atâta publicitate, atâtea avansări, atâția bani de la Hollywood… Ace Wyatt n-a făcut niciodată ceva care să nu-i aducă de câștigat lui Ace Wyatt.

— A salvat viața lui Mike Fallon.

— Și a devenit o legendă.

— Mda, sunt sigură că a premeditat-o.

Gustul amar din gură îl făcu pe Kovac să se strâmbe.

— În regulă. A făcut și el un lucru uman și altruist în viața lui, consimți

el, în timp ce ieșeau. Asta nu înseamnă că nu-i un împuțit.

— Oamenii sunt complecși.

— Mda… De-asta-i detest. Cel puțin, cu un psihopat, știi cum stai.

Capitolul 19

Schimbul se terminase, iar Leonard plecase când se întoarseră la sediu, scutindu-i de a raporta eșecul întâlnirii cu Chamiqua Jones. Liska se gândi să dea câteva telefoane de la birou, și respinse ideea. Nu putea scăpa de senzația că toată lumea o privea, o asculta, ciulea urechile – și numai fiindcă avea de pus întrebări despre alți polițiști.

Întotdeauna se considerase o femeie dură, în stare să-și asume orice misiune, dar ar fi preferat orice alt gen de caz în locul aceluia – cu excepția uciderilor de copii. În timp ce-și aduna lucrurile și ieșea din birou, se întreba ce-ar fi făcut dacă drumul spre avansare ducea pe la I.A. Probabil și-ar fi ales alt drum.

Porni spre garajul Haaff prin frig, cu vântul biciuindu-i obrajii și urechile. Nici drumul până acasă n-avea să fie mai grozav. Nu-și putuse programa o vizită la atelierul auto. Păcat că fereastra spartă reducea șansele ca mașina să-i fie furată. Atunci, cel puțin, compania de asigurări ar fi despăgubit-o.

În gheretă era același îngrijitor gras. O recunoscu și-și feri capul, ca să nu-i atragă atenția. Liska își dădu ochii peste cap, pipăind în buzunar mânerul încurajator al A.S.P.-ului. Se gândise să-și parcheze mașina în altă parte, dar în cele din urmă se hotărâse să se întoarcă la locul faptei. Să încalece din nou pe cal – atentă dacă făptuitorul nu era iar prin jur. Dacă avea noroc, putea să-și învingă frica și să opereze o arestare, ambele dintr-o lovitură, deși părea improbabil ca omul cel misterios să se mai învârtească pe-acolo – decât dacă nu cumva și-o alesese anume pe ea ca țintă.

Nimic furat. Nimic deranjat, numai corespondența…

În ziua aceea, patrulele fuseseră instruite să-și facă rondul prin labirintul de beton al garajului.

Prezența poliției, sub forma câte unei mașini, urmărea să alunge vagabonzii, care se mutaseră cu toții vizavi, ca să se pișe în colțurile rampei de la Poarta Municipală și să încerce portierele mașinilor în căutare de mărunțiș. Saturn-ul era la o treime din distanță, pe un rând aproape gol, parcat cu botul înainte. Fereastra de plastic era încă intactă. Pe celelalte nu

le spărsese nimeni. Liska trecu pe lângă mașină, scrutând zona. Acel nivel al garajului era tăcut, pe jumătate pustiu. Se întoarse la Saturn și intră. Încuie portierele, porni motorul și caloriferul, și-și scoase telefonul celular din poșetă. Formă numărul biroului de legătură pentru ofițerii gay și lesbiene și privi luminița „VERIFICA MOTORUL” clipind roșie pe bord, în timp ce suna telefonul.

Ce rablă! Trebuia să se gândească s-o schimbe. Eventual în ianuarie, dacă finanțele ei supraviețuiau până după Crăciun. Poate să muște glonțul și să-și ia în schimb un S.U.V. Spațiul suplimentar ar fi fost bun ca să-i ducă pe băieți, cu prietenii și echipamentele de hockey. Dacă reușea să stoarcă de la Speed banii pe care i-i datora…

— Alo?

— David Dungen?

— Da, eu sunt.

— David, aici sergent Liska, de la omucideri. Dacă ai timp, ți-aș pune câteva întrebări.

O pauză prudentă.

— În legătură cu ce.

— Cu Eric Curtis.

— Cu crima? Cazul e închis.

— Știu. Cercetez o problemă care are legătură cu el.

— Ai vorbit cu cei de la Interne?

— Îi știi cum sunt. Nu vor să desfacă funda aia drăguță cu care au împachetat cazul, și oricum n-au obiceiul să-și împărtășească secretele.

— Au și motive, spuse Dungen. Astea-s chestii sensibile. Nu pot oferi informații oricui întreabă.

— Eu nu sunt oricine. Sunt de la omucideri. Și nu te întreb din simplă curiozitate morbidă.

— Are vreo legătură cu alt caz?

— Voi fi sinceră cu tine, David.

Ia-l pe numele mic. Suntem amici. Mie poți să-mi spui orice.

— În momentul de față, orbecăim. Dacă aflu ceva ce să-i pot prezenta locotenentului…

Un moment, Dungen nu spuse nimic, apoi, în sfârșit:

— Am nevoie de numărul tău matricol.

— Am să ți-l dau, dar n-am chef de hârtii în povestea asta. Înțelegi?

Din nou o pauză încărcată.

— De ce?

— Fiindcă unii oameni preferă să nu dezgroape morții, dacă-nțelegi ce vreau să zic. Verific niște lucruri în legătură cu Curtis, pentru că m-a rugat cineva, personal. Nu știu dacă am s-ajung la vreun rezultat sau nu. Și nu pot să-i duc șefului presimțiri și impresii ciudate. Am nevoie de ceva real.

Dungen tăcu atât de mult timp, încât Liska începu să se teamă că pierduse legătura.

— Ce număr ai? o întrebă el în cele din urmă.

Liska inspiră adânc, lăsând apoi să-i scape un oftat tăcut de ușurare. Mirosul gazelor de eșapament era puternic. Întredeschise fereastra, dar lăsă motorul pornit. Era prea frig ca să-l oprească. Îi dădu lui Dungen numărul insignei și pe cel de telefon, rugându-se să nu-l sune pe Leonard ca să verifice.

— În regulă, spuse el mulțumit. Ce vrei să știi?

— Am auzit că Eric Curtis se plânsese la I.A. că era hărțuit de niște colegi. Ce știi despre asta?

— Știu că primise niște scrisori de amenințare. În stilul cererilor de răscumpărare, cu litere tăiate din reviste. „Moarte poponarilor. De-asta a inventat Dumnezeu S.I.D.A”. Cam ăsta era conținutul. Obișnuitul vitriol homofob, cu greșeli gramaticale și de ortografie.

— Trebuia să fie un polițist, comentă sec Liska.

— A, polițist era. Fără discuție. Două dintre scrisori îi fuseseră strecurate în dulapul personal. Pe una a găsit-o în mașină, la ieșirea din schimb, l-au spart geamul din dreapta ca să i-o bage înăuntru.

Liska privi punga de plastic din fereastră, simțind că o străbătea un fior.

— Avea idee cine era?

— El zicea că nu. Încheiase o relație cu câteva luni în urmă, dar jura că nu putea fi fostul.

— Iar fostul lucra în departament?

— Da, dar nu-și declara public preferințele. Ăsta era unul dintre motivele pentru care se despărțiseră. Curtis îi cerea să fie sincer cu lumea.

— Curtis era declarat.

— Da, dar la modul discret. Nu făcea campanie, doar că se săturase să trăiască în minciună. Voia ca oamenii să poată fi așa cum sunt, fără a trebui să-și trăiască viața cu frica-n sân. A fost o ironie, că l-a omorât tot un gay.

— Știi cumva cine era fostul?

— Nu. Știu că Eric Curtis își schimbase de câteva ori partenerii de patrulă, dar asta nu înseamnă neapărat ceva. Nu-l suspecta pe niciunul dintre ei. În orice caz, nu era treaba mea. Eu nu sunt detectiv. Datoria mea era să-i înregistrez plângerea și să lucrez ca ofițer de legătură cu Afacerile Interne și cu superiorul lui.

— Îți amintești numele partenerilor lui de patrulă?

— Pe-atunci, lucra cu un tip pe nume Ben Engle. Cât despre ceilalți, nu mi-i amintesc pe dinafară. N-a avut nimic să-i reproșeze lui Engle. Păreau să se înțeleagă bine.

— Când a fost găsit asasinat, te-ai gândit că o făcuse cel care-i trimisese scrisorile?

— Păi, da, sigur că de-asta m-am temut mai întâi. Era îngrozitor. Vreau să zic, noi – adică, ofițerii gay – cu toții am trecut prin hărțuiri și prejudecăți de un fel sau altul. În meserie sunt destui cu creierul cât nuca și ceafa de taur. Imediat îți vine-n minte toată mulțimea aia de huidume fără minte. Dar o crimă ducea totul la alt nivel, un nivel nou și foarte urât. Te treceau fiorii numai când te gândeai. Noroc că până la urmă n-a ieșit așa, slavă Domnului.

— Crezi că pe Curtis l-a omorât Renaldo Verma?

— Da. Tu nu?

— Unii nu sunt convinși.

— Aha… făcu el, de parcă tocmai i s-ar fi aprins beculețul. Ai vorbit cu Ken Ibsen.

Numele nu-i spunea nimic, dar Liska îl asocie cu chipul Electricului. Dungen îi luă tăcerea drept încuviințare.

— N-a existat un adept mai mare al teoriei conspirației, de la Oliver Stone încoace, spuse el.

— Crezi că e un maniac?

— Cred că-i place să dramatizeze. La clubul unde lucrează, nu se poate da în spectacol atâta cât vrea el. Are antecedente de acțiuni în justiție pentru discriminare și hărțuire sexuală. Îl cunoștea pe Eric Curtis – sau susține că-l cunoștea – așa că avea un motiv să ia departamentul în colimator. Iar acum a apelat la tine fiindcă ăia de la Interne s-au săturat să-i tot asculte teoriile, adăugă Dungen.

— De fapt, a venit la mine fiindcă ofițerul de la Interne cu care lucra a

fost găsit mort.

— Andy Fallon. Da, mare nenorocire.

— L-ai cunoscut pe Fallon?

— Am vorbit cu el despre anchetă. Personal nu-l cunoșteam.

— Era gay.

— Nu suntem un club, sergent. Nu ne cunoaștem toți între noi. Cred că domnul Ibsen a găsit o cale de a încorpora moartea lui Fallon în ultima lui teorie. Totul face parte dintr-o conspirație mult mai amplă pentru a acoperi pericolul reprezentat de S.I.D.A. în departamentul poliției.

— Curtis avea S.I.D.A?

— Era seropozitiv. Nu știai?

— Sunt nouă în departament. Mai am de recuperat, răspunse Liska, reconfigurând deja în minte terenul de joc, în funcție de noua bombă. Era seropozitiv și totuși mai lucra pe străzi?

— Nu-i spusese superiorului. A venit mai întâi la mine. Se temea să nu-și piardă slujba, i-am spus că nu se putea așa ceva. Departamentul nu poate face discriminări împotriva ofițerilor din cauza stării de sănătate. Așa spune Legea Americanilor cu Handicapuri. Curtis ar fi fost retras de pe străzi și mutat în altă secție. Evident, e un risc prea mare – inclusiv sub forma proceselor contra departamentului – să ai pe stradă un ofițer seropozitiv, implicat în situații cu accidente și răniți, situații în care el însuși ar putea să fie rănit și să contamineze pe altcineva.

— În perioada când Curtis era hărțuit, cine mai știa că era seropozitiv? Alți ageriți în uniformă puteau ști?

— Din câte știu eu, nu spusese nimănui. I-am spus că era obligat să-i informeze pe toți cei cu care avusese relații intime. Nu știu dacă a făcut-o. Ucigașul n-avea cum să știe. Cine-ar fi atât de prost încât să atace cu-o bâtă de baseball un om despre care știe că e seropozitiv?

Liska vedea în minte locul crimei. Sânge peste tot, pe pereți, pe tavan, pe abajururi; stropi sărind în toate părțile, pe când ucigașul îl lovea iar și iar pe Eric Curtis cu bâta de baseball.

Cine s-ar fi expus cu bună știință contactului cu sângele contaminat?

Cineva care nu știa cum se transmite boala, sau căruia nu-i păsa. Cineva destul de arogant încât să se creadă nemuritor. Cineva deja infectat.

— Când a vorbit Fallon ultima oară cu tine despre caz? întrebă ea, frecându-și cu degetul mare tâmpla dreaptă, de unde începea să-i pornească

o durere de cap; ridică geamul la loc, gândindu-se că lăsa să intre mai mult fum decât oxigen. Recent?

— Nu. Cazul era închis. Făptuitorul a ajuns la un acord. Ce se întâmplă, sergent? întrebă Dungen, bănuitor. Credeam că Andy Fallon s-a sinucis.

— Mda, răspunse Liska. Încerc doar să aflu de ce, atâta tot. Îți mulțumesc pentru timpul acordat, David.

Unul dintre marile trucuri ale convorbirilor cu oamenii: să știi când să te oprești. Liska se întrebă din nou dacă urma să aibă probleme cu Leonard. Ideea făcea s-o ia cu grețuri. Sau poate era efectul monoxidului de carbon, își spuse ea, numai pe jumătate în glumă. Se simțea cam amețită.

Închise motorul și coborî din mașină, trăgând în piept aerul rece, pe când se rezema de capotă.

— Sergent Liska.

Glasul o străpunse ca un cuțit. Se întoarse brusc și-l văzu pe Rubel la douăzeci de pași distanță. Nu auzise liftul, nici pași pe scară. Părea că se materializase direct în acel loc.

— Te-am căutat în birou, spuse el. Plecaseși deja.

— A cam trecut ceva timp de când ai ieșit din schimb, nu?

Rubel se apropia cu pași constanți, părând să crească tot mai mare și mai mare. Chiar și fără ochelarii cu lentile-oglindă, nu avea nicio expresie.

— Hârtii de lucrat.

— Și… cum m-ai găsit aici?

Îi arătă spre un Ford Explorer negru, parcat vizavi de Saturn, puțin în diagonală.

— Coincidență.

Aiurea, răspunse Liska în sinea ei. Din toate locurile de parcare ale tuturor garajelor din centrul orașului Minneapolis…

— Ce mică e lumea, spuse ea sec.

Se rezemă de mașină, căci i se înmuiaseră picioarele, și-și vârî mâinile în buzunare, strângând între degetele mânerul A.S.P.-ului.

— Despre ce voiai să vorbim? o întrebă Rubel, oprindu-se la câțiva pași de ea. Prea aproape ca să-i fie pe plac, după cum probabil știa.

— De parcă amicul tău B.O. nu te-a pus la curent. Te rog.

Rubel nu spuse nimic.

— Știai că Internele îl cercetau pe Odgen pentru măsluirea probelor în cazul Curtis…

— Ăla s-a terminat.

— Dar v-ați prezentat totuși la apelul despre un cadavru în casa anchetatorului. A cui a fost ideea asta măreață?

— Apelul s-a transmis prin radio. Eram în vecinătate.

— Atragi coincidențele ca un magnet.

— N-aveam cum să știm că era cadavrul lui Fallon.

— Ați aflat imediat ce-ați ajuns acolo. Trebuia să-l îndepărtezi pe Odgen imediat. Se pare că ți-ai făcut un obicei din a-i salva pielea. De ce n-ai făcut-o și când ați ajuns acasă la Fallon?

Rubel o privi lung – iritant de lung. Liska își simțea bătăile inimii pulsându-i în cap. În stomac, greața îi forma vârtejuri.

— Dacă suspectezi ceva în neregulă din partea noastră, spuse el într-un târziu, de ce nu spui la I.A.?

— Asta ai vrea să fac?

— N-ai s-o faci, fiindcă s-a închis cazul. Fallon s-a sinucis.

— Asta nu înseamnă că s-a terminat. Nu înseamnă nici că n-am să vorbesc totuși cu superiorul vostru…

— N-ai decât.

— De când lucrezi cu Odgen? îl întrebă Liska.

— De trei luni.

— Și înaintea ta, cu cine-a fost?

— Cu Larry Porter. A plecat din departament. S-a angajat la Plymouth P.D. Ai fi putut să afli toate astea de la superiorul nostru. Dacă voiai să vorbești cu el.

În tonul lui se simțea o undă de înfumurare, ca și cum ar fi știut că Liska n-avea să se adreseze superiorului, de teamă să nu afle Leonard.

— Știi, încerc să fiu îngăduitoare cu tine, Rubel, spuse ea nervoasă. Nu vreau să mă pun rău cu agenții în uniformă. Avem nevoie de voi – dar mai avem nevoie și să nu ne încurcați câmpurile infracționale. Un caz poate fi rezolvat sau compromis cu ceea ce se întâmplă la locul faptei. Dacă reiese că cineva l-a omorât pe Andy Fallon? Crezi că un avocat al apărării n-o să ne facă pe toți de râs, când va auzi că tocmai Odgen, nu altul, a dat iama pe-acolo?

— Ai spus ce-ai avut de spus, replică Rubel calm. N-o să se mai întâmple.

Și dădu să pornească spre camioneta lui.

— Partenerul tău e o bombă amorsată, Rubel, adăugă Liska. Dacă are genul de probleme pe care cred eu că le are, ar fi bine să nu te-amesteci.

Rubel o privi peste umăr.

— Știu ce am nevoie să știu, sergent.

Uitându-se la mașina ei, adăugă:

— Mai bine pune-ți geamul ăla. Ar trebui să te trag pe dreapta.

Liska îl privi cum se îndepărta și se urca la volan. Pielea-de-găină îi încreța brațele și-i zbârlea firele de păr de la ceafă. Explorer-ul porni cu un huruit, scuipând gaze de eșapament. Rubel scoase mașina în marșarier și plecă, lăsând-o iar singură.

Nu se putea decide care o speria mai mult: Odgen, cu temperamentul lui activat de steroizi, sau Rubel, cu calmul său sinistru. Ce mai pereche!

Respirând adânc pentru prima dată de când Rubel o luase prin surprindere, plecă de lângă Saturn și începu să se plimbe, încercând să scape de slăbiciunea stranie care-i cuprinsese mușchii brațelor și ai picioarelor. Privi punga din fereastră și se întrebă dacă nu cumva era paranoică descifrând înțelesuri ascunse în aluzia lui Rubel. N-ar fi avut motive să-i spargă mașina pentru a-i afla adresa. Polițiștii aveau destule posibilități de a obține asemenea informații.

Dar, în fond, fereastra putea să fi fost spartă și dintr-un alt motiv. De furie. Ca s-o sperie. Ca înscenare, pentru a îndrepta suspiciunile privitoare la orice viitoare crimă spre cineva ca bețivul bătrân care încercase să intre cu forța peste ea în mașină. Și niciuna dintre variante nu era prea fericită.

În timp ce privea fereastra, deveni încet conștientă de un obiect care atârna de sub coada Saturn-ului. Un fragment de zăpadă înghețată, își spuse ea. Încă un motiv ca să deteste iarna: bucățile de zăpadă murdară care se adunau după cauciucuri și înghețări, tari ca granitul, dacă nu erau înlăturate repede. Dar, când se duse s-o desprindă, își dădu seama că nu era ceea ce i se păruse. Obiectul care-i atrăsese atenția nu atârna după roată, ci din țeava de eșapament.

În timp ce se apleca, greața i se ridică în esofag. Durerea din tâmple i se intensifică. Amețită, trebui să se rezeme cu o mână e portbagaj, lăsându-se pe vine în spatele mașinii.

Țeava de eșapament fusese înfundată cu o cârpă albicioasă murdară.

O sudoare rece îi îmbrobonă pielea.

Era clar că cineva încercase s-o omoare.

Telefonul celular din buzunar începu să behăie. Tremurând, Liska se ridică și se aplecă spre mașină în timp ce-și scotea aparatul ca să răspundă.

— Liska, omucideri.

— Sergent Liska, trebuie să ne întâlnim.

Glasul era familiar. De data asta, îi putea atribui și un nume: Ken Ibsen.

— Unde și când?

Capitolul 20

— Auzi, roșcato, am câteva întrebări despre asfixierea autoerotică.

Kate Contan îl privi pe Kovac. Și Rene Russo putea arăta atât de bine în zilele ei cele mai bune, își spuse el. Kate își potrivi după ureche o șuviță rebelă de păr. Un zâmbet răutăcios îi arcui un colț al gurii sexy.

— Sunt atât de flatată că te-ai gândit la mine, Sam. Intră, îl pofti ea, retrăgându-se din ușă. John și cu mine tocmai vorbeam să ne distrăm cu niște jocuri sexuale bizare.

— Nu era nevoie să știu asta.

— Ai sunat la ușă. Dă-mi voie să-ți iau haina.

Kovac intră în hol, ștergându-se pe preș.

— Casa arată grozav.

— Mulțumesc. Îmi place viața aici, în suburbii. E bine că avem spațiu, spuse Kate. Și mai e și beneficiul suplimentar că aici nimeni n-a încercat să mă omoare, nici n-a murit hidos în pivniță.

Aruncase aceste cuvinte ca și cum ar fi spus că era minunat să nu aibă furnici. *Of, pacostea aia de ucigași în serie!* Adevărul era că ajunsese prea aproape de a deveni ea însăși o victimă, pe lângă că era avocată a victimelor. Kovac fusese prezent în ziua aceea, împreună cu John Quinn. Kovac se alesese cu plămânii plini de fum. Quinn se alesese cu femeia.

Povestea vieții mele.

— Mare figură ești, Roșcato.

— Urmează-mă în sanctuar, spuse ea, conducându-l printr-un hol larg cu podele lăcuite și covoare orientale roșii. Un motan enorm și mițos stătea pe o masă. Când Kovac trecu pe lângă el, îl atinse cu laba.

— Salut, Thor.

Motanul scoase un miorlăit ca o jucărie de cauciuc, sări pe podea și se repezi înaintea lor, cu coada stufoasă drept în sus.

Intrară într-un cabinet plin cu lambriuri deschise la culoare și pereții, deasupra lor, zugrăviți în verde închis. Un pom de Crăciun stătea lângă glasvandul care dădea afară. În șemineul de piatră trosnea focul. Un pui de labrador auriu dormea adânc pe o pernă, lângă vatră. Thor se duse la el și-l privi cu suspiciune și dispreț.

Într-o parte a camerei se aflau două birouri, spate-n spate, echipate cu computere, faxuri și obișnuitele rechizite. John Quinn, așezat la unul dintre ele, privea atent displayul.

— Uite ce-a târât cotoiu-n casă, anunță Kate.

Quinn se uită și zâmbi, scoțându-și ochelarii de citit.

— Sam! Mă bucur că te văd.

— Nu fi prea recunoscător, replică sec Kate. Vrea să vorbească despre viața lui sexuală. Plăcerile aventurilor autoerotice.

Kovac roși.

— N-am ajuns chiar *atât* de disperat.

Quinn îi strânse mâna. Colțuros și atletic, arăta mai tânăr acum decât când se cunoscuseră, la cazul Incineratorului, cu peste un an în urmă. Quinn vădea o dezinvoltură pe care atunci n-o avusese, iar din ochii lui negri dispăruse expresie bântuită. Era efectul dragostei și al mulțumirii.

După Incinerator, Quinn plecase de la F.B.I., unde fusese unul dintre cei mai buni experți psihologi. Prea multe cazuri, prea mulți morți, prea mult stres – toate își luaseră tributul. De multe ori Biroul își istovea cei mai buni armăsari până la limită, și la fel se întâmplase și cu Quinn – care participase de bunăvoie. Dar riscul de a o pierde pe Kate îi sunase deșteptarea. Renunțase la Birou în schimbul consultanței private și al pedagogiei – și al vieții cu Kate. Un târg reciproc-avantajos.

— Ia loc, îl invită el, arătându-i două canapele moi din fața căminului. La ce lucrezi, Sam?

— La o sinucidere aparentă care a fost declarată accident și s-ar putea să fie altceva.

— Tipul de la Interne? întrebă Kate, oferindu-i un scotch sec. Se așează pe canapea, lângă Quinn, ridicându-și picioarele în ciorapi pe masa de cafea.

— Ăsta-i animalul.

— A fost găsit spânzurat, nu? se interesă Quinn. Era gol?

— Da.

— Semne de masturbare?

— Nu.

— Fantezii, jucat de roluri, legături?

— Nu, dar avea o oglindă înaltă în care putea să se vadă întreg, răspunse Kate. Cineva a scris pe ea cuvântul *Sorry,* cu markerul.

Fruntea lui Quinn se încreți.

— Avea vreo căptușeală de protecție între frânghie și gât? întrebă Kate, care lucrase și ea la F.B.L, în vechea unitate de științe comportamentale – într-o altă viață, cum spunea.

— Nu.

Kate se încruntă. Quinn se ridică de pe canapea și se duse la o etajeră din spatele biroului.

— Majoritatea practicanților asfixiofiliei autoerotice – cei mai sofisticați și mai cu experiență – nu riscă să rămână cu urme ale frânghiei pe gât, spuse Kate. Cum le-ar explica prietenilor, colegilor, rudelor, etcetera? Kovac duse mâna în buzunarul de la piept al sacoului.

— Am niște Polaroide.

Le puse pe masă. Kate le privi fără nicio reacție, sorbind când și când din ginul cu tonic.

— Ați găsit ceva benzi video cu subiecte sexuale? întrebă Quinn, revenind cu două cărți și o casetă.

— *„Holiday Inn”,* răspunse Kovac. Cred că unii ar putea susține că-i plin de subtexte homosexuale latente și alte aiureli din astea.

— Nu mă gândeam la ceva atât de subtil.

Quinn deschise televizorul și videoul și introduse caseta.

— Nimic pornografic – gay, hetero sau altfel. Apropo, victima era gay, dacă are vreo importanță.

— N-are. Nu există date care să sugereze că parafilia asta ar fi mai caracteristică pentru homosexuali decât pentru heterosexuali, răspunse Quinn. Te-am întrebat despre benzi pentru că mulți oameni care se complac în așa ceva se auto-înregistrează, ca să poată retrăi mai târziu plăcerea.

Reveni pe canapea, se așeză lângă Kate și apăsă pe butonul telecomenzii. Kovac își rezemă coatele pe coapse, cu ochii spre ecran, evitând să se uite la mâna lui Kate, care se așezase dezinvolt pe abdomenul soțului ei.

Imaginile de pe ecran erau sordide, triste și jalnice. Videoul privat al unui om cu propria lui moarte accidentală. Un tip buhăit și chel, cu prea mult păr pe trup, îmbrăcat într-un harnașament sado-maso din piele neagră. Își pregătea scena cu grijă, verificând legăturile complicate ale frânghiei, într-un garaj sau hambar. În fundal atârnase draperii negre și plasase strategic două manechine feminine îmbrăcate în costume de dominatoare.

Petrecu trei minute lipind o cravașă în mâna uneia dintre martorele tăcute. Din apropiere se auzea I.N.X.S.: „*Need You Tonight*”.

Când fu mulțumit de decor, se duse la o oglindă înaltă și-și jucă micul rol, cu dialog cu tot. Se auto-condamnă la pedeapsă, își puse pe cap o mască disciplinară neagră și-și înfășură de câteva ori în jurul gâtului o eșarfă lungă de mătase neagră. Apoi merse dansând de la oglindă spre spânzurătoarea improvizată, mângâindu-se și prezentându-se în fața manechinelor. Urcă pe scăunel și-și puse ștreangul la gât. Își mângâie erecția și coborî de pe scaun, mai întâi cu un picior, apoi și cu celălalt.

Vârfurile picioarelor sale abia atingeau podeaua, poziție pe care n-o putea menține multă vreme. Lațul se strângea. Încă nu-și dădea seama că era în pericol. Continua să-și trăiască fantezia. Apoi, începu să-și piardă echilibrul. Întinse un picior înapoi ca să se urce la loc pe scăunel. Taburetul alunecă în spate, iar ștreangul se strânse, în timp ce omul încerca să agațe bara scaunului cu piciorul. Dădu drumul penisului pentru a se agăța de funia de siguranță, dar în încercarea de a recupera scaunul se răsucise într-o parte și nu mai ajungea la frânghie. Apoi, fu prea târziu. Cât ai clipi. În câteva secunde, dansul deveni o imagine de film horror.

— Vezi ce repede poate scăpa de sub control? comentă Quinn. Două secunde în plus, o mică eroare de calcul… și s-a terminat.

— Iisuse, mormăi Kovac. Pe-asta n-ar trebui s-o restitui accidental la Blockbuster.

Știa însă că făcea parte din videoteca lui Quinn. Specialitatea lui erau omuciderile sexuale.

Stăteau pe canapea și priveau un om murind, ca și cum s-ar fi uitat la un video familial de vacanță. Când individul nu mai dădu din picioare, iar brațele i se ridicară și căzură pentru ultima oară, Quinn opri banda. În total, spânzurarea nu durase nici patru minute.

— Nu întotdeauna se folosește atâta ceremonie, precizează Quinn. Dar nu e ieșit din comun. Nu vreau să spun că ceva din toate astea ar *fi* „comun”. La o estimație aproximativă, probabil că în țara asta au loc cam o mie de morți autocratice confirmate pe an, dintre care două-trei sunt etichetate ca sinucideri sau altceva.

— Dar ăștia sunt numai oameni care-și greșesc calculele și nu reușesc să scape din instalațiile pe care și le-au făcut, adăugă Kate. Cine știe câți practică parafilia și n-o încurcă. N-ați găsit nicio rudă sau prieten care să

sugereze că se ținea de așa ceva?

— Fratele lui spune că în copilărie se jucau de-a spânzurătoarea. Știi, de-a cowboyii, de-a războiul, jocuri din-astea. Nimic pervers. Totuși, ce ziceți de perspectiva asta? Ați întâlnit vreodată membri de familie care să practice împreună asemenea chestii?

— N-am prea văzut, Sam, răspunse Quinn, dar e posibil, cu siguranță. Niciodată nu spun niciodată, fiindcă tocmai când cred că nimic nu mă mai poate șoca, apare cineva cu ceva mai rău decât mi-am imaginat vreodată. Ce părere ai despre frate?

— E genul de om simplu. Nu-l văd practicând sexul pervers, dar s-ar putea să mă înșel. Își dușmănea mult fratele mai tânăr.

— Ceva prieteni? întrebă Kate.

— Cel mai bun prieten zice că nu, Fallon nu era pervers – dar acest cel mai bun prieten ascunde ceva.

— Bărbat sau femeie?

— Bărbat, susține că e hetero, logodit cu o persoană însemnată. Victima, cum am spus, era gay. Tocmai mărturisise propriei familii.

— Și crezi că s-ar putea să fi fost parteneri, deduse Quinn.

— Posibil. Așa s-ar explica și cuvântul de pe oglindă. Jocul o ia razna, prietenul intră în panică…

În timp ce studia Polaroidele, Kate clătină din cap.

— Nu-mi face impresia unui joc. Spun totuși că și-ar fi luat unele măsuri de precauție pentru gât. Pare mai degrabă sinucidere.

— Atunci, de ce oglinda? o întrebă Quinn.

— Autoumilire.

În timp ce discutau detaliile pe care el le analizase de-atâtea ori, Kovac răsfoi cărțile aduse de Quinn. „D.S.M.-IV, Psihologia anormală și viața modernă”, „Manual de sexologie caracteristică”, „Accidente autoerotice”. Ceva lecturi ușoare. Studiase deja fotografiile în capitolul „Moduri de a muri” din „Practica investigării omuciderilor”, care conținea nenumărate imagini de fraieri morți în tot felul de complicați cu funii, scripeți, furtunuri de aspirator și pungi de plastic – născociri pentru orgasme mai intense și mai satisfăcătoare. Aluviuni plutind la capătul superficial al bazinului genetic. Oameni înconjurați cu jucării sexuale bizare și pornografie perversă. Oameni care locuiau în pivnițe sordide, fără ferestre. Ratați.

— Nu pare să facă parte din mulțimea asta, comentă Kate.

— În cărțile astea n-ai să-i vezi niciodată pe alde Rockefeller și Kennedy, răspunse Kate. Asta nu înseamnă că nu pot fi și ei la fel de bolnavi, sau chiar mai răi. Înseamnă doar că sunt bogați.

Quinn îi dădu dreptate.

— Studiile arată cum un asemenea comportament traversează toate barierele socio-economice. Dar și tu ai dreptate, Sam. Scena mi se pare nepotrivită pentru A.E.A. E prea îngrijită și ordonată. Iar absența recuzitei sexuale… Imaginea la care ne uităm nu corespunde. Ai vreun motiv să crezi că n-a fost sinucidere?

— Motivele și suspecții îmi ies pe urechi.

— Crima prin spânzurare e rară, spuse Quinn. Și al naibii de greu de comis fără să lași urme. Vreo rană de autoapărare pe mâini sau brațe?

— Nnț.

— Contuzii la cap?

— Nu. N-am raportul de autopsie complet, dar doctorul care l-a tăiat nu i-a spus lui Liska nimic despre vreo rană la cap. Au venit și rezultatele toxicologice. Băuse ceva și luase un somnifer – nu mult, doar vreo două pastile.

— Sună a sinucidere.

— Dar nu e nici urmă de flacon în casă. Dacă a avut o rețetă, n-a depus-o la farmacia lui obișnuită, și nici n-a fost completată de felcerul lui.

— Consulta un psihiatru?

— Depresie minoră. Avea o sticlă se zoloft în dulapul cu medicamente. Azi după-amiază am vorbit cu medicul.

— Medicul îl considera candidat la sinucidere? vru să știe Kate.

— Nu, dar nici surprins n-a fost.

— Deci, ai un caz veritabil cu autor necunoscut, constată Quinn.

— Din păcate, nimeni nu vrea s-audă. Cazul e închis. Îmi pun fundul la bătaie pentru o victimă pe care toți o vor în pământ. Chiar acum ar fi fost acolo, dacă nu era așa de-al dracu de frig.

Strânse fotografiile, le puse la loc în buzunar și afișă un zâmbet amărât.

— Dar, în fond, cu ce să-mi omor timpul? Doar n-am viață personală, sau așa ceva.

— Îți recomand să-ți faci una, răspunse Quinn, făcându-i cu ochiul lui Kate, care-i zâmbi cu căldură și iubire.

— Gata, eu plec de-aici, până nu vă faceți de rușine în fața mea.

— Cred că pe tine te facem să te simți rușinat, Sam, răspunse Kate, ridicându-se de pe canapea.

— Și asta.

Quinn și Kate îl conduseră până la ușă. Ultima imagine pe care o văzu înainte ca aceasta să se închidă fu a celor doi care se întorceau în casa lor frumoasă, îmbrățișați. Și al dracului să fie dacă nu-l durea, își spuse el în timp ce pornea mașina.

Detesta s-o recunoască, ar fi vrut să se poată mintă singur, dar ăsta era adevărul: fusese pe jumătate îndrăgostit de Kate Contan timp de aproape cinci ani și niciodată nu făcuse nimic. Pentru că nu-și permitea să încerce. Nicio încercare, nicio pagubă. Ce-ar fi găsit o femeie ca ea la unul ca el?

Acum n-avea să mai afle niciodată. Confruntarea cu această realitate îi lăsa o senzație de gol în adâncul sufletului. N-avea cum să scape. Niciodată nu se simțise mai singur.

Nepoftită, în minte îi apăru fața Amandei Savard. Frumoasă, lovită, bântuită de ceva ce el nu putea nici măcar să bănuiască. Voia să-și spună că nu era decât o piesă din puzzle, că doar în sensul ăsta-l interesa. Dar în seara aceea nu putea să se mintă. Adevărul era acolo, chiar sub suprafață. O dorea.

În suburbii, noaptea era mai aproape de pământ decât în oraș. Casa lui Kate și a lui Quinn se afla în Plymouth, dar era mai aproape de zona rurală. Drumul era lăturalnic și retras. Curtea lor din spate dădea într-un lăculeț. Puține lumini, trafic și mai puțin. Nimic care să-i distragă atenția, împiedicându-l să se uite prea îndeaproape la ceea ce simțea, în timp ce stătea așezat în mașină, la marginea drumului.

Poate că exista un avantaj în a avea un vecin care-și lumina curtea ca un hotel ieftin din Vegas, la urma urmei.

Capitolul 21

Ken Ibsen nu putea scăpa de senzația că cineva îl urmărea – dar, în fond, nu era nimic nou în asta. De când începuse toată porcăria, trăia cu impresia că un ochi uriaș și diabolic plutea undeva deasupra lui, pândindu-i fiecare mișcare. Și cel mai rău era că nimic din ceea ce făcea el nu părea să conteze.

Își dăduse toată silința să fie un cetățean conștiincios și un bun prieten, și nu se alesese decât cu ridiculizări și hărțuieli. Eric era mort. Un nevinovat zăcea în pușcărie pentru uciderea lui, și nimănui nu-i păsa că nu el o făcuse – inclusiv condamnatului, după câte se părea. Lumea înnebunise de-a binelea.

Andy Fallon nu voise decât să afle ce se întâmplase cu adevărat, iar acum era mort. Ken se considera norocos că mai trăia. Poată că nu era chiar atât de îngrozitor, ca oamenii să-l creadă un maniac al conspirațiilor. Dar Liska părea interesată sincer să afle adevărul.

Unde naiba era?

Acceptase să se întâlnească la zece și jumătate. După prima reprezentație. Ken trebuia să intre din nou în scenă la unsprezece și jumătate. Își consultă ceasul delicat pe care-l purta peste mănușa albă din piele de ied și suflă un fir gingaș de fum. Era unsprezece fără cinci. Până la club făcea cinci minute, prin frig, cu tocurile înalte, și mai trebuia să-și retușeze și rujul…

Acum își dorea să-i fi dat întâlnire în culise, dar nu voise să-i mai audă și alții. Iar în parcarea din spatele clubului *„Boys Will Be Girls”* se prestau prea multe servicii clandestine, chiar și pe frigul acela. Nu voia ca Liska să-l audă pe tipul din mașina vecină luând o muie în timp ce Ken încerca să-i explice despre ura organizată la adresa homosexualilor din departamentul poliției Minneapolis. Credibilitatea era esențială. Și-așa era destul de rău că o întâlnea costumat complet.

Spera ca Liska să vadă dincolo de machiaj și rimel – dar în fond, asta era problema cu oamenii, nu? De cele mai multe ori, judecau după aparențe și stereotipuri. Majoritatea oamenilor din cafenea l-ar fi privit cum stătea acolo, îmbrăcat în femeie, și ar fi tras concluzia că era un

transvestit/transsexual, termenii fiind interșanjabili pentru majoritatea heterosexualilor. Iar el nu era niciuna, nici alta. Aveau ditamai pachetul de idei preconcepute în legătură cu modul cum mergea, cum vorbea, cu ce-i plăcea și ce-i displăcea, cu talentele lui. Unele din ideile lor puteau fi juste, dar cele mai multe nu erau.

Ken Ibsen nu era decât un gay cu o voce excepțională și talent la imitații. Era un actor serios care lucra într-o slujbă ridicolă, pentru că se plătea bine. Îi plăcea să joace pool și să poarte blugi.

Avea un câine Weimaraner, pe care nu-l îmbrăca niciodată în costume. Prefera biftectul în loc de quiche și n-o suporta pe Bette Milder.

Majoritatea oamenilor sunt mai mult decât stereotipurile din care fac parte. Își sorbi cafeaua și puse picior peste picior, privindu-l pe bărbatul mai vârstnic care se uita la el. Doar ca să-l enerveze, își țuguie buzele și-i suflă bășinosului bătrân o bezea.

În loc de a se simți bătător la ochi în ținuta de Marilyn Monroe, peruca platinată și machiajul gros de scenă îi dădeau o senzație de siguranță. Se strecurase în cafenea prin spate și ocupase o masă din colț, ca să nu-l observe ceilalți clienți. Nu erau mulți. Afară era prea frig ca lumea să iasă din casă. Asya se potrivea cu planul lui Ken – un local public fără prea mult public prezent.

Acum nu mai avea nevoie decât de Liska.

Sorbi din cafea și privi spre ușă.

•

Liska înjura nonstop printre dinți, în timp ce încetinea la încă un stop. Era în întârziere. Era zguduită. Era furioasă. Tocmai în seara aceea nu putuse găsi o guvernantă care să stea până mai târziu.

Pierduse o oră și jumătate la telefon, sunând toate persoanele care-i treceau prin minte, în timp ce Kyle se plângea că-i promisese să-l ajute la matematică, iar R.J. își exprima nemulțumirea acoperind masa din sufragerie cu figurine de acțiune din plastic, pe care le mătura apoi dramatic pe jos. În cele din urmă, îl sunase pe Speed. Fără tragere de inimă. Fără s-o dorească. Nimic nu era mai rău decât a trebui să apeleze la el pentru ceva. Mai ales când era vorba de băieți. Ar fi trebuit să se descurce singură, *trebuia* să se descurce singură, și *se descurca* singură. Dar, când colo, se simțea incapabilă, nepricepută și denaturată ca mamă. O frustra la nesfârșit faptul că, dacă împrejurările s-ar fi inversat, Speed ar fi făcut exact aceleași

lucru, fără să clipească. Nu s-ar fi deranjat să sune la nesfârșit după o guvernantă și nu s-ar fi simțit inadecvat.

Lumina semaforului trecu pe verde, iar Liska ambală Saturn-ul pe lângă un Cadillac, îl depăși și coti rapid ia dreapta. Nu știa cât timp avea s-o aștepte Ibsen. Cum îi plăcea lui să dramatizeze, juca până la capăt rolul informatorului mofturos, refuzând să-i spună ceva la telefon, insistând să se întâlnească față-n față. Voia să creadă că avea ceva important de spus. Dar, în starea-n care era, mai degrabă tindea să se aștepte la ceea ce spusese Dungen și bănuia că nu făcea decât să-și riște cariera pentru cine știe ce fleacuri.

Totuși, pe sub cinismul ei, Liska presupunea că scormoneau printr-un viespar, nu printr-un caz mort, iar Ken Ibsen era vârât până-n gât. Dacă o mai aștepta doar cinci minute, putea să afle care era rolul lui în toată drama.

•

Nu mai venea. De zece minute, și-o spunea întruna. În timp ce-o aștepta, se jucase cu un șervețel, desenându-și o caricatură proprie în costum și scriind însemnări la întâmplare.

Poate că nu-l credea. Poate vorbise cu vipera aia de David Dungen, care-i otrăvise mintea împotriva lui. Dungen, trădătorul. Dungen, marioneta ștabilor din departament. Nu era decât un gay dispus să joace rolul simbolic al omului de legătură. În departamentul poliției din Minneapolis, nimănui nu-i păsa de problemele ofițerilor gay.

Desigur, Ken nu știa acest lucru din experiență, dar era totuși sigur. Eric îi insinuase. Postul de legătură fusese creat pentru a trata formal problemele gayilor. Prin urmare, departamentului nu-i păsa *cu adevărat* de hărțuirile pe care le suferise Eric. Prin urmare, departamentul cultivase o atmosferă de ură care dusese la moartea lui Eric. *Prin urmare,* scrisese Ken pe șervețel, subliniind cuvântul, departamentul ar fi trebuit să dea socoteală pentru o moarte nedreaptă.

Numai dacă tribunalul i-ar fi recunoscut dreptul de a depune plângerea. Nu era rudă de sânge cu Eric Curtis. Nu fuseseră căsătoriți – căsătoriile între persoane de același sex erau (neconstituțional, după părerea lui) interzise prin lege. Așadar, tribunalul nici nu voia să audă de el.

Sigur, era normal ca pitecantropii de polițiști să maltrateze oamenii pentru preferințele lor private, dar să lase niște indivizi afectuoși să se iubească… Nu că el și Eric s-ar fi iubit. Fuseseră prieteni. Sau, mă rog…

cunoștințe, cu șanse de a se împrieteni. Cine știe cum ar fi putut evolua lucrurile?

Clopoțelul de deasupra ușii sună, iar Ken ridică privirea cu speranță, dar numai ca să i se turtească din nou toate speranțele. Noul-venit era un client jerpelit la înfățișare, într-o tunică veche de camuflaj.

Nu venea.

Unsprezece și optsprezece minute.

Își strânse țigara, îndesă șervețelul mâzgălit în buzunarul mantoului lung din imitație de leopard și ieși prin spate.

Nu-i plăcea să meargă prin ganguri și alei. Acel labirint dosnic era străbătut de bețivi, toxicomani și vagabonzi care evitau poliția. Și el urmărea același lucru. Poliția îl hărțuise de multe ori, când mergea pe stradă în costum. De parcă orice curvă ordinară de trotuar ar fi putut face meseria lui. Idioții. Și, evident, presupuneau că orice bărbat cu haine femeiești și perucă blondă se prostitua. Apoi, mai era și faptul că nu-și făcuse prea mulți prieteni printre polițiștii din patrule, când se ținea cu atâta încăpățânare de problema morții lui Eric.

Pe aleea aceea era îngrozitor de întuneric și sinistru. Clădirile formau un canion de beton lugubru. Bezna era risipită doar pe alocuri, de becuri slabe, aprinse deasupra ușilor din dos ale firmelor dubioase. Fiecare tomberon, fiecare ladă era o posibilă ascunzătoare pentru. un animal de pradă sau un devorator de cadavre.

Ca și cum gândurile sale l-ar fi atras pe diavol, o umbră se înălță dintr-odată, pe la mijlocul aleii, lângă o ladă de gunoi. Jarul unei țigării lucea roșu, ca un ochi diabolic în întuneric.

Pașii lui Ken șovăiră, alunecând pe gheața denivelată, și fu nevoit să se rezeme de perete. Înjură, când simți că i se rupea vârful unei unghii false. La reprezentația următoare, trebuia să-și țină mănușile pe mâini. Nu mai avea timp să-și înlocuiască unghia. Lua-o-ar dracu pe Liska.

Silueta de pe alee nu se mișca. Stătea în dosul unui salon de tatuaje. Genul de local unde clienții luau hepatită și S.I.D.A. de la acele murdare.

Ken își căută sprayul lacrimogen în buzunarul mantoului și porni mai departe, căutând să umble cât mai aproape de latura opusă a aleii. Mai avea două cvartale până la club.

Își ținea respirația la fiecare pas. Făcea jogging silnic, ca să rămână în formă, și pășea pe tocuri mai bine decât majoritatea femeilor, dar nu voia

să alerge cu ele.

Simțea privirea spectrului ațintită asupra lui. Se aștepta să-i vadă ochii lucind roșii, că ai unui lup.

Ajunse în dreptul ușii din spatele salonului de tatuaje, gata s-o ia la goană, cu mâna transpirându-i pe butelia sprayului lacrimogen, Inima părea să i se zbată în piept, sub sânii falși.

Dumnezeule, nu voia să moară în travesti. Vedea deja în ochiul minții fotografiile de la locul crimei date din mână-n mână. Auzea râsetele polițiștilor.

Poate că, dacă nu murea în seara aia, avea să-și facă și el un tatuaj: „Nu sunt transvestit”.

Spectrul aruncă țigara, descriind cu jarul un arc prin întuneric, apoi se repezi brusc înainte. Ken o zbughi.

Hohote de râs răgușit îl urmăriră în timp ce aluneca și derapa. Glezna dreaptă i se îndoi sub trup și căzu, cu membrele desfăcute dizgrațios. Durerea îl izbi ca un bombardament de ciocane – în genunchi, într-un cot, în șold, în bărbie. Un țipăt i se desprinse din piept, disperat și slab, absorbit de cărămizi și ciment.

Se adună la loc pe picioare, agățându-se la nimereală. Apucă marginea unui tomberon și se săltă, alunecând, lovindu-se iar. Ciorapii de nylon i se făcuseră praf. Simțea frigul și umezeala pe piele. Auzi cusăturile plesnind, când picioarele desfăcute îi forțară rochia.

Întoarse smucit capul, privind în urmă. Râzând în continuare, spectrul se întoarse și intră în salonul de machiaj. *Împuțitule.*

Ken se rezemă de tomberon, gâfâind, cu aerul arzându-i gâtlejul ca gheața pisată.

S-o ia dracu pe Liska. Avea de gând să-i trimită factura de la curățătoria chimică.

Șchiopătând, porni iar pe alee. Unui pantof i se rupsese tocul, și simțea că-și luxase glezna, își atinse gura și bărbia cu o mână, și văzu mănușa albă mânjită de sânge și negreală. La dracu’! Dacă avea nevoie de copci, șeful lui urma să facă o criză. Cele două cvartale păreau mult mai lungi decât la începutul serii. Și, cu reparațiile pe care le avea de făcut, nu mai avea cum să prindă ultima reprezentație.

Capătul aleii era aproape. Pe strada laterală nu circulau autovehicule. O singură mașină neagră stătea parcată la bordură. Îi vedea doar portbagajul.

Nu-i dădu nicio atenție, până în clipa când umbra uriașă a unui om acoperi gura aleii, făcând să-l străbată valul înghețat al unei premoniții îngrozitoare.

În seara asta am să mor.

Portbagajul mașinii se deschise, becul interior luminând un chip acoperit cu o mască cenușie de schi. Omul scoase din portbagaj o rangă de schimbat cauciucuri.

Ken Ibsen se opri și rămase încremenit, cu o senzație de irealitate. Apoi se întoarse încet, gândindu-se s-o ia înapoi pe același drum. Fuga e rușinoasă, dar e sănătoasă. Din două rele, să-l aleagă pe cel mai mic. Dar nu avea unde fugi. Niciunul dintre cele două rele nu era mai mic. O altă namilă fără chip îi bloca singura cale de salvare. O siluetă mătăhăloasă, cu ceva în mână.

Simțea ura emanând dinspre ei în timp ce se apropiau din ambele direcții. Frica îl lovi ca un trăsnet, și zbieră, scoțând sprayul lacrimogen din buzunar, bâjbâind la buton. Atacantul cu ranga făcu o mișcare rapidă, iar brațul lui Ken zbură într-o parte, fracturat, scos din funcțiune. Butelia se rostogoli pe jos ca un gunoi.

Se gândi s-o ia la fugă, iar bara îl lovi într-o latură a genunchiului, iar osul se sfărâmă ca sticla. Se gândi să țipe după ajutor, și-și simți mandibula zdrobindu-se și dinții zburându-i din gură ca popcornul.

Se gândi: *Nu vreau să mor în travesti* – și se făcu întuneric.

•

Liska opri Saturn-ul într-un loc cu parcarea interzisă, la un sfert de cvartal distanță de cafeneaua pe care o alesese Ibsen pentru întâlnire. Întârziase foarte mult. Fir-ar să fie Speed, cu nepunctualitatea lui!

Câțiva clienți stăteau grupați câte doi, câte trei, împrăștiați la distanțe cât mai mari posibil, adânciți în conversații. Nimeni nu ridică privirea spre ea. Liska se duse direct la bar, unde singurul angajat vizibil citea un manual gros ca Paginile Aurii.

— Ce înveți? întrebă ea, scoțându-și insigna din servietă.

Barmanul o privi prin ochelarii trendy. Avea ochi căprui și languroși, și genul de chip slab și elegant pe care pictorii i-l atribuiau lui Iisus Christos.

— Învăț că tatăl meu cheltuiește o groază de bani ca să mă țină în școală, unde voi învăța să fac un cappuccino delicios.

Îi privi insigna.

— Ai venit să mă arestezi pentru că mă dau drept student la medicină?

— Nnț. Aveam întâlnire cu cineva aici, acum câtva timp. Un timp scund și zvelt, cu păr alb ca platina.

Studentul la medicină clătină din cap.

— N-am văzut pe nimeni ca el. A fost un transvestit îmbrăcat ca Marilyn Monroe. Părea să aștepte pe cineva, dar a plecat.

— De cât timp?

— De vreo zece, cinșpe minute. A ieșit prin spate. Lucrează mai încolo, la „*Boys Will Be Girls*”. Uneori, vin aici în pauze. Altfel, nici n-aș ști de ei, se grăbi el să adauge.

— Un transvestit, murmură Liska pentru sine, întorcându-se. Noaptea asta e din ce în ce mai interesantă.

Marele ei informator umbla deghizat în Marilyn Monroe. Pastorii și bancherii rareori ajungeau informatori în cazurile de crimă, își reaminti ea. Iar când o făceau, reieșea că aveau o viață dublă, ca perverși și hoți.

Iar mama ei se întreba de ce nu avea întâlniri mai dese.

Porni pe hol, pe lângă băi, până la ușa din spate a cafenelei. Studentul la medicină o urma ca un cățel.

— Cunoști pe cineva la morga comitatului? o întrebă el. Fiindcă, după cum se-arată, cred că medicina legală mi s-ar potrivi cel mai bine. Acolo nu risc să fiu acuzat de practică defectuoasă.

— Sigur, am câteva cunoștințe, răspunse Liska. Nu-i o muncă prea neplăcută, dacă suporți mirosul.

Deschise ușa și se uită afară. Aleea era întunecoasă, umedă și murdară. Ar fi trebuit să existe și câțiva șobolani și orfani zdrențăroși, ca să completeze tabloul, își spuse ea, și chiar atunci observă o umbră aplecată peste ceva întunecat, la vreo zece metri distanță. Individul stătea într-un cerc de lumină, în spatele ușii altei firme.

Tresări și întoarse capul spre ea, ca un coiot surprins în timp ce scormonea prin gunoi – vrând să fugă, dar nedorind să renunțe la comoară. Se mișcă doar atât cât să lase o rază de lumină să dezvăluie ceea ce descoperise, iar detaliile începură să se înregistreze în creierul lui Liska: un pantof femeiesc, un picior gol, o lucire de păr deschis.

— Hei, tu de-acolo! strigă ea, scoțând arma și trecând la adăpostul unui tomberon. Poliția! Doi pași înapoi!

Peste umăr, îi spuse studentului la medicină:

— Sună la nouă-unșpe. Să cheme poliția și o ambulanță. Spune-le că a

avut loc un atac. Hai, repede!

Coiotul se repezi din loc. Liska porni imediat, alergând, strigând, cu arma în față, întrebându-se dacă individul avea pistol, dacă urma să-l folosească. Omul se împiedică și se clătină, pierzând câteva secunde prețioase în timp ce încerca să-și regăsească echilibrul. Liska îl izbi din fugă și-l doborî la pământ, proptindu-i un genunchi în spate și apucându-l de guler și de părul slinos cu mâna stângă, în timp ce cu dreapta îi înfigea țeava armei în trup.

— Ești arestat, bulangiule! Nicio mișcare!

— N-am făcut nimica!

Mirosul de bourbon ieftin și diaree plutea în jurul lui într-un nor toxic. Încercă să se ridice, iar Liska îi dădu una-n cap cu patul pistolului.

— Am zis nicio mișcare!

— Da' n-am făcut nimica!

— Dacă primeam câte-un dolar pentru fiecare bou care zice asta, la ora asta aveam un conac și-un valet pe nume Raoul.

— Întreabă-l pe Beano! Ăilanții a fost!

— Gura!

Ăilanții".

Se uită înapoi, peste umăr, la victimă. Nu-i distingea trăsăturile, nu-și dădea seama dacă mai respira. Îi prinse coiotului mâinile în cătușe, la spate.

— Stai aici. Nu te ridica. Nu te mișca.

— Da' n-am făcut-o io! se smiorcăi coiotul.

— O dată să mai zici asta și te-mpușc în mă-ta. *Gura!*

Individul începu să plângă, în timp ce Liska pornea spre victimă.

— Doamnă, e totu-n regulă? întrebă ea.

O întrebare prostească, destinată doar să obțină un răspuns. Un geamăt, un mormăit, ceva, orice.

Se lăsă pe vine și-și duse mâna sub claia de păr blond-albicios încâlcit, căutându-i pulsul la gât. În primul moment, crezu că vedea partea din spate a capului – o masă de carne însângerată și oase sfărâmate, fără nicio formă.

Apoi, victima inspiră slab, tremurător; un sunet oribil, umed, iar Liska văzu balonașele de sânge formându-se pe locul fostei guri.

— O, Iisuse, șopti ea, găsindu-i cu degete tremurătoare pulsul slab. Cu cealaltă mână, îi dădu atentă părul la o parte. Era o perucă, și se desprinse ușor, dezvăluind părul natural, scurt și platinat, mânjit de sânge dintr-o

fractură craniană. Ken Ibsen.

Zăcea pe jos ca o păpușă de cârpe aruncată, cu membrele îndoite în poziții anormale, într-o mână strângea un ghemotoc de hârtie – un șervețel.

Liska i-l desprinse dintre degetele tremurătoare și-l ținu în lumină. Mâzgăleli. Probabil își omorâse timpul cu ele în timp ce o aștepta. Cuvinte la întâmplare și mici desene. O expresie îi atrase atenția: *moarte nedreaptă.*

Studentul la medicină se apropie, gâfâind:

— Sunt pe drum.

Chiar în acel moment, din apropiere se auzi o sirenă.

— Am adus și o lanternă, spuse el, îndreptând lumina spre fața victimei.

Lanterna căzu pe ciment și ricoșă. Studentul la medicină se întoarse și vomă, începând să se gândească la o altă carieră.

Capitolul 22

Îl simți în spatele ei înainte de a se uita. Conștiința prezenței lui o umplu ca un val, ridicându-i-se până-n gât, amenințând să i se reverse pe gură într-un urlet mut. Frica îi înțepenea mușchii spatelui, împiedicând-o să se întoarcă. Se simțea ca strânsă într-o cămașă de forță.

Lumina lunii care intra pe fereastră îl contura limpede, așa cum stătea în întunericul din living, dar trăsăturile nu i se distingeau. Nu vorbea. Nu se mișca. Se întrebă dacă stătea încremenit într-o încercare de a rămâne invizibil. Așa cum își spunea și ea, în copilărie: *Dacă pot sta nemișcată, n-au să mă vadă.*

De asemenea, se întreba dacă, prefăcându-se că nu-l vedea, I-ar fi putut face să dispară.

Porni din loc, încercând să nu se grăbească, și intră în sufragerie. Nu-l auzi urmând-o. Ar fi trebuit să-i audă pantofii pe podelele tari, dar nu auzi nimic. Totuși, când privi peste umăr, îl văzu.

Stătea în întunericul din hol, uitându-se înăuntru. Își ținu respirația până avu impresia că o sugruma cineva. Apoi își dădu seama, cu un șoc de panică intensă, că *o sugruma* cineva. Mâinile lui mari îi apucaseră gâtul din spate, apăsându-i cu degetele oasele mici, vitale. Îi zgârie mâinile, încercând să se elibereze. O trase spre el și încercă s-o culce pe podea. Adrenalina o străbătu scurt, și dintr-odată scăpă din strânsoare, trăgând aer în piept. Apoi privi peste umăr, în timp ce o lua la fugă, și-l văzu clar: Andy Fallon, cu chipul vânăt și umflat, cu ochii sticloși, cu limba ieșindu-i din gură.

În clipa următoare, se trezi. Sărise de pe canapea, recăpătându-și cunoștința când picioarele ei atinseseră podeaua. Se împiedică, lovindu-se de cufărul vechi de vapor pe care-l folosea ca masă de cafea. Își zgârie gâtul, rănindu-se, în timp ce trăgea cu degetele de fermoarul puloverului. Al puloverului moale de bumbac pe care și-l luase pe ea fiindcă o făcea să se simtă ca într-un cocon, în siguranță. Era îmbibat de transpirație.

Ochii i se umplură de lacrimi, când își dădu seama ce se întâmplase, când se gândi de câte ori trecuse prin același lucru, întrebându-se dacă avea să se sfârșească vreodată. Se lăsă pe podea, în genunchi, și-și luă fața în

mâini, tresărind când își atinse rănile.

Era atât de obosită… Fizic, mintal, emoțional. Obosită de nesomn, de stres, de coșmaruri, de vinovăție. Dumnezeule, de toate…

O clipă, se întrebă cum ar fi fost să aibă pe cineva care s-o țină în brațe, în timp ce suporta poverile propriei sale vieți. O fantezie prostească. Era destinată să fie singură, indiferent dacă o dorea sau nu. Așa e soarta: nu-ți cere părerea, n-o interesează ce-ți dorești sau de ce ai nevoie. Așa că stătea singură în noapte, tremurând de încordare, cu pielea nădușită înfrigurată. Încercând să nu plângă, pentru că nu avea niciun rost. Plânsul nu era decât o risipă de energie pe care nu și-o putea permite – una dintre puținele lecții utile pe care le învățase de la tatăl ei.

Închise ochii și începu exercițiul de respirație pentru a-și încetini ritmul inimii și a-și calma nervii. Dintr-odată, îi reveni în minte senzația unei mâini puternice pe umăr, a unei forțe solide lângă ea. Văzu ochii lui Sam Kovac privindu-i imaginea reflectată în oglinda de la toaletă. Îi simțea îngrijorarea, i-o auzea în glas. O secundă, își îngădui să-și imagineze cum ar fi fost să se întoarcă spre el și să-și rezeme capul de pieptul lui, iar el s-o cuprindă în brațe.

Kovac era o stâncă, o ancoră. Părea atât de bine înfipt în pământ, încât se îndoia că l-ar fi putut dezechilibra ceva. Nu că avea să afle vreodată. Era ultimul om pe care l-ar fi lăsat să vadă în ea și să-ncerce să-i îmblânzească șerpii din cap. Era destinată să se lupte cu ei singură, și avea s-o facă. O făcuse de-atâta vreme… Doar că, în noaptea asta… în noaptea asta se simțea așa de obosită, și atât de singură…

Oftă adânc și făcu un efort să se ridice în picioare. Efectuă rondul obligatoriu al camerelor de la parter, străbătând ca o zombie casa tăcută, fără să vadă cu adevărat nimic, vag conștientă că umbla în căutarea a ceva ce nu putea fi văzut. Încheie cercetarea revenind în living, unde stătu mult timp cu privirea la peretele plin de fotografii pe care le făcuse de-a lungul anilor. Imagini alb-negru, peisaje și naturi moarte. Frumoase, golașe, sumbre, nude. O proiecție a eului interior al fotografului, cum ar fi spus un psihoterapeut.

Timpul trecea pe neobservate. Putea să stea de-acolo de cinci minute sau de o oră, când auzi soneria. Sunetul o făcu să tresară atât de puternic, încât se întrebă dacă nu cumva se întorsese în locul acela al viselor cu ochii deschiși iar acum era readusă cu forța la realitate, sau dacă nu începea

următorul coșmar.

Soneria se auzi din nou. Cu inima bătându-i, se duse la ușă și privi prin vizor. Kovac stătea pe prag.

Nefiind sigură dacă nu cumva imaginea era o plăsmuire a minții ei, deschise ușa.

— Am văzut lumină, spuse Kovac, ca o explicație a prezenței lui acolo.

Savard îl privi fix.

— Am presupus că nu dormeai, continuă el. M-am înșelat?

Jenată, își atinse părul, încercând să-și ascundă rana de lângă ochi, dar se opri. Coborî privirea să vadă dacă era îmbrăcată.

— Am… ăă… adormit pe canapea.

— Atunci, îmi pare rău dacă te-am trezit.

— Ce dorești, sergent?

Kovac se foi de pe un picior pe altul, cu mâinile în buzunarele paltonului și umerii cocoșați.

— Pentru început, aș vrea să nu mai stau în gerul ăsta.

Strângând – și în brațe trupul înfrigurat, Savard reveni în hol, lăsându-l s-o urmeze. Se privi în oglinda de deasupra gheridonului și fu copleșită. Cearcăne vinete, piele palidă, păr încâlcit și slinos. Arăta ca o femeie bătută, pierdută. Bântuită. Mai degrabă ar fi surprins-o goală, atunci cel puțin nu i-ar fi privit atât de atent fața ca să se gândească la starea ei de spirit.

— Nu te rețin de la ceva… sau „cineva”? întrebă el direct.

Numai dacă pui la socoteală demonii interiori.

— Ce cauți aici?

— Aveam drum prin cartier.

Îl văzu reflectat în oglindă. O privea, o studia, iar Savard se răsuci smucit, strâmbându-se din cauza durerii de umeri și gât.

— Plymouth nu e în jurisdicția dumitale.

— Sunt în timpul liber. Am niște prieteni pe-aici. John Quinn. Îl cunoști?

— Am auzit de el.

— Am avut să-i pun câteva întrebări în legătură cu băiatul dumitale, Andy. Încă nu sunt convins că a murit singur, sau de bunăvoie. S-ar putea să fi fost un accident, consimți el. Dar, dacă a fost un accident și nu era singur, atunci cineva a fost la fața locului și a plecat – și aș vrea să știu cine,

fiindcă are de dat socoteală, înțelegi?

Savard își trecu o mână peste puloverul care se boțise pe canapea. Nu-și putu opri mâna cealaltă de a se ridica iar să-i atingă părul. Nu suporta s-o vadă așa. *Vulnerabilă* – cuvântul îi pulsa în creier ca un nerv lovit cu ciocanul.

— Și ce-a avut de spus domnul Quinn?

Nu se putea îndura să-l privească în ochi. Ca și cum, dacă nu li se întâlneau privirile, Kovac n-ar fi văzut cu adevărat în ce hal arăta. *Dacă pot sta nemișcată, n-au să mă vadă…*

— I-au venit câteva idei, răspunse Kovac, trecând în fața ei. Nu pun întotdeauna mult preț pe concluziile psihologilor. Înțelegi, uneori oamenii fac diverse lucruri numai pentru că-s niște stricați. Dar, în fond, pe cineva poate să-l bântuie – sau *s-o* bântuie – propriul trecut, până ajunge să facă lucruri anormale.

— Reconstituirea profilului psihologic e un instrument pentru depistarea criminalilor în serie, replică Savard. N-ai de-a face cu un criminal în serie. Cu niciun fel de criminal nu ai de-a face aici.

— Familia Fallon te-ar putea contrazice, după ce doi de-ai lor au murit în interval de o săptămână, i-o întoarse Kovac. Oricum, când am plecat de la el, mi-am amintit de dumneata, domnișoară locotenent.

— În legătură cu…?

— La înmormântare, am uitat să te întreb dacă te uitași în dosarul ăla. Ancheta lui Fallon asupra cazului Curtis-Odgen.

— Acum ai de gând să-mi spui că Odgen era în secret amantul gay al lui Andy și s-ar putea să fie un criminal în serie? Mă faci să râd, sergent.

— Încerc doar să țin seama de toate faptele, ca să-mi formez o imagine cât mai clară posibil. Am învățat de mult că, dacă un detectiv privește un caz ca printr-un tunel, riscă să-i scape piese esențiale ale jocului de puzzle. Cum poți ști unde e locul fiecăreia, dacă nu întrezărești imaginea de ansamblu? Deci, te-ai uitat?

Savard privi pe lângă el, spre birou, vrând să se ducă acolo și să închidă ușa în urma ei.

— Nu. N-am apucat.

Kovac trecu din nou în fața ochilor ei.

— N-am putea să stăm jos? Se pare că ai nevoie, domnișoară locotenent. Nu te simți jignită.

— Dacă te invit să iei loc, ar însemna că nu mă deranjează să stai aici mai mult timp, remarcă Savard. Și mă deranjează.

— Atunci, stai dumneata jos, ridică el din umeri. Eu am să stau în picioare. Pari cam slăbită.

Pentru – a câta? — a treia oară în ziua aceea, o atinse cu mâinile, iar ea îl lăsă. O conduse de umeri spre canapeaua Windsor de lângă perete. Savard se simțea mică precum un copil, fragilă și neputincioasă. I-ar fi putut spune să plece, dar o parte din ea nu voia. Furia, frustrarea și rușinea se ciocneau înăuntrul ei cu nevoi pe care rareori și le recunoștea.

— Știi, l-am căutat acasă la Andy, continuă Kovac. M-am uitat în biroul lui de-acolo după un duplicat al dosarului Curtis-Odgen. Voiam să aflu ce anume investiga, cum vedea lucrurile, dacă fusese amenințat, orice lucruri de soiul ăsta, orice m-ar fi ajutat să-mi formez o imagine despre viața lui, despre starea lui de spirit. Dar nu era niciun dosar, iar computerul lui dispăruse. Un I.B.M. ThinkPad. Știi ceva despre asta? Și l-a lăsat în biroul din centru?

— Nu știu. N-aș crede. Poate l-a lăsat în mașină. Poate l-a pierdut. Poate e la sediu. Poate i-a fost furat.

— Poate i-a fost furat de cineva care nu voia ca unul ca mine să vadă ce conținea.

Luă un mic Santa Claus sculptat de pe masa din hol, studiindu-L

Savard oftă.

— Am să caut dosarul dimineață. Asta-i tot, sergent?

— Nu.

Kovac puse figurina deoparte și veni spre ea, aplecându-se. Îi ridică bărbia cu degetul, privind-o în ochi.

— Cum te simți?

Îmi simt pulsul în gât. Simt că mi se învârtește capul. Mă simt vulnerabilă. Dumnezeule, iar cuvântul acela…

— Bine. Sunt obosită. Aș dori să mă culc.

Încet, Kovac își trecu un deget prin fața ochilor ei, la fel cum făcuse în birou, dimineață, înainte și-napoi. În sus și-n jos. Continua s-o țină de bărbie cu mâna stângă.

— Nu vreau să te jignesc, domnișoară l'ent, spuse el încet, dar pentru o femeie frumoasă, arăți ca dracu.

Savard își arcui o sprânceană.

— Și de ce, mă rog, m-aș simți jignită?

Nu-i răspunse. Îi privea julitura de la ochi, îi urmărea liniile feței… continuând să-i atingă bărbia… Privirea lui se opri spre gura ei.

Lui Savard i se opri respirația în gât.

— Așa ești, să știi, șopti el. Frumoasă.

Savard își întoarse capul, expirând tremurător.

— Ar fi cazul să pleci, sergent.

— Ar fi, recunoscu el. Înainte de a cere să fiu suspendat pentru că ți-am făcut un compliment. Dar înainte vreau un lucru.

Adunându-și puterile, atâtea cât îi mai rămăseseră, Savard reuși să afișeze masca autoritară pe care o folosea în fiecare zi. Nu-l făcu pe Kovac să se retragă nici cu un pas.

— Spune-mi Sam, îl ceru el, cu un colț al gurii arcuindu-i-se în sus. Doar ca să aud cum sună.

Nu pot dori asta, își zise ea, cu frica strângându-i-se ca un nod în stomac. *Nu-l pot dori. Nu pot avea nevoie de el.*

— Ar fi cazul să pleci… sergent Kovac.

Un moment, Kovac nu făcu nimic, iar Savard își ținu respirația încercând fără succes să-i citească gândurile. În sfârșit, mâna lui coborî de lângă fața ei. Făcu un pas înapoi și-și îndreptă spatele.

— Să mă suni, spuse el. Dacă găsești ceva în dosarul ăla.

Savard se ridică, nesigură pe picioare, și-și petrecu brațele împrejurul pieptului. În ușă, Kovac se opri.

— Noapte bună… Amanda.

Ridică din umeri, cu același mic zâmbet pe buze.

— Ce mai înseamnă încă o suspendare, pentru un cal bătrân ca mine?

Aerul rece năvăli în hol când deschise ușa. Savard o încuie în urma lui și se rezemă de ea, gândindu-se la căldura degetelor lui pe piele. Ochii o usturau de lacrimi.

Urcă încet scara. Lampa de pe noptiera din dormitor era deja aprinsă, și așa avea să rămână până dimineața. Luă pe ea o cămașă de noapte și se vârî în pat, după care înghiți un somnifer, cu apa din paharul de pe noptieră. Apoi se culcă pe stânga, cu grijă, strângând în brațe perna a doua, și așteptă să-i vină somnul, cu ochii larg deschiși, simțindu-se atât de singură încât o durea în toată ființa.

Noapte bună… Sam…

Capitolul 23

Liska își dorea ca totul să fie un coșmar. Totul: faptul că informatorul ei era un tranvestit în comă, că petrecuse jumătate din noapte înghețând până ia oase pe o alee murdară, că mașina lui Speed staționa pe aleea ei iar el era în casă, așteptând-o.

Parcă la bordură, încercând să-și amintească regulile de urgență pentru zăpadă, cu convingerea fatalistă că mașina avea să-i fie distrusă de un buldozer, iar ea amendată. *În mă-sa,* își spuse, coborând și pornind spre ușă. Cel puțin, avea să încaseze asigurarea și să-și ia o mașină nouă. Un Chevette folosit, eventual, având în vedere direcția în care urma s-o ia cariera ei în viitorul apropiat.

Lampa de pe masă ardea scăzut, iar la televizor se dădea o reclamă la Tae-Bo. Billy Blanks oferea iluminare spirituală și respect de sine prin kickboxing. Speed și R.J. dormeau, unul lângă altul, în fotoliu, și se vedea din prima clipă că erau tată și fiu. Până și părul le stătea ciufulit în aceleași locuri. R.J. era în pijamaua lui de Spiderman, cu păpușa Cartman sub braț.

Liska îi privi, detestând emoțiile pe care le simțea la vederea acelui tablou. Dor, regret, nevoie. Cât de nedrept, să primească o asemenea lovitură tocmai acum, după tot ce i se întâmplase. Își apăsă o mână pe gură, înfruntându-și sentimentele ca pe niște demoni.

Fir-ai să fii. Nu știa dacă rostise cuvintele cu voce tare sau doar le gândise, nu știa dacă-și înjura fostul soț sau pe sine însăși.

Speed întredeschise un ochi și o privi, apoi se uită la fiul lui. Încet, cu grijă, se ridică din fotoliu și-l acoperi pe R.J. cu un pled de pe canapea.

— E chiar atât de rău? întrebă, venind spre ea.

O întreba despre momentul acela, despre felul cum se uita la el, despre ceea ce simțea față de prezența lui acolo.

Dar, conform uneia dintre propriile lui reguli de viață, Liska preferă să interpreteze întrebarea așa cum îi era mai comod, și o atribui cazului.

— Informatorul meu regină a travestismului zace la terapie intensivă, cu o mutră cum doar lui Picasso ar putea să-i placă. Conform celor doi martori – dintre care unul a fost prins încercând să-l jefuiască – a fost atacat de doi

ninja cu țevi de plumb.

— Ninja nu folosesc țevi de plimb. Nunceaguri, poate.

— Te rog, Speed, scutește-mă. N-am chef de bancuri la ora asta.

— Credeam că-ți plac bancurile mele. Sunt printre principalele mele calități.

Liska își mută privirea.

— Ei, haide. Nu poate fi chiar atât de rău, încă te mai ții pe picioare.

— E și mai rău decât pare, șopti ea.

— Vrei să-mi povestești?

Traducere: vrei să te rezemi de mine, să mi te confesezi, să mă lași să duc eu povara?

Da, dar n-am să mă las.

— Nikki, murmură el, apropiindu-se prea mult; îi atinse obrazul cu o mână caldă, își trecu degetele prin părul ei scurt, și o strânse la piept cu brațul celălalt. Nu trebui să fii tot timpul tu cea dură.

— Ba trebuie.

— În seara asta nu trebuie, murmură, atingându-i tâmpla cu buzele.

O străbătu un fior, în timp ce rezista imboldului de a se topi la pieptul lui, de a-l lăsa s-o țină în brațe.

— Care-a fost partea cea mai rea? o întrebă el.

Faptul că știu că până la urmă ai să mă dezamăgești. Teama că poate greșesc și n-ai face-o, dar n-am să-ți dau șansa de a mi-o dovedi, fiindcă nu mai suport să mă rănești.

Își trase nasul și spuse:

— Gândul că a ajuns așa fiindcă n-am ajuns acolo la timp.

— Tipul e un turnător, Nick. Din cauza asta l-au bătut, nu din cauza ta.

— Dar, dacă eram acolo…

— Ar fi pățit-o altă dată.

— Nici nu știu dacă va scăpa cu viață. Nu știu dacă ar vrea să scape. Să fi văzut ce i-au făcut, Speed. A fost îngrozitor.

— Nu-ți face asta, Nikki. Știi că nu trebuie.

Orice polițist învăța repede să nu-și îngăduie astfel de emoții. Drumul spre nebunie era pavat cu remușcări. Kovac îi amintise aceleași lucru când îi telefonase de la locul faptei, anunțându-l despre atac. Totuși, nu-i era greu să se considere vinovată. Ibsen venise acolo ca s-o aștepte.

— Cred că i-au sfărâmat toate oasele feței, spuse ea. I-au rupt brațul,

clavicula, coastele, un genunchi. L-au molestat anal cu o țeavă.

— Iisuse.

Trăgând aer în piept, Liska mărturisi faptul care o tulbura cel mai tare.

— Iar cel mai rău e că, probabil, erau polițiști.

Speed încremeni. Liska îi simțea inima bătând sub mâna ei.

— Dumnezeule, Nikki, în ce te-ai băgat? Anchetezi alți polițiști…

— Nu vreau să fie adevărat, spuse ea. Nu vreau să fiu implicată. Noi trebuie să fim cei buni. Nu vreau să fiu eu cea care dovedește contrariul.

Ideea o dezgusta atât de tare, încât o simțea ca pe un virus în sânge, și se cutremură. Speed își strânse brațele împrejurul ei. Îl lăsă. Fiindcă era noaptea, târziu, și se simțea foarte singură. Fiindcă n-avea să dureze decât un moment. Fiindcă senzația și mirosul lui îi erau familiare. Fiindcă, după ce el pleca, trebuia să poarte singură toată povara.

— Nu pot să suport, șopti ea, știind că nu se referea numai la caz; nu suporta faptul că se simțea neajutorată, nu suporta că trebuia mereu să fie dură, nu suporta contradicțiile, nu suporta lacrimile care-i ardeau ochii și conflictele pe care le simțea stând în brațele fostului ei soț.

— De ce crezi că erau polițiști? întrebă el încet, pe un ton de îndrăgostit.

— De-asta se întâlnea cu mine – ca să-mi spună despre un polițist corupt.

— Poate a fost o crimă arbitrară, din ură. Travestiții sunt nepopulari în anumite cercuri.

Liska se retrase din brațele lui, aruncându-i o privire pieziș㠄.

— Mda, cred în genul ăsta de coincidențe, și-n Santa Claus, și-n Iepurașul de Paști.

Se îndepărtă de el, ca să aranjeze pătura peste fiul ei, apoi se duse la televizor și-l închise.

— E tot în legătură cu tipul mort de la Interne? o întrebă Speed.

— Parțial, răspunse ea, aproape râzând. E vorba de o crimă închisă, cu autorul condamnat, și o sinucidere-linie-accident închisă și aia. Ciudat că pentru așa ceva un om e aproape omorât în bătaie, nu găsești?

— La cine te gândești?

— La un agent în uniformă. Nu-l cunoști, adăugă ea, întorcându-se apoi să se uite la el cu expresia scrutătoare a unui polițist; Speed era în șosete, cu blugii lăsați în josul pântecului plat și un tricou care-i arăta fizicul de invidiat; polițista din ea se afirmă din nou. Sau poate că-l știi. După cum

arăți, ai cam tras de fiare în ultima vreme. Tipul ăsta e un halterofil în toată regula.

— Vine la secția St. Paul?

— Acolo lucrezi, ca un polițist de rând?

— E pe gratis. Am destule obligații financiare și fără asta.

— Nu-mi pot imagina care sunt, mormăi Liska. Nu văd nicio urmă.

Speed deschise gura să-i dea o replică promptă, dar Liska ridică o mână, retezându-i-o. R.J. era alături. Dormea, însă cine putea ști cât de adânc, sau ce sunete îi penetrau subconștientul. Încerca să nu se certe cu Speed în fața băieților. Nu prea reușea, dar măcar încerca.

— Scuză-mă, spuse ea. Am vorbit fără să mă gândesc. Știi, în noaptea asta sunt cu capsa pusă. Voiam să spun că știu mulți polițiști din ambele departamente care lucrează în sala de gimnastică de pe University – a lui Steele. Mă gândeam că poate l-ai văzut pe-acolo.

Speed tăcu un moment, adunându-și sentimentele lezate. I se citea pe față. Și R.J. făcea la fel când se considera nedreptățit. Liska îi vedea în minte retrăind fiecare remarcă tăioasă, ca să pară cât mai ofensat.

— Te-am rugat să mă scuzi, îi aminti ea.

— Știi, Nikki, mă străduiesc cât pot, spuse el, pe un ton de martir. Încerc să ajut cu băieții pe cât de mult posibil. Ți-am spus c-am să vin curând cu niște bani…

— Știu…

— Dar trebuie să faci mereu aluzii, nu? De ce, Nikki? Chiar atât de mult mă urăști? Sau fiindcă, poate, te temi că mai simți ceva pentru mine?

Drept la țintă, își spuse ea.

— Doar din obișnuință.

— Scutește-mă, replică încet Speed, privind-o drept în ochi; se apropie de ea și o atinse pe obraz. Țin la tine, Nikki. Nu mi-e teamă s-o spun, chiar dacă ție ți-e.

Se aplecă și-i atinse buzele cu ale lui, un sărut ușor, stăruitor, dar fără să insiste prea mult. Inima lui Liska părea să se fi ridicat în gât.

— Ai grijă, Nikki, spuse el, retrăgându-se.

În legătură cu cazul, sau cu tine? îi veni să-l întrebe, apoi își răspunse tot ea: *Cu amândouă.*

— Îți faci niște dușmani foarte periculoși când te întorci împotriva alor tăi.

— Dacă tipul ăsta e ceea ce cred eu că e, nu-i „de-ai mei”.

Așa trebuia să privească lucrurile, își spuse ea, în timp ce Speed se ducea în antreu, își încălța cizmele și lua pe el canadiana. Dacă Odgen era un asasin, dacă era genul de bestie care putea să stâlcească în bătaie un om și apoi să-l sodomizeze cu o țeavă, atunci faptul că purta insignă era cea mai gravă ofensă.

— Cu ce-l ai la mână? Cu ceva concludent?

Liska clătină din cap.

— Bănuieli, presimțiri. Travestitul ăsta avea să-mi spună ceva. Cred că polițistul e complice la ceva. Dacă nu-l prind cu nimic, poate-l plasez la narcotice, adăugă ea, cu o încercare de zâmbet strâmb, în timp ce pornea spre ușă.

— Dacă ia steroizi, are un temperament imprevizibil, sublinie Speed. E periculos.

— Nu-i tocmai o noutate pentru mine. Oricum, îți mulțumesc c-ai avut grijă de băieți. Și pentru că te-ai interesat de problemele mele.

— Nu mulțumirile mă interesează, replică el, luând-o pe nepregătite.

Liska abia avu timp să-i observe expresia din ochi, când brațele lui o cuprinseră, iar gura i se lăsă peste a ei. De data asta, fără blândețe. Fierbinte, hulpav, dominator. Când se retrase, o dureau buzele. În clipa următoare, Speed ieși pe ușă. Liska ascultă să audă o portieră de mașină trântindu-se, un motor pornind. Abia atunci își ridică două degetele la buze.

— Am nevoie de chestia asta, ca de ciumă, mormăi ea.

Puse încă o pătură peste R.J., preferând să nu-i strice somnul, lăsă lampa aprinsă și se duse la culcare, fără a spera să adoarmă sau să viseze.

•

Ceasul arăta ora 3:19, când sună telefonul.

— Alo?

În tăcerea de la celălalt capăt al firului se simțea că cineva își ținea respirația. Sau, poate, ea era cea care și-o ținea.

Apoi se auzi o șoaptă care-i zbârli firișoarele de păr de pe brațe.

— Lasă morții cu morții.

Capitolul 24

Fotografiile stau pe o masă de lucru îngustă, sub un con de lumină gălbuie de la lampa de birou. În rest, camera e cufundată în întuneric. Și tăcere.

Stau aliniate în ordine. Viață explodând. Jerbe de sânge. Așchii de os. Natură moartă. Neînsuflețită.

Un studiu în distrugere. O mărturie a fragilității trupului omenesc. Abstractă. Violentă. Tristă și jalnică.

Prea ușor săvârșită.

Un rău necesar, dar totuși… n-ar fi trebuit să fie imposibil.

Conceptul ar fi trebuit să contravină fibrei morale care spune că execuția pur și simplu n-ar fi fost posibilă.

Execuție.

Cuvântul provoacă un val de emoții rememorate. Regret, dispreț, ușurare, emoție. Frică. Frică de ceea ce s-a făcut, de valul emoției din acea clipă finală.

Teama că ceva uman, ceva civilizat, ceva vulnerabil, ar putea fi înlocuit… sau a fost înlocuit de mult.

Dar, dacă acesta e adevărul, somnul ar veni ușor, în loc să nu vină deloc.

Capitolul 25

Observație: o autopsie nu e modul cel mai plăcut de a-ți începe ziua.

Gândul trecea prin capul lui Kovac, în timp ce se așeza la birou, cu o ceașcă de cafea proastă în mână. Liska nu se vedea nicăieri. În birou era, pentru moment, liniște.

Kovac reușise să se strecoare mai mult sau mai puțin neobservat, și se bucura pentru asta. Avea nevoie de câteva minute în care să reflecteze, să se regrupeze. Scoase Polaroidele de la locul morții lui Mike Fallon și le întinse peste hârtiile neglijate din ultimele câteva zile.

O senzație de neliniște îi sâcâia conștiința periferică, nedefinită, abia conturată, ca o umbră. Ar fi putut declara cazul o sinucidere clară, și ar fi terminat, depinzând numai de raportul medico-legal. Dacă n-ar fi avut acel presentiment, și dacă Neil Fallon n-ar fi început să-și dezvăluie la fel de multe straturi putrede ca o ceapă stricată.

Kovac își lăsă privirea să treacă peste fotografii aproape fără să se concentreze, sperând să vadă ceva ce-i scăpase. În același timp, mai spera și să nu vadă nimic. Ideea că lui Iron Mike i se urâse cu viața era categoric preferabilă oricărei alte variante.

Privind așa lucrurile, aproape că se putea gândi la fotografii ca la niște tablouri abstracte, nu ca la imaginile unui om pe care-l cunoscuse douăzeci de ani. Cu siguranță, îi era mai ușor să le privească decât îi fusese să asiste la autopsie și să vadă o cunoștință personală spintecată și mărunțită.

Maggie Stone, medicul legist al Comitatului Hennepin, efectuase personal autopsia. Lăsând la o parte unele excentricități, ca faptul că purta asupra ei arme camuflate și-și schimba culoarea părului o dată la fiecare șase luni, Stone era cea mai bună.

Când ea spunea ceva, așa era. Kovac o cunoștea de ani de zile. Între ei se formaseră acel gen de raporturi care-i permiteau să-i ceară favoruri, ca de pildă să asiste la autopsia unui prieten, în zorii zilei.

Stone nici nu clipise. Pentru o femeie care își petrecuse toată viața despicând morții ca să le extragă organele interne și secretele, nimic nu mai era șocant.

Și astfel, Kovac stătuse în sala de autopsie, în timp ce Stone și asistentul

ei, Lars, circulau în jurul mesei de inox, făcându-și treaba. Grozav mod de a-și începe ziua.

Liska intră în separeu cu o mutră posomorâtă și obrajii palizi, deși venea de afară, unde temperatura oscila în jurul punctului de îngheț. Nu spuse nimic, în timp ce-și punea poșeta în sertar și-și scotea haina.

— Cum se mai simte turnătorul?

— Se pare că va supraviețui. Într-un fel. De la spital vin.

— E conștient?

— Nu. Dar nu s-a ghemuit ca un fetus, așa că sperăm să nu aibă vătămări cerebrale grave. Oasele fracturate se vor vindeca și, auzi, de fapt pe cine să deranjeze că i s-a făcut o colostomie? replică ea sarcastic. Și că va arăta ca Omul Elefant? Un preț mărunt, ca să nu muște din marele sandviș cu pământ.

— Nu tu i-ai făcut-o, Tinks, spuse Kovac fără intonație.

Liska îi evită privirea.

— Știu. Mă ocup și de asta. Serios. Doar că, revăzându-l…

Trase adânc aer în piept, apoi îl expiră.

— Dac-aș fi ajuns acolo la timp…

— Remușcările nu schimbă nimic, puștoaico. Singur a ales, iar tu ai făcut tot ce-ai putut.

Liska dădu din cap.

— E doar frustrant, atâta tot. Dar am să-i fac față.

— Știu. Iar când ai nevoie de mine, sunt aici.

Îl privi cu drag și recunoștință, prin lacrimile care-i împăienjeneau ochii.

— Îți mulțumesc.

— Așa fac partenerii. Se sprijină unul pe altul.

— Nu mă face să plâng, Kovac, se încruntă ea. Va trebui să te rănesc.

— Ia seama, o preveni Kovac. S-ar putea să-mi placă. Sunt un tip singuratic.

Făcu o pauză.

— Deci, ce se-aude cu cazul? Ai intrat?

— Trebuie să vorbesc cu Leonard, răspunse Liska, făcând o mutră acră. Ibsen era informatorul meu. Am fost la fața locului. Eu am primit telefonul de amenințare.

— Telefonul ăla strigă „tăntălăul și gogomanul” de se-aude la o poștă. Dacă era un atac întâmplător, n-ai fi primit niciun telefon pe urmă.

Liska îi dădu dreptate.

— Tăntălău cu T mare. Acum am cu ce să mă duc la I.A. și să obțin accesul la dosarele cazului Curtis. De ce să mă prevină cineva să las în pace un caz închis, dacă n-ar exista un motiv al naibii de serios să-l redeschidem?

— Ce știi despre identitatea apelantului?

— A sunat de la un telefon public din fundul unui cartier de nimic. Deci, Deep Throat tot are vreo doi neuroni în cap. N-am nicio speranță să fi existat vreun martor.

— Iar alibiurile lui Rubel și Ogden? rezistă?

Liska scoase un sunet dezgustat.

— Care alibiuri? Jucau pool în pivnița lui Rubel. Și ghici cine mai era cu ei? Cal Springer.

— Ce comod.

— Probabil ar jura că erau pe lună la ora aia, dacă așa ar zice ei, atât de căcăcios e. Probabil au poze cu el trăgându-i-o unei capre. Oricum, la agresiunea asupra lui Ibsen s-a prezentat Castleton. El și superiorul lui de schimb au spus că-s binevenită, dacă Leonard aprobă.

— Leonard o să-ți pună pielea pe băț că te-ai amestecat în treburile Internelor.

Liska ridică din umeri.

— Sunt eu de vină că tipul voia să vorbească numai cu mine? După câte-am auzit, restul departamentului îl tratase cu refuz. Nimeni nu voia să audă despre teoriile conspirației cu S.I.D.A.

— Cine are S.I.D.A?

— Eric Curtis era seropozitiv. Aduce o rază de lumină nouă, hmm? Ce homofob ar omorî un gay în bătaie, riscând să intre în contact cu sângele contaminat?

Kovac se încruntă, amintindu-și vizita la omul acuzat de uciderea lui Curtis.

— Se zice că Verma e seropozitiv.

— Dar dacă Verma a făcut-o, cine-mi dă telefoane de amenințare? Verma e-n pușcărie.

Se priviră un moment, Kovac învârtindu-și scaunul în stânga și-n dreapta.

— Eu tot pe Ogden îl iau la ochi, spuse el.

— Și eu. Merg pe pista asta.

— Să ai grijă.

Liska dădu din cap.

— Cum a mers autopsia lui Mike?

— Nicio mare dezvăluire până acum. Nimic sub unghii, numai jeg. Avea niște vânătăi pe dosurile mâinilor, dar nu erau leziuni defensive concludente. Pielea nu avea contuzii proaspete, și știm că recent căzuse, ceea ce-ar putea să explice orice semne. De fapt, Stone nici nu garantează că decolorarea era cauzată de vânătăi autentice. Mâinile-i erau foarte livide datorită poziției trupului.

— Și reziduurile de pulbere?

— Pe ambele mâini. Nu înseamnă că cineva nu l-a forțat să-și bage pistolu-n gură, dar nici nu putem dovedi că i-a făcut-o cineva.

— Deci, n-am făcut nimic nici cu asta, spuse Liska. Stone o s-o declare sinucidere.

— Nu va emite nicio concluzie până nu vin analizele de laborator, și mi-a promis că totul va fi verificat de două ori – ca să nu mai spunem și că hârtiile, de regulă, se *rătăcesc,* dacă-nțelegi ce vreau să spun.

Liska zâmbi ironic.

— Cred că Doc Stone n-ar avea nicio obiecție să se *rătăcească* puțin cu tine, dacă-nțelegi ce vreau să spun.

Kovac simți că se înroșea în obraji. În ochiul minții îi apăruse Amanda Savard, nu Maggie Stone. Expresia din ochii ei, când îi cuprinsese bărbia în palmă: vulnerabilitate. Se încruntă forțat.

— Nu mă culc cu nicio femeie care-și câștigă existența disecând oameni. Oricum, ne va ajuta să mai câștigăm puțin timp, dar în momentul de față nu ne-ar strica un miracol. I-am mai cerut și să se ducă și să arunce o privire peste rapoartele de autopsie ale lui Andy Fallon, în caz că Upshaw a-ncurcat ceva borcane.

— Aveți nevoie de un miracol? întrebă Elwood, venind spre boxă. Purta un pulover gros de mohair, peste cămașă și cravată. Îl făcea să arate ca un mamut lânos.

— Mi-aș vinde și sufletul, răspunse Kovac.

— Asta ar fi o contradicție, de vreme ce miracolele sunt asociate cu puteri superioare pozitive, replică Elwood. Tu ți-ai vinde sufletul dracului.

— Poți să-i transmiți salutările mele, dacă nu dai pe gură ce-ai aflat.

— O vecină a văzut camioneta lui Neil Fallon parcată în fața casei lui

Mike, miercuri noaptea, târziu. La unu și nouă minute, mai precis. Am verificat rapoartele despre vecinii pe care i-au chestionat ieri agenții. Trecuseră și pe la adresa asta, dar proprietăreasa lipsea. Le-a deschis femeia de serviciu. Așa că am dat telefon – și: bingo!

Kovac sări de pe scaun.

— Așa mai vii de-acasă!

— Au văzut camioneta venind, dar n-au auzit împușcătura? întrebă Liska, cu îndoială.

— O insomniacă surdă, cu aparat auditiv, răspunse Elwood. Are optzeci și trei de ani – dar mintea, brici!

— Și cu vederea cum stă?

— Perfect – cu binoclul Bausch and Lomb pe care-l ține pe masa de cafea.

— Lumina?

— Reflectoare în colțurile casei. E comandanta gărzii din cartier. N-a recunoscut camioneta, dar i-a luat numărul.

— Ar interesa-o slujba mea, după ce mă zboară Leonard?

— L-a văzut plecând? întrebă Kovac.

— La unu și treizeci și două.

— Mai devreme decât ora estimativă a morții, dar merge.

Kovac adună Polaroidele lui Mike Fallon într-un sertar și, privindu-se în displayul stins al computerului, încercă să-și aranjeze cravata.

— Aduceți-l pe Neil Fallon ia interogatoriu, îi spuse el lui Elwood. Eu mă duc să-i dau vestea lui Leonard.

•

— Ce naiba-i asta? întrebă furios Neil Fallon.

Doi agenți îl luaseră din magazin, aducându-l la secție. Salopeta sa murdară arăta la fel ca aceea pe care o purtase în ziua când Kovac îi spusese despre fratele lui. Avea mâinile înnegrite de unsoare.

— Iisuse Christoase, fratele și tatăl meu au murit, și… și… și voi mă târâți aici ca pe un criminal împuțit! protesta Fallon, în timp ce se plimba prin spațiul strâmt al camerei de interogatoriu – aceeași unde Jamal Jackson îl pocnise pe Kovac în cap. Nicio explicație, nicio scuză…

— *Ești* un criminal împuțit, replică pe un ton firesc Kovac. Știm despre condamnarea pentru violență, Neil. Credeai că n-o să verificăm? Și acum, ce-ar fi să-mi prezinți *tu mie* niște explicații și scuze?

Stătea cu brațele încrucișate și spatele rezemat de perete, lângă oglinda ferestrei unidirecționale, urmărind reacțiile lui Fallon. Liska stătea în fața lui, lângă celălalt perete. Elwood bloca ușa.

Nimeni nu folosea scaunele din jurul măsuței rotunde, prietenoase. Beculețul roșu al camerei video era aprins.

Fallon se încruntă la el.

— De-atunci au trecut ani de zile, și-n plus, nu contează. A fost un accident.

— Ai bătut accidental un tip într-un bar, pân-a intrat în comă? întrebă Liska.

— S-a produs o încăierare. A căzut și s-a lovit la cap.

Kovac îl privi pe Elwood.

— Nu la fel zicea și Cain despre Abel?

— Ba cred că da.

— Ce-ar fi să te scuzi pentru ieri, Neil? întrebă Kovac. Ce-ar fi să-mi explici ce făceai acasă la tatăl tău, la ora unu, în noaptea când a murit?

Dintr-odată, Fallon se dezumflă brusc.

Încercă să-și păstreze cât de cât expresia furioasă, dar fu înlocuită curând de nedumerire, urmată de suspiciune, apoi de teamă.

— Ce vrei să spui? Nu… nu știu despre ce vorbești.

— Las-o jos că măcăne, îl sfătui Liska. O vecină a tatălui tău ți-a văzut mașina pe alee, la unu noaptea.

— Ieri mi-ai spus că ultima oară ai vorbit cu el fusese în seara dinainte, la telefon, îi aminti Kovac.

Ochii lui Fallon săgetară prin cameră, ca și cum ar fi căutat undeva o explicație.

— De ce m-ai mințit așa, Neil? Te jenai că nu-l putuseși convinge bătrânul să-ți dea banii ca să-ți plătești fosta nevastă să te lase în pace? Dacă despre asta ați vorbit în cele douăzeci și trei de minute ale conversației telefonice purtate din barul tău, la unsprezece zero-șapte p.m.

Farrell trase scurt aer în piept – o dată, și încă o dată, ca un astmatic înaintea unui acces. Își frecă gâtul cu mâna cărnoasă și murdară.

Kovac își mută alene greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Ți se citește pe față „of, căca-m-aș”, Neil. Nu ți se pare, Tinks?

— Of, căca-m-aș repetă Liska. E ora spasmului sfincterelor, Neil.

— Credeai că n-am să sun la compania telefonică să cer logourile de

conectare ale postului tău? întrebă Kovac. Înseamnă că mă crezi prost făcut grămadă, Neil.

— De ce-ai făcut asta? întrebă Fallon, nervos. Doar nu-s suspect de nimic, Iisuse, taică-meu abia s-a sinucis…

— Iar eu m-am săturat să te tot aud amintindu-mi-o. Eu sunt cel ce l-a găsit, cu jumate din cap zburat pe pereți. Crezi că e nevoie să-mi aduci mereu aminte de asta? Nu e o strategie prea eficientă, Neil. Când cineva moare în condiții violente, ca Mike, se fac investigații. Știi cine sunt primii suspecți? Familia. Fiindcă nimeni nu are motive mai serioase de a face cuiva de petrecanie decât o rudă. Chiar tu mi-ai spus că-l urai pe Mike. Adaugă la asta și faptul că ai nevoie de bani ca să-ți plătești viitoarea fostă nevastă, și că Mike nu voia să ți-i dea. Ăsta se numește *mobil.*

Frica începea să se ridice la suprafață. Mișcările lui Fallon deveniră spasmodice. Buza de sus i se îmbrobona de sudoare. Se retrase spre colțul cu etajera încastrată în zid. Toate rafturile fuseseră scoase.

— Da' era bătrânul meu. Nu i-aș fi făcut asta. Era tatăl meu.

— Și petrecuse vreo treizeci și ceva de ani spunându-ți că nu erai la fel de bun ca poponarul de frate-tău. Așa ceva se numește „rană care coace".

— Era un ticălos, declară Fallon. N-am să spun niciodată altceva, dar nu l-am omorât. Cât despre curva aia de Cheryl, n-o privește de unde iau banii. Am să-i plătesc.

— Sau îți pierzi firma pentru care ai pus osul la treabă, interveni Liska. Nici în iad nu se găsesc furii ca femeile răzbunătoare. E cazul să știu, că și eu sunt una dintre ele.

— Am vorbit cu fosta ta soție, spuse Kovac. Părea să-și piardă răbdarea, era gata să te bage-n menghină. I-ai cerut banii fratelui tău?

Fallon scutură din cap de parcă ar fi primit o palmă peste ureche, nevenindu-i să creadă ce întorsătură neașteptată luase viața lui.

— Acuma o să ziceți că și pe el tot eu l-am omorât?

— Nu spunem c-ai omorât pe nimeni, Neil. Îți punem doar niște întrebări care au legătură cu cazul, atâta tot. În plus, îți explicăm cum arată lucrurile din perspectiva poliției.

— Perspectiva asta poți să ți-o bagi în cur, Kovac. Andy nu e cazul tău. S-a terminat. E mort și-ngropat. Cenușă pentru cenușă și țărână pentru țărână. Șefii au închis cazul.

Kovac își arcui o sprânceană.

— Și oare din ce motiv încerci să-mi bagi asta pe gât?

— Spun doar că s-a terminat, atâta.

— Dar, vezi tu, aici trebuie să privim un model comportamental stabilit, Neil. Dacă un membru al familiei se sinucide, e una. Dar, doi într-o săptămână? Asta-i cu totul altceva. Tu îi urai pe amândoi. Treci printr-o perioadă grea, emoțional și financiar. Acești factori se numesc „stresuri de precipitare”. Pot fi de ajuns ca să împingă un om peste limită. Tu ai antecedente de comportament violent…

— N-am omorât pe nimeni.

— Ce căutai la Mike acasă, la ora ăla?

— M-am dus să văd ce făcea, răspunse Fallon, ferindu-și privirea; absent, își atinse fața sub vânătaia de pe obraz. Vorbiserăm înainte. Nu mi-a plăcut cum suna.

— Cum suna, sau ce ți-a zis? întrebă Kovac. Știm că băuseși. Chiar tu mi-ai spus-o. Mi-ai spus că luaseși destul la bord ca să te încaieri cu un client, cel despre care ai presupus că era polițist. Bătrânul tău a spus ceva care te-a enervat?

— Nu s-a întâmplat așa.

— Atunci, cum s-a întâmplat? Vrei să-ncerci să mă convingi că familia ta era ca-n „Ozzie și Harriet”?

— Nu, dar…

— Mi-ai spus că Mike te mușca mereu de cur. În ce sens a fost altfel acum? Despre ce-ați vorbit?

— Ți-am spus ieri, despre ora la care voia să ajungă la înmormântare.

— Mda, mi-ai spus ieri. De ce nu mi-ai spus atunci și că nu-ți plăcuse cum vorbea? N-ai spus că erai îngrijorat. Ba chiar, dacă nu mă înșală memoria, l-ai făcut bulangiu bătrân. De ce nu mi-ai spus că te-ai dus pe la el ca să vezi ce făcea?

Fallon se învârti încet în loc, masându-și fruntea cu mâna stângă, iar cu cealaltă proptită în șold.

— S-a sinucis după ce-am plecat eu, spuse el încet. N-am prea reușit să-l liniștesc, nu? Singurul lui fiu în viață…

— De ce anume avea nevoie? Ce-a spus?

Kovac așteptă, privindu-l pe Neil Fallon cum se învârtea în cerc. Umerii lui de taur stăteau adunați ca și cum l-ar fi durut burta. Era roșu la față. Inspira superficial, respira gâfâit, inspira, gâfâia… își scoase din buzunarul

salopetei un pachet de Marlboro.

— Îmi pare rău, domnule Fallon, spuse Elwood. Aici nu se fumează.

Fallon îl privi ostil și scutură o țigară din pachet.

— Atunci, dă-mă afară.

Încet, Kovac veni spre el.

— Nu cred că ați vorbit despre ce-i lipsea lui Mike, Neil, murmură el, întorcând foaia. Cred că era mai degrabă vorba despre ceea ce-ți lipsea ție. Cred că erai beat și furios când l-ai sunat, și v-ați certat în legătură cu banii de care aveai nevoie. Iar pe urmă, te-ai enervat tot mai tare, gândindu-se că aveai nevoie de ei și bătrânul nu voia să ți-i dea, că-l ridica mereu în slăvi pe Andy iar pe tine te critica întruna. Și te-ai înfuriat atât de tare, încât te-ai urcat ia volan și te-ai dus să i-o spui în față.

— Era jumate beat, jumate dus pe pastile, mormăi Fallon. Parc-aș fi vorbit cu pereții. Puțin îi păsa de ce-aveam eu de spus. Niciodată nu i-a păsat.

— N-a vrut să-ți dea bani.

Neil Fallon clătină din cap, râzând.

— Nici măcar să m-asculte n-a vrut. Nu voia decât să vorbească despre Andy. Ce mult l-a iubit pe Andy. Cum l-a dezamăgit Andy. Cum Andy nu putea lăsa morții cu morții și viii cu viii…

Kovac o privi pe Liska; aceasta se îndreptase brusc.

— A folosit cuvintele astea? întrebă ea. Morții cu morții? În legătură cu ce?

— Nu știu, s-a răstit el. Pentru că Andy își dăduse arama pe față, cred. Dacă păstra pentru el faptul că era poponar, atunci bătrânul n-ar fi trebuit să-l suporte. „După atâția ani”, tot repeta. De parcă n-ar fi fost cinstit că-i spusese acum. De parcă ar fi trebuit sau să-i spună când avea zece ani, sau să-l aștepte să moară, lisase!

— Cred că te scotea din minți, spuse Kovac. Băuseși. Te încăieraseși cu un client. Tu erai viu, Andy murise, dar el tot cu Andy o ținea.

— La fel i-am spus și eu. „Andy a murit. Nu putem să-l îngropăm și să mergem înainte?”

Trase din țigară și suflă fumul cu putere. Chipul i se înroșise. Mijea ochii, ca să-și imagineze mai bine amintirea… sau să-și stăpânească lacrimile. Privi spre oglinda unidirecțională, fără s-o vadă.

— Am țipat la el: „Andy era un curist care și-o trăgea pe la spate și mă

bucur c-a murit!”

Își acoperi ochii cu mâna stângă, în timp ce țigara-i fumega între degete.

— Și el ce-a făcut?

Fallon plângea, cu lacrimile curgându-i pe sub mână; din gură ieșeau sunete frânte, chinuite.

— Ce-a făcut Mike când ai spus asta, Neil?

— M-m-m-a lo-lovit…

— Și tu ce-ai făcut atunci?

— O, Doamne…

— Ce-ai făcut atunci, Neil? insistă cu blândețe Kovac, apropiindu-se.

— L-am lo-lo-lovit și e-eu… O, Christoase…!

Cu un suspin, se îndoi de mijloc, ridicându-și ambele mâini la față.

— Și acum a murit… Amândoi au murit… O, Doamne!

Kovac îi luă țigara din mână, inspirând fumul, jinduind și el după una. Cu regret, o puse pe masă, făcând-o să ardă suprafața granulată.

— L-ai omorât, Neil? întrebă el încet. L-ai omorât pe Mike?

Fallon clătină din cap, cu mâinile tot peste față.

— Nu.

— Îți putem căuta reziduuri de pulbere arsă pe mâini, spuse Liska.

— Vom face o analiză de activare cu neutroni, continuă Kovac. Nu contează de câte ori te-ai spălat pe mâini de-atunci, Particulele microscopice intră în piele. Stau acolo săptămâni de zile.

Șarja, jucând cartea sperieturii tactice. Testul nu putea arăta decât dacă persoana intrase în contact cu bariul și antimoniul – componente ale prafului ce pușcă, și ale altor mii de substanțe, naturale și artificiale.

Practic, chiar și un rezultat pozitiv ar fi avut o valoare criminalistică redusă și ar fi fost respins în instanță. Trecuse prea mult timp de la incident. Avocații apărării își câștigau existența argumentând că timpul însemna contaminarea probelor. Martorii criminaliști experți ar fi putut disputa foarte ușor rezultatele.

Dar probabil că Neil Fallon n-o știa. Se auzi o bătaie în ușă, iar Elwood se trase într-o parte. Apăru capul lui Leonard, cu chipul acrit de o expresie constipată.

— Sergent. Pot să-ți spun două vorbe?

— Sunt în plin lucru, răspunse nervos Kovac.

Leonard îl privi cu o tăcere elocventă. Kovac se uită din nou la Neil

Fallon și-și înăbuși un oftat.

Dacă avea să mărturisească ceva, acum sosise momentul: cât timp era slăbit emoțional, înainte de a apuca să se adune, înainte de a rosti cuvântul cu „A”.

Kovac se simțea ca un jucător de baseball scos de pe teren când era în plin avânt. Se întoarse spre Liska.

— Cred că tu ești mai aproape… spuse el printre dinți.

— Sergent… repetă Leonard.

Kovac ieși pe ușă și-l urmă în camera alăturată, de unde Leonard urmărise interogatoriul prin geam. Camera era întunecată. Un cinematograf cu o fereastră în loc de ecran. Ace Wyatt stătea lângă fereastră, cu brațele încrucișare și privirea spre Neil Fallon.

Mai stătu așa câteva secunde, apoi afișă o expresie care spunea că-l apăsau gânduri grele. Aceeași de pe panourile din Twin Cities care făceau reclamă la emisiunea lui de televiziune.

— De ce faci asta, Sam? întrebă el. N-a suferit destul familia asta?

— Depinde. Dacă reiese că ăsta i-a omorât pe ceilalți doi, atunci răspunsul ar fi nu.

— S-a întâmplat la autopsie ceva ce nu știu?

— De ce să știi tu ceva? îl sfidă Kovac. Maggie Stone n-are obiceiul să bată toba cu informațiile de soiul ăsta.

Wyatt îi ignoră întrebarea.

— Îl tratezi de parcă ai ști sigur că Mike a fost omorât.

— Avem motive, răspunse Kovac.

Scoase Polaroidele din buzunar și le întinse pe pervazul ferestrei.

— Mai întâi, Mike a făcut-o la baie. Mulți oameni o fac acolo, dar trebuie să-i fi fost foarte greu să intre cu scaunul – și cu spatele, pe deasupra. M-am gândit că poate a vrut să ne lase un loc al faptei curat, dar mai mult sens ar avea ca altcineva să-l fi vrut curat. Când i-a păsat lui Mike de alții? Își ținea pistolul în debaraua din dormitor. De ce nu s-a împușcat – acolo? Ca să nu facă mizerie pe jos? Toată casa arăta ca o cocină. În plus, mai e și trecutul lui Neil Fallon, problemele pe care le avea cu bătrânul, faptul că a ascuns că-l vizitase noaptea…

— Dar ora când a fost el acolo și momentul morții nu corespund, precizează Leonard.

— Momentul morții putea să fie denaturat de alți factori. Așa o să-ți

spună și Stone.

— Autopsia a scos la iveală vreun indiciu concludent de crimă? întrebă Wyatt.

Kovac ridică din umeri, uitându-se de la Polaroide la camera de interviu și înapoi. Neil Fallon stătea așezat cu coatele pe masă și capul în mâini. Alături, Liska se apleca spre el.

— Dacă azi-noapte s-a întâmplat ceva, mai bine spune-ne acum, Neil, îi ceru ea încet, ca unui prieten. Descarcă-ți conștiința. Ți-e foarte încărcată.

Fallon clătină din cap.

— Nu l-am omorât eu.

Glasul îi suna metalic și îndepărtat, din televizorul instalat pe o poliță în perete, lângă fereastră.

Camera video din încăperea de interogatoriu prindea în cadru toate persoanele prezente, făcându-le să arate mici și distorsionate.

— L-am lovit, spuse el. Asta am făcut. L-am lovit în față. Pe propriul meu tată. Așa cum stătea paralizat în scaunul ăla nenorocit. Iar acum, e mort.

— O să facem activarea cu neutroni, le spuse Kovac lui Leonard și Wyatt. Să vedem dacă nu putem scoate ceva de la el, cu spaima.

— Și dacă nu reușiți? întrebă Leonard.

— Atunci, îmi prezint scuzele pentru deranj și vom încerca altceva.

Wyatt se încruntă.

— De ce nu aștepți raportul lui Stone? N-are niciun rost să chinuiți omul degeaba. Mike era unul de-ai noștri…

— Și merită să facem mai mult pentru el decât o anchetă de formă, se enervă Kovac. Vrei s-o rasolim, Ace? Vrei să te duci la Maggie Stone și să-ncerci s-o convingi să semneze și cazul ăsta ca pe-un accident? Să mușamalizării totul, pentru ca legenda lui Mike să rămână neîntinată? Iisuse! Și dacă nenorocitul ăsta l-a lichidat?

— Kovac! se răsti Leonard.

Kovac îl fulgeră cu privirea.

— Ce? Suntem brigada de omucideri. Anchetăm morți violente. Mike Fallon a murit violent, și noi vrem să închidem ochii fiindcă credem că s-a sinucis, fiindcă peste cinci ani s-ar putea să apărem și noi în poze Polaroid. Sinuciderea are cel mai mult sens pentru noi, pentru că știm ce efecte poate avea munca asta asupra unui om, cum poate să-l lase fără nimic.

— Și poate tocmai de-asta preferi să crezi c-a fost altceva, Sam, replică Wyatt. Fiindcă, dacă Mike Fallon nu s-a sinucis, poate că nici tu n-ai s-o faci vreodată.

— Așa, n-am vrut să văd. Liska mi-a atras atenția. S-ar fi putut să mă întorc cu spatele. Dar bine a făcut c-a scormonit. Aici se ascund prea multe ca să spunem doar „vai, ce păcat!”

— Nu vreau decât să acord respectul cuvenit singurei rude care i-a rămas în viață, spuse Wyatt. Cel puțin, până primim ceva concret de la medico-legal.

— Foarte bine. Iar dacă ai avea vreun cuvânt de spus, poate că te-ar asculta. Dar, dacă nu cumva am visat doar, am fost și eu la petrecerea ta de retragere, Ace. Ceea ce crezi despre ancheta mea nu face nici cât un căcățel de șoarece.

Ace Wyatt se învineți la față. Leonard făcu un pas înainte.

— Kovac, întreci măsura.

— Care măsură? Măsura pupatului în fund? mormăi Kovac, îndepărtându-se.

Lingăul lui Wyatt, Gaines, stătea în colțul camerei, privindu-l cu zâmbetul afectat și fudul al pârâciosului clasei.

Kovac se uită la el dezgustat și reveni spre fereastră.

— Dacă am întrecut măsura, îmi prezint scuzele, spuse el fără sinceritate. Am avut o săptămână îngrozitoare.

— Nu, oftă încordat Wyatt, ai dreptate, Sam. N-am niciun cuvânt de spus. E ancheta ta. Dacă vrei să-l pedepsești pe Neil Fallon și să atragi asupra departamentului un proces pentru că ai nevoie să petreci câtva timp pe canapeaua felcerului, n-am căderea să fac nimic. *Este* mare păcat, și aș dori să nu trebuiască să se întâmple așa.

— Mda, bine, și eu aș dori să fie pace-n lume și Vikings să câștige Super Bowl-u’ înainte să mor, ripostă Kovac. Știi cum e, Ace. Crima e o afacere urâtă.

— *Dacă e o* crimă.

— Dacă e. Și dacă este, atunci am să-l înfund pe bălegarul care-a făcut-o. Nu-mi pasă cine-i.

Se întoarse la fereastră și rămase privind afară.

— Ești dreptaci sau stângaci, domnule Fallon? întrebă Elwood.

— Stângaci.

Elwood puse pe masă o mică trusă cu containere și tampoane de vată. Fallon o privi, îndreptându-se în scaun.

— Îți vom tampona dosul degetului mare și al celui arătător cu o soluție de acid nitric cinci la sută, îi explică Liska. Nu doare.

Kovac întoarse brusc privirea spre fotografiile de la locul morții lui Mike Fallon.

— Iisuse, șopti el, luând una, apoi încă una. Le privea, le punea de-o parte. Una după alta. Pulsul i se accelera perceptibil.

— Ce? întrebă Wyatt.

Lucrul pe care-l știuse dar nu-l putuse vedea. Se uita la ultima fotografie.

— Te rog să-mi dai mâna stângă, domnule Fallon, spuse Elwood, pregătind un tampon.

Neil Fallon începu să întindă mâna, care-i tremura vizibil.

Kovac ridică fotografia lângă fereastră. O imagine cașetată cu tatăl și fiul. Mike Fallon, o carcasă neînsuflețită, parțial decapitată, plină de sânge; pistolul care-l omorâse, căzut pe jos, în dreapta scaunului, probabil din mână, în clipa când viața îl părăsise.

— Domnule Fallon?

Tonul interogativ al lui Elwood îi atrase lui Kovac atenția.

— Domnule Fallon, te rog să-mi dai mâna.

— Nu.

Neil Fallon își împinse scaunul de la masă și se ridică.

— Nu, n-am s-o fac. Nu-s obligat s-o fac. Nu vreau.

— Nu-i mare lucru, Neil, spuse Liska. Dacă nu tu l-ai împușcat…

Fallon se retrase, dând scaunul la o parte, răsturnându-l.

— N-am omorât pe nimeni. Dacă voi așa credeți, acuzați-mă sau duceți-vă dracului. Eu plec de-aici.

Elwood se întoarse spre fereastră.

Kovac privea fotografia, în timp ce Neil Fallon ieșea valvârtej din cameră.

— Mike Fallon era stângaci, spuse el, întorcându-se spre Wyatt. Mike Fallon a fost asasinat.

Capitolul 26

— Mike Fallon era stângaci, spuse Kovac. Dacă voia să se omoare, lua pistolul în mâna stângă.

Mimă acțiunea pentru cei adunați în biroul lui Leonard: Leonard, Liska, Elwood și Chris Logan, de la procuratură.

— Își sprijină mâna stângă cu dreapta, își bagă țeava pistolului în gură și apasă pe trăgaci. Bang! Asta e. A murit. Reculul îi îndepărtează brațele de trup. S-ar putea ca pistolul să-i zboare din mână. Sau poate să-i rămână în mână – în stânga – în timp ce brațu-i cade într-o parte. Dar n-are cum să ajungă în dreapta scaunului.

— Ești sigur că era stângaci? întrebă Logan.

Procurorul arăta de parcă l-ar fi suflat un vânt arctic peste drum, din centrul guvernamental de vizavi: avea părul negru ciufulit și obrajii roșii.

Sprâncenele îmbinate îi formau un V încruntat deasupra ochilor.

— Sunt sigur, răspunse Kovac. Nu înțeleg cum de nu mi-a picat fisa la fața locului. Probabil fiindcă era prea credibil ca Mike să se fi împușcat.

— Dar fiul lui trebuia să știe că era stângaci.

— Neil e stângaci și el. Așa că, dacă l-a ajutat pe bătrân să-și scurteze zilele, a luat pistolul în mâna stângă, și i l-a pus lui Mike în dreapta.

Logan se încruntă și mai tare.

— E subțire. Altceva n-ai? Amprente pe pistol?

— Nu. Doar ale lui Mike, dar sunt mânjite. Ca și cum cineva și ar fi ținut mâinile peste ale lui. *Poate* că n-a fost asta. Poate avea mâinile transpirate. Poate că amprentele au mânjit pistolul când i-a alunecat din mână, după ce a apăsat pe trăgaci.

— O martoră declară că Neil Fallon a fost acolo în noaptea aia, spuse Elwood.

— Iar Fallon a mințit în legătură cu asta, adăugă Kovac.

— Dar a fost cu două-trei ore înainte de momentul morții, nu?

— Nu se înțelegea cu Mike, interveni Liska. Multe resentimente și invidii acumulate. Mike nu voia să-i împrumute banii de care avea nevoie. Fallon recunoaște că s-au certat. Recunoaște că l-a lovit.

— Dar nu recunoaște că l-a omorât.

Kovac înjură.

— Asta trebuie să facem acum? Să vi-l servim vouă pe tavă pe fiecare făptuitor? Împodobit ca un curcan de Crăciun, cu mărturisirea semnată în cioc?

— E nevoie să-mi aduci mai mult decât aveți acum. Avocatul lui o să-l scoată de-aici în cinci minute. Ai mobilul, și nimic mai mult. Ai posibilitatea practică, dar nu corespunde cu opinia legistului. Nu ai probe materiale, nici martori. În regulă, te-a mințit. Toată lumea-i minte pe polițiști. N-ai destul ca să-l arestezi. Nici eu n-am destule să prezint în fața juraților. Plasează-l la locul faptei în momentul când cineva a auzit o împușcătură. Găsește-i pe pantofi sângele bătrânului. Ceva. Orice.

— Dacă Neil își ținea mâinile peste ale bătrânului, pe pistol, și-a lăsat amprentele pe pielea lui, precizează Liska.

— Acum ar fi cam greu de prelevat, spuse Kovac. Stone și Lars i-au tăiat unghiile și i-au examinat mâinile, în căutare de răni defensive…

— Tot merită să încercăm, insistă ea. Îmbuneaz-o cu farmecul tău, Sam.

— Ce-ați zice de-un mandat de percheziție pentru casa lui Neil Fallon? Ca să găsim pantofii cu sânge.

— Scrie o cerere și du-te la judecătorul Jundquist, cu binecuvântarea mea, răspunse Logan, uitându-se la ceas. Sunt de acord să-l umflăm pe nenorocitul ăsta, dacă el l-a omorât pe bătrân.

Își luă mantoul pe el.

— Dar cazul trebuie să stea în picioare. Altfel, nu iese decât încă un futai la grămadă pe care să-l ia în vizor presa, și n-am de gând să fiu eu ăla care să scoată castanele din foc. Acum trebuie să mă duc. Mă așteaptă judecătorul.

Și ieși pe ușă, nelăsând nimănui timp să obiecteze.

— Dezavantajul de a avea un procuror cu ambiții politice, comentă Elwood. Nu-și asumă decât riscuri calculate, și numai când știe că poate câștiga.

— Logan e deștept, interveni Leonard. Departamentul nu-și poate permite încă un fiasco.

Traducere: Dacă o căcăm, Leonard se va alege cu stingătoru-n cur, își spuse Kovac. Cu Ace Wyatt orchestrând atacul, din culise. Iar ploaia de rahat i-ar fi împroșcat și pe el și Liska. Elwood putea să scape, fiind la periferia cazului.

— Mă duc să scriu cererea, spuse Kovac.

Pagerul lui Liska începu să sune. Și-l luă de la centură.

— N-ar trebui să trimitem o unitate a șerifului acasă la Neil Fallon? întrebă Elwood. Vor dori să asiste la percheziție. E jurisdicția lor.

Leonard vru să spună ceva. Kovac vorbi peste el, ignorându-i autoritatea de a coordona cazul.

— Sună-l pe Tippen. Vezi ce poate să facă pentru noi. Dacă cineva de la Oficiul Șerifului vine la petrecere, vreau să fie el.

— Sam, tre să mă duc, anunță Liska. Ibsen și-a recăpătat cunoștința. Ai nevoie de mine, la percheziție?

— Nu, du-te.

— M-a sunat sora șefă din schimbul de noapte, spuse cu glas sonor Leonard, făcând-o să se oprească în ușă. Am fost de acord că ai putea fi secundul lui Castleton în cazul Ibsen. În caz că te întrebai.

— Mulțumesc, locotenente, spuse ea, încercând fără succes să nu arate spășită. Voiam să-ți spun. Ibsen e informatorul meu.

— Poate, când te-ntorci, îți găsești cinci minute să-mi povestești și mie în legătură cu ce te informa.

— Sigur, mai târziu.

Se întoarse spre Kovac, holbându-și ochii spre el.

— Succes, Tinks, spuse Kovac. Sper că tipul are o memorie perfectă și vedere cu infraroșii.

— Am să mă bucur dacă poate face orice mai mult decât să-i curgă balele.

•

„Își recăpătase cunoștința” fusese cam mult spus. Ibsen își întredeschisese parțial un ochi și gemea. Personalul medical de la secția de terapie intensivă din spitalul Comitatului Hennepin reacționase pompând morfină-n el.

Arăta mic, fragil și jalnic, înfășurat în bandaje, printre aparate. Nimeni nu stătea la căpătâiul patului, rugându-se să-l scape Dumnezeu. Nimeni nu venise să-l viziteze, deși șeful lui de la *„Boys Will be Girls”* fusese anunțat și probabil le spusese prietenilor lui Ibsen de la club. Se părea că nu avea niciunul. Dar, în fond, poate că ideea că fusese desfigurat în bătaie era de ajuns pentru a descuraja cunoștințele să se mai apropie de el.

— Mă auzi, domnule Ibsen? întrebă Liska pentru a treia oară.

Rănitul zăcea cu capul întors spre ea și ochii deschiși, dar tulburi. Unii oameni susțineau că discuțiile purtate în apropiere ajungeau chiar și la creierele celor aflați în cea mai profundă comă. Cine putea ști dacă Ibsen o auzea sau nu?

— O să-i prindem pe cei care v-au făcut asta, îi promise ea.

Polițiști. Îi venea rău de la stomac doar gândindu-se. Niște polițiști îl aduseseră în halul ăla. Iar răul nu se sfârșea cu Ken Ibsen. Se extindea și asupra imaginii departamentului, încrederii pe care publicul ar fi trebuit s-o aibă în ofițerii plătiți ca să-l apere. Îi ura pe Odgen și Rubel pentru că trădaseră această încredere și pentru că-i subminaseră credința în comunitatea polițiștilor care aproape toată viața îi fusese ca o a doua familie.

Nu era naivă. Știa că nu toți polițiștii erau cinstiți. Existau destule lichele care purtau insignă. Dar – omucidere și tentativă de omor? În adâncul ființei ei, nu voia să creadă nici acum. Iar Ken Ibsen nu era decât dovada vie că nu avea încotro.

— Vor avea de dat socoteală pentru multe, șopti ea și se întoarse.

Un agent în uniformă stătea lângă ușă, pe culoar, cu o revistă de pescuit pe genunchi. Hess, după numele de pe ecuson. Un tip gras, în așteptarea pensionării sau a infarctului – care venea mai întâi. Îi zâmbi lui Liska afectat, parcă spunând: „’Opa, suntem fată!” Îi venea să-i dea un șut în scaun. Îi venea să-i smulgă revista din mâini și să-l pocnească-n cap cu ea. Nu-și putea permite să facă niciuna, nici alta.

— Din ce circumscripție ești, Hess?

— A treia.

— Știi de ce te-au adus aici?

Hess ridică din umeri.

— Fiindcă aveam timp să-l păzesc pe-ăsta.

Nu părea să-l intereseze de ce numiseră pe cineva de la secția lor. Se bucura că ardea gazul de pomană, cu undițele și momelile din revistă. Liska insistase să fie adus cineva din afară, temându-se ca nu cumva camaraderia agenților din circumscripție să fie periculoasă pentru Ibsen, la fel cum compromisese câmpul infracțional de la locul morții lui Andy Fallon, prin intrarea lui Odgen și Rubel primii în casă. Nu știa dacă nu cumva un malac ca Hess la ușă nu era la fel de riscant.

— Castleton a trecut pe-aici? îl întrebă.

— Încă nu.

— Altcineva de la departament?

— Nu.

— Oricine mai intră în rezerva asta, în afară de medici și surori, mă anunți imediat.

— Mhm…

— Dacă intră cineva în cameră – nu mă interesează cine – îți salți fundul din scaun și te uiți prin geam. Puteam să-l omor de cinci ori, în timp ce tu stăteai aici și te-ntrebai dacă să folosești râme sau muște.

Hess se cam îmbufnă, neplăcându-i să primească ordine de la o femeie, și mai ales una destul de tânără ca să-i fie fiică.

— Și vezi să-ți mai faci și-un transplant de personalitate, dacă tot ești aici, mai mormăi Liska printre dinți, în timp ce se îndepărta.

Coborî cu liftul până la parter, gândindu-se la Odgen și Rubel, întrebându-se cât de departe puteau ajunge, și dacă ar fi încercat vreo manevră acolo, în spital. Părea un risc prea mare, dar dacă erau implicați în asasinarea lui Eric Curtis, dacă aveau vreo legătură cu moartea lui Andy Fallon, dacă erau în stare să-i facă unui om ceea ce i se făcuse lui Ken Ibsen, atunci nu existau limite.

Dar, în fond, poate că nu-i doreau moartea. Era un simbol mult mai înfricoșător viu, dacă voiau să le transmită altora mesajul de a nu se pune cu el. Liska se întrebă de ce așteptaseră până acum s-o facă. De ce nu înainte, când ancheta era caldă? Poate că Ibsen nu-i îngrijora atât de mult, cât interesul ei de a redeschide cazul. În fond, până atunci nimeni nu-l prea luase pe Ibsen în serios. Excelent. Asta însemna că Ibsen trebuia să servească drept exemplu pentru ea, și de fapt ea era cauza pentru care zăcea acum la reanimare.

A trebuit să-l pândească pe Ibsen ca să-l prindă pe aleea aia, își spuse Liska. Poate că o pândeau și pe ea. Ăia doi păreau să le știe pe toate. Dar, în fond, nu erau numai ei doi. Springer le confirmase alibiul. Dungen, ofițerul de legătură pentru gay, comentase că în departament nu se ducea lipsă de sentimente homofobe. Dar câți de mulți polițiști ar fi fost capabili să meargă până la agresiune fizică și omor? Sau să închidă ochii? Își dorea să nu trebuiască să afle.

Ieși din lift, cu capul în piept, pierdută în gânduri, încercând să-și pună în ordine lucrurile pe care le avea de făcut. Trebuia să-l caute pe ultimul

partener de patrulă al lui Eric Curtis. Cum îl chema? Engle. Și fusese numită de Castleton să se ducă la I.A. și să afle ce conversase Ibsen cu ei. Voia să-l pună pe Kovac la curent cu starea lui Ibsen și să afle ultimele știri despre percheziția de la domiciliul lui Neil Fallon. Probabil chiar atunci era în cabinetul judecătorului Jundquist. Își scoase din buzunar telefonul celular și ridică privirea, în căutarea unui loc mai ferit. Rubel stătea la nici trei metri distanță, privind-o, inexpresiv, fără uniformă. O clipă, timpul încremeni în loc, iar Liska observă că ținea ceva în mână. Imediat, cineva se ciocni de ea din spate. Rubel înaintă, coborându-și cu o mână ochelarii cu oglindă, iar pe cealaltă vârându-și-o în buzunarul hainei.

— Ce naiba cauți aici? izbucni Liska, tăindu-i calea.

— Vaccin antigripal.

— Ibsen e sub pază.

— Și ce-mi pasă mie? N-am nicio treabă cu el.

— Mda, cred că ai dreptate, replică Liska. Despre partenerul tău avea o droaie de spus.

Rubel ridică din umeri.

— Odgen e curat. Cred că ăia de la Interne n-au găsit că avea ceva important să le spună.

— E clar că cineva a fost de altă părere. Va vorbi printre dinții care i-au mai rămas, timp de două luni.

— Cum i-am spus și lui Castleton, răspunse Rubel. Nu știu nimic de treaba asta. Odgen, Springer și cu mine jucam pool, la mine-n pivniță.

— Asta-i la fel de serioasă ca „Mi-a mâncat câinele caietul de teme”.

— Oamenii nevinovați nu-și trăiesc viața cu gândul numai la alibiuri, remarcă el, privind peste umăr înapoi. Dacă mă scuzi, sergent…

— Mda, tu, Odgen și colegii voștri homofobi nu sunteți decât niște copii de grădiniță.

Liska își dorea să fi fost mai înaltă. Așa, Rubel o privea de sus.

— Știi, nu alde Eric Curtis și Andy Fallon fac de râs departamentul, continuă ea. Gorilele ca voi, care credeți că aveți dreptul să călcați în picioare pe oricine nu se înscrie în idealul vostru strâmt de perfecțiune umană. Voi sunteți cei care-ar trebui să zburați din departament. Și dacă găsesc cea mai mică dovadă împotriva voastră, am să vă frig fundurile cu lampa de sudură.

— Asta sună a amenințare, sergent.

— Zău? Reclamă-mă la I.A., replică Liska și plecă pe culoar. Simți ochii lui Rubel urmărind-o până dădu colțul.

— Pot să vă ajut, domnișoară? întrebă un asistent de la un birou.

Liska întoarse capul. Ajunsese într-o sălită de așteptare plină cu oameni care arătau nefericiți. Deasupra ușii scria „LABORATOR”.

— Aici pot să-mi fac un vaccin antigripal?

— Nu, domnișoară. Aici se fac analizele. Vă puteți vaccina la urgență. Întoarceți-vă pe hol, pe unde ați venit, și…

Liska murmură un mulțumesc și plecă.

•

— Dau în judecată departamentul poliției! tuna și fulgera Neil Fallon, cu bocancii grei scârțâindu-i pe zăpada tasată, în timp ce se plimba înainte și-napoi prin stânga lui Kovac. Nu avea nimic pe cap, iar vântul care sufla peste lac îi ciufulea părul. Cu ochii holbați și venele gâtului umflate, arăta ca un nebun.

Kovac își aprinse o țigară, inhală adânc și expiră o panglică subțire de fum care se risipi imediat. Vântul făcea ca frigul să fie și mai pătrunzător.

— Așa să faci, Neil, spuse el. Ar însemna să-ți arunci banii pe care oricum nu-i ai – da-n fond, ce-mi pasă mie?

— Arestare falsă…

— Nu ești arestat.

— Hărțuire…

— Avem mandat.

Soarele strălucea palid prin pâcla zăpezii suflate de vânt. Casele de pescuit la copcă de pe malul lacului păreau strânse laolaltă ca să-și țină de cald.

Fallon se opri, gâfâind și pufnind, uitându-se prin ușa larg deschisă cum polițiștii scormoneau prin atelier. În casă nu găsiseră nimic altceva decât dovezi că în incintă nu mai locuia nicio ființă omenească.

— N-am omorât pe nimeni, repetă emfatic Fallon.

Kovac îl privi cu coada ochiului.

— Atunci, n-ai de ce să te agiți, băiete. Du-te și bea o bere.

Tippen, de la unitatea de detectivi din Oficiul Șerifului, stătea în dreapta lui Kovac, fumând și el, cu ochii spre gura ca de cavernă a hambarului.

Avea gulerul canadienei ridicat în jurul urechilor, iar pe cap purta un fes tricotat, roșu cu dungi albe, de snowboarder.

— Credeam că te-ai lăsat de fumat, îi spuse el lui Kovac.

— M-am lăsat.

— Una zici, alta faci, Sam.

— Mda, bine… Ți-a spus cineva că parc-ai fi Dr. Seuss, cu căciuliță asta amărâtă?

— Mie nu-mi plac șunca și ouăle verzi, Sam, replică Tippen. Unde-i Liska?

— Ți s-au aprins călcâiele după ea.

— Permite-mi să te contrazic. Mă interesam de o colegă, atâta tot.

— Cerșeai. Ce i-ar mai plăcea lui Tinks! Într-un loc mai cald ca ăsta, pe altă pistă.

— Și la Point Barrow, în Alaska e mai cald ca aici.

— Ce pistă? întrebă Fallon.

— Nu e treaba ta, Neil. Mai are și alte cazuri.

— Nu l-am omorât eu pe tatăl meu.

— Ai mai spus.

Kovac era atent la hambar. Elwood tocmai ieșea, ținând de umeri o salopetă maro cu țesătura în spic.

Fallon se smuci din tot trupul, ca și cum ar fi suferit un șoc electric.

— Nu mă credeți.

— Și ce-ai vrea să cred, Neil?

— Nu pot să-ți spun.

— Ce zici, Sam? întrebă Elwood. Mie mi se pare că-i sânge.

Salopeta era murdară. Peste jeg se vedeau pete ce păreau a fi de sânge și țesuturi.

Kovac se întoarse spre Neil Fallon.

— Uite ce cred eu, Neil. Cred că ești arestat. Ai dreptul să rămâi tăcut…

•

Cal Springer anunțase că era bolnav. Liska intră cu mașina pe alee și-i privi un moment casa, înainte de a opri motorul. Cal și soția locuiau într-o fundătură din comuna suburbană Eden Prairie. Casa era „discret contemporană”, cum o numeau agenții imobiliari – adică, fără niciun stil. Oricine venea acasă în acel cartier după ce umblase creanga prin baruri ar fi riscat să intre la vecini și să nu observe nimic, până dimineața, când se oprea alarma.

În general, arăta ca o locuință plăcută, iar Liska s-ar fi bucurat să aibă

ceva asemănător. Se întreba cum și-o permitea Cal. Câștiga bine, la gradul și vechimea lui, dar nu chiar atât de bine.

Și știa sigur că avea o fiică la St. Olaf, un colegiu particular scump din Northfield. Poate că doamna Cal aducea acasă banii cei mari. Era și asta o idee: Cal Springer, întreținut.

Se duse la ușă și sună, apoi puse degetul peste vizor.

— Cine e? se auzi din antreu glasul lui Springer. Suna de parcă s-ar fi așteptat să-l scoată I.R.S.-ul în lanțuri, pentru că trăia peste mijloacele lui.

— Elana, de la Elite Escorts! răspunse Liska. Am venit pentru bătăița la fund de la ora patru, domnule Springer!

— La naiba, Liska!

Ușa se deschise, iar Springer o privi încruntat, apoi se uită după vecini.

— N-ai putea să ai și tu puțin respect? Mă cunoaște toată lumea aici.

— Păi, tocmai aia e… De ce-aș încerca să te fac de râs în fața unor străini?

Se aplecă pe sub brațul lui Springer și intră în hol, care era pardosit cu dale incolore, zugrăvit cu vopsea incoloră, și avea o balustradă de lemn incolor la scara care ducea la etaj.

— Nu știai că scara nu trebuie să ducă direct la ușă, așa ca aici? întrebă ea. Praful se-alege de *feng shui*-ul tău. Tot *chi*-ul pozitiv îți iese pe ușă.

— Sunt bolnav, anunță Springer.

— Poate tocmai de-asta. Din deficit de *chi*. *Se* spune că același lucru l-a omorât și pe Bruce Lee. Am citit în revista „*Style*”.

Îl măsură din creștet până-n tălpi cu o privire de polițist, observându-i părul ciufulit, pielea pământie, pungile de sub ochii injectați. Arăta ca dracu.

— Sau e doar fiindcă te-nvârtești cu de-alde Rubel și Ogden. Ciudată companie pentru unul ca tine, Cal, n-ai zice?

— Nu te privește cine-s prietenii mei.

— Ba mă privește, când sunt destul de sigură că au bătut un om de l-au băgat în comă, iar tu zici că-n timpul ăla au jucat biliard cu tine.

— N-aveau cum, spuse el, evitând însă s-o privească. Eram la Rubel acasă.

— Așa o să-mi spună și doamna Cal, când am s-o-ntreb?

— Nu-i acasă.

— Până la urmă tot o să vină.

Liska încerca să treacă în fața lui, iar Springer se tot întorcea. Purta niște pantaloni de costum maro lăbărțați care cunoscuseră vremuri mai bune și un tricou gri și larg al colegiului St. Olaf, cu mânecile ridicate până la jumătatea antebrațelor. Nici măcar în casă nu era în stare să se îmbrace asortat.

— Și ce-are asta a face cu tine? întrebă el nervos.

— Sunt secunda lui Castleton în cazul atacului. Victima avea întâlnire cu mine. Voia să-mi spună ceva interesant despre cazul Curtis. Și, știi, acum că cineva și-a dat atâta osteneală să-i închidă gura, sunt cu atât mai curioasă să aflu ce avea de spus. Știi cum sunt eu, Cal. Ca un terrier după un șobolan. Nu mă las până nu-l prind.

Springer scoase un sunet gutural și-și puse o mână pe burtă. Privirea i se îndreptă spre ușa deschisă a băii de sub scară.

— De ce umbli cu uniformele, Cal? Ești detectiv, pentru numele lui Dumnezeu! Și ai mai mult decât ei cu… cât? Cinșpe ani? Nu vreau să te jignesc, dar ei de ce umblă cu tine?

— Ascultă, ți-am spus… nu mă simt bine, Liska, insistă el, uitându-se iar spre baie. N-am putea purta conversația asta altă dată?

— După ce-am făcut atâta drum pân-aici? replică ea ofensată. Halal gazdă mai ești! Totuși, casa-mi place.

Se duse la marginea holului și aruncă o privire în livingul cu șemineu de piatră și canapele adânci. Un pom de Crăciun înalt era încărcat cu ornamente artizanale și prea multă beteală.

— Cred că te omoară taxele, hmm?

— Și ce-ți pasă ție? întrebă Springer, exasperat.

— N-are de ce să-mi pese. Nu mi-aș permite o casă ca asta. Tu cum reușești?

Îl privi drept în ochi, prinzându-l pe nepregătite o clipă. În privirea lui se citea ceva suspect, sumbru. În acel moment, își dădu seama că, probabil, Cal Springer se juca mereu de-a prinselea într-un fel sau altul, și întotdeauna se plasa sub nivelul așteptărilor.

Sunetul ușii de la garaj deschizându-se îi atrase atenția, făcându-l să arate și mai bolnav decât cu un moment în urmă.

— Asta-i nevastă-mea. S-a întors de la serviciu.

— Zău? Cu ce se ocupă? Chirurgie pe creier? Of, proastă mai sunt, continuă Liska. Dacă era chirurg pe creier, ar fi făcut ceva cu lipsa ta de

logică.

— E profesoară, răspunse Springer, masându-și burta cu o mână.

— A, da, mă rog, așa se explică stilul ăsta extravagant de viață. Profesoarele de școală se scaldă-n lovele.

— Câștigăm destul de bine, împreună, spuse el pe un ton defensiv.

Destul de bine ca să fii adâncit pân-la cur în datorii, reflectă Liska.

— Dar o avansare n-ar strica, nu? Sigur, după rasoleala cu Curtis, slabe șanse. Deci, te gândești să candidezi pentru funcția de delegat și să le-arăți șefilor că s-ar putea să ai stofă de Al Doilea Război Mondial. Just?

— Calvin? Am venit! se auzi o voce feminină blândă și dulce, din bucătărie. Am luat Imodiumul.

— Suntem aici, Patsy.

— Sunteți…?

Se auzi un foșnet de pungi cu târguieli puse jos, iar peste un moment doamna Cal apăru în hol, arătând ca un stereotip al profesoarei de școală între două vârste. Puțin grăsulie, puțin nearanjată, cu ochelari mari și păr ca blana de șoarece.

— Nikki Liska, doamnă Springer, se prezentă Liska, întinzându-i mâna.

— De la serviciu, preciză Cal.

— Cred că ne-am întâlnit o dată, la o ocazie, adăugă Liska.

Doamna Cal o privi nedumerită. Sau poate cu teamă.

— Ați venit să vedeți ce face Cal? Iar îl chinuiește stomacul.

— Mda, mă rog, de fapt, aveam să-i pun câteva întrebări.

— Springer trecuse în spatele nevesti-sii. Chipul său plat părea făcut din ceară. Arăta ca și cum ar fi avut gândurile în altă dimensiune, undeva unde-și putea vedea viața fărâmițându-se ca un dumicat de brânză veche.

Sprâncenele doamnei Cal se îmbinară.

— Întrebări? Despre ce?

— Știți unde a fost Cal aseară, în jurul orelor unsprezece, unsprezece și jumătate?

Ochii doamnei Cal se umplură de lacrimi, în spatele ochelarilor prea mari. Aruncă o privire spre soțul ei, peste umăr.

— Ce s-a întâmplat?

— Răspunde-i, Patsy, replică nervos Springer. Nu s-a întâmplat nimic.

Liska aștepta, cu o greutate în piept, gândindu-se la propria ei mamă, când ofițerii de la Interne veniseră acasă s-o ia la întrebări. Cunoștea acel

sentiment de vulnerabilitate, acea senzație de trădare, de a fi dat de gol de-ai tăi.

— Calvin a fost plecat aseară, spuse încet Patsy Springer. Cu prietenii.

În spatele ei, Springer își frecă fața cu o mână, încercând să-și înăbușe un oftat.

— Nu, răspunse Liska, privindu-l. Oamenii aceia cu care susține Cal că a fost nu-i sunt prieteni, doamnă Springer. Sper, spre binele lui, că m-ați mințit.

— Destul, Liska, interveni Springer, pășind între ei. Nu-ți permit să vii în casa mea și să-mi faci soția mincinoasă.

Liska nu se intimidă. Își scoase mănușile din buzunarele hainei și le trase pe mâini, una câte una.

— Nu m-ai ascultat, Cal, spuse ea încet. Ieși din mașinăria asta până nu te prinzi între roți. Nimic din tot cu ce te au la mână nu-i atât de rău ca asta, ceea ce-au făcut ei.

— Despre ce vorbește, Calvin? întrebă cu teamă doamna Springer.

Springer se uita încruntat la Liska.

— Ieși din casa mea.

Liska dădu din cap, aruncând o ultimă privire la casa prea luxoasă, apoi din nou spre Cal Springer, un om devorat de viu dinăuntru spre în afară.

— Gândește-te bine, Calvin, spuse ea. Știi ce i-au făcut. Probabil știi mai mult decât atât. Poartă aceeași insignă ca tine și ca mine, și nu e just. Fii bărbat și oprește-i.

Springer își mută privirea, cu o mână apăsată pe burtă și sudoarea îmbrobonându-i pielea palidă, cenușie.

Nu spuse nimic.

Liska ieși în frigul după-amiezii, se urcă în mașină și porni spre Minneapolis, nedorind nimic mai mult decât să fie în casa ei modestă, cu fiii ei.

Capitolul 27

— Care sunt șansele ca sângele să fie al lui Iron Mike? întrebă Tippen, peste paharul de bere.

Stăteau la Patrick's, cu incorigibilii care se adunau mereu acolo după ieșirea din schimb și gașca de vinerea seara.

— Aproape niciuna, răspunse Kovac.

Luă o mână de snackuri din vasul de pe masă și sortă alunele și covrigeii.

Suspectase de mult că fărâmițele tari care treceau drept fulgi de porumb erau, de fapt, unghii tăiate de la picioare.

— Trebuia să fie în fața bătrânului când s-a descărcat pistolul. Porcăria a zburat în direcția cealaltă. Cred că sângele de pe salopetă e așa cum spune Neil – de la pești. Dar asta nu înseamnă că nu l-a omorât pe bătrân. Iar acum, că-l avem în pușcărie, unde fierbe în suc propriu, s-ar putea să se hotărască să spună toată povestea.

— E weekend, le reaminti Elwood. N-o să primim rezultatele de laborator până marți sau miercuri. Dacă are ceva de spus, cred că va vorbi duminică seara.

— Confesiunea de Sabat, dădu din cap Tippen, cu înțelepciunea celui care vorbește din experiență. Foarte simbolic.

— Foarte catolic, îl corectă Kovac. Așa a fost crescut. Neil Fallon nu e un ucigaș înrăit. Dacă l-a omorât pe bătrân, nu va putea suporta mult timp sentimentul de vinovăție.

— Nu știu ce să zic, Sam… spuse Tippen. Nu toți ne simțim vinovați de câte ceva? O ducem în suflet toată viața, ca pe un balast. Ceva care ne apasă și ne împiedică să atingem adevărata fericire. Ne reamintește că suntem nedemni, ne dă o scuză să ne mulțumim cu puțin.

— Cei mai mulți dintre noi nu ne omorâm tații. Genul ăsta de vinovăție sfârșește prin a da pe din afară, spuse Kovac. Până la urmă.

Se ridică din separeu, dorindu-și să nu fi trebuit s-o facă.

— Unde te duci? îl întrebă Tippen. E rândul tău să faci cinste.

Kovac își scoase portofelul și aruncă pe masă câteva bancnote.

— Să văd dacă nu pot accelera procesul, în cazul cuiva anume.

•

Cineva de pe aceeași stradă cu Steve Pierce dădea o petrecere. Din vilă se revărsau conversații, râsete și muzică, în timp ce sosea un nou grup de musafiri. Kovac se rezemă un moment de mașină și-i privi, în timp ce-și termina țigara. Apoi aruncă în rigolă chiștocul și porni spre ușă.

La etajul duplexului lui Pierce ardea lumina. Lexus-ul era pe alee. S-ar fi putut duce la petrecerea vecinului, dar Kovac se îndoia. În anul acela, Steve Pierce n-avea să participe la festivitățile de sărbători. Era al dracului de greu să se veselească și să râdă, cu bolovanul durerii și al pierderii suferite atârnat de gât. Kovac spera ca logodnica să fie plecată, lăsându-l pe Pierce singur și vulnerabil.

— I-ai la șuturi cât sunt la pământ, mormăi el și apăsă pe butonul soneriei.

Trecu un timp, apoi sună din nou. Alături sosiră și alți oaspeți. Unul dintre ei, un tip cu un fular roșu, alergă în curte, cuprinse cu brațul pe după umeri un om de zăpadă și începu să cânte „*Holly Jolly Christmas*”.

— Iisuse, iar dumneata, mormăi Pierce, deschizând ușa. De telefon n-ai auzit niciodată?

— Prefer contactele personale, Steve. Arată cât de mult mă interesează omul.

Pierce arăta mai rău decât în seara de după ce găsise cadavrul lui Andy Fallon. Purta aceleași haine. Mirosea a tutun, a scotch și a sudoare – genul de sudoare pe care o provoacă frământările emoționale. Avea alt miros decât transpirația efortului fizic, mai acru și mai pătrunzător. Într-o mână ținea un pahar de scotch pe jumătate plin, iar de pe buză îi atârna o țigară. Părea să nu se mai fi bărbierit de la înmormântare.

— Te interesează să mă bagi în pușcărie, spuse el.

— Numai dacă ai comis o crimă.

Pierce râse. Era aproape beat, dar probabil nu-și permitea să întreacă măsura, pentru a-și amorți complet durerea. Kovac bănuia că voia s-o simtă, iar scotchul îl ajuta s-o mențină la un nivel suportabil.

— Neil Fallon e închis, spuse el. Se pare că s-ar putea să-l fi omorât pe bătrân. Aș dori să aud ce părere ai despre asta.

— Ei… ridică Pierce paharul. Se impune un toast. Intră, sergent, îl invită el, retrăgându-se de la ușa deschisă.

Kovac îl urmă.

— Un toast că Neil e-n închisoare, sau că Mike a murit?

— Pentru amândouă. Se meritau unul pe altul.

Intrară în cabinetul cu pereți bleumarin. Kovac închise ușa după el, ca să mai câștige câteva minute, dacă apărea logodnica.

— Cât de bine-l cunoști pe Neil?

Pierce luă încă un pahar din dulăpiorul de deasupra barului și turnă în el puțin Macallan, apoi și-l umplu iar și pe-al lui.

— Destul de bine ca să știu că-i o brută. Furios, invidios, meschin, rău. Așchia nu sare departe de trunchi.

Îi oferi paharul lui Kovac.

— Îi tot spuneam lui Andy că l-or fi încurcat la maternitate. Niciodată n-am fost în stare să-nțeleg cum a putut să iasă el din haita aia de pitbulli. Era așa de civilizat, de bun, de blând…

Ochii i se înroșiră, și se duse la fereastra îngustă care dădea într-o parte a casei. Clădirea din vecini era întunecată.

— Era mult mai bun decât ei, spuse el, cu glasul îngroșat de frustrare și nedreptate. Și totuși, tot încerca să le câștige bunăvoința.

Kovac sorbi din scotch, dându-și seama de la prima înghițitură că nu degeaba costa cincizeci de dolari sticla. Aurul lichid ar fi avut același gust.

— Multă vreme a fost favoritul lui taică-său, spuse el, fără să-l scape din ochi pe Pierce; ocoli spre unul dintre fotoliile de piele, ca să-l vadă mai bine. Cred că i-a fost destul de greu să suporte respingerea bătrânului.

— Tot încerca să se achite. De parcă ar fi avut de ce să-i pară rău. Voia ca bătrânul să înțeleagă ceva ce un individ ca el n-ar fi priceput nici într-un milion de ani. I-am spus lui Andy să renunțe, că nu putea să schimbe modul de a gândi al cuiva, dar nu voia să m-asculte.

— Cum voia să se achite? Care-ar fi putut să fie târgul?

Pierce ridică din umeri.

— Nu era niciun târg. Tocmai asta e. Andy credea că puteau face ceva împreună. Să scrie memoriile bătrânului, sau așa ceva. Vorbea despre asta uneori, spunea că, dacă afla mai multe despre bătrân, poate ar fi reușit să-l înțeleagă mai bine, să găsească un teren comun cu el. Voia să știe mai multe despre incidentul care l-a lăsat paralizat, acela fiind un moment definitoriu în viața lui Mike. Dar bătrânul nu-i aprecia just eforturile. Nu voia să vorbească despre cele întâmplate. Nu voia să spună nimic despre ceea ce simțea. Mă îndoiesc că avea și vocabularul potrivit pentru așa ceva.

Iluminarea personală nu e foarte importantă pentru cei ca Mike Fallon, sau ca Neil.

— Și Neil? întrebă Kovac. Susține că n-a avut niciun impact asupra lui, când Andy și-a dat arama pe față.

Pierce râse.

— Sigur. Un bou încrezut. Deja-l ura pe Andy. Credea că dacă era heterosexual avea un avantaj față de el în ochii bătrânului. Nu mai era o oaie chiar atât de neagră a familiei. Homosexualitatea bate orice infracțiune, în mentalitatea troglodiților.

— Andy îl vedea des?

— Încerca să se dea macho, să se poarte ca un frate cu Neil, din când în când. Pescuit, vânătoare, chestii de-astea. O pierdere de timp. Neil nu voia să-l înțeleagă pe Andy, nici să-l placă. Numai bani voia de la el.

— Îi ceruse bani lui Andy?

— Sigur. Mai întâi, i-a spus că era o investiție. Eu l-am sfătuit s-o lase baltă. Să-i dea lui Neil banii numai dacă nu-i păsa că n-avea să-i mai vadă niciodată. Investiție? Ce banc! La fel de bine putea să-i arunce-n budă și să tragă apa.

— Și Andy ce-a făcut?

— Îl tot amâna. Tot spunea că poate mai târziu, poate altă dată, sperând ca Neil să priceapă aluzia.

Mai puse puțin scotch, apoi mormăi iar:

— Auzi acolo, investiție…!

— Știi cumva să se fi certat vreodată?

Pierce clătină din cap. Trase din țigară până la filtru și strivi chiștocul de un colț al geamului.

— Nu. Andy nu se certa cu el. Se simțea prea prost că nu era mai bun decât un Fallon oarecare. De ce? Crezi că Neil l-a omorât?

— Există și posibilitatea asta?

— Mie nu mi se pare. Neil nu-i așa de deștept. Până acum, l-ați fi prins.

— L-am și prins, îi aminti Kovac.

— Totuși… înțelegi ce vreau să spun.

Se întoarse la bar și-și turnă de băut pentru a cine știe câta oară.

— Neil e un șleampăt, nu ți se pare? Împușcă, înjunghie, sânge, borș, harababură la locul faptei, amprente peste tot…

— Așa o fi…

— Și mai mult ca sigur că nu i-ar fi părut rău. Christoase, cred că nu știa nici măcar să *scrie corect* cuvântul „*Sorry*”. Mai bine murea el, spuse Pierce cu înverșunare, și mai luă o gură de scotch, ațâțându-și furia, turnând combustibil peste foc. Jalnic individ. N-are niciun sens că un om așa de minunat ca Andy…

Lacrimile îi năvăliră din ochi ca un torent, fulgerător, și se înecă, încercând zadarnic să și le stăpânească. Înjură și-și aruncă băutura. Paharul se sparse de tăblia barului, împrăștiind peste tot alcool și cioburi de cristal.

— Dumnezeule! țipă el, acoperindu-și capul cu brațele, ca spre a se feri de loviturile unei puteri superioare care-l pedepsea pentru păcatele lui; se clătina într-o parte și-n alta, suspinând; sunete uscate, crude, desprinzându-i-se din gât. O, Doamne!

Kovac așteptă, lăsându-l să simtă durerea, dându-i timp de a privi demonul în față.

După o vreme, spuse:

— L-ai iubit.

Părea ciudat să-i spună acest lucru unui bărbat. Dar, asistând la profunzimea durerii lui Steve Pierce, își spunea că era un mare noroc să ai o altă ființă omenească – bărbat sau femeie – care să țină atât de mult la tine. Dar, în fond, poate că nu vedea decât vinovăția.

— Da, recunoscu Pierce într-o șoaptă chinuită.

Kovac îi puse o mână pe umăr; Pierce se smuci.

— Ai avut o relație cu el.

— Voia să recunosc, să declar public. Dar nu puteam. Oamenii nu înțeleg. Nu înțeleg… Chiar și când spun că da, nu înțeleg nimic. Am văzut cu ochii mei. Știu ce se vorbește pe la spate. Bancurile, râsetele, lipsa de respect… Știu ce se întâmplă. Cariera mea… tot pentru ce-am muncit… eu… eu…

Se înecă, de parcă argumentele n-ar fi fost convingătoare nici chiar pentru el. Căzu într-un fotoliu, cu fața în mâini.

— Nu înțelegea. Nu puteam…

Kovac își puse paharul deoparte.

— Ai fost acolo, Steve? în noaptea când a murit Andy?

Pierce începu să clatine din cap, îndelung, la nesfârșit, încercând să se adune.

— Nu, spuse el într-un târziu. Ți-am spus, l-am văzut vineri seară.

Prietenele lui Jocelyn îi organizaseră o petrecere cu daruri de nuntă. Nu-l mai văzusem de-o lună. Ne certaserăm în legătură cu mărturisirea lui și… Nu mai fuseserăm împreună de mult timp. Nici măcar nu ne mai vorbiserăm.

— Se întâlnea cu altcineva?

— Nu știu. Poate. L-am văzut într-o seară la un bar, cu cineva, dar nu știu dacă era ceva între ei.

— Îl cunoșteai? Pe tipul celălalt?

— Nu.

— Cum arăta?

— Ca un actor. Păr negru, zâmbet strălucitor. Nici nu știu dacă erau cu adevărat împreună.

— Și ce s-a întâmplat vineri seară, când te-ai dus la el?

— Ne-am certat iar. Voia să-i spun lui Joss adevărul.

— Și te-ai înfuriat.

— Eram frustrat.

— Cât timp durase relația dintre tine și Andy?

Pierce făcu o mișcare vagă cu mâna.

— Din când în când, din colegiu încoace. La început, a fost doar… curiozitate… experimentări… Dar tot aveam… nevoie… și ducând viața asta, paralelă… nu vedeam nicio ieșire. Sunt logodit cu fiica lui Douglas Daring, pentru Dumnezeu! Peste-o lună ne căsătorim. Cum aș fi putut să…?

— Mai avuseserăți discuția asta.

— De cincizeci de ori. Ne certam, ne despărțeam pentru un timp, iar ne împăcat, ignoram problema, el devenea tot mai deprimat…

Lăsă fraza în aer și rămase tăcut, cu umerii cocoșați că ai unui bătrân și cu o expresie sumbră, de durere și regret.

— I-ar fi spus lui Jocelyn? întrebă Kovac.

— Nu. Nu era genul. Totul depindea de mine, era responsabilitatea mea. Iar eu nu voiam să mi-o asum.

— Era furios?

— Era rănit…

Tăcu un moment.

— Nu vreau să cred că s-ar putea să se fi sinucis, pentru că nu vreau să cred că l-aș fi putut determina eu s-o facă.

Ochii i se umplură iar de lacrimi și-i închise strâns, storcându-și lacrimile printre gene.

— Dar mă tem că am făcut-o, șopti el. N-am putut fi destul de bărbat ca să recunosc ce eram, iar acum s-ar putea ca omul pe care l-am iubit cel mai mult pe lume să fi murit din cauza asta. Atunci, *da,* l-am omorât. L-am iubit și l-am omorât.

Între ei domni un moment tăcerea, auzindu-se numai murmurul boxelor stereo, de la distanță. Unul dintre acele posturi soft pseudojazz care păreau să cânte încontinuu aceeași melodie: același ritm, același plâns de saxofon, aceeași trompetă lenșă. Kovac oftă, întrebându-se ce să facă în continuare. Nimic, probabil.

Nu avea niciun rost să-l forțeze și mai mult pe Pierce. Acela era secretul lui, greutatea lui legată de gât.

Era pedepsit s-o care toată viața.

— Ai să-i spui lui Jocelyn? îl întrebă Kovac.

— Nu.

— E o minciună foarte mare cu care vrei să trăiești, Steve.

— Nu contează.

— N-o fi contând pentru tine, dar nu crezi că merită și ea puțin mai mult?

— Am să fiu un soț bun, un tată bun chiar. Facem un cuplu trăsnet, nu crezi? Asta vrea Joss – o păpușă Ken în mărime naturală, pe care s-o îmbrace, s-o scoată în lume și să se joace de-a realitatea. Mă pricep foarte bine la prefăcătorii. Toată viața m-am prefăcut.

— Și-ai să obții parteneriatul la Daring-Landis, după care toată lumea va trăi nefericită până la adânci bătrânețe.

— Nimeni n-o să observe vreodată.

— E stilul american.

— Ești căsătorit, Kovac?

— Am fost – de două ori.

— Deci, ești expert.

— În privința nefericirii, da. Până la urmă, am descoperit că era mai ieftin și mai ușor să fiu nefericit singur.

Tăcură iar câteva momente.

— Ar trebui să-i spui, Steve. Pentru binele ei și al tău.

— Nu.

Kovac văzu ușa de la hol deschizându-se încet și-l străbătu un fior de teamă. Jocelyn Daring apăru în prag, cu mantoul încă pe ea. Nu știa de cât timp stătea acolo, dar după expresia de pe fața ei se vedea că auzise destul.

Lacrimile și rimelul îi mânjeau obrajii.

Din buze i se șterse toată culoarea. Pierce o privi și nu spuse nimic.

Încet, gura ei se răsfrânse într-o grimasă tremurătoare.

— Ticălos nenorocit! scuipă ea cuvintele ca pe niște gloanțe, iar în clipa următoare se repezi prin cameră, zbierând ca o banshee, cu ochii căscați de furie.

Kovac o prinse de talie când vru să se arunce asupra lui Pierce. Jocelyn țipa și dădea din mâini, lovind cu pumnii, nimerindu-l în frunte și deschizându-i iar tăietura care începuse să se cicatrizeze. Îl izbi cu picioarele și se smulse din strânsoare, apucând un sfeșnic de cositor de pe gheridon.

— Ticălos nenorocit ce ești! răcni ea din nou, lovindu-l razant în cap pe Pierce, care nu se mișcase. Ți-am spus să nu vorbești cu el! Ți-am spus! Ți-am spus!

Kovac o înhăță iar de la spate și începu s-o tragă înapoi, luptându-se. Trupul femeii era dur și puternic, și era înaltă, iar furia-i dădea o forță supraomenească.

Pierce nu făcea nimic ca să se apere. Sângele îi curgea în pârâiașe peste o latură a capului. Și-l șterse cu vârfurile degetelor, mânjindu-se și pe obraz.

— Te-am iubit! strigă Jocelyn, aproape incoerent. Te-am iubit! De ce-a trebuit să spui? Puteam să aranjez totul.

În clipa următoare, furia o părăsi, și se prăbuși suspinând. Kovac o manevră spre un scaun și o ajută să se așeze. Moleșită, alunecă pe podea și se strânse ghem, lovind cu pumnul în scaun.

— Puteam să aranjez… Puteam…

Kovac se aplecă și-i desprinse sfeșnicul din mână. Propriul lui sânge picura pe puloverul femeii. Cașmir bleu.

— Cred că ai dreptate, sergent, spuse Pierce cu glas surd, privindu-și mâna însângerată. Probabil e mai ușor să fii nefericit singur.

•

Vecinul reușise să găsească un metru pătrat de curte încă liber și adăugase încă o exponată montajului: un panou luminos cu numărătoarea

inversă a orelor și a minutelor până la sosirea lui Santa.

Kovac îl privea de mult timp, mesmerizat de numerele care se schimbau încontinuu, întrebându-se cât de gravă ar fi fost sancțiunea dacă era arestat pentru distrugere de proprietate privată. Cât de multe icoane luminoase și țipătoare ale hipercomercializării Crăciunului putea distruge înainte de a trece linia de la tulburarea liniștii și ordinii publice până la ceva mai grav? Putea să pledeze vinovat de vandalism și să-și păstreze insigna?

În cele din urmă, își dădu seama că nu mai avea energie pentru a devasta nimic și intră în casă. Era pustie ca de obicei, mai puțin mirosul de gunoi pe care-ar fi trebuit să-l arunce în pubelă de dimineață.

Casă, dulce casă.

Își scoase haina, o aruncă pe spătarul canapelei, și se duse în baia mică de pe hol ca să se spele și să-și examineze rana. Tăietura de deasupra ochiului stâng arăta urât, mânjită cu sânge închegat. Ar fi trebuit să se ducă la urgență, dar n-o făcuse.

O tamponă cu un prosop umed, strâmbându-se, apoi renunță, se spălă pe mâini și luă trei pastile de Tylenol, în bucătărie, deschise frigiderul, scoase sandvișul cu chiftele mâncat doar pe jumătate și-l mirosi. Era mai proaspăt decât gunoiul…

Cu sandvișul în mână, se rezemă de bufet, ascultând tăcerea, în timp ce prin minte i se relua scena din casa lui Pierce. Jocelyn Daring, înnebunită de furie, durere și gelozie, repezindu-se prin cameră.

Ți-am spus să nu vorbești cu el!… De ce-a trebuit să spui?… Te-am iubit! Te-am iubit!

De ce-a trebuit să spui… Stranie formulare. Ca și cum homosexualitatea lui Pierce ar fi fost un secret pe care ea îl știa deja, deși Pierce nu i-l spusese și nici nu avea intenția să i-l spună.

Se gândi iar la seara când o cunoscuse, la felul cum se purta cu Pierce – posesiv, protector; privirea prudent-inexpresivă din ochii ei, când o întrebase dacă-l cunoscuse pe Andy Fallon.

Asta vrea Joss – o păpușă Ken în mărime naturală, pe care s-o îmbrace, s-o scoată în lume și să se joace de-a realitatea…

Era uluitor de puternică. Pe Kovac încă-l mai dureau bicepșii, după efortul de a o opri.

Gânditor, ridică sandvișul și mușcă absent din el. Pagerul îi sună înainte de a apuca să simtă dacă n-avea gust de salmonella. Pe display apăruse

numărul de telefon al lui Liska. Îl formă și așteptă.

— Casa Durerii, răspunse Liska. Livrăm și la domiciliu.

— Mda. Aș dori încă o lovitură-n cap, și un pumn în dinți la desert.

— Regret. N-am timp de bancuri. Dar asta o să te facă fericit. Deene Combs tocmai s-a pus în mișcare și s-a atins de cineva. Unul dintre copiii lui Chamiqua Jones a murit.

Capitolul 28

— Ce ți s-a întâmplat? întrebă Liska privindu-l încruntată pe Kovac, când coborî din mașină.

— O femeie frustrată.

— Tu n-ai femei pe care să le frustrezi.

— Și de ce mi-ar limita asta șansele de a suferi? întrebă el, privind în jur.

Cartierul lui Chamiqua Jones era sărăcăcios, cu casele ca niște hardughii dărăpănate de la începutul secolului și mai târziu împărțite în apartamente. Dar nu era în niciun caz o mahala. Familiile care locuiau acolo erau sărace, însă în majoritatea făceau tot posibilul ca să-și poarte de grijă.

Bandele și dealerii de crack erau niște dușmani mult mai periculoși la adresa suburbiei albe. Și iată de ce, își spuse Kovac, în timp ce mergeau printre polițiști și tehnicieni criminaliști.

Pe stradă, lângă o grămadă de zăpadă, zăcea un trup mic. Fusese acoperit. Movila de zăpadă murdară era stropită cu sânge. Chamiqua Jones stătea într-o parte, văietându-se, țipând, legănându-se, în timp ce prietenii și vecinii încercau s-o liniștească și s-o rețină.

— Copiii se jucau pe derdeluș, spuse Liska. După cum zice unul dintre ei, a venit o mașină cu vreo trei, patru înăuntru, unul a scos capul pe fereastră și a strigat numele Jones. Când a văzut care copil răspunde, a deschis focul, l-a tras un glonț în față și două în piept.

— Aoleu.

— Un mesaj deloc subtil.

— Al cui e cazul?

— Tom Michaels.

La auzul numelui său, Michaels se întoarse de lângă agentul în uniformă cu care vorbea, pornind spre ei. Îndesat și plin de energie nervoasă, își purta părul lins drept pe spate, cu o tonă de smac ca să combată faptul că arăta de vreo șaptesprezece ani. Nu reușea. Era un polițist bun.

— Sam, știam că tu și Liska vă ocupați de cazul Nixon, spuse el. Am bănuit că voiați să fiți la curent cu asta.

— Mersi, așa se pare, răspunse Kovac. Se știe identitatea criminalului?

Michaels făcu o mutră.

Răspuns: nu, și nici n-avea să se știe. Fiica lui Chamiqua Jones era moartă fiindcă mamei sale i se ceruse să depună mărturie împotriva unuia dintre bandiții lui Deene Combs. Liderii comunității din cartier aveau să demonstreze cerând furioși să se facă dreptate, iar cetățenii curajoși să riposteze, dar nimeni n-avea să miște un deget. Mai ales după cele întâmplate. Și cine naiba putea să-i acuze?

— V-am spus!

Țipătul făcu toate capetele să se întoarcă într-acolo. Chamiqua Jones porni valvârtej spre ei, privindu-l pe Kovac, cu ochii plini de lacrimi, durere și furie. Își repezi un deget înmănușat către el.

— V-am spus c-o să mă omoare! Și uite ce-au făcut! Uite ce-au făcut! Mi-au omorât copilu'! Mi-ai omorât-o pe Chantal! Ce-o să faci acuma pentru mine, Kovac?

— Îmi pare rău, Chamiqua, spuse Kovac, știind ce oribil de jalnic suna scuza.

Îi privea furioasă, pe el și Liska.

— Îți pare rău? Fetița mea a murit! V-am spus să mă lăsați în pace, da' voi a trebuit s-o tot țineți întruna. Vino ca martoră, Chamiqua, ați zis. Spune-ne ce-ai văzut, sau îți băgăm curu-ăla negru-n pușcărie, ați zis. Și v-am spus ce-o să se-ntâmple. V-am *spus*!

Îl lovi pe Kovac în piept cu pumnii, din răsputeri. O lăsă să se descarce. Apoi, Chamiqua făcu un pas înapoi, privindu-l încruntată, pentru că nu reușise.

— Te urăsc! strigă ea.

Kovac nu spuse nimic. Chamiqua Jones nu avea nevoie să audă cât de prost se simțea, nici cât își dorea să nu se fi întâmplat. N-avea să-l ierte pentru că-și făcuse datoria, pentru că respectase ordinele.

N-o interesa că devenise polițist pentru că voia să ajute oamenii, să-ncerce să-și aducă și el contribuția pentru ca lumea să fie mai bună și mai sigură.

Lui Chamiqua Jones puțin îi păsa de el, altfel decât ca să-l urască.

— Doamnă Jones, dacă putem face ceva… începu Liska.

— Ați făcut destul, spuse Jones cu înverșunare. Ai copii, doamnă detectiv?

— Am doi băieți.

— Atuncea roagă-te la Dumnezeu să nu simți niciodată ce simt eu

acuma. Asta poți să faci.

Se întoarse și porni spre locul unde zăcea trupul fiicei sale. Nimeni nu încercă s-o oprească.

— Mare porcărie, spuse încet Michaels, privind-o pe Jones cum dădea la o parte acoperitoarea și atingea capul însângerat al fetiței. Dacă oamenii ar putea să se ridice și să ni-i predea pe bandiții ca Deene Combs, așa ceva nu s-ar mai întâmpla. Dar, pentru că se întâmplă, nimeni nu vrea să intervină.

— Am încercat să-i spunem lui Leonard să renunțe, răspunse Kovac. Să găsim altă cale de a-l înfunda pe Combs. Dar Sabin credea că dacă-l putem prinde pe tipul care l-a atacat pe Nixon, ne va duce la Combs.

Michaels își trase nasul.

— Gogoși. Nimeni nu sparge capul unuia cu ranga, și pe urmă să-și toarne șeful.

— O știm amândoi.

— Iar de plătit, plătește Chamiqua Jones, spuse Liska, fără să-și poată lua ochii de la mama îndurerată.

— Orice ai nevoie de la noi în legătură cu cazul Nixon, poți să ne ceri, spuse Kovac.

— Și viceversa, răspunse Michaels.

Kovac îi puse lui Liska o mână pe umăr, în timp ce Michaels se ducea să-și continue treaba.

— Viața e o curvă, iar noaptea abia a început, spuse el. Haide, Tinks. Îți ofer o cafea. Putem să ne plângem pe umeri unul altuia.

— Nu, mulțumesc, răspunse ea absentă, privind-o în continuare pe Chamiqua Jones, în timp ce porneau din loc. Trebuie să ajung acasă, la băieții mei.

Kovac o ajută să se urce în mașină și o privi cum se îndepărta, dorindu-și să aibă și el acasă pe cineva la care să se întoarcă.

•

Pe Liska o mâna spre casă un sentiment de urgență teribil. O presimțire rea, o senzație de nenorocire iminentă.

Nu putea scăpa de gândul că, în timp ce ea îi prezentase condoleanțele mamei unui copil mort, ceva îngrozitor li se întâmplase propriilor ei copii.

Conducea cu viteză, ignorând regulile de circulație și limita de viteză legală, aproape simțind că vorbele lui Chamiqua Jones fuseseră un blestem. Știa că era o prostie, dar nu conta.

Ca detectiv la omucideri, avea de-a face regulat cu moartea. Asemenea majorității polițiștilor, se călise de mult.

Era necesar ca să rămână în toate mințile. Dar nu exista nicio imunitate față de efectele imaginii unui copil mort.

Nu avea cum să scape de emoții – furia și tristețea că viața aceea tânără fusese atât de scurtă, gândul la toate lucrurile pe care acel copil n-avea să le mai trăiască, sentimentul greu de vinovăție că moartea ar fi putut să fie prevenită cumva, într-un fel sau altul. Adulții își puteau purta singuri de grijă. Adeseori, alegerile unui om matur îl puneau în câte o situație care-l costa viața. Dar copiii nu alegeau niciodată riscul. Copiii erau dependenți de adulți, ca să-i țină în siguranță.

Liska simțea cum o apăsa acea povară, în timp ce cotea de pe Grand Avenue și-și vedea casa. Era încă în picioare. Destul de bine, pentru început. Nu arsese până-n temelii în lipsa ei. Nu conta că guvernanta îi spusese că totul era în regulă, cu doar zece minute înainte, când sunase acasă de pe mobil.

Trase pe alee, abandonă mașina și porni grăbită spre casă, dibuind să-și scoată cheile.

Băieții erau în pijamale, culcați pe burtă în fața televizorului, fascinați de jocul video pe care-l jucau. Liska își lăsă poșeta să cadă, își scoase pantofii și străbătu grăbită camera spre ei, ignorând salutul guvernantei. Îngenunche între copii și-l cuprinse pe fiecare cu câte un braț, provocând urlete de protest.

— Hei!

— Mi-ai distrus ocazia!

— Câștigam!

— Ba nu câștigai tu!

— Ba da!

Liska îi strânse lângă ea, inspirând adânc mirosul de păr curat și popcorn făcut la microunde.

— Vă iubesc, fraților. Vă iubesc așa de mult!

— Ești rece! exclamă R.J.

Kyle o privi speculativ.

— Mă iubești destul de mult ca să mă lași să rămân la noapte acasă la Jason? A dat telefon să întrebe.

— La noapte? repetă Liska, strângându-l și mai tare; închise ochii ca să-

și stăpânească lacrimile neașteptate, prostești, de ușurare și fericire. Nicio șansă, amice. Mâine, poate. În noaptea asta, nu. În noaptea asta, nu.

•

Guvernanta plecase acasă. Liska se jucă toată seara cu băieții, până nu mai putură să-și țină ochii deschiși, apoi îi conduse la culcare și rămase în ușă, privindu-i cum dormeau.

Mai calmă, convinsă că erau în siguranță, verifică toate încuietorile, apoi își pregăti o baie cu spumant – o rară plăcere feminină. Căldura îi penetră mușchii, risipind tensiunea, anxietatea, senzația de toxicitate care dăinuia întotdeauna după ce lucra la locul unei crime, ca și cum moartea ar fi plutit prin aer. Închise ochii și-și rezemă capul de un prosop făcut sul, cu o ceașcă de ceai aburind pe marginea căzii. Încerca să-și alunge toate gândurile din minte și să plutească, să *fie* doar, câteva minute. Ce lux…!

Când se relaxă complet, deschise ochii, își șterse mâinile și întinse mâna spre vraful de corespondență pe care și-l adusese pe placa de marmură a toaletei. Nicio factură. Nicio scrisoare fără rost. Doar un teanc mic de plicuri ce păreau să conțină felicitări de Crăciun.

Una era de la mătușa Cici din Milwaukee. O fotografie de la vărul Phil, fermierul, cu familia lui, toți purtând tricouri cu inscripția „Aveți lapte?” O ilustrată Hallmark de la o colegă din facultate cu care pierduse legătura de atâta timp, încât încă mai adresa plicul „Domnului și doamnei”; de ce se mai deranjau oamenii ca ea? Era chiar atât de greu să-și reducă baza de date?

Ultimul plic îi era adresat numai ei. Imprimat la computer, fără adresă retur. Ciudat. O ilustrată, probabil. Plicul era roșu. Îl tăie cu cuțitul de desfăcut scrisori.

Un carton simplu, cu „Salutări de sezon” pe față. Când îl dezdoi, ceva căzu dinăuntru, iar Liska înjură, prinzând pătratul negru în momentul când atinse suprafața spumei din cadă.

O fotografie Polaroid. Nu, trei, prinse laolaltă.

Fotografii ale copiilor ei.

Îi îngheță sângele-n vene. Pe tot trupul i se făcu piele-de-găină. Mâinile începură să-i tremure.

O fotografie fusese făcută în timp ce băieții stăteau la coadă ca să se urce în autobuzul de școală. A doua îi arăta jucându-se cu un prieten, după ce autobuzul îi adusese înapoi. În a treia, mergeau pe trotuar, spre casă. Pe

fiecare fotografie, cineva trasase cercuri în jurul capetelor lor, cu un marker negru.

Pe fața interioară a cartonului, singurul mesaj era un număr de telefon, scris cu negru.

Punând cartonul și fotografiile deoparte, Liska ieși din cadă, se înfășură cu un prosop și-și înșfăcă telefonul portabil. Tremura atât de rău, încât greși de două ori numărul. La a treia încercare, prinse legătura și așteptă.

Îi răspunse un robot, după patru semnale, glasul înregistrat făcând s-o străbată un junghi de spaimă.

— Salut. Aici Ken. Sunt plecat să fac ceva *atât* de interesant, încât acum nu pot vorbi…

Exact. Zăcea în pat, la reanimare. Ken Ibsen.

Capitolul 29

Celebrele ultime cuvinte: *Pe moment, păruse o idee bună.*

Kovac sună la ușă înainte de a apuca să se răzgândească. Știu în clipa când Savard se uită prin vizor. Îi simțea prezența, ezitarea, nehotărârea. În sfârșit, deschise ușa și-l privi.

— Da, am telefon, spuse el. Am mai multe, și știu cum să le folosesc.

— Atunci, de ce n-o faci? întrebă Savard.

— Ai fi putut spune nu.

— *Aș fi spus* nu.

— Vezi?

Nu-l invită înăuntru. Ochii i se îngustară, privindu-i fruntea.

— Te-ai bătut cu cineva?

Kovac își atinse rana, amintindu-și că nu se spălase de sânge până la capăt.

— Victimă nevinovată în războiul altora.

— Nu înțeleg.

— Într-adevăr, nici eu n-am înțeles, replică el, amintindu-și scena din casa lui Pierce. Nu contează.

— De ce-ai venit aici?

— Mike Fallon a fost asasinat.

Savard făcu ochii mari.

— Ce?!

— L-a omorât cineva. Fiu-său, Neil, e în arest acum, reflectând la puterea purificatoare a spovedaniei.

— Dumnezeule… murmură Savard, deschizând puțin mai larg ușa. Cu ce-l ai la mână?

— Cu nimic, de fapt. Ne-am jucat cu oglinzile. Dacă nu era weekend și dacă avea un avocat deștept, acum ar sta în barul lui, recunoscu Kovac. Pe de altă parte, a avut mobilul, posibilitatea, și o atitudine proastă.

— Crezi că ei a făcut-o.

— Cred că Neil e dovada vie că ar trebui să fie un salvamar la bazinul genetic. E un individ mărunt, meschin, veninos, înverșunat de faptul că oamenii nu-l iubesc așa cum e. Seamănă cu taică-său, adăugă el, cu o

expresie ironică a gurii.

— Credeam că Mike Fallon ți-era prieten.

— Respectam ceea ce reprezenta Mike ca polițist. Era un copoi ca pe vremuri.

Kovac privi înapoi spre stradă, pe unde trecea încet o mașină. Un cuplu uitându-se la numerele caselor. Oameni normali, în drum spre o petrecere de Crăciun. Probabil nu veniseră în cartier de la locul unei crime.

— Poate aveam o slăbiciune pentru el fiindcă voiam să aibă cineva o slăbiciune și pentru mine, când voi ajunge la fel de bătrân și revoltat.

— Asta ai venit să cauți aici? întrebă Savard. Compasiune?

Kovac ridică din umeri.

— În seara asta, m-aș mulțumi și cu mila.

— N-am prea multă-n stoc.

I se păru că aproape-și îngăduia un zâmbet. În ochii ei se zărea o stare mai blândă, pe care nu i-o mai văzuse.

— Da' un scotch?

— Nu ținem.

— Mda, nici eu nu-l țin. Îl beau.

— Într-adevăr, ești un stereotip. Eroul tragic.

— Maniacul muncii, fumător, divorțat de două ori. Nu știu ce-o fi eroic în asta. Mie-mi miroase a ratare, dar poate că am standarde nerealiste.

— De *ce* ai venit aici, sergent? Nu văd ce legătură are cu mine vestea morții lui Mike Fallon.

— După câte se pare, ca să mă ții în frig în timp ce-mi știrbești respectul de mine însumi cu indiferența ta.

Cvasi-amuzamentul fu însoțit de un cvasi-zâmbet.

— Mă iei cam tare, nu crezi?

— Găsesc că subtilitatea e o pierdere de timp. Mai ales când beau. Mi-am făcut deja plăcerea cu scotchul ăla despre care vorbeam.

— Bei și circuli cu mașina? Cred c-aș face un serviciu public dacă te-aș invita la o cafea.

— Mi-ai face *mie* un serviciu. Singurul lucru care se supra-încălzește în mașina mea e radiatorul.

Savard oftă și deschise mai larg ușa.

Kovac profită de ocazie înainte de a apuca să se răzgândească.

Victoria războiului de uzură. Casa era caldă și mirosea a foc de lemne și

a cafea. A lui era rece și mirosea a gunoi.

— Cred că s-ar *putea* să ți se formeze o slăbiciune pentru mine, locotenente.

— Hmm… în cap, replică ea, îndepărtându-se.

Kovac își scoase pantofii și o urmă printr-o sufragerie mică și formală, până într-o bucătărie de țară. Era îmbrăcată de casă, într-un capot vaporos de culoarea salviei. Ca o stea hollywoodiană de pe vremuri.

Părul i se revărsa în jurul capului în valuri mătăsoase, blonde-argintii. O imagine foarte ispititoare, dacă n-ar fi avut spatele și ceafa atât de rigide, încât păreau s-o doară. Kovac se gândi din nou la căzătura despre care-i povestise. Era clar că nu mai locuia nimeni cu ea, nici nu avea vreun prieten care s-o viziteze vinerea seara.

— Cum te simți? o întrebă.

— Bine.

Savard luă o cană de ceramică dintr-un dulap și o umplu din cafetiera care clocotea în filtrul electric. Camera era luminată blând de becuri gălbui mici, montate sub dulapurile din pereți și pe tavan.

— Înțeleg că Neil Fallon n-avea alibi.

— Niciunul care să reziste în instanță, răspunse Kovac, rezemându-se de masa de lucru, din centrul bucătăriei. Oamenii nu cred niciodată când cineva spune că era singur acasă, în pat. Mereu bănuiesc că toată lumea face sex sau comite crime, numai ei nu.

— Lapte, zahăr?

— Neagră, mulțumesc.

— Nicio probă materială?

— Niciuna despre care să cred c-ar fi confirmată de laborator.

— Nu și-a lăsat amprentele pe pistol?

— Nu.

— Și-atunci, cum ai ajuns la concluzia c-a fost crimă? Vreun rezultat de la autopsie?

— Câmpul infracțional. Poziția pistolului. N-ar fi trebuit să cadă acolo unde l-am găsit. Nu se putea, dacă Mike a apăsat pe trăgaci.

Savard îi dădu cafeaua, sorbi dintr-a ei și scoase un sunet meditativ.

— E trist că viața lui a trebuit să se sfârșească așa. Propriul lui fiu… Imaginează-ți, continuă ea, cu privirea în jos. Îmi pare rău.

— Mda. Știi, a avut șansa să se împace cu Andy, și n-a făcut-o. Pe urmă,

totul s-a dus dracului cu acceleratorul.

Gustă din cafea, cam surprins că nu avea arome exotice.

Era cafea și nimic mai mult.

— Se pare că Andy voia să lucreze împreună cu Mike, în legătură cu cazul Thorne. Să scrie povestea lui Mike, sau cam așa ceva.

— Serios? Mike ți-a spus asta?

— Nu, un prieten al lui Andy mi-a menționat-o. Mike nu voia. Cred că a fierbe în sucul memoriilor proprii și a le împărtăși erau două lucruri diferite pentru el. Andy ți-a vorbit vreodată despre asta?

Savard își puse ceașca deoparte și-și încrucișă brațele, rezemându-se de bufet.

— Din câte-mi amintesc, nu. Dar de ce-ar fi făcut-o?

— Fără niciun motiv. Mă gândeam că poate ți-a pomenit-o în trecere, de vreme ce ești prietenă cu Ace Wyatt, atâta tot.

— Nu suntem prieteni. Simple cunoștințe. Frecventăm aceleași persoane.

— În fine. Oricum, cred că renunțase, continuă Kovac. N-am văzut în biroul lui nimic în legătură cu asta. Niciun dosar, nicio tăietură din ziar, sau așa ceva. Doar dacă nu cumva toate sunt în același loc cu exemplarul lui din dosarul Curtis-Odgen. Și în același loc cu laptopul. Unde-o mai fi și ăla.

— Ce crezi că ar fi avut de câștigat dezgropând trecutul tatălui lui?

Kovac ridică din umeri.

— O mai bună înțelegere, aș crede. Toată viața lui Mike din ultimii douăzeci de ani a început în noaptea aia. Sau poate era doar un ipocrit, încercând să câștige bunăvoința bătrânului prin falsul interes arătat față de viața lui. Poți spune mai bine decât mine, Andy era un pupincurist?

Savard stătu un moment pe gânduri.

— Simțea nevoia să mulțumească. Să reușească. De-asta a suportat atât de greu când s-a închis cazul Curtis-Ogden. Voia ca el să fie cel care-l declara terminat, nu doar să-l încheie fiindcă Verma a fost găsit vinovat.

— Cred că știu cum e, spuse Kovac cu un zâmbet spășit. N-ar trebui să-mi pierd vremea punând întrebări despre moartea lui Andy Fallon – sau despre viața lui, în fond – dar vreau să știu. Vreau să mă simt satisfăcut. Nu se termină până nu spun eu că e gata. Așa sunt eu.

— De-asta ești un bun polițist.

— De-asta sunt un cui în capul multora. Odată, un căpitan mi-a spus că sunt plătit ca să investighez crimele, nu să le rezolv.

— Și ce i-ai răspuns?

Kovac râse.

— În față? „Da, să trăiți”. Contul meu din bancă nu și-ar fi putut permite o suspendare. Pe la spate? L-am făcut într-un fel pe care nu l-aș menționa în fața unei doamne.

Savard își luă iar cafeaua și sorbi o înghițitură, privindu-l pe sub gene. Acea expresie aproape amuzată, cu o undă speculativă. *Sexy*. Își spuse el, *pentru o femeie cu un ochi învinețit. Frumoasă, cu sau fără vânătăi.*

— Apropo, spuse ea, mutându-și privirea, am revăzut dosarul. Odgen l-a insultat verbal pe Andy de mai multe ori în timpul anchetei, dar așa ceva nu e neobișnuit. A lansat vreo două amenințări vagi – din nou, deloc neobișnuit. Apoi, Verma a încheiat târgul și totul s-a terminat. După ce cazul a fost închis, la dosar nu s-a mai adăugat nimic. Odgen n-a avut niciun motiv să mențină contactul în continuare.

— Dar partenerul lui Odgen? Rubel?

— Nimic în legătură cu el. Nu cred că așa se numea partenerul lui din perioada incidentului. Cred că-l chema Porter. Larry Porter. Dacă ne folosește la ceva… Personal, cred că Odgen era pătat. Cred că el a strecurat ceasul lui Curtis în apartamentul lui Verma. Numai că nu exista nicio dovadă. Am mers cu ancheta cât am putut de departe, pe baza datelor pe care le aveam.

— Iar după ce Verma a bătut palma, v-ați fi trezit cu sindicatul pe cap pentru că-l hărțuiați pe Odgen. Și cu șefii, pentru că provocați sindicatul, comentă Kovac. Sunteți plătiți să investigați, nu să rezolvați.

— Și trebuie să trăiesc cu ideea că s-ar putea ca Andy să se fi sinucis, în parte, din cauza asta, spuse ea încet.

— Poate, consimți Kovac. Sau poate s-a sinucis fiindcă amantul lui nu voia să-și declare public homosexualitatea. Sau pentru că se aștepta ca tatăl lui să nu-l mai iubească niciodată, fiindcă el și-o *declarase* public. Sau poate nici măcar nu s-a sinucis.

După o clipă, adăugă:

— Vezi, poate că nici n-a fost vina ta. Dar te lași oricum rănită de ideea asta. Te pedepsești singură și te gândești la zeci de moduri în care ai fi putut-o împiedica să se întâmple – numai dac-ai fi fost destul de promptă,

destul de pătrunzătoare, sau capabilă să ghicești viitorul în frunze de ceai.

— Cred că sunt o persoană ușor de descifrat.

— Ba nu ești deloc, spuse el încet, gândindu-se că era una dintre cele mai indescifrabile persoane pe care le întâlnise vreodată. Atât de reținută, atât de prudentă… Iar asta o făcea să-l intrige cu atât mai mult. Voia să știe cine era cu adevărat și de ce devenise acea persoană. Voia să i se permită accesul dincolo de ziduri.

— Pur și simplu așa aș face eu, atâta tot, spuse. La fel ar face și partenera mea. Încerc să-mi spun că e o dovadă că încă nu ne-am desprins complet de specia umană. Deși, uneori, cred că era mai bine dacă o făceam.

Greutatea serii îl apăsa greu, emoțiile forțau propriile lui ziduri. Și le ținuse în frâu cu succes, un timp: imaginea străzii pline cu autovehicule de urgență, a trupului mic al fetiței și a zăpezii stropite cu sânge.

Porni spre un glasvand care dădea pe o terasă. O lampă de serviciu lumina o parte din curtea din spate.

Dincolo de lumina acesteia străluceau razele lunii, reflectate de zăpadă într-o nuanță albăstrie. Un peisaj de vis.

Proprietatea era mărginită de copaci, blocând privirile vecinilor.

— Astă seară am pierdut pe cineva, mărturisi el. Fetița unei martore la o agresiune de care mă ocupam. Un copil împușcat mortal, ca să le transmită un mesaj oamenilor.

— Și tu ce vină ai?

O văzu apropiindu-se.

Lumina filtrată de afară îi căzu pe față, ca un voal de borangic care-i făcea pielea să pară perlată. *Mătăsoasă,* își spuse el.

O piele fină, un păr moale, cu bucle gingașe, buze ce păreau delicate ca satinul. Nu încercă să vadă zidurile, sau marginile tăioase; voia să-și închipuie că nu existau.

Clătină din cap.

— Niciuna. Nu cu adevărat. Te pomenești într-o situație ca asta, un copil nevinovat împușcat mortal în stradă. Probabil că trăgătorul are vreo paișpe ani și i s-a dat să facă treaba asta fiindcă e minor, iar el a primit-o pentru că un omor îl ridică în rang. Au împușcat fetița ca să sperie oamenii aflați deja la un pas de a crede că viața-i prea grea ca să le mai pese și de altceva decât de propria piele.

Au făcut-o ca s-o sperie pe mama care n-a vrut să vadă un dealer de

droguri cu capul făcut chisăliță și oricum n-ar fi depus mărturie, fiindcă prima ei grijă e să rămână vie ca să-și educe copiii să nu devină niște sociopați. Te uiți la toate astea și vezi destui vinovați. Dar și eu fac parte din sistem.

Datoria mea e să protejez oamenii, nu să atrag moartea asupra lor. Iar în seara asta, a trebuit să stau acolo și să privesc femeia aia în față și să-i prezint scuze, de parcă așa aș fi rezolvat ceva.

— Nici dacă te învinuiești singur nu rezolvi nimic.

Stătea în dreapta lui. L-ar fi putut lua de mână. Kovac își ținu respirația, ca și cum Amanda Savard ar fi fost o sălbăticiune gata s-o zbughească din loc la cea mai mică mișcare.

— Facem tot ce putem, spuse ea încet, cu privirea răsfrântă spre interior. Și ne pedepsim singuri pentru asta. Am încercat să iau toate hotărârile cu gândul că erau spre binele tuturor. Uneori, cineva are de suferit, dar decizia o iau din motive juste. Ar trebui să însemne și asta ceva, nu?

Kovac se întoarse încet spre ea, încă temându-se că s-ar fi putut să fugă. Nevoia de asigurare i se citea atât de clar în ochi, încât era dureroasă la vedere. O frântură din ceea ce se ascundea dincolo de zid.

— Ar trebui, confirmă el. Ce anume avem în noi, de ne împiedică?

— Mi-e frică să aflu, mărturisi Savard, cu lacrimile lucindu-i în ochi.

— Și mie, cred.

Îl privi un moment, apoi șopti:

— Ești un om bun, Sam Kovac.

Jumătate din gura lui se arcui într-un zâmbet strâmb.

— Nu vrei să mai zici o dată?

— Ești un…

Îi atinse buzele cu degetul. Se simțeau exact așa cum își imaginase.

— Nu. Numele meu. Repetă-l. Doar ca să aud cum sună.

Mâna lui îi cuprinse obrazul. O singură lacrimă i se rostogoli sub ochi, argintată de lumină. Cuvântul i se desprinse de buze într-o șoaptă tremurătoare.

— Sam…

Kovac se aplecă și captură cuvântul cu gura, atingându-i buzele cu ale lui. Ezitant. Întrebător. Ținându-și respirația, chiar în timp ce dorința-i străbătea venele năvalnic.

Mâinile ei se ridicară încet și i se rezemară pe antebrațe, nu pentru a-l

respinge, ci ca să stabilească un contact. Gura-i tremura sub a lui, nu de teamă, ci de dorință. Acceptând. Râvnind. Limba ei o atinse pe a lui.

Sărutul se prelungi. Timpul stătea suspendat. Kovac își retrase gura cu câțiva milimetri, șoptindu-i numele. O cuprinse în brațe cu grijă, de parcă ar fi fost făcută din sticlă. Când ridică iar capul și o privi în ochi, ea rosti doar un singur cuvânt.

— Rămâi.

Cu excepția bătăilor bubuitoare ale inimii, Kovac rămase absolut nemișcat.

— Ești sigură?

Se aplecă și-l atinse iar pe buze cu ale ei.

— Rămâi… Sam… Te rog…

N-o mai întrebă nimic. Poate că și viața ei era la fel de goală ca a lui. Poate că sufletele lor recunoșteau unul în altul aceeași durere. Poate că nu avea nevoie decât să fie ținută în brațe, iar el simțea nevoia s-o țină, s-o ocrotească. Poate că nici nu conta de ce.

Îl conduse pe scară până într-un dormitor unde se simtă un iz din parfumul ei, în aer și pe cearșafuri. Părți din ea zăceau împrăștiate pe scrin: cerceii, un ceas, o panglică de catifea neagră. Lampa de pe noptieră răspândea o aură chihlimbarie, lumina scăldându-i pielea în timp ce Kovac o dezbrăca încet. Niciodată nu mai văzuse ceva atât de minunat, niciodată nu mai fusese atât de mișcat de felul unei femei de a i se dărui.

Amanda Savard îi dădu un prezervativ, dintr-un sertar al noptierei; Kovac desfăcu plicul și i-l oferi înapoi. Nu-și vorbeau. Toate se spuneau prin atingeri, din priviri, o respirație tremurătoare, un oftat întretăiat. Îl călăuzi spre ea. O pătrunse și crezu că i se oprise inima în loc. Începură să se miște împreună, într-un ritm ca bătăile unei tobe.

Nevoie. Dogoare. Pasiune. Scufundare. Lascivitate. Urgență. Se înlănțuiau contopite și se reluau. Gustul de sare pe piele, de cafea pe limbă. Senzația căldurii și a umezelii, a durității și a moliciunii. Când Amanda juisă, o făcu într-un crescendo de respirații întrerupte și sunete nearticulate de dorință disperată. Orgasmul lui explodă ca un trăsnet. Trupul i se smucea și zvâcnea, și crezu că striga, dar nu era sigur.

Nu înceta nicio clipă s-o sărute. Chiar și după aceea. Chiar și după ce adormi în brațele lui, buzele continuară să i se miște peste ale ei, pe obraz, pe păr. În adâncul inimii simțea teama că o asemenea șansă n-avea să se

mai ivească și că trebuia să se ospăteze acum, pe săturate. Apoi epuizarea îl învălui ca o pătură, și închise ochii, și adormi.

•

Când se trezi, Kovac crezu că avusese un vis incredibil. Apoi deschise ochii.

Amanda.

Zăcea pe o parte, ghemuită spre el, dormind liniștită. Îi trase pătura peste umărul gol, iar ea oftă. Lumina lămpii îi cădea pe față, atrăgând atenția asupra excoriațiilor și vânătăilor de pe obraz. Lui Kovac i se strânse stomacul la gândul că poate – că sigur – atinsese acele locuri în timp ce făceau dragoste, și îi provocase durere. Ideea de a o răni îl făcea să-i vină rău. Dacă descoperea vreodată că un bărbat îi lăsase acele urme, l-ar fi găsit și-n gaură de șarpe și l-ar fi omorât în bătaie.

Își frecă sternul cu o mână, având senzația că primise o lovitură în piept, Iisuse, se culcase cu o locotenentă de la Afacerile Interne.

Se îndrăgostise de o locotenentă.

Da' bine mai știi să le-alegi, Kovac.

Ce-avea să-și spună când deschidea ochii? Că făcuse o greșeală? Că-și pierduse mințile? Urma să fie jenată, sau furioasă? Nu știa. Ceea ce știa era că împărtășiseră ceva cu totul special și el, unul, n-avea să regrete. Coborî din pat cu grijă, își luă pantalonii pe el și ieși pe culoar, în căutarea unei băi, nedorind ca zgomotul apei s-o trezească pe Amanda.

Găsi o baie pentru oaspeți, cu prosoape fanteziste și săpunuri decorative, care probabil nu erau destinate să fie folosite.

Le folosi oricum. Imaginea reflectată care i-l privea din oglindă era a unui om dur, bătut, îmbătrânit după o viață mai bogată în dezamăgiri decât împliniri. Ce naiba putea o femeie să găsească la unul ca el?

Se spălă și ieși iar în hol, unde simți mirosul cafelei arse de jos. Lăsaseră filtrul aprins. Coborî la bucătărie și-l închise, apoi își turnă o ceașcă din cafeaua rămasă. Sorbind din cafea, începu să umble prin casă, aprinzând luminile.

Amanda Savard își crease un refugiu plăcut. Mobila arăta comod, îmbietor. Culorile erau discrete și liniștitoare.

Ciudat, totuși, că nu exista nimic caracteristic pentru ea – nicio fotografie de familie, niciun instantaneu propriu sau al vreunui prieten. Multe fotografii înrămate, alb negru, cu locuri pustii. Își aminti că văzuse

câteva la fel și în biroul ei, și se întrebă ce însemnau pentru ea. Voia să vadă ceva care vorbea despre viața ei. Dar poate că tocmai *asta* vedea.

Dumnezeu îi era martor că nici în casa lui nu existau multe indicii despre cine era. Un străin ar fi aflat mai multe despre el din boxa de la serviciu.

În living, luă un vătrai și scormoni jăraticul aproape stins al focului din cămin, întețind din nou flăcările. Închise ușile de sticlă și aprinse lampa de pe gheridonul de lângă canapea. Pe masă stătea o carte. Administrarea stresului.

Dincolo de living, după un glasvand deschis, era încă o cameră, cu luminile aprinse și instalația stereo cântând încet. Părea același post de jazz ușor pe care-l ascultase și Steve Pierce.

Kovac se duse să-l închidă. Cabinetul ei. Încă o oază fermecătoare cu mobilă din lemn de cireș și fotografii ale unor locuri pustii. Mai văzuse un birou atât de ordonat doar o singură dată, într-un magazin de birotică. Pedanteria aceea exprima o nevoie de ordine și control. Acolo nu-l aștepta nicio mare surpriză. Firidele etajerei de deasupra biroului conțineau câteva amintiri care-l făcură să zâmbească.

O statuetă cu o tigroaică și puiul ei zbenguindu-se împreună. O colecție de greutăți pentru hârtie de sticlă colorată, care erau mai mult opere de artă decât instrumente. O jucărie calmantă de cauciuc, ai cărei ochi ieșeau din orbite când era strânsă de mână. O insignă.

Curios, luă insigna și o privi. Era stil vechi. Îl recunoștea de pe vremea când abia se angajase în poliție, cu un milion de ani în urmă.

Mult înainte de vremurile Amandei, ceea ce însemna că aparținuse cuiva care însemnase ceva pentru ea. Orașul Minneapolis. Numărul matricol 1428.

Primul lucru văzut în casa ei care conținea o aluzie la trecut, și era în legătură cu meseria. Poate că într-adevăr și viața ei era la fel de goală ca a lui.

Puse insigna la loc, stinse luminile și stereoul și ieși din cameră, orientându-se după lumina de la etaj. Urcă scara, cu gândul să se strecoare în așternut lângă ea, să-i simtă trupul cald și moale lângă al lui. Trecuse atâta timp de când cunoscuse o asemenea consolare, încât uitase cum era.

— Nu!

Auzi țipătul când era la jumătatea scării. Urcă în goană restul treptelor și alergă în dormitor.

— Nu! Nu!

— Amanda!

Stătea ridicată în mijlocul patului, cu ochii larg deschiși și brațele agitându-i-se în gol, într-o luptă cu ceva ce numai ea putea să vadă, în minte.

— Nu! Nu! Termină!

— Amanda?

Kovac se opri lângă pat, fără să știe ce să facă. Era o imagine ireală. Părea să fie trează, dar nu-l vedea stând acolo. Încet, cu grijă, întinse o mână ca s-o atingă pe umăr.

— Amanda? Iubito, trezește-te.

Atingerea lui o făcu să se smucească, retrăgându-se spre cealaltă latură a patului, cu ochii holbați. Kovac o prinse de braț cât putea de blând și o ținu în loc.

— Amanda, eu sunt, Sam. Te-ai trezit?

Clipi din ochi spre el, în timp ce vraja oribilă care o cuprinsese se risipea. Ridică fața și-l privi, văzându-l, cu o expresie atât de buimacă încât îi sfâșia inima.

— E-n regulă, iubito, spuse el încet, așezându-se pe marginea patului. Nu s-a-ntâmplat nimic, dragoste, ai visat urât. Acum e-n ordine. E totul în ordine.

O trase spre el, iar Amanda i se ghemui la piept ca un copil. Tremura din tot trupul. Kovac o ținu cu o braț, iar cu cealaltă mână o acoperi cu pătura.

— Îmi pare rău… șopti ea. Îmi pare rău…

— Șșș… N-are de ce să-ți pară rău. Ai avut un coșmar. Acum e bine. N-am să las să ți se întâmple nimic.

— O, Doamne… șopti ea, rușinată, nefericită.

Kovac nu făcea decât s-o țină în brațe.

— E-n regulă.

— Nu, spuse Amanda, retrăgându-se, fără să-l privească. Nu e. Îmi pare rău.

Se dădu jos din pat, găsi un capot de mătase printre faldurile cuverturii și-l luă pe ea, acoperindu-se ca și cum s-ar fi rușinat de Kovac.

— Îmi pare așa de rău… spuse, tot fără să-l privească.

Sam nu răspunse, în timp ce Amanda dispărea grăbită în baie.

Avea din nou sentimentul acela: că nu urma să i se mai ivească o a doua

șansă cu ea, că noaptea aceea fusese prima și ultima.

O văzuse în starea cea mai vulnerabilă. Amandei Savard îi era foarte greu să accepte așa ceva.

Oftă adânc și se ridică, luându-și cămașa pe el. Deși știa că nu folosea la nimic, se duse la ușa băii și ciocăni.

— Amanda? Te simți bine?

— Da, mulțumesc. Mi-e bine.

Tonul ei formal făcu să i se strângă inima. Era una dintre formele ei favorite de apărare, o cale de a ține oamenii la distanță. Deliberat, o luă pe alt drum.

— Iubito, nu trebuie să fii stânjenită. În meseria noastră, cu toții avem coșmaruri. Să le vezi numai pe unele dintre ale mele.

Apa curgea, apoi se închise. Alt sunet nu se mai auzi. Și-o imagina privindu-se în oglindă, la fel ca înainte. Nu-i plăcea ce vedea: semnele de pe față, paloarea pielii, expresia din ochi.

Păși înapoi, când ușa se deschise. Amanda ieși și se opri, cu brațele strânse în jurul pieptului, fără să-l privească.

— N-a fost deloc o idee bună…

— Nu spune asta, o rugă Kovac.

O secundă, închise ochii, apoi continuă:

— Cred că amândoi aveam nevoie de ceva în seara asta, și a fost foarte bine, dar acum…

— A fost mai mult decât „foarte bine”, spuse el, trecând în spațiul ei, impunându-i să-l privească. Nu-l privi.

— Vreau ca acum să pleci.

— Nu.

— Te rog, nu complica și mai mult situația.

— N-are de ce să fie complicată.

— N-am relații cu colegii de serviciu.

— Serios? Și cu cine ai relații?

— Nu te privește.

— Ăă… ba cred că mă cam privește, o contrazise Kovac.

Oftând, Amanda își mută privirea.

— Nu vreau o legătură strânsă. E mai bine ca, așa cum spuneam, să trecem peste asta și să mergem mai departe.

— Nu vreau să trec ca și cum n-ar fi fost nimic, replică el, punându-i

mâinile pe brațe, strângându-i-le ușor. Amanda, nu face asta.

Amanda își întoarse privirea, uitându-se în podea.

— Te rog, pleacă.

Nu-și putea ascunde tremurul de emoție din voce. Kovac o auzise de multe ori: durerea, tristețea… Și el simțea aceleași lucruri pentru ea, în inima lui.

— Te rog… Sam… șopti ea.

Kovac înclină capul și-i atinse obrazul cu buzele. Ridică o mână să-i mângâie părul.

— Îmi pare rău.

Amenințarea lacrimilor o făcu să închidă strâns ochii.

— Te rog…

— În regulă, murmură el. În regulă.

Se retrase, căutându-și și restul de haine. Amanda nu se mișca. Atunci când fu gata, reveni la ea și-i atinse obrazul cu dosul mâinii.

— Să vii să încui după mine. Vreau să știu că ești în siguranță.

Dădu din cap și-l urmă.

În antreu, Kovac își luă pantofii și paltonul și-și scoase mănușile din buzunare.

Amanda nu-l privea în ochi nicio clipă. Încercă s-o aștepte, stând lângă ușă, dar nu voia să se uite la el și nu spunea nimic. Îi venea s-o zgâlțâie, s-o cuprindă-n brațe și s-o sărute. Dar bărbații nu mai aveau voie să-și impună punctul de vedere, și probabil oricum așa ceva n-ar fi mers cu Amanda. Avea nevoie de grijă și de timp; de spațiu suficient ca să nu se simtă amenințată, dar nu atât de mult încât să se poată retrage și închide complet în sine.

De parcă-ți închipui c-o să-ți meargă.

— Indiferent de ce crezi tu, spuse el într-un târziu, n-a fost o greșeală, Amanda.

Nu-i răspunse, iar Kovac ieși, simțind cum îl plesnea frigul în față.

Uite-ți realitatea, Kovac, își spuse el, în timp ce ușa se închidea și se încuia în urma lui. *Afară, în frig, singur.*

Nu era mai puțin decât ceea ce avusese înainte, dar era mai greu de suportat, acum, când gustase din ce-ar fi putut să fie.

Reveni în oraș conducând pe străzile pustii, se întoarse în casa lui goală, în patul gol, și rămase treaz până dimineața, privind înăuntru, la goliciunea

vieții lui.

Capitolul 30

Liska intră cu mașina pe alee, abia aruncând o privire spre ceasul de bord. Sâmbătă dimineața, în casa ei era hockey. Kyle și R.J. își începeau ziua pe gheață, la ora șase.

Îi lăsase în grija unui amic care lucrase la brigada de crime sexuale din departamentul poliției St. Paul și avea doi băieți în aceeași echipă. Niciun adult nu s-ar fi apropiat la mai puțin de trei metri de acei copii, când îi păzea Milo.

Acum era abia șapte și jumătate, iar soarele tocmai răsărea. Majoritatea locuitorilor din Eden Prairie dormeau încă, probabil, mahmuri după grogul de vineri seară. Lui Liska nu-i păsa. În cele patruzeci și cinci de minute ale drumului, furia îi crescuse ca un dogoarea într-un cuptor. N-o interesa nici dacă spărgea ușa cu piciorul și-i smulgea din pat curul ăla păros. Avea de gând să-i vorbească lui Cal Springer, și să-l facă s-o asculte.

Veni valvârtej spre ușa prea frumoasei case și se rezemă cu degetul de sonerie, apoi sună iar, de mai multe ori. O auzea sunând înăuntru, și niciun alt sunet.

În fundătură era liniște. Mașinile parcate pe alei aveau geamurile mate de gheață. Copăceii subțiri ca scobitorile, în curți, erau acoperiți cu alb. Respirația lui Liska arginta aerul. Era atât de frig, încât o dureau plămânii.

Ușa se deschise, și doamna Cal, îmbrăcată într-o cămașă de noapte de flanelă, o privi cu ochii măriți și gura ca un mic o de uimire.

— Unde e? întrebă Liska, intrând în casă neinvitată.

Patsy Springer făcu un pas înapoi.

— Calvin? Ce… ce vreți la ora asta? Nu…

Liska îi aruncă o privire care smulsese mărturisiri de la cei mai înrăiți criminali.

— Unde e?

Dinspre bucătărie se auzi glasul lui Cal:

— Cine e, Pats?

Liska trecu pe lângă nevastă-sa, vârând o mână în poșetă. Cal stătea la masa de stejar din alcovul pentru micul dejun, în aceleași haine din seara trecută, cu un ou moale și o farfurie de Malt-O-Meal în fața lui. Când o

văzu, căscă gura ca un pește.

— Ce cauți aici? întrebă el. Asta-i casa mea, Liska…

Liska scoase Polaroidele din poșetă și le trânti pe masă, lângă farfuria lui. Springer dădu să-și împingă scaunul înapoi. Îl apucă de păr și-l ținu pe loc, lângă ea, fără să-i ia în seamă urletul de durere.

— Iar ăștia-s copiii mei, Cal, spuse ea, abia reușind să nu-i strige în față. Îi vezi? Te uiți la pozele astea?

— Ce-i cu tine?

— Am draci. Sunt băieții mei. Știi cine mi-a trimis fotografiile astea, Cal? Ai două șanse să ghicești.

— Nu știu ce faci aici! răspunse el, încercând iar să se ridice.

Smucindu-l de păr, Liska își înfipse degetele în el și mai adânc. Doamna Cal stătea sub arcada dinspre hol, cu mâinile agitându-i-se în dreptul pieptului.

— E nebună, Calvin! E nebună!

— Rubel și Odgen mi le-au trimis, continuă Liska, înhățând o fotografie cu mâna liberă; o înfipse în fața lui Cal Springer. N-o pot dovedi, dar știu că ei au fost. Ăștia-s oamenii cu care ai tu de-a face, Cal. Uite ce căcați sunt. Amenință niște copii mici. Iar tu îi protejezi. Asta te face să fii ca ei, în ce mă privește pe mine.

— Calvin? țipă nevastă-sa. Să sun la nouă-unșpe?

— Gura, Patsy! strigă el.

— Dacă se-atinge cineva de-un fir de păr din capul băieților ăstora, urmă Liska, am să-l omor. Vorbesc serios, Cal. Am să-l omor în pizda mă-sii și nimeni n-o să găsească vreodată toate bucățile. Înțelegi ce-ți spun?

Cal încercă să se îndepărteze de ea. Liska îl trase de păr și-l lovi în frunte cu nodurile degetelor.

— Auuu!

— Idiot nenorocit! răcni ea și-i mai dădu una. Ce-ai în cap? Cum poți să te-ncurci cu unii ca ei?

Îl îmbrânci atât de brusc, încât Cal căzu cu scaun cu tot și se târî înapoi pe podea, ca un rac.

— Ești demn de dispreț! strigă Liska.

Luă paharul cu oul moare și i-l aruncă în cap. Cal ridică brațele să se apere și căzu pe spate, lovindu-se cu ceafa de un dulap. Sună ca o împușcătură. Doamna Springer zbieră.

— Du-te la Castleton, vierme fără șira spinării, îi ordonă Liska. Spune-i unde *n-ai fost* joi noapte. Du-te la I.A. Nimic nu le place mai mult decât un căcățiș smiorcăit ca tine. Dă-i în gât pe-ăștia, sau am să-ți nenorocesc restul carierei de nici Iov n-ar putea să supraviețuiască! Nimeni, *nimeni* nu-i amenință pe copiii mei și scapă!

Ca semn final de exclamare, aruncă în el și cu farfuria de Malt-O-Meal, apoi își strânse Polaroidele și le îndesă la loc în geantă. Springer rămase pe loc, cu Malt-O-Meal-ul curgându-i pe obraz.

Liska inspiră scurt de două ori, ca să se mai calmeze, și o privi pe Patsy Springer.

— Scuze că v-am deranjat de la micul dejun, spuse ea, cu vocea încă tremurându-i de furie.

Doamna Cal scoase un mic țipăt din gât și fugi într-un colț al camerei.

— Am să ies singură, continuă Liska și plecă, tremurând atât de tare încât avea senzația că-i venea o criză.

Când ajunse în Saturn, slobozi un oftat.

— Ei, spuse ea cu voce tare, pornind motorul. Mă *simt* mai bine.

•

De ce-a trebuit să spui? Puteam să aranjez totul.

Ce naiba voise Jocelyn Daring să spună cu asta?

Kovac stătea pe un scăunel, într-un colț al dormitorului lui Andy Fallon, cu privirea în gol. O revedea în minte pe Jocelyn intrând în cabinetul lui Pierce. Expresia de pe fața ei. Furia din ochi. Dacă n-ar fi fost acolo s-o oprească, oare ce i-ar fi făcut lui Pierce?

Probabil ar fi trebuit s-o aresteze pentru ceea ce *făcuse.* Legile din Minnesota aveau o toleranță zero față de violențele casnice. Chiar dacă victima nu voia să depună plângere, statul se sesiza din oficiu. Dar nu făcuse asta. Circumstanțe atenuante, cum ar fi pledat un avocat. Biata Jocelyn. Auzind mărturisirea logodnicului ei despre o relație homosexuală, își pierduse mintea un moment și se dezlănțuise. De ce să adauge și insulta pe lângă suferință?

Fiindcă se putea hotărî să ducă treaba până la capăt.

Plecase din casă de bunăvoie, în tăcere, târând după ea o valiză care dădea pe din afară, spre mașina domnișoarei de onoare, care o aștepta. Steve Pierce se dusese cu taxiul până la cea mai apropiată cameră de urgență, unde spusese că alunecase pe gheață și-și spărsese capul.

Dragoste în stil american.

Dragoste…

Kovac încercă să-și alunge acel gând, concentrându-se în schimb asupra scenei morții lui Andy Fallon. Era unul dintre motivele pentru care venise acolo: ca să se gândească la altceva decât la marea tăvăleală cu o femeie care avea galoane de locotenent și un secret întunecat în minte.

Încerca să nu se întrebe care era sursa coșmarului ei, încerca să nu-și spună că ceea ce se întâmplase nu era un accident izolat, și că de aceea îi ceruse să plece – fiindcă se temea că avea să se mai întâmple și nu voia ca el să afle de ce. Acelea erau gândurile pe care voia să le evite, astfel încât venise acolo. Gânduri care nu-i dădeau pace, oricât tot insista că nu era cazul.

Nu voia nici să se gândească la dragostea făcută cu ea, sau la incredibilul sentiment protector care-l cuprinsese în timp ce o ținea în brațe, după coșmar.

Avea să-și pună mintea la treabă, oricum la nimic nu se pricepea mai bine.

În cameră încă se mai simțea mirosul de cadavru. Kovac întinse nasul peste ceașca aburindă de cafea Caribou neagră și inspiră adânc.

Cred c-aș face un serviciu public dacă te-aș invita la o cafea.

Își alungă din minte imaginea Amandei stând în ușă, privindu-l. Era nevoie să se gândească la altă blondă.

Întrebare: era posibil ca Jocelyn Daring să-l fi omorât pe amantul gay al logodnicului ei? Da. Avusese ocazia?

Nu știa și nu putea s-o întrebe. Cazul era oficial închis; nu mai avea dreptul să interogheze pe nimeni. Pierce menționase că fusese cu ea în noaptea morții lui Andy Fallon? Dacă avusese ocazia și profitase, cum procedase? Cum l-ar fi atras pe Fallon în pat? Nimeni nu sugerase că Fallon își putea pune comutatorul în ambele poziții. Toți vorbiseră cu prea multă considerație despre el ca să-și imagineze că s-ar fi culcat cu iubita amantului.

Se gândi la somnifere, la paharul de vin din spălătorul de vase.

— Poate…

Următoarea întrebare: dacă-l drogase, dacă-l lăsase fără cunoștință, l-ar fi putut spânzura? Ar fi putut ridica trupul unui om inert?

Privi patul, apoi bârna peste care fusese petrecută frânghia. Se ridică de

pe scaun și se duse să se așeze pe marginea patului, apoi se ridică și stătu cam în același loc unde atârnase cadavrul. Oglinda înaltă era poziționată exact la fel ca atunci; cuvântul *Sorry* îi apărea scris în dreptul burții. Oglinda fusese pudrată pentru amprente, dar n-o confiscaseră ca probă materială, pentru că nu se comisese nicio crimă. Kovac o privea și încerca să și-o imagineze pe Jocelyn Daring cu Andy Fallon, pe pat.

Ar fi fost posibil să ridice victima în șezut pe marginea patului, să-i pună ștreangul de gât, apoi să-l ridice cu funia și s-o lege de stâlpul patului. Poate.

Cât cântărise Andy Fallon? Optzeci de kilograme? Nouăzeci? Nouăzeci de kilograme de masă inertă, inconștientă și necooperantă. Jocelyn era puternică, dar…

Dacă o femeie ar fi trebuit să se chinuiască pentru a face ceea ce-și imagina el acum, unui bărbat i-ar fi fost mai ușor.

Ar fi putut Neil să aplice același plan? Să-și omoare fratele pentru că nu-i împrumutase bani, sau fiindcă nu era un ratat ca el, ori pentru că era invidios, ori fiindcă voia să-și pedepsească tatăl înainte de a-l omorî și pe el?

Kovac se întoarse la scaun și se așeză din nou. Privi cât de ordonată era camera, își aminti cât de perfect fusese făcut patul. I se păruse ciudat că Andy nu se așezase pe pat înainte de a se spânzura. Și că în mașina de spălat erau niște cearșafuri.

Cine-și spăla rufele înainte de a se sinucide?

Se gândi la casa lui Neil Fallon, în timpul percheziției. Genul de murdărie și dezordine care făceau răul renume al burlacilor. Pierce spusese: *Neil e un șleampăt, nu ți se pare…? Harababură la locul faptei, amprente peste tot…*

Neil Fallon nu schimbase un cearșaf în viața lui. În casa lui nu exista niciun semn că ar fi avut habar cum funcționa o mașină de spălat vasele.

Și atunci? Cine mai avea motive? Conflictul dintre Odgen și I.A. se încheiase. Doar dacă nu cumva Fallon găsise ceva nou. Și se putea să nu afle niciodată, dacă nu-i găseau însemnările. Și cum putea boul ăla de Odgen să facă o înscenare atât de rafinată? Nu i-ar fi stat în fire. Lui îi stătea în fire să bată oamenii cu ranga. Cum ar fi intrat Odgen pe ușă? Fallon nu l-ar fi primit în casă. Poate sub amenințarea armei…

Nu încăpea nicio îndoială că Liska stârnise un cuib de viespi, examinând

perspectiva Curtis-Ogden…

Cât despre Steve Pierce, Kovac considera că-și făcuse mărturisirea. Nu-l vedea pe Pierce asasinându-și amantul cu sânge rece, așa cum murise Fallon. Dacă-l iubise pe Andy atât de mult cum părea, nu l-ar fi putut umili așa. Iar unghiul jocului sexual nu rezista, conform lui Kate Contan.

Kovac oftă.

— Vorbește-mi, Andy.

Nu era nevoie să fii un Sherlock Holmes ca să descifrezi majoritatea crimelor. Un adevărat caz cu autori necunoscuți era mai degrabă o excepție decât o regulă. Majoritatea oamenilor erau omorâți de cunoscuți, din motive simple și clare.

Apelurile la prietenii din agenda lui Andy nu dăduseră niciun rezultat. Nu avusese relații prea strânse cu mulți oameni.

Prea mulți ani în care trăise o viață secretă. Numai Pierce spunea că-l văzuse recent cu alt bărbat. Tot un amant?

Viața privată: familia, prietenii, amanții, foștii amanți.

Viața profesională: colegii, dușmanii făcuți la serviciu sau din cauza serviciului.

Nu știa la ce alte cazuri lucra Andy. Savard nu voise să-i spună, mai ales din moment ce moartea lui nu fusese declarată omucidere.

Nu părea preocupată că vreunul dintre dosarele lui actuale putea ascunde numele unui ucigaș.

Și astfel, Kovac revenea la singurul caz despre care știa ceva: Curtis-Ogden.

Nu. Nu era tocmai așa. Conform lui Pierce, era posibil ca Andy să fi lucrat și la cazul Thorne.

Dar unde putea să ducă un caz închis cu douăzeci de ani în urmă – decât la resentimentele tatălui său?

Ceea ce-l readucea pe Kovac la ideea sinuciderii. Poate că un tip ca Andy – unul care punea toate punctele pe *i* și toate liniuțele la *t,* un om care avea nevoie de aprobare și control…

Poate că un asemenea om *și-ar fi* schimbat cearșafurile înainte de a-și pune gâtu-n laț.

Majoritatea oamenilor erau omorâți de cunoscuți, din motive simple și clare. De ei înșiși. Se sinucideau. Din cauza depresiei.

Ce moarte putea să fie mai simplă ca asta? Păcat că nu-i venea să creadă.

•

Secția de omucideri era liniștită sâmbăta. Leonard nu venea niciodată în weekend. Detectivii din schimb erau prezenți în primul rând la apel.

Uneori, mai veneau la birou să recupereze lucrul la hârtii. Kovac își petrecea acolo majoritatea zilelor de sâmbătă, pentru că nu avea nicio viață conjugală.

Își agăță paltonul în cuier, întrebându-se cum își petrecea Amanda sâmbăta. Se gândea la el, la cele întâmplate? Retrăia momentul când el ieșise pe ușă, rescriind scenariul în minte astfel încât să-i ceară să rămână?

Se așeză pe scaun, privind spre telefon.

Nu. Nu, n-avea s-o sune. Ridică totuși receptorul, ca să-și asculte poșta vocală. Poate, cine știe…

Nimic. Oftă, își răsfoi Rolodexul, și formă un nume.

— Records, Turvey, gâjâi cu flegmă glasul de la celălalt capăt al firului.

— Russell, cârtiță bătrână ce ești. De ce n-ai și tu o viață ca toți oamenii?

— Ha! Și ce să fac cu ea? I. Christoase! Dac-ar trebui să interacționez cu oameni normali…

Bătrânul scoase un gâlgâit.

— Argh. Mai degrabă aș încăleca o maimuță.

— Mda, e o imagine interesantă.

Russell Turvey: șaizeci și ceva de ani, o mutră ca a lui Popeye, o țigară atârnată pe buză, un stomac ca o minge de baschet, făcându-și de cap cu o maimuță.

Turvey râse, tuși și horcăi. Plămânii îi sunau ca două pungi de plastic pe jumătate pline cu Jell-O.

Kovac luă pachetul de Salem pe care-l cumpărase pe drum și-l aruncă la gunoi.

— De ce ai nevoie, Sam? E ceva legal?

— Sigur.

— Rahat, nu-i rost de nicio distracție. Devii plicticos la bătrânețe. Auzi, mare păcat de Iron Mike, hmm? Am auzit că tu l-ai găsit. Mereu ăștia durii sunt cei care mușcă din pistol.

— Mda, mă rog, s-ar putea să n-o fi făcut. Studiez cazul.

— I. Christoase! Faci mișto de mine! Cine să consume un glonț pe-un rahat bătrân și mucegăit ca el?

— Am să te țin la curent, îi promise Kovac. Ascultă, Russ, deunăzi am găsit o insignă veche, într-un magazin de ocazie. Sunt curios a cui a fost, Poți să afli?

— Sigur. Dacă nu știu eu, cunosc pe cineva care știe. Oricum n-am nimic altceva de făcut aici decât să stau cu palma-n cur.

— Mă omori cu descrierile tale pitorești, Russell.

— Argh. Vino-ncoace să-mi faci o poză pentru albumul tău. Care-i numărul matricol?

— Paișpe douășopt. Pare din anii șaptezeci. Eram doar curios.

— Am să mă interesez.

— Mersi. Îți rămân dator.

— Prinde-l pe nenorocitul care l-a ras pe Mike. Așa o să fim chit.

— Am să fac tot ce pot.

— Te știu eu, Sam. Ai să faci de nouă ori pe-atâta, iar laudele au să-i revină vreunui muist de barosan.

— Așa merge lumea, Russ.

— Argh. Mai dă-i în mă-sa.

Tuși în telefon și închise.

Ken luă țigările din coșul de gunoi, îndoi pachetul de la jumătate și-l aruncă la loc.

Deschise computerul și-și petrecu următoarea oră cunoscând-o tot mai bine pe Jocelyn Daring. Dintr-o sursă, află că absolvise cum laudae la Northwestern, unde fusese hockeyistă. Sportivă. Puternică – știa deja. Agresivă – o văzuse cu ochii lui. Fusese a patra din clasă la facultatea de drept a Universității din Minnesota. Ambițioasă. Harnică. Prin fișierele D.N.V. descoperi că depășea viteza legală și uita să bage fise în parcometre. Asta ar fi putut sugera o anumită desconsiderare la adresa regulilor… sau așa spuneau John Quinn și colegii lui de la profilurile psihologice.

Dar nu descoperi antecedente penale. Nici articole de ziar despre scene în restaurante sau altceva de acest gen. Nici nu se așteptase. Chiar dacă Jocelyn mai avusese și în trecut un comportament irațional, banii familiei îl mușamalizaseră.

Nu la fel stăteau lucrurile și cu clanul Fallon, observă Kovac, în timp ce parcurgea dosarul lui Neil întocmit de Elwood. Condamnarea pentru agresiune, vreo două cazuri de conducere sub influența alcoolului, probleme fiscale, încălcări ale codului de igienă la bar, fricțiuni cu agenții

din Departamentul de Resurse naturale pentru că vâna și pescuia peste limita legală.

Era tiparul comportamental al unui om care dorea mai mult decât i se cuvenea. Un om care disprețuia autoritatea.

Opusul total al fratelui său – fapt pentru care, fără îndoială, Neil îl învinuia pe Andy, deși cel mai probabil se întâmplase invers. Andy îl văzuse pe Neil încurcând lucrurile și cauzând probleme, și o luase în direcția opusă, ca să-și bucure tatăl. Și o făcuse până la capăt, cu excepția de neiertat că-i spusese bătrânului adevărul despre sexualitatea lui.

Bietul băiat. Ajunsese chiar până la a încerca să-l înțeleagă pe Mike prin experiențele lui de viață.

Ce era de înțeles? Un individ ca Mike Fallon nici măcar nu avea prea multe straturi. Acesta era avantajul lui Neil față de Andy: îl înțelesese pe Mike perfect.

•

— N-am nimic să-ți spun, Kovac. Nu vorbesc decât în prezența avocatului.

Neil Fallon îl privea încruntat, plimbându-se pe lângă ușa camerei de interogatoriu. Ar fi arătat firesc în treningul portocaliu al închisorii, dacă ar fi fost pătat de unsoare și praf. Trebuia să-și suflece pantalonii, ca să nu și-i calce în picioare.

— Nu despre tine e vorba, Neil, răspunse Kovac, așezându-se pe scaunul de plastic, picior peste picior. Domnul Relaxare.

— Atunci, de ce-ai venit aici? N-am nimic să-ți spun.

— Mi-ai mai spus. Deci, cred că nu vrei să profiți de o șansă să ieși.

— Cum pot să ies, dacă nu e vorba de mine?

— Din bună-credință.

Sprâncenele lui Fallon se înălțară spre frunte.

— Bună-credință? Bagă-ți-o-n cur.

— Pentru un tip care se declară heterosexual, vrei cam mult să mă vezi cu tot felul de chestii băgate-n fund, observă Kovac.

— La dracu! se răsti Fallon, dându-și seama prea târziu ce spusese; mârâind, continuă să se plimbe. Te dau în judecată, Kovac. Tot departamental ăsta de rahat am să-l dau în judecată.

Kovac oftă plictisit.

— Ascultă, Neil, tot spui că ești nevinovat. Insiști că nu ți-ai omorât

tatăl.

— Nu l-am omorât.

— Atunci, ajută-mă să înțeleg unele lucruri. Asta-i tot ce-ți cer. Înțelegerea e mama învățăturii. Știi, polițistul e prietenul tău, continuă el, ca și cum ar fi vorbit cu un copil de patru ani.

Gânditor, Fallon se rezemă de perete, lângă ușă, cu brațele încrucișate pe piept.

— Avocatul meu mi-a spus să nu-ți vorbesc decât în prezența lui.

— O dată ce ți-ai angajat un avocat, nimic din ceea ce spui în absența lui nu se poate folosi împotriva ta. N-ai să pățești nimic. Nu ai decât de câștigat. N-am vrut niciodată să fim dușmani, Neil. Ce naiba, am băut din aceeași sticlă. Ești un om cinstit, muncitor, la fel ca mine.

Fallon aștepta, cu buza de jos împinsă înainte.

— Ți-am adus niște țigări, spuse Kovac, întinzându-i pachetul.

După ce-l luă, Fallon făcu o mutră.

— Sunt îndoite toate!

— Ei și? Tot se-aprind.

— Iisuse, bombăni el, dar luă una și încercă s-o îndrepte. Kovac îi dădu o brichetă.

— Sunt doar curios în legătură cu niște lucruri privitoare la Andy – și, nu, nu cred că tu l-ai omorât. Nu știu dacă l-a omorât cineva. Toată lumea spune că era deprimat. Vreau doar să-mi fac o imagine mai clară, atâta tot.

Prin ceața de fum, Fallon își îngustă ochii, reflectând: *întrebare-capcană.*

— Vezi, eu sunt polițist de omucideri, continuă Kovac. Mă uit pieziș la toată lumea, când moare cineva pe neașteptate. Nu e nimic personal. Dacă bătrânul meu ar fi găsit mort, aș ancheta-o și pe maică-mea, pentru numele lui Dumnezeu. Dar aici mai e și altă situație. Să zicem, dacă Andy voia să se-apropie iar de tatăl vostru? Voia să aibă o șansă să-l câștige din nou, ca să zic așa. Așa că, încerca să facă unele lucruri împreună cu Mike, să stea împreună, să vorbească. Poate că el i-a cumpărat televizorul ăla cât toate zilele, din living…

— Pe-ăla Wyatt i l-a cumpărat, spuse într-o doară Fallon.

Se așeză, privind țigara strâmbă.

— Ce?

— Ace Wyatt. Îngerul păzitor al bătrânului, completă sarcastic Fallon.

Mereu a fost așa, de când l-au împușcat. Wyatt l-a ajutat să-și plătească spitalul, i-a cumpărat chestii pentru casă, pentru Andy și mine… Mike mereu zicea că așa se obișnuiește – ca între polițiști. Numai asta era, zicea el, o obligație. Și nici nu era mai mult. Wyatt n-a vrut niciodată să-și petreacă timpul cu bătrânul, nici cu vreunul din noi. Intra în casă și se purta de parc-am fi avut purici. Mare căcănar.

— Mda, e destul de neplăcut, să vă cumpere așa lucruri.

— Mereu mi-am spus că se simțea vinovat fiindcă glonțu-l nimerise pe Mike. Wyatt locuia vizavi de Thorne. Pe el îl chemase Thorne în ajutor. El ar fi trebuit să fie în fotoliul ăla. Dar Mike i-a luat-o înainte.

Kovac digeră teoria, gândindu-se că Fallon avea, probabil, o imagine destul de clară. Glonțul îl nimerise pe Mike în locul lui Ace Wyatt, iar el nu-l lăsase niciodată pe Wyatt să uite. Imaginea ștearsă a nobilei legende, spălată de ploaia acidă a realității.

— Când Mike avea nevoie de ceva, îl chema pe Wyatt, continuă Neil, trăgând din țigara în formă de L. Și să nu crezi că nu mi-o arunca în față cu fiecare ocazie. Că ar fi trebuit să am grijă de el. Că eram fiul cel mare – și tot felul de rahaturi de-asta. De parcă el a făcut vreodată ceva pentru mine.

— Câți ani avea Andy la vremea incidentului?

— Șapte, opt ani, cred. De ce?

— Cineva mi-a spus că voise să stea de vorbă cu Mike despre cele întâmplate. Să încerce să-l înțeleagă mai bine pe tatăl vostru.

Fallon râse, tuși și pufăi din țigara îndoită.

— Mda, ăsta era Andy. Domnul Sensibilos. Ce să înțeleagă? Mike era un bătrân acrit și al dracu, atâta tot.

— Cred că Mike nu voia să vorbească despre cele întâmplate. Andy îți spusese ceva?

După un moment de gândire, Fallon răspunse:

— Cred că mi-a spus ceva o dată, cu una din ultimele ocazii când l-am văzut. A menționat-o în legătură cu faptul că Mike nu voia să zgândărească rănile vechi. Eu nu i-am dat prea multă atenție. Ce rost are să le dezgropi pe toate?

Îl studie un moment pe Kovac.

— Pe tine de ce te interesează?

Kovac analiza informația în minte, combinând-o cu ceea ce știa deja, încercând să-și amintească ceva ce credea că spusese Mike în ultimele zile

de viață.

— Mă gândeam doar, spuse el, doar ca să umple tăcerea. Andy avea unele probleme depresive. Dacă însemna mult pentru el să se împace cu bătrânul, iar Mike nu voia să coopereze, atunci poate că într-adevăr n-a mai suportat și s-a sinucis. Și poate că Mike și-a reproșat-o…

— Mare minune ar fi și asta!

Fallon își termină țigara și o strivi de talpa pantofului.

— Niciodată să nu-ți reproșezi nimic, când poți da vina pe altul. Așa era Mike.

Kovac se uită la ceas.

— Deci, dacă acum mergi pe ideea sinuciderii, în cât timp ies de-aici?

— Nu de mine depinde, Neil, răspunse Kovac, ridicându-se în picioare; se duse la ușă și apăsă pe buton, chemând gardianul. Nu e vina mea. Avocații ăia împuțiți. Te-aș ajuta, dac-aș putea. Păstrează țigările. Măcar atâta pot să fac pentru tine.

Capitolul 31

Ziarul „*Minneapolis Star Tribune*” publica programul de filmare al lui Ace Wyatt pentru emisiunea „*Crime Time*” în suplimentul de divertisment din fiecare joi.

O parte din farmecul spectacolului consta în interacțiunea lui Wyatt cu publicul. Era ca un rahat de telemarketing, își spusese Kovac de cele câteva ori când urmărise programul. Sau ceva de la Food Channel. Ace Wyatt: un Emerit Lagasse al aplicării legii.

Crima zilei era reconstituită pe un patinoar de hockey din suburbia St. Louis Park. Omor în atac – un avertisment despre lipsa spiritului sportiv. Kovac i se legitimă paznicului care stătea lângă sectorul îngrădit al tribunei, nimerind în plină Ace Mania.

Un covor roșu patru pe patru fusese întins pe gheață. Camera stătea într-un colț, lângă un operator plictisit care arăta ca Gandhi cu canadiană.

Un alt cameraman, pe patine și cu camera în mâini, stătea rezemat de rama porții. Patru fani norocoși fuseseră aleși să stea în boxele de penalty.

În spatele lor stăteau alți vreo sută. Multe femei grase și bătrâni cu aer de papițoi, purtând tricouri cu inscripția *PRO*Activ!

— Acum vă rugăm liniște, oameni buni! strigă o femeie slabă și ciolănoasă, cu ochelari cu rame negre și o haină ce părea făcută din petece de carpetă oliv. Bătu din palme fix de trei ori, iar mulțimea amuți cuminte.

Regizorul, un grăsan care rodea dintr-o ciocolată Slim-Fast, strigă la cei doi actori:

— La locuri! Hai, s-o ardem de data asta!

Unul dintre actori, un tip de vreo cincizeci de ani, în pulover cu modele nordice și niște colanți albaștri, alunecă și se clătină pe gheață, învârtindu-și brațele ca niște moriști spasmodice.

— Mă deranjează, Donald, se plânse el. Cum să gândesc ca în atac, când poarta e chiar în fața mea?

— Tragem cadre strânse, Keith. N-o să vadă nimeni plasa. Gândește mărunt. Dacă tot e musai să gândești.

Actorul se duse la locul lui. Regizorul clătină din cap în sensul de „Doamne, apără-mă de actori…”

Kovac îl zări pe Wyatt stând separat de public, în timp ce-i era retușat machiajul.

Îmbrățișați ca să nu simtă frigul arenei, doi trași-împinși de la Hollywood stăteau în spatele lui, zâmbind mânzește, în timp ce Gaines le făcea un Polaroid: o tânără cu anorexie și părul roșu-viu sculptat în formă de tufă decorativă pe creștetul capului și un tip de vreo douăzeci și ceva de ani, în geacă neagră de piele și ochelari mici, dreptunghiulari.

— Încă una pentru album, spuse Gaines.

Blitzul fulgeră, iar camera scuipă produsul.

— Pe spectatori nu pare să-i deranjeze frigul, remarcă tipul.

Gaines afișă zâmbetul său cuceritor.

— Îl iubesc pe Căpitanul Wyatt. La fiecare înregistrare, trebuie să întoarcem din drum cârduri întregi. Sunt atât de emoționați că se află aici! Ce mai contează, un tremur, acolo?

Fata țopăia în sus și-n jos, frecându-și brațele cu mâinile.

— În viața mea nu mi-a mai fost așa de frig! De când am coborât din avion, o clipă nu mi-a fost cald. Cum puteți trăi aici, oameni buni?

— Ți se pare frig? interveni Kovac, pufnind dezgustat. Revino în ianuarie. Ai să crezi c-ai murit și-ai ajuns în Siberia. E mai rece decât curul unui gropar.

Fata îl privi ca și cum ar fi fost cine știe ce creatură de la grădina zoologică. Lui Gaines îi pieri zâmbetul de pe buze.

— Sergent Kovac. Ce plăcere, spuse el sec.

— Și pentru mine, i-o întoarse Kovac, măsurând scena cu o privire disprețuitoare. N-apuc să vin la circ în fiecare zi. Eu am o slujbă reală.

— Yvette Halston, se prezentă roșcata. Vicepreședinte, secția de dezvoltare creatoare, televiziunea Warner Brothers.

Tipul întinse și el mâna:

— Kelsey Vroman, vicepreședinte, programe reality-show.

Programe reality-show.

— Kovac. Sergent. Omucideri.

— Sam!

Wyatt se ridică de pe scaun, alungând-o pe asistenta de machiaj. Își luă bavețica de hârtie de la gâtul costumului italian bleumarin la două rânduri și o aruncă în lături.

— Ce te aduce aici? Ai primit rezultatele de la laborator în cazul Fallon?

Vicepreședinții de la Warner Bros ciuliră urechile, la auzul a doi polițiști adevărați stând de vorbă.

— Încă nu.

— Am dat vreo două telefoane. Azi vor fi gata.

— Mda, mersi, Ace, replică fără recunoștință Kovac. De fapt, am venit să te întreb despre altceva. Ai un minut liber?

Gaines veni lângă Wyatt, cu planșeta în mână, încercând să-i arate un program:

— Domnule căpitan, Donald vrea să terminăm partea înainte de unu. Celorlalți din echipă li s-a spus să vină aici la unu treizeci, nu mai târziu, pentru interviuri. Și-așa scurtăm pauza de masă cu o jumătate de oră. Sindicaliștii au să facă o criză.

— Atunci, dați pauza de masă acum, ordonă Wyatt.

— Dar sunt gata de filmare!

— Înseamnă că vor fi gata de filmare și după pauză, nu?

— Da, dar…

— Dar care-i problema, Gavin?

— Mda, Gavin, mârâi Kovac. Care-i problema?

Gaines îl privi rece.

— Cred că dumneata ești cel care a subliniat că domnul căpitan Wyatt s-a retras din poliție, spuse el. Are alte obligații decât să-ți rezolve dumitale cazul, dar e un om prea civilizat ca să te expedieze de-aici.

— Gavin… îl dojeni Wyatt. N-am nicio obligație mai importantă decât anchetarea unei crime.

La asta, cei doi vicepreședinți se umeziră amândoi o dată.

— Ace, toarse roșcata, dai consultații pentru un caz? Nu ne-ai spus! Cred că e foarte interesant! Ce zici, Kelsey?

— Am putea aranja ceva cu diverse agenții de aplicare a legii, pentru un segment săptămânal. Poliția, D.E.A., F.B.I… Să punem consultația la sfârșitul emisiunii. Cinci minute, *mano a mano,* detectivii între ei. Ace oferă beneficiul înțelepciunii categorice. Îmi place ideea. Adaugă o stare de realitate imediată și de vitalitate. Ce zici, Gavin?

— S-ar putea să aibă mari șanse de reușită, replică diplomatic Gaines. Eu nu-mi fac griji decât pentru programul nostru de azi.

— O să se rezolve, Gavin, răspunse nepăsător Wyatt, apoi se întoarse spre Kovac. Hai să mergem sus, Sam. Poți să și îmbuci ceva, în timp ce

stăm de vorbă. Avem o firmă de catering fabuloasă. Gavin a găsit-o. Face cele mai bune quiches mici.

Îl conduse pe treptele de ciment spre o cameră cu vedere spre patinoar, printr-o fereastră prelungă. Mâncarea fusese aranjată artistic pe o masă lungă, drapată cu roșu, având în centru albumul *„Crime Time”*. Wyatt nu se apropie, dar îi făcu semn lui Kovac să se servească.

— Nu-mi place să mănânc la filmare, îi explică el, destupând o sticlă de apă. Așa, rămân mai pe fază.

— Pentru asta, ar trebui să te înalți pe vârfuri.

Și să nu-ți rupi corsetul, adăugă Kovac în sinea lui. Wyatt părea să nu mai fi respirat normal de câteva ore.

— Știu că n-ai o părere foarte bună despre toate astea, Sam, dar aici slujim o cauză serioasă, replică el. Ajutăm la rezolvarea crimelor, ajutăm oamenii să-și apere drepturile și să prevină crimele.

— Să formeze potere.

— Asta nu e o crimă.

— Mda, nu mă lua în seamă, răspunse Kovac, răsfoind alene albumul și încetinind ia fotografiile petrecerii de retragere a lui Wyatt. Poze și instantanee candide – dacă putea să existe vreo imagine candidă a lui Ace. Fotografii Polaroid ale marelui om în culmea gloriei. O imagine a lui Wyatt strângându-i mâna lui Kovac, oare arăta de parcă tocmai ar fi apucat un țipar. O poză cu o reporteră de la Channel Five. Un instantaneu în care Wyatt vorbea cu Amanda Savard. Privirea lui Kovac stărui asupra imaginii.

— Nici emisiunile-concurs nu-mi plac, spuse el, încercând să-și amintească dacă o văzuse acolo în seara aceea; dar fusese prea ocupat să-și plângă singur de milă. Mi se spune că am ajuns năzuros la bătrânețe, da astea-s baliverne. Dintotdeauna am fost un năzuros.

— Nu ești bătrân, Sam, sublinie Wyatt. Ești mai tânăr decât mine, și uite unde-am ajuns eu acum. O a doua carieră, excelentă. Pe acoperișul lumii.

— Cred că eu am să mă mulțumesc cu o singură carieră, până mă-mpușcă cineva. Ceea ce-mi amintește de motivul pentru care am venit aici.

— Mike, dădu din cap Wyatt. Ai mai aflat ceva despre fiu-său, Neil?

— De fapt, în legătură cu Andy am venit.

Fruntea lui Wyatt se încreți.

— Cu Andy? Nu înțeleg.

— Sunt curios cu privire la motive, explică vag Kovac. Știu că studia cazul Thorne, gândindu-se poate că Mike ar fi vrut să depene amintiri, eventual să se apropie unul de altul pe calea asta.

— Aha…

— A vorbit cu tine.

O spuse pe un ton afirmativ, ca și cum ar fi citit-o în însemnări, fără să lase loc de îndoială, deși nu știa nimic sigur.

— Într-adevăr, răspunse Wyatt. Mi-a menționat ceva. Știu că Mike nici nu voia s-audă. Erau niște amintiri prea dureroase.

— Și pentru tine.

Wyatt dădu din cap.

— A fost o noapte îngrozitoare. A schimbat pentru totdeauna viețile tuturor celor implicați.

— Te-a legat de familia Fallon ca și cum ați fi fost rude de sânge.

— Într-un fel, da. Nu treci prin așa ceva, cu alt ofițer, fără să se formeze o legătură.

— Mai ales în împrejurările de-atunci.

— Ce vrei să spui?

— Că tu locuiai vizavi. Că familia Thorne te-a chemat în ajutor, dar Mike a ajuns înaintea ta. N-aveai cum să nu simți că glonțul l-a lovit pe Mike, nu pe tine, hmm? Probabil că și Mike a simțit asta.

— Farsele sorții, oftă dramatic Wyatt. Mie nu-mi sosise momentul. Al lui Mike, da.

— Trebuie să fi fost și puțină vinovăție. În toți anii care au trecut de-atunci, te-ai dat peste cap să-l ajuți pe Mike.

Wyatt tăcu un moment. Kovac așteptă, întrebându-se ce ascundea machiajul. Surpriză? Furie?

— Unde vrei să ajungi cu toate astea, Sam?

Kovac ridică din umeri, luând un morcov mic de pe un platou.

— Știu că Mike a profitat în toți anii ăștia, Ace, spuse el, rupând morcovul în două. Mă întrebam doar… Când ai făcut marele pas la Hollywood… începând să câștigi bani grași… Mă întrebam dacă nu cumva a încercat să te tapeze de ceva mai mult.

Văzu chipul lui Wyatt înroșindu-se.

— Nu-mi place la ce faci aluzie, spuse acesta încet. Am încercat să mă achit față de Mike și familia lui. Și poate că a profitat într-adevăr și s-a

folosit de vinovăția mea că nu eram eu cel din scaunul de invalid. Dar asta ne privea numai pe Mike și pe mine și așa trebuie să rămână. Amândoi merităm mai mult decât ceea ce crezi tu despre noi.

— Nu cred nimic, Ace. Nu sunt plătit ca să gândesc. Mă întrebam doar atâta tot. Mă cunoști, întotdeauna trebuie să demontez lucrurile ca să văd ce-au înăuntru.

— Slujba te-a făcut prea cinic, Sam. Poate e timpul să te retragi și tu.

Kovac își îngustă puțin ochii, studiindu-l pe Wyatt, încercând să se decidă dacă tocmai îl amenințase.

Wyatt putea da două dintre telefoanele lui faimoase, și totul se termina. Adio carieră, sau transferul la arhivă, să-l ajute pe Russell Turvey să cotrobăiască prin hârțoage.

Și pentru ce? Ca să dezvăluie cumplitul adevăr că Ace Wyatt se simțea vinovat fiindcă era viu și întreg?

Chiar dacă Mike încercase să stoarcă puțin mai mult de la el, ideea că Wyatt ar fi ucis pentru asta era ridicolă.

Doar dacă nu cumva motivul pentru care-l plătise pe Mike Fallon în toți anii aceia era legat de un cu totul alt gen de vinovăție.

— Cât de bine cunoșteai familia Thorne?

În clipa aceea, Gaines bătu în ușa deschisă și intră, privindu-l pe Wyatt cu sprâncenele înălțate.

— Scuzați-mă, domnule căpitan. Kelsey și Yvette s-au dus să-și cumpere canadiene. Toată lumea e în pauză de masă. Veniți să vă întâlniți cu spectatorii, sau mai durează? întrebă el, accentuând cuvântul „durează”, cu o privire spre Kovac. Scoase din buzunarul sacoului o periuță de mătreață și perie rapid reverele lui Wyatt.

— Nu, răspunse Wyatt, aici am terminat.

Kovac își aruncă morcovul în gură și începu să-l mestece gânditor, în timp ce Wyatt ieșea.

Îl urmă de la distanță, privindu-l cum vorbea mulțimii de oameni care aveau niște vieți atât de goale, încât își consumau o duminică uitându-se la porcăria aia.

La fel ca mine, își spuse el cu un zâmbet amar și plecă.

•

Arhivele online ale ziarului „*Minneapolis Star Tribune*” datau numai din 1990. Kovac își petrecu după-amiaza într-o sală de lectură a bibliotecii

Comitatului Hennepin, mijindu-și ochii la microfișe, citind și recitind articolele scrise despre cazul Thorne și împușcarea lui Mike Fallon. Expuneau povestea așa cum și-o amintea și el.

Vagabondul om-la-toate, Kenneth Weagle, lucrase ceva pentru soția ofițerului Bill Thorne și se părea că se aprinsese după ea.

Venise la ei acasă în seara aceea, știind că Bill Thorne era în patrulare. Se învârtea prin cartier de suficient timp ca să rețină programul locatarilor.

O atacase pe Evelyn Thorne în dormitor, o violase, o bătuse, apoi începuse să prade casa. Întâmplător, Bill Thorne trecuse pe-acasă și intrase, fără să bănuiască nimic. Weagle îl împușcase cu un pistol pe care-l găsise în casă.

La un moment dat, doamna Thorne îi telefonase lui Ace Wyatt, care locuia peste drum. Dar, înaintea lui Wyatt, sosise Mike Fallon.

Bill Thorne fusese înmormântat ca un erou, cu toate onorurile. Articolul era ilustrat cu fotografii.

Lungul convoi al mașinilor de poliție. O imagine granulată a văduvei, cu ochelari negri, consolată de prieteni și familie.

Conform articolului, de pe urma lui Thorne rămăseseră soția, Evelyn, și o fiică de șaptesprezece ani, căreia nu i se menționa numele. În fotografie, Evelyn Thorne semăna puțin cu Grace Kelly.

Kovac se întrebă dacă vreuna dintre ele mai era prin zonă. Se întrebă dacă unul din foștii prieteni ai lui Thorne știa.

Evelyn Thorne fusese o femeie relativ tânără la vremea incidentului. Erau toate șansele să se fi recăsătorit. Acum trebuia să aibă cincizeci și opt de ani, iar fiica, treizeci și șapte.

Dacă Andy Fallon studiase cazul, dorind să ajungă la o anumită înțelegere, era posibil să fi cercetat deja aceste aspecte, dar nu exista niciun dosar.

Kovac se întreba dacă n-o putea convinge pe Amanda să-l lase să se uite prin biroul lui Fallon, să caute în computer. Cazul Thorne nu mai era activ. Se putea să n-o deranjeze.

Nici măcar nu știi dacă va mai vorbi cu tine, Kovac.

Asta era.

— Domnule? îl surprinse vocea bibliotecarei, făcându-l să tresară.

Se întoarse și o văzu lângă el.

— Biblioteca se închide, spuse femeia pe un ton de scuză. Mă tem că

trebuie să plecați.

Kovac strânse copiile articolelor pe care le citise și ieși în frigul de-afară. Se înserase, deși nu era decât cinci.

Vagabonzii care-și petrecuseră ziua în căldura bibliotecii erau alungați odată cu el.

Forfoteau pe trotuar, ferindu-se instinctiv de Kovac, pe care-l miroseau ca polițist. Probabil bibliotecara crezuse că și el făcea parte dintre ei. Nu se bărbierise, își petrecuse după-amiaza răvășindu-și părul și frecându-se la ochi.

Se și simțea ca unul dintre ei, stând pe strada friguroasă, în cartierul acela cenușiu și mohorât al orașului. Singur, rupt de lume.

Încercă s-o sune pe Liska pe mobil și-i răspunse poșta vocală; se gândi s-o cheme pe pager, apoi renunță. Porni spre casă, ca să se simtă singur și rupt de lume la căldură.

Vecinul adăugase în expoziția de pe peluză un contur de placaj pictat reprezentându-l pe Santa aplecat, de i se vedeau opt centimetri din crăpătura fundului. Hilar.

Era poziționat drept spre fereastra de la livingul lui Kovac. Câtă clasă!

Kovac se gândi să-și scoată pistolul și să-l împuște pe Santa în găoz. *Ești în stare să prinzi umorul, muiangiule?*

Casa mirosea tot a gunoi, deși îl dusese. La fel cum acasă la Andy Fallon mirosea a cadavru. Aruncă articolele despre cazul Thorne pe masa de cafea și intră în bucătărie. Arse niște cafea râșnită pe plită, ca să alunge mirosul – truc pe care-l învățase la locurile crimelor. Să vedem dacă Heloise avea să-l includă în rubrica de sfaturi utile. *Ce facem când miroase a hoit în descompunere.*

Se duse la etaj, făcu un duș, luă pe el niște blugi și șosete de lână și un tricou vechi, și coborî să caute ceva pentru cină, deși n-avea poftă de mâncare.

Dar avea nevoie de calorii, ca să-și țină mintea în funcțiune.

Dacă voia într-adevăr să-i funcționeze mintea în seara aceea.

Singurul aliment comestibil din casă era o cutie de Frosted Flakes.

Mână un pumn, uscați, și turnă după ei puțin din scotchul pe care și-l cumpărase în drum spre casă. Macallan. Ce mama dracu.

La stereo, găsi postul de faux jazz unde se transmitea o melodie de faux jazz și se opri la fereastră, ascultând-o, sorbind din Macallan și uitându-se

la curul lui Santa.

Asta-i viața mea.

Nu știa de cât timp stătea acolo, când auzi soneria. Sunetul era atât de nefamiliar, încât răspunse abia după trei apeluri.

Amanda Savard stătea pe treapta ușii, cu eșarfa de catifea neagră în jurul capului, ascunzându-i rănile. O parte dintre ele, cel puțin.

— Ei, spuse Kovac, cred că și tu ești detectiv. N-am adresa în carte.

— Pot să intru?

Făcu un pas înapoi și-i făcu semn cu paharul de scotch.

— Să nu te-aștepți la prea mult. Învăț atâtea de pe canalul „Casa și grădina", dar pur și simplu n-am timp să le pun în aplicare.

Amanda se duse în mijlocul livingului, își scoase eșarfa dar nu și mănușile, nici mantoul lung, negru. Nu se așeză.

— Am venit să-mi prezint scuzele, spuse ea, uitându-se peste umărul lui drept.

Kovac se întrebă dacă putea să vadă poponețul lui Santa – dar, dacă-l vedea, nu reacționă.

— Pentru ce? întrebă el. Pentru că te-ai culcat cu mine? Sau fiindcă m-ai dat afară pe urmă?

Amanda arăta de parcă ar fi vrut să fie oriunde, numai acolo nu. Își ținea mâinile împreunate, apoi ridică una să-și atingă părul, lângă lovituri.

— Nu… n-am… n-am vrut să…

Se întrerupse și-și strânse buzele, închizând un moment ochii.

— Nu sunt… Nu mi-e ușor… să-mi împărtășesc viața cu alții. Și-mi pare rău dacă te-am…

Kovac își puse paharul pe masa de cafea și se apropie. Îi atinse obrazul, mângâind-o cu degetul mare chiar sub vânătaie.

Pielea ei era rece la atingere, ca și cum ar fi stat mult timp în fața casei, înainte de a-și aduna curajul să vină la ușă.

— N-are de ce să-ți pară rău, Amanda, spuse el încet. Să nu-ți pară rău pentru mine, nici în legătură cu mine.

Amanda îi susținu privirea. Buza de jos îi tremura ușor.

— Nu mă pricep la așa ceva, spuse ea.

— Taci.

Se aplecă și-i atinse gura cu a lui. Nu pătimaș, ci blând. Buzele ei se încălziră, se înmuiară, se deschiseră.

— Nu pot sta, șopti ea, cu vocea încordată de un conflict interior.

— Ș-ș-ș…

O sărută din nou. Eșarfa căzu pe podea. Kovac coborî cu sărutul pe gât și-i scoase mantoul de pe umeri.

— Sam…

— Amanda…

Buzele lui îi atinseră pavilionul urechii.

— Te doresc.

O străbătu un fior delicat. Kovac îl simți trecându-i pe sub mâini, în timp ce o mângâia pe spate. Amanda întoarse capul, iar gura ei o găsi pe a lui. Un sărut tremurător. Ezitant, dar dornic. Plin de dorință, dar temător. Deschise ochii și-l privi printre lacrimi.

— Nu știu ce putem avea împreună, spuse ea. Nu știu ce pot să-ți dăruiesc.

— Nu contează, răspunse el, sincer pe moment. Putem avea asta. Putem avea prezentul.

Îi simțea inima bătând sub pieptul lui, marcând trecerea timpului. Nici chiar acum nu putea s-o descifreze, nu știa ce întrebări punea sau le răspundea în mintea ei.

Îi simțea tristețea, goliciunea interioară, singurătatea, conflictul. Recunoștea acele calități, le răspundea, se pierdea în ele, în timp ce amândoi se așezau pe canapea.

Puteau avea acel lucru. Puteau avea momentul prezent. Chiar dacă era tot ceea ce le era sortit să aibă vreodată, Kovac n-avea nimic altceva care să merite, în comparație cu asta.

•

— Nu pot rămâne, spuse încet Amanda.

Zăcea în brațele lui, amândoi culcați pe canapea, acoperiți cu mantoul ei.

Pielea ei era caldă. Îi plăcea senzația trupului lui lipit de al ei, a picioarelor amândurora încolăcite laolaltă. Senzația de a fi unită cu el, sugestia de a fi nedespărțiți.

Dar era o stare pe care nu și-o putea împlini. Acest lucru o făcea să se simtă goală pe dinăuntru, găunoasă, izolată.

Kovac îi atinse ceafa și o sărută pe frunte.

— Nu e nevoie, dar poți… dacă vrei. S-ar putea chiar să am niște cearșafuri curate.

— Nu, spuse ea, făcând un efort să se miște, să se ridice; își trase hainele pe trup și se acoperi. Nu pot.

Kovac se săltă într-un braț, răsfirându-i ușor părul cu degetele.

— Amanda, nu mă interesează de unde provin coșmarurile. Înțelegi ce vreau să spun cu asta? N-are nicio importanță. Nu mă sperie faptul că le ai.

Are importanță pentru mine. Mă sperie pe mine, îi veni ei să răspundă, dar n-o făcu.

— Mi le poți destăinui, dacă simți nevoia, continuă el. Crede-mă, nimic nu e nou pentru mine.

Nu era adevărat, desigur, dar nici pe-asta nu i-o spuse.

Învățase de mult când să discute și când să tacă.

În spatele ei, Kovac oftă.

— Baia e pe hol, în dreapta.

•

Kovac o privi în timp ce ieșea din cameră, pe jumătate îmbrăcată.

Dacă asta era tot ce putea să aibă, tot era mai mult decât orice îndrăznise să spere.

N-avea decât să-și păstreze secretele. Scorul era zero la doi pentru Kovac în materie de relații profunde, de ce să mai încerce?

Dar știa el ce știa. Amanda era o enigmă, un mister.

N-avea să-și găsească liniștea până nu-i descoperea secretul.

Reținută cum era, intruziunea lui ar fi nemulțumit-o, și în cele din urmă ar fi distrus ceea ce exista între ei.

Își luă hainele pe el, își trecu o mână prin păr și se așeză pe brațul canapelei, sorbind din scotch în timp ce o aștepta să iasă din baie. Reveni în cameră arătând la fel ca la sosire. Frumoasă, rezervată, deghizată.

— Nu știu ce să-ți spun, zise ea, adresându-se acvariului gol.

— Atunci, nu-mi spune nimic. Voi, șefii, comentă el, făcând o mutră.

Nu e nevoie întotdeauna de planuri de acțiune.

Aceste cuvinte părură s-o îngrijoreze. Kovac se duse la ea și-i atinse fața cu dosul mâinii.

— Uneori, e nevoie doar să urmărim o pistă și să vedem unde ne duce, spuse el; Sam Kovac, înțeleptul. Auzi la mine! De parc-aș ști ce vorbesc. Am pierdut partida de două ori. Fiecare pistă pe care o urmez duce într-un tunel întunecat, unde trenul vine spre mine. Ar trebui să mă mulțumesc să fiu polițist. La asta mă pricep.

Amanda găsi puterea să-i zâmbească vag. Surâsul i se șterse când privirea îi căzu pe masa de cafea.

Se încruntă.

— Ce-i asta?

— Cazul Thorne. Împușcarea lui Mike Fallon. Andy îl studia. Întorc și eu pietrele, să văd ce se târăște afară.

— Urmezi pista ca să vezi unde duce, comentă ea absentă.

Răsfoi câteva pagini, fără să le ridice, doar privindu-le.

— Tristă poveste. Ești prea tânără ca să-ți amintești.

— Tristă, murmură Amanda, privind copia proastă a fotografiei văduvei lui Bill Thorne consolată de rude.

— Viața te întoarce pe dos când nu te-aștepți, spuse Kovac.

— Într-adevăr.

Se îndreptă și-și potrivi eșarfa de catifea, trase adânc aer în piept, privind iar peste umărul lui.

— Ajunge să spui doar: „Ne mai vedem, Sam”, îi zise el. E mult mai plăcut decât „cu bine”.

Amanda încercă să zâmbească dar nu reuși, apoi se ridică pe vârfuri și-l sărută pe obraz, cu mâinile strângându-i-se pe umerii lui.

— Îmi pare rău, șopti ea.

Și plecă, iar lui Kovac nu-i mai rămase să-i țină de cald decât sticla de scotch de cincizeci de dolari.

— Nu-ți pare la fel de rău ca mie, spuse el din ușă, privind-o cum pleca.

Alături, Santametrul număra invers minutele.

Telefonul sună, iar Kovac se grăbi să răspundă.

Nu conta cine era.

— Clubul Inimilor Singuratice, spuse el. Înscrieți-vă acum. Nefericirii îi place compania.

— Primiți și masochiști?

Liska.

— Doi la unu, dacă vii cu un sadic.

— Ce faci, Kojak? Stai în casă și-ți plângi singur de milă?

— N-am pe nimeni altcineva de-a cărui milă să plâng. Viața mea e o carcasă goală.

— Ia-ți un câine, spuse ea fără compasiune. Ia ghici cine a fost partener cu Eric Curtis până cu vreun an înainte de a fi asasinat?

Kovac luă o sorbitură de Macallan.

— Dacă-mi spui că Bruce Ogden, eu ies din filmul ăsta, Jodie.

— Derek Rubel, răspunse ea. Și ghici cine era ieri la spital, să-și facă analiza sângelui, și m-a mințit că-și făcea un vaccin?

— Derek Rubel.

— Meriți un trabuc.

— Să mă ia dracu'…! murmură Kovac.

— Pe tine, nu, replică Liska. Dar presimt c-o să-l ia pe Derek Rubel.

Capitolul 32

Steele's era genul de sală de gimnastică unde se cerea să transpiri și să mormăi de efort. Nu existau cursuri de dans jazz aerobic, nici de yoga.

Pete tot se vedeau numai fiare, trupuri tari și funduri păroase, în ritmul de heavy metal care bubuia din stereo.

Avea ambianța unui magazin de mașini-unelte, iar mirosul oamenilor cu exces de testosteron făcea să lăcrimeze ochii unei persoane normale.

Liska îi arătă insigna motociclistei plictisite de la birou și intră în sala principală. Un moment, stătu pe margine, scrutând mica mulțime, uimită în sinea ei de trupurile bărbătești.

Era uimitor în ce se putea transforma o ființă omenească printr-un comportament obsesiv sârguincios și, în unele cazuri, miracolele chimiei moderne.

O treime din cei prezenți erau clădiți ca incredibilul Hulk.

Rubel stătea într-un colț, vorbind cu cineva care lucra întins pe o bancă.

Purta un tricou negru cu mânecile tăiate din care-i ieșeau brațele groase ca șuncile de Virginia. Avea mușchii atât de precis definiți, încât ar fi putut fi folosit ca model viu pentru un curs de anatomie umană.

Liska își croi drum prin labirintul oamenilor care trăgeau de fiare, identificând clipa când Rubel deveni conștient de prezența ei, deși n-o privi. Simți schimbarea de energie din aer. Se apropie de bancă și privi chipul urât al lui Bruce Ogden. Se încorda sub o bară plină cu discuri metalice mari cât rotile de camion, roșu la față, gâfâind.

Aruncă o privire spre Rubel.

— La fel de multă gălăgie face și-n pat?

— N-am de un-să știu.

— Aș întreba-o pe prietena lui, da' n-a avut niciodată niciuna, din câte-am aflat.

Se aplecă din nou asupra lui Odgen, cu o expresie de scuză.

— Târfele nu contează. Îmi pare rău.

Odgen scoase un răget și împinse bara în sus.

— Ce vrei, sergent? întrebă Rubel. Avem treabă aicea.

— Văd și eu, răspunse serioasă Liska, fără să-și ascundă ura. Sunteți

vârâți pân-la gât. Și reține că am venit personal ca să v-o spun în față. Nu v-am dat un telefon anonim, de la o cabină publică. Nici nu v-am trimis fotografii prin poștă. Am coaie mai mari decât voi doi la un loc.

Odgen puse bara în suporturi și se ridică, mormăind, cu sudoarea șiroindu-i pe față ca apa de ploaie.

— Zău? Am auzit.

Liska își dădu ochii peste cap.

— Ei, poftim, aluzii la lesbianism. Ești ceva de nu-mi vine să cred, Domnule Bou. Poate că, dac-ai înceta să mai încerci s-arăți ca un animal heterosexual mascul, mare și rău, și ți-ai mai folosi și creierul în schimb, n-ai fi acum în rahatul ăsta. Dar acum e prea târziu ca să-ți mai vină mintea la cap. Ați depășit linia când v-ați hotărât să-i implicați pe copiii mei. De-aici, cale de întoarcere nu mai există. Și, de vreme ce legea-mi interzice să vă smulg inimile din piept și să vi le-arăt în timp ce muriți, am să vă bag pe amândoi în pușcărie.

— Nu știu despre ce vorbești, replică Rubel fără nicio emoție.

Liska îl privi în ochi, lăsându-l să aștepte.

— Îl am pe Cal Springer. E al meu. L-am denunțat. Și acum, începe distracția, continuă ea cu satisfacție răutăcioasă. Primul care ajunge la procuror câștigă. Cal și cu mine avem întâlnire cu cineva mâine la amiază, în biroul lui Sabin.

Gura lui Odgen se arcui, bosumflată.

— Mănânci rahat, Liska. N-ai aflat nimic, altfel ai scoate cătușele.

— Nici n-are ce să afle, adăugă Rubel, păstrându-și calmul. Nu există niciun caz.

Liska îi zâmbi.

— Poți s-o crezi tu mult și bine, iubițel. Ce-ar fi să te gândești și la ce pățesc în închisoare băieții drăgălași ca tine? Am auzit că-i cam nasol. Da-n fond, poate că-ți place.

Întinse mâna și-l bătu pe obraz.

— Păcat că nu mai trăiește Eric, să ne povestească.

Bang! Drept între ochi. Rubel nici nu clipi, nu-și schimbă expresia, dar simți lovitura ca și cum ar fi încasat un glonț.

Liska simți unda de șoc ricoșând dinspre, iar Rubel își dădu seama că o știa. Savură momentul. Poate că o mie de momente ca acela ar fi compensat ceea ce simțise văzând fotografiile lui Kyle și R.J.

Și poate că nu.

Se întoarse să plece și se opri brusc. Doar o clipă. Probabil că Rubel și Odgen nici nu observară. Se îndoia că ezitase mai mult de o fracțiune de secundă. Dar, în acea fracțiune de secundă, contactul vizual se stabilise. La trei metri distanță, făcând o pauză între genuflexiunile cu aparatul Smith, stătea Speed.

•

— Ești sigur că dispozitivul de activare vocală funcționează? se smiorcăi Springer. Dacă nu pornește?

Barry Castleton îngenunche pe podea în fața lui, lipindu-i cu bandă adezivă reportofonul de talia molicioasă. Ca ofițer însărcinat cu cazul Ibsen, Castleton meritase să afle primul când cedase Springer. Liska voia să-l țină personal de zgardă – mai mult din motive personale decât pentru adaosurile în dosarul de activitate – dar nu-l putea exclude pe Castleton din combinație. Era un polițist bun și un om de treabă – patruzeci de ani și ceva, afroamerican, cu tendința de a se îmbrăca asemenea unui profesor englez. Dacă trebuia să-și împărtășească problemele, n-o deranja să i le împărtășească lui.

— Nu-ți face griji, îi spuse el lui Springer. E garantat.

Kovac pufni.

— Pentru un tâmpit talentat nu există nicio garanție.

Se aflau în bucătăria lui Springer: Springer, Castleton, Tippen de la Oficiul Șerifului – fiindcă erau în afara jurisdicției și voiau să-și acopere spatele cu oamenii de la comitat – Liska și Kovac. Doamna Springer plecase la o soră a ei. Liska se întreba dacă avea să se mai întoarcă acasă, când se termina totul. Probabil. Dar, în fond, rămânea de văzut dacă soțul ei scăpa de pușcărie, pentru ca doamna Cal să aibă la cine să se întoarcă.

Primul rol al lui Springer în scenariu fusese acela de a închide ochii când Odgen plantase probele în casa lui Renaldo Verma. În continuare, Odgen îl avusese la mână. Una era ca un agent în uniformă să facă o prostie, dar detectivul șef al unei investigații de omucidere era o țintă mult mai mare și avea mult mai mult de pierdut. Cal Springer, căruia începuse să i se urce la cap traiul pe picior mare, nu-și putea permite să piardă.

— Nu mă simt bine, se plânse el.

— Mda, simțim mirosul, Cal, mormăi Castleton, ridicându-se în picioare.

Liska se opri din plimbatul prin bucătărie, veni spre Springer și-i dădu un șut.

— Au! exclamă Cal, apucându-se de fluierul piciorului.

— S-ar putea să moară un om din cauza ta, și tu te plângi că nu te *simți bine*? remarcă ea cu dezgust total. Copiii mei au fost amenințați fiindcă tu n-ai fost destul de bărbat ca să-i spui nu lui Bruce Ogden.

— Puteam să-mi pierd slujba, se apără Springer.

— Iar acum, ai să intri în pușcărie. Grozavă alegere, Cal.

— Nu înțelegi…

Îl privi nevenindu-i să creadă.

— Da, nu înțeleg. Și *niciodată* n-am să înțeleg. Îl lași pe Odgen să planteze dovezi ca să poți rezolva un caz și să-ți înscrii o mare victorie la dosar.

— Ce conta, cu Verma? o contrazise el. Tot un ucigaș era. Știam că el o făcuse! Și… și… victima era unul de-ai noștri. Nu-l puteam lăsa să scape.

— Acum mai îndrăznești și să pretinzi că te interesează justiția! scuipă Liska spre el cuvintele. Asta nu-i motivația, e justificarea ta. Motivația de a închide ochii în cazul Verma a fost propria ta avansare.

— A, da, și tu n-ai făcut *nimic,* niciodată, ca să avansezi! ripostă Springer.

— Niciodată n-am contaminat o investigație. Ți-a trecut vreo clipă prin cap că poate Verma *nu* l-a omorât pe Curtis – polițistul gay seropozitiv care-și schimbase partenerii de patrulă de trei ori în cinci ani și depusese plângeri formale de hărțuire?

— Când îl aveam pe Verma rece în cazul Franz? Nu.

— Auzi, Springer, mai dă-o-n mă-sa, interveni Castleton. Bobby Kerwin îl avea pe Verma pentru Franz. Tu nici măcar nu erai în combinație.

Springer strânse din fălci.

— A fost un mod de a vorbi. Verma era valabil pentru o crimă identică și cât de multe spargeri? De ce să nu-l iau?

— Ar fi putut conta și faptul că nu aveai nicio probă materială, sugeră Tippen.

Springer se încruntă la el.

— De ce să suspectez alt polițist, pentru numele lui Dumnezeu? Am vorbit cu toți foștii parteneri ai lui Curtis. Nu era nimic în neregulă.

— Înseamnă că n-ai ascultat, replică Liska. Ultimul partener al lui

Curtis, Engle, mi-a spus – și nici nu mă cunoaște personal – că i s-a părut că se întâmplase ceva între Curtis și Rubel. Nu ți-a spus asta, când anchetai uciderea lui Curtis?

— Nu se lega cu nimic, susținu Springer. Vreau să zic, uită-te la Rubel. Nu-i poponar. Și… și de ce să-l omoare el pe Curtis? Nu mai fuseseră parteneri de mult timp.

— Din cauza H.I.V.-ului, cretinule. Dacă Eric Curtis l-a infectat pe Rubel cu o boală mortală și incurabilă, aș zice că ăsta se cheamă mobil, nu crezi?

Springer inspiră, apoi expiră.

— Și nu ți s-a părut ciudat că, la două luni după asasinarea lui Curtis, Derek Rubel, care fusese unul dintre partenerii lui Curtis, a devenit dintr-odată partener cu tipul care măsluise probele? continuă Liska.

Deși părea gata să facă o criză de nervi, Springer se temea prea tare de Liska, așa că se stăpâni.

— Oamenii sunt mutați de colo-colo tot timpul. Și-n plus, cazul era deja închis.

— A, da, sigur, cazul era închis. Și-atunci, ce dacă-i pui crima în cârcă unuia care n-a comis-o? Că doar a făcut alta, la fel de rea. Iar tu intrași deja la apă, cu Odgen. Te-ar fi putut turna la Interne cât ai clipi. Sigur, l-ar fi costat. Dar pe tine te-ar fi costat și mai mult. Așa că, atunci când Odgen și Rubel au avut nevoie de un alibi pentru joi seară, Odgen n-a trebuit decât să-ți dea un telefon.

— Odgen m-ar fi distrus.

— Polițiștii proști se distrug singuri, replică încet Liska, amintindu-și ce-i spusese Savard când se dusese la I.A., după descoperirea cadavrului lui Andy Fallon; părea să fi trecut un an de-atunci. Pentru tine n-a contat ce i-au făcut lui Ken Ibsen? îl întrebă.

Springer întoarse capul, rușinat. Din cauza lașității lui, altcineva aproape că plătise cu viața.

— Aș vrea să te duc pe sus la spital și să te pun să stai lângă patul lui Ken Ibsen când vin medicii să-l examineze, continuă ea. Aș vrea să-i iau din memorie ceea ce i-au făcut animalele alea două acolo, pe alee, și să-ți implantez permanent amintirile în creier, ca să trebuiască să retrăiești atacul ăla la nesfârșit, câte zile nenorocite oi mai avea de trăit.

— Îmi pare rău! strigă Springer.

— Da, bine că-ți pare.

Kovac trecu între ei și o luă pe Liska de braț.

— Haide, Tinks. Vor fi aici curând. Să ne-ascundem pentru petrecerea surpriză.

O conduse în cămara lui Springer, o debara îngustă cu rafturi pline de conserve și veselă. Liska se rezemă de o etajeră, iar Kovac, de cealaltă.

— I-ai prins, Tinks, spuse el încet.

— Sunt în plasă, dar încă n-am tras-o din sapă. Îi vreau agățați la uscat.

— Atunci, poate n-ar trebui să-i faci gât singurului om care-o să ți-i aducă acolo.

— Merită.

— Merită exact ce-ai spus – să retrăiască atacul asupra lui Ken Ibsen până la sfârșitul vieții. Dar va trebui să se mulțumească doar cu o carieră ruinată și-o celulă de închisoare.

— I-au amenințat pe băieții mei, Sam, spuse ea, tremurând iar când se gândea. Știi, toată săptămâna m-am gândit, ce homofob ar bătea un gay într-un mod care să-l expună contactului cu atâta sânge? Nu se lega. Toți cei pe care-i cunosc sun terorizați de S.I.D.A. Cred că pot s-o ia de pe colacii de toaletă, de la o strângere de mână, din aerul pe care-l respiră. Trebuia să fie cineva care s-au habar n-avea de riscuri, sau era deja infectat. Și pe urmă, l-am văzut pe Rubel la spital…

— Rubel nu-l ura pe Curtis fiindcă era gay, spuse Kovac. L-a omorât fiindcă-l infectase. Din răzbunare.

— Iar Odgen a plasat proba în casa lui Verma ca să-l protejeze pe Rubel, fiindcă sunt amanți.

— Ei sunt ăia răii, Tinks. Și i-ai prins.

Întinse mâna și o atinse pe umăr.

— Sunt mândru de tine, puștoaico.

— Mersi.

Își mută privirea și-și roase buza.

— Crezi că Springer poate obține de la ei recunoașterea uciderii lui Andy Fallon?

— S-ar putea. Dacă ei au făcut-o.

Tippen își vârî capul în cămară.

— Au sosit musafirii. La locuri, toată lumea.

Liska își scoase arma și o verifică. Kovac îi urmă exemplul. Măștile de

joc se aplicară pe fețe.

Așa aveau să rămână, în timp ce Cal Springer încerca să-i facă pe Odgen și Rubel să se autoincrimineze, pe bandă.

Când auzeau destul, capcana avea să se închidă, cu Odgen și Rubel în bucătărie. Între timp, mașinile de la Oficiul Șerifului patrulau în jurul casei, ca întăriri.

Se auzi soneria.

Urmă o rumoare de voci, deși Liska nu distingea cuvintele.

Și-l imagină pe Springer salutându-și vizitatorii, invitându-i înăuntru, asigurându-i că era de partea lor.

Dar tonul glasurilor se schimbă brusc, iar Cal Springer începu să strige:

— Nuu…!

Cuvântul fu retezat de o împușcătură.

— Rahat! răcni Kovac, repezindu-se afară din cămară, cu Liska pe urme.

— Poliția, nicio mișcare! strigă Castleton. Încă trei focuri de armă.

Kovac alergă în living, aplecat.

Liska ieși pe ușa de serviciu, în garaj, spre ușa care dădea pe alee.

Rubel și Odgen alergau spre camioneta lui Rubel, la vreo patru metri în fața lui Liska, cu pistoalele scoase.

— Rubel! strigă Liska și trase, apoi se retrase după ușă.

Îi răspunseră două detunături rapide, un glonț ciupind tocul ușii. De undeva se auziră alte trei împușcături și un țipăt.

Motorul camionetei se ambală, iar mașina ieși în marșarier de pe aleea lui Springer. Liska deschise ușa și-l văzu pe Rubel scoțând brațul pe fereastra portierei; o flacără explodă ia gura țevii.

Cu girofarurile și sirenele în funcțiune, două mașini de patrulare goneau spre gura fundăturii. Rubel nu încetini, trecând printre boturile lor.

Una șterse portiera din dreapta a camionetei, cu un trosnet. Rubel goni mai departe, accelerând, în timp ce mașina cealaltă se întorcea să pornească în urmărire.

Bruce Ogden zăcea suspinând pe alee, tăvălindu-se ca o focă eșuată pe plajă, încercând zadarnic să-și ducă mâinile la spate.

Liska alergă spre el, cu arma în față, și-i împinse pistolul cu piciorul, la distanță. Kovac veni în fugă pe alee, înjurând încontinuu.

— Springer e mort!

— Ajutor! Ajutor! guița Odgen.

Sub el, pe aleea înzăpezită se întindea o pată închisă. Liska îl privi, cu gândul la Ken Ibsen.

O mașină de la departamentul poliției din Eden Prairie frână cu zgomot, și doi agenți în uniforme săriră din ea, apropiindu-se în goană.

— Nu-l atingeți fără mănuși, ordonă Liska, făcând un pas înapoi. E contaminat.

•

— A cui a fost ideea asta măreață? întrebă Leonard, uitându-se drept la Kovac.

— A trebuit să acționăm repede, domnule locotenent, spuse Liska. Voiam ca Odgen și Rubel să fie înregistrați pe bandă înainte de a apuca să-și cheme avocații.

Stăteau în livingul lui Cal Springer, lângă șemineul rece și pomul de Crăciun neluminat. Cal tocmai era împachetat în propriul lui sac de cadouri, cu fermoarul închis, pentru a fi dăruit celor de la morgă. Primise un glonț drept în mijlocul pieptului.

— În niciun caz nu ne-am așteptat la așa ceva, spuse Kovac.

— I-am văzut pe Rubel și Odgen încercând să-l scoată pe ușă, spuse Castleton. Probabil voiau să-l ducă undeva și să-l facă dispărut. Springer știa. A încercat să se retragă. Rubel l-a împușcat înainte să pot face ceva.

— Iisuse!

Leonard privi dezgustat spre sacul cu cadavrul, în timp ce infirmierii de la morgă îl scoteau cu targa pe ușa din față.

— Presa o să fie într-al nouălea cer cu povestea asta.

Și, mda, doamnă Springer, condoleanțele noastre, adăugă Liska în sinea ei.

— Toți polițiștii din zona metropolitană și comitatele din jur au datele lui Rubel, spuse Castleton.

— Probabil o să abandoneze camioneta și-o să fure altă mașină, adăugă Kovac. Acum nu mai are nimic de pierdut. Îl prindem și intră pentru două omoruri și o agresiune cu circumstanțe agravante. N-o să mai vadă lumina zilei.

Șeful poliției din Eden Prairie intră în antreu.

— Locotenent Leonard? Ne așteaptă presa.

Leonard înjură printre dinți și ieși.

Liska trecu în bucătărie, scoțându-și telefonul ca să-i sune pe băieți.

Speed intră prin spălătorie, se opri în ușă și o privi.

— E totu-n regulă? întrebă el.

— Nu.

Liska își lăsă capul în piept și formă numărul lui Milo Foreman. Speed aștepta, ascultând-o în timp ce-i explica succint situația și întreba dacă băieții puteau rămâne la el până duminică. Închise telefonul și-l puse în buzunar.

— Te-aș întreba ce cauți aici, spuse ea, dar…

— Am auzit la scanner.

— Serios? Nu i-ai urmărit pe Odgen și Rubel pân-aici, de la clubul de gimnastică din care nu faci parte?

Speed își frecă bărbia țepoasă, mutându-și privirea.

— Ce căutai acolo, Speed?

Un oftat adânc.

— M-a cerut cu împrumut brigada de narcotice din Minneapolis. Aflaseră despre o problemă cu steroizi, în cadrul departamentului, și aveau nevoie de un chip nefamiliar.

— De cât timp? întrebă ea, simțind cum îi creșteau furia, durerea, frustrarea.

Speed ezită din nou, înainte de a continua.

— De două luni.

Liska râse, clătinând din cap. *De ce doare așa de tare?* se întrebă. N-ar fi trebuit să se mire. Poate nici nu se mira. Dar trebuia să recunoască, existase acea undă de speranță, acea mică scânteie… După atâția ani, încă nu reușise s-o stingă. Nu înțelegea cum de nu murise de la sine.

— Deci, interesul tău reînnoit dintr-odată față de viața mea și de băieți…

— E sincer, Nikki.

— Of, te rog.

Speed veni spre ea.

— Știam că te întâlnișesi cu Odgen și Rubel. Erau la sală în după-amiaza când ai primit cazul Fallon.

— Și cu ce scop m-ai urmărit cum îl rezolvam? întrebă ea. Niciodată nu mi-ai spus o vorbă…

— Nu pot vorbi despre un caz, Nikki. Știi asta.

— A, da, dar să mă descoși de informații despre cazul meu poți.

Îi reveneau în memorie toate întrebările pe care i le spusese în săptămâna aceea.

— Mare căcănar mai ești.

Veni din nou către ea, făcând-o să se retragă spre bufet, încercând să pară întristat, îngrijorat și lezat de părerea pe care o avea despre el. Liska se feri, evitând orice contact.

— Nikki, eram preocupat de tine, de băieți…

— Cum te preocupai de noi? îl întrerupse ea. Ținându-mă în ceață? Nespunându-mi că ne erai alături?

— Nu mi-ai prea cerut să vă stau alături.

— Nu încerca să dai vina pe mine!

Speed își desfăcu palmele, făcând un pas înapoi.

— Credeam că pot sta cu ochii pe voi fără să-mi compromit ancheta, și nici pe-a ta.

— Ca să nu te faci de râs dacă a mea nu reușea, spuse Liska. Sau plănuiai să-ți iei zborul ca Superman, la sfârșit, și să salvezi pe toată lumea? Cât te-ai mai fi umflat în pene, nu? Îi prindeai pe cei răi, salvai fata…

Speed începea să-și piardă răbdarea, ca întotdeauna când șarmul și falsa sinceritate nu-i reușeau.

— Dacă chiar crezi asta, Nikki…

Liska trase adânc aer în piept, făcând un efort să-și stăpânească emoțiile.

— Cred că acum e cazul să pleci. Am treabă.

Înăbușindu-și încă un oftat, Speed se reculese și încercă iar numărul îngrijorării prietenești.

— Ascultă, știu că nu e nici locul, nici momentul. Voiam doar să mă asigur că totul e bine. Poate-am să trec pe-acasă, mai târziu…

— Mai bine nu.

— Pot lua băieții cu mine mâine după-amiază, dacă vrei.

— Ce vreau eu, răspunse Liska, privind spre spălătorie, pentru că o durea prea tare să-l vadă, e să nu mai am de-a face cu tine o vreme, Speed.

În sfârșit, înțelese că n-avea nicio șansă, înfățișarea și farmecul îi puteau rezolva multe în lumea de zi cu zi, dar pentru ea nu mai avea niciun travesti nou. Cel puțin, până data viitoare când avea să se simtă destul de slăbită ca să creadă în el.

— Mâine, poți să iei cu tine băieții, dacă vrei să vă petreceți ziua

împreună. Dar nu ca să te apropii de mine.

Speed ezită un moment, ca și cum ar mai fi avut ceva de spus. Nu spuse nimic. Se întoarse în loc și ieși.

Liska rămase cu privirea în podea, încercând să-și limpezească mintea, să se concentreze din nou asupra muncii, să fie dură. Din nou. Îl văzu pe Kovac sub arcada dinspre centrul casei.

— De ce nu mă-nvăț niciodată minte? întrebă ea.

— Fiindcă ești căpoasă.

— Mulțumesc.

— Ne recunoaștem între noi.

Intră și o cuprinse cu brațul pe după umeri.

— Haide, Tinks. Dacă nu te hotărăști s-o iei la fugă și să-i tragi nenorocitului ăluia vreo două gloanțe-n cap, aici ne-am terminat treaba. Ajunge pe ziua de azi. Du-te-acasă. Am să-ți plasez o mașină cu stație radio pe stradă.

Liska făcu o mutră.

— N-am nevoie de…

— Ba *ai* nevoie. Tu ești cea care l-a depistat pe Rubel, puștoaico. Și știe unde locuiești.

O străbătu un fior, ca un deget înghețat

— Știi, spuse ea, rezemându-și capul de umărul lui, în unele zile îmi doresc să fiu chelneriță.

Capitolul 33

Pe la ora șase dimineața, știrea dării în urmărire a ofițerului Derek Rubel îi atrăsese pe reporterii de la toate rețelele majore de televiziune. Orașul Minneapolis forfotea de echipe de filmare. Kovac, Liska, Tippen și Castleton primiseră ordine să nu vorbească nimănui despre asasinarea lui Cal Springer. De interviuri se ocupau Leonard, șeriful Comitatului Hennepin și șeful poliției din Eden Prairie.

Fusese chemat F.B.I.-ul, împreună cu Biroul de Urmărire Penală din Minnesota. Patrulele rutiere din Minnesota și Wisconsin își trimiseseră elicopterele în misiune, căutând Explorerul negru al lui Rubel, o cercetare migăloasă, tip grilă, care declanșa alarme false unele după altele. Statul Minnesota era plin de Ford-uri Explorer negre. Niciunul dintre cele oprite și verificate nu era al lui Rubel.

Vecinii și asociații lui cunoscuți erau chestionați în legătură cu obiceiurile lui, pentru a veni cu o listă de ascunzători probabile. Ajutoarele de șerif scotoceau pe optzeci de acri de teren de vânătoare, în desișurile de lângă Zimmerman, o proprietate care aparținea în comun unei jumătăți de duzină de ofițeri. Nu se găsise nicio urmă că Rubel ar fi fost la cabana vânătorească.

Odgen, care încasase două gloanțe în schimbul de focuri, fusese dus cu elicopterul la Centrul Medical al Comitatului Hennepin, unde starea sa fusese declarată stabilă, după o intervenție chirurgicală de trei ore. Urma să fie interogat, iar sindicatul postase deja un avocat la ușa rezervei de spital.

Kovac lucrase toată noaptea, preferând să bată la uși le unor necunoscuți decât să stea singur în casa lui pustie. Până dimineață, i se epuizaseră toate resursele de sociabilitate. Îi pasă ștafeta lui Elwood și se duse acasă.

Vecinul era afară, în lumina geroasă a soarelui, cu șapca lui de aviator cadrilată, curățindu-și curtea de zăpadă cu o lopată.

— Câinii dracu'… îl auzi Kovac mormăind, în timp ce cobora din mașină.

Când auzi portiera trântindu-se, bătrânul înălță capul și-l privi pe Kovac prin ochelarii strâmbi.

— Hei, am auzit de urmărirea aia! strigă el, cu interesul trecându-i peste

antipatia față de Kovac. Un copoi asasin, hai? Participi și mata?

— Pe mine mă caută, răspunse Kovac. M-a scos din minți nesomnul cauzat de baia de lumină orbitoare din vecini.

Vecinul nu se putu hotărî dacă să se arate jignit sau să se prefacă amuzat.

— Ce mai poveste, cu tipul ăsta, spuse el. Se dă la toate televiziunile. Fac chiar și o ediție specială la „*Crime Time*".

— Un motiv în plus să citesc o carte bună, bombăni Kovac.

Vecinul nu-i dădu atenție.

— Cea mai bună emisiune de la televizor.

— Programe reality-show.

— Îl cunoști pe tipul ăla? Pe Ace? E ceva! Ăla, *da,* polițist!

— A fost femeie înainte, răspunse Kovac, descuindu-și ușa.

Vecinul tresări ușor, surprins. Își îngustă ochii ca două boabe.

— Ești bolnav la cap! declară el și se întoarse în partea cealaltă a curții, ca să caute rahați de câine și zăpadă galbenă.

Kovac intră în casă. Privirea i se îndreptă spre canapea, și stătu un moment pe loc înainte de a înțelege.

Fusese cineva în casă.

Articolele pe care le adusese de la bibliotecă erau împrăștiate pe masa de cafea. Servieta fusese deschisă, iar acum zăcea pe jos, pe jumătate ascunsă după un scaun. Ecranul televizorului fusese spart.

Aerul din cameră păru să se îngroașe, trosnind de electricitate. Kovac o simțea pe piele. Pulsul îi zvâcni. Își descheie haina și vârî discret mâna înăuntru, scoțându-și pistolul din teacă, în timp ce cu mâna cealaltă își lua din buzunar telefonul celular și forma 911.

Anunță spargerea în timp ce mergea pe furiș prin casă, cameră cu cameră, observând pagubele, căutând să vadă dacă autorul mai era în clădire. Sertarele biroului fuseseră scoase. Scrinul era scotocit. Banii pe care-i lăsase deasupra dispăruseră, împreună cu ceasul scump pe care-l câștigase la o tombolă. Asta însemna spargere în scop de jaf. Probabil un toxicoman căutând valori de amanetat.

Se uită în debara și fu ușurat să-și vadă vechiul pistol 0,38 în cutia de pantofi de pe raft.

Revenind la parter, constată că intrusul intrase pe ușa de la bucătărie. O treabă care părea să fi fost jenant de ușoară. Merita niște mustrări pentru cum își neglija casă, reflectă Kovac, în timp ce se întorcea și vedea ușa

pivniței întredeschisă.

Aprinse lumina și ascultă. Nimic. Coborî primele câteva trepte, apoi se aplecă să privească, încă destul de bine ascuns după perete.

Pivnița era nefinisată. Ținea în funcțiune o instalație de absorbire a umezelii atmosferice, ca să combată igrasia. Nu conținea mobilă, nimic care să prezinte interes pentru un hoț; numai bidoane de vopsea pe jumătate goale, lăzi și cutii cu dosare vechi.

Cutii care fuseseră luate de pe rafturi și împrăștiate peste tot.

Telefonul celular sună în buzunarul hainei.

— Kovac.

— Liska. Au găsit camioneta lui Rubel. În Lacul Minnetonka. A ieșit de pe șosea, a coborât malul și a spart gheața.

— Deci e mort?

— Am spus c-au găsit camioneta. Rubel nu era înăuntru.

•

Atmosfera de pe malul Lacului Minnetonka nu era foarte diferită de aceea din prima zi a sezonului de pescuit. Mașinile și furgoanele de știri se înșirau pe drumul îngust.

Oamenii circulau în sus și-n jos, așteptând să se întâmple ceva. Ajutoarele de șerif delimitaseră un perimetru în care avea acces numai personalul de aplicare a legii. Imediat lângă cordon, diverși reprezentanți ai presei își marcaseră teritoriile. Cel mai interesant spectacol colateral, pe departe, era al echipei de la „*Crime Time*”. Aceeași echipă de la patinoar se instalase cât mai aproape posibil de banda galbenă.

Kovac îi privea. Ace Wyatt, înfofolit într-o canadiană groasă, stătea pe covorul său roșu caracteristic, în fața unei mulțimi de spectatori. În spatele lui, dincolo de banda galbenă, Explorer-ul lui Derek Rubel fusese tras pe mal de un camion de tractare și stătea cu toate portierele deschise, în timp ce echipa criminalistică de la Biroul de urmărire Penală din Minnesota îl examina centimetru cu centimetru. După o primă cercetare la fața locului, autovehiculul urma să fie transportat la garajul Biroului din St. Paul, unde aveau să catalogheze și să studieze la microscop fiecare fir de păr și fibră textilă.

Kovac stătu un moment observând scena, încercând să și-o imagineze fără mulțimea din jur. Se aflau pe o prelungire îngustă a lacului care fusese considerată nedemnă de eforturile modernizării. Se zăreau două case mici,

destul de aproape pentru a merge pe jos până acolo într-o seară friguroasă, dar nu atât de aproape încât locatarii să poată distinge un om sărind dintr-o mașină care cobora spre lac.

Tippen se apropie, cu fesul său ca al lui Dr. Seuss și mâinile înfundate în buzunarele canadienei.

— Au verificat casele. Una e nelocuită. Cealaltă nu, dar nu e nimeni acasă, nici vreo mașină în apropiere. Încearcă să găsească pe cineva care-ar putea ști unde sunt locatarii – sau, mai degrabă, unde ar trebui să fie. Până acum, nimic.

— Probabil că Rubel circulă cu proprietarul mort în portbagajul propriului său Buick, comentă Kovac. Ce coșmar.

— Chiar așa. Minnesota n-a mai beneficiat de atâta atenție de pe vremea lui Andrew Cunanan.

— Andrew Cunanan nu era polițist. Aici scrie Hollywood cu litere de-o șchioapă.

Kovac îi văzu pe vicepreședinții de la W.B. lângă colțul covorului lui Wyatt, chiar în locul lui Donald cel Gras, regizorul. Roșcata își cumpărase o canadiană care părea făcută din folie de aluminiu. Gaines se apropie și păru să le explice ceva arătând cu un braț spre lac unde, în depărtare, zăpada era presărată cu cabane de pescuit.

Kovac privi din nou în jur, încercând să se orienteze – treabă cam grea, pentru un orășean ajuns în labirintul din jurul Lacului Minnesota. Dar nu credea că se aflau departe de casa lui Neil Fallon. S-ar putea să fi fost chiar în zona spre care arăta Gaines, deși pentru Kovac toate cabanele de pescuit păreau asemănătoare.

Wyatt își refăcea machiajul, în timp ce un asistent ținea exponometrul lângă fața lui și anunța valorile.

— Își vine să crezi? întrebă Kovac.

— Oamenii lui se înființaseră aici încă înaintea noastră, replică Tippen. Rentează să ai prieteni sus-puși, chiar și la un freak-show ca ăsta.

— Mai ales la un freak-show ca ăsta. Reality-show.

O rafală de vânt, suflând dinspre lac, îi ridică fularul roșu al lui Wyatt peste față.

Regizorul înjură, apoi se întoarse și o înjură și pe femeia cu haina din petice de carpetă, după care anunță o pauză de zece minute pentru toată lumea și porni spre rulota „*Crime Time*” parcată pe drum.

Operatorii își aprinseră țigările. Haină de Carpetă se duse pe covor să aranjeze fularul lui Wyatt, cu vicepreședinții de la W.B. după ea. Gaines se opri din mers să primească o ceașcă de cafea de la alt acolit.

Kovac intră și el în perimetru, uitându-se urât la bodyguardul care păși spre el, la marginea covorului. Malacul se retrase.

— Mereu pe culmile gloriei, nu-i așa, Ace? întrebă Kovac.

— Păcat că nu pot spune același lucru și despre tine, Sam.

Wyatt stătea absolut nemișcat, în timp ce Haină de Carpetă îi aranja artistic și dibaci fularul rebel.

— Înțeleg că tu și partenera ta ați participat la fiascoul de aseară.

— Mda, mă rog, eu sunt polițist adevărat, nu doar joc rolul la televizor. După cum știi, în lumea reală, cu bandiții adevărați, mai intrăm și-n rahat uneori.

— Și tu până unde ai intrat? se interesă Gaines, în timp ce punea ceașca de cafea în mâna lui Wyatt.

— Înot prin el, Filfizonule. Dacă asta trebuie să fac ca să găsesc ceea ce caut. Cred că-i știi gustul, pupincurist de profesie cum ești. Acum se dau și diplome de colegiu pentru meseria asta?

— Suntem foarte ocupați, sergent, replică încordat Gaines.

— Înțeleg, și-am să vă las imediat să căutați mai departe leacul contra cancerului. Am doar o întrebare pentru Căpitanul America, aci de față.

Wyatt oftă zgomotos.

— Începi să mă calci pe nervi, Sam.

— Mda, e talentul meu special. După șueta noastră de ieri, am fost curios, așa că m-am dus și-am citit articolele de la cazul Thorne. O poveste al naibii de dramatică, Ace, uitasem. Ar trebui să faci o ediție specială despre ea. Un film al săptămânii, eventual. Rețeaua l-ar putea difuza ca să facă reclamă noii emisiuni.

— Emisiunea va avea succes prin forțe proprii, răspunse Wyatt crispat. N-am de gând să profit de cele întâmplate în noaptea aia.

Kovac râse.

— Toată cariera ai făcut-o. De ce să te oprești tocmai acum?

— Nu! lătră Wyatt. *Niciodată* n-am urmărit asta. Ceea ce s-a întâmplat cu cariera mea atunci n-a depins de mine.

Se întoarse și o repezi pe femeia cu haina de carpetă, care continua să moșmondească la hainele lui.

— Da’ mai lasă naibii-n pace fularul ăsta!

Vicepreședinții de la Warner Bros se uitară la el, apoi unul la altul, apoi la Gaines, în panică la gândul că fuseseră lăsați pe din afară.

— E o poveste tragică, explică Kovac.

— Tocmai de-asta căpitanul nu vrea să se aducă vorba despre ea, spuse Gaines, trecând între Wyatt și Kovac; li se adresă vicepreședinților: un prieten al căpitanului a fost omorât, iar altul a rămas paraplegic. Puteți înțelege de ce nu vrea să mai actualizeze o asemenea traumă.

— Nu, nu pot să înțeleagă, interveni Kovac. Noaptea aia a făcut din Ace un erou. A salvat viața altui polițist. E o poveste făcută pentru Hollywood. Dacă Ace are succes cu emisiunea, tot publicul american va dori s-o audă.

Înclinându-și capul, pentru a privi pe lângă Gaines, continuă:

— Mă întrebam, Ace, ai menținut contactul cu văduva lui Bill Thorne, de-a lungul anilor? Mi-a trecut prin minte că s-ar putea s-o intereseze să afle că Mike a murit.

— Nu, răspunse el, am pierdut legătura.

Kovac înălță din sprâncene.

— Când ai rămas atât de apropiat de Mike, ai pierdut legătura cu Evelyn Thorne? După toate prin câte-a trecut?

— Toți am trecut prin ele, murmură Wyatt.

— Când Andy Fallon ți-a vorbit despre caz, a menționat dacă vorbise și cu ea? Sau cu fiica lui Thorne?

— Nu mai țin minte.

— Ei, sunt sigur că și-a notat, continuă Kovac. Numai că încă nu i-am găsit însemnările. Am să te-anunț. În caz că vrei să le citești și tu.

— Trebuie să eliberăm locul, sergent, interveni Gaines, încercând să-l împingă înapoi. Intrăm în emisie diseară. Încercăm că contribuim la rezolvarea situației, pentru dumneata.

— Frumos din partea ta, copilu’, răspunse Kovac. Mă lasă liber să mă concentrez asupra altor probleme. Mersi.

Și se îndepărtă, aruncând o privire spre bodyguard.

— Trebuia să te-apuci de lupte. E o lume mai distinsă.

Capitolul 34

— Încă o dată, cetățeni, aceasta este o fotografie a *ucigașului* cunoscut pe care-l urmărim în seara asta.

Expresia lui Wyatt a fost numită adesea „privire de vultur”.

Ochi de oțel. Fălci strânse. O față care inspiră teamă și încredere.

— Acesta este chipul ofițerului Derek Rubel. Se știe că a *asasinat* un coleg polițist. E suspectat de alte câteva crime *brutale.* Omul acesta umblă liber prin țară, și va fi nevoie de curajul și vigilența cetățenilor pentru a aduce acest *animal* în fața justiției. Dacă-l vedeți pe Derek Rubel, *nu*-l abordați în *niciun* caz. Acest om e *extrem* de periculos. Ce ai *face,* cetățeană Jane?

— M-aș *duce* la cel mai apropiat telefon și aș anunța poliția, răspunde femeia.

E chemat un alt spectator.

— Aș *scrie* numărul mașinii!

Ca la un semnal, publicul scandează: *Fii PROActiv!*

Numărul de hot-line și adresa site-ului de web apar pe ecran. Ecranul se înnegrește. Admirabil. O mărturie despre puterile ispășirii și ale mântuirii. Un serviciu adus comunității. Împuternicirea celor neputincioși. Agitația revine. O frică arzând în golul stomacului și radiind în afară. Frica de descoperire. Frica de moarte.

Frica de cunoștințele lăuntrice ale propriilor capacități, sub amenințare. Senzația că lumea se învârtește tot mai repede și mai repede, că devine din ce în ce mai mică, și că descoperirea e inevitabilă. Nu mai e decât o chestiune de timp. Gândul se repetă la nesfârșit, în timp ce privirea parcurge fotografiile morții.

Doar o chestiune de timp.

Kovac trebuie să moară.

Capitolul 35

— Mor după emisiunea asta, spuse Liska, închizând telefonul.

În partea opusă a boxei, Kovac se încruntă. Avea computerul deschis și receptorul telefonului proptit între umăr și ureche.

— După ediția de-aseară, sună telefoanele de la hot-line de sar din furcă.

— Cu câte piste legitime? întrebă el.

— Una și bună ar fi de-ajuns, răspunse Liska. Da' tu ce problemă ai?

— Nu pot să-l…

— Pe lângă că nu poți să-l suferi pe Ace Wyatt.

Kovac se îmbufnă.

— Cam asta ar fi tot.

— Uite, vezi efectul emisiunii? Îi învață pe oamenii care simt că n-au nicio putere să se ridice și să acționeze. Dacă și Cal Springer ar fi fost atent la mesajul ăsta, Derek Rubel nu alerga liber acum.

— Ăsta-i tot rostul reality-show-ului.

— Îți place la nebunie „*America s Most Wanted*".

— Aia-i altceva. Ce face Wyatt aici e un game-show. Ce-o să urmeze? Procese în instanță interactive? Oamenii care să se logheze și să voteze vinovat sau nevinovat?

— Asta se face deja, la „*Dateline*".

— Excelent. Iar în sezonul următor, vor da la televizor execuțiile din Texas. Poate-l iau ca prezentator pe Regis Philbin.

— Cu cine vorbești la telefon? întrebă Liska, observând în sfârșit că încă nu rostise niciun cuvânt în receptor.

— Cu Frank Sinatra.

— Kojak, ăla a murit.

— M-a pus să aștept. Donna, de la compania telefonică. Oricum, ce se întâmplă dacă emisiunea le dă o senzație falsă de putere și fac o prostie, de mor?

— Dacă cineva moare fiindcă n-are șira spinării și-i prost și nu se uită la emisiune?

— Nu pot să-l sufăr pe Ace Wyatt.

— W.C. îl promovează pe post de Captain America.

Kovac scoase un sunet sugrumat, de dezgust.

— Tu ai nevoie de așa ceva, Tinks, nu eu.

— Doar ca să ajung celebră că l-am prins pe Rubel, nu c-am fost omorâtă de el.

Tocmai când Kovac își trăgea respirația ca s-o întrebe cum mai mergea cazul – cum mergea cu adevărat – în sfârșit, cineva ridică receptorul de la celălalt capăt al firului.

— Scuză-mă că te-am lăsat să aștepți, Sam. Ce pot face pentru tine?

— Bună, Donna. Am nevoie de evidența de conectare a unui număr din Minneapolis.

— Ai hârtiile?

— Nu prea.

— Asta ar însemna nu.

— Păi… da. Da' tipu-i mort. Cui să-i mai pese?

— Și rudele?

— Care morți, care-n pușcărie.

— Dar procurorul de comitat?

— Donna, n-am nevoie decât să clarific ceva. N-o să apară în instanță.

— Hmm… Nu de la mine ai luat-o.

— Niciodată n-am luat-o de la tine, dar nu-mi pierd speranța.

La asta, Donna cedă. Cucoană de clasă. Kovac îi dădu numărul lui Andy Fallon și închise.

— După ce te ții? întrebă Liska.

— Nu-s prea sigur, recunoscu el. Vreau să mă uit la conectările telefonice ale lui Andy, să văd dacă nu sare ceva-n ochi. Andy scormonea prin cazul Thorne, încercând să intre în legătură cu Mike prin intermediul experiențelor lui. Când am scormonit și eu, Wyatt s-a ofuscat. Vreau să văd…

— Ești obsedat, Sam, îl întrerupse Liska. Nu-ți convine Rubel ca asasin al lui Andy? *Dacă* a fost asasinat.

— Nu. Nu se potrivește. Casa lui Andy era prea ordonată. Uită-te ce-a făcut Rubel – a omorât un tip în bătaie cu-o bâtă de baseball, pe altul era să-l omoare cu-o țeavă, pe-al treilea l-a împușcat în piept. Unde-i finețea?

— Dar ziceai că Pierce ți-a spus că-l văzuse pe Andy cu alt tip. Dacă era Rubel? S-ar putea să se lege. Andy îl cerceta pe Ogden. Nimeni nu știa că Ogden și Rubel formau un cuplu. Prin legătura lui cu Curtis – după ce-i

fusese cândva partener de patrulă – Rubel se apropie de Andy ca să observe cazul din interior, ca să zic așa. Andy se apropie prea mult de adevăr… Înțelegi?

— Nici vorbă. Rubel era partenerul lui Ogden…

— Ba, la începutul anchetei nu era. Pe-atunci nu exista nicio legătură între ei, despre care să știe cineva. Rubel fusese partener de patrulă cu Curtis, dar Curtis a jurat că niciunul dintre foștii lui parteneri nu-l hărțuia.

— Până l-a infectat pe unul.

— Iar dacă Andy a aflat cumva despre seropozitivitatea lui Rubel…

Îl lăsă pe Kovac să gândească singur fraza până la capăt, apoi adăugă:

— Am să-l pun pe Rubel într-un șir de fotografii și i le arăt lui Pierce.

— N-ai decât, răspunse Kovac. Între timp, cine-a intrat în casa mea? De ce-ar fi făcut-o Rubel? Doar n-am nicio dovadă cu care să-l în fund.

— Putea să fie oricine, din orice motiv. Probabil un drogat în căutarea banilor de la ciorap. Sau poate alt nenorocit pe care-l anchetezi, pentru altceva. Nu trebuie obligatoriu să aibă legătură cu Fallon.

Și lui Kovac îi trecuse prin minte această posibilitate. Mai avea și alte cazuri în curs… Ridică receptorul la al treilea apel.

— Omucideri., Kovac.

— Kovac, Maggie Stone la telefon. M-am uitat peste cazul ăla… Fallon, Andy.

— Și?

— E deja-n pământ?

— Nu cred. De ce?

— Cred că aș vrea să-mi mai faci o vizită. S-ar putea să fi fost asasinat.

•

Cabinetul lui Maggie Stone din morga Comitatului Hennepin îl ducea întotdeauna pe Kovac cu gândul la acele articole din ziare despre bătrâni nebuni ale căror cadavre erau găsite mumificate printre teancuri de ziare și reviste și gunoaie pe care nu le mai aruncaseră de nouă ani. Încăperea era un labirint de hârtii și publicații profesionale, cărți de medicină criminalistică și reviste de motociclism.

Când era vreme frumoasă, Stone circula cu o Harley Hog.

Îi făcu semn lui Kovac să intre, ținând în cealaltă mână o gogoașă cu jeleu și zahăr.

Din mijlocul gogoșii se scurgea o zeamă roșie, făcând-o să semene cam

mult cu unele dintre subiectele fotografiilor răspândite pe birou.

— Le citești vreodată, măcar? întrebă Kovac.

Stone se uita la o fotografie, printr-o pereche de ochelari excentrici și o lupă cu bec.

— Ce să citesc?

Părul ei avea în luna aceea o nuanță bizară de caramel, era tuns stil paj și lins cu briantină. În majoritatea zilelor, arăta de parcă ar fi uitat de pieptene încă de prin anii optzeci.

— Ce-ai găsit?

— Okay.

Întoarse lupa pe brațul articulat, astfel încât Kovac să poată privi și el prin ea, din cealaltă parte a biroului.

— Ceea ce caut pe gâtul unui mort prin spânzurare e un V format din vânătăi sau abraziuni, urmând unghiul ștreangului. Îl vedem clar aici, spuse ea, arătând urmele. Și l-ați găsit spânzurat. Știm că a fost spânzurat. Dar mai văd și ceva ca urma unei vânătăi în linie dreaptă, în jurul gâtului – aici.

— Crezi că a fost strangulat, apoi spânzurat?

— Vânătaia nu e clară. Oricine privește cazul ăsta convins dinainte că a fost sinucidere nici măcar n-ar observa-o. Dar simt că e aici. Dacă am dreptate, cred că s-ar putea ca ucigașul să fi pus un strat protector între legătură și gâtul victimei. Cu puțin noroc, dacă ăia de la pompe funebre au cosmetizat doar superficial cadavrul, s-ar putea să mai pot culege câteva fibre din pielea gâtului. Iar dacă vânătaia *există,* pariez că la ceafă e și mai vizibilă.

Se rezemă de spătar, strânse pumnii și-i ridică în față, demonstrativ.

— Dacă ucigașul strânge legătura cu mâinile, nodurile degetelor apasă ceafa, lăsând un șir de vânătăi. Dacă te uiți la un garou, apăsarea din punctul unde legătura se încrucișează și se strânge creează o singură vânătaie semnificativă.

— Nu există fotografii ale cefei?

— Nu. Recunosc că n-a fost cea mai meticuloasă autopsie. Dar a venit dând impresia unei sinucideri clare, și pe urmă am primit ordin de la voi s-o terminăm cât mai repede, de hatârul familiei.

— Nu eu am dat ordin, o corectă Kovac, privind încruntat fotografiile.

Studia vânătăile abia vizibile de pe gâtul lui Andy Fallon, chiar sub urmele clare pe care le lăsase lațul. Nervii stomacului i se trezeau la viață ca

un nod de viermi încâlciți.

— Eu sunt la baza piramidei, în departament. Presiunile alea au venit de la cineva plasat mai sus în lanțul trofic.

Presiunile preveniseră de la Ace Wyatt.

•

Kovac se aplecă peste tejghea și-l văzu pe Russell Turvey așezat într-un colț și răsfoind revista „*Hustler*”.

— Iisuse, Russell. Fă-mi o favoare și nu-mi da mâna.

Turvey lătră și mârâi, cu pieptul sunându-i ca tunetul în depărtare.

— Kojak! Christoase! Și tu ai fi aici, dac-ai avea ocazia.

— Cu tine, nu.

Râzând, Turvey aruncă revista sub scaun. Se agăță de tejghea și-și trase scaunul pe rotile mai aproape, fără să se ridice.

— Am auzit că Springer a dat în primire, spuse el, mijindu-și spre Kovac un ochi; celălalt privea mai la stânga. Nu l-am simpatizat niciodată.

Ca și cum asta ar fi făcut moartea lui Springer inevitabilă.

— Ai fost și tu acolo, continuă Turvey.

— Jur că n-am apăsat eu pe trăgaci. Martoră mi-e Liska.

— Ha! Argh… Liska, toarse el, cu fața ca o ilustrare a cuvântului *lasciv*. E bună, gagica?

— Nu!

— Nici măcar… insistă, balansându-și pumnul flexat.

— Nu, repetă Kovac cu tărie. Putem trece mai departe, te rog? Am venit aici cu un motiv.

Turvey își agită o mână spre el.

— Ce?

— Trebuie să mă uit într-un dosar vechi. Cazul Thorne. Nu-i știu numărul, dar am datele…

— Poți să le ai, îl întrerupse Turvey. Nu-i aici.

— Ești sigur?

— Stau aici în fiecare zi, naibii. Crezi că nu știu ce e și ce nu e?

— Dar…

— Știu că nu mai e fiindcă a venit cineva de la I.A. și-a întrebat de el, acum vreo două luni. Puștiul lui Mike Fallon. Nu era aici, și nu-i nici acum.

— Și nu știi unde e?

— Nnț.

Kovac oftă și dădu să plece, întrebându-se cine putea să aibă dosarul, sau o copie.

— Mă mir că m-ai întrebat tocmai de ăla, adăugă Turvey.

— Și de ce, mă rog?

— Fiindc-am găsit numărul ăla matricol pe care mi l-ai cerut mai deunăzi. A fost al lui Bill Thorne.

•

Amanda Savard avea insigna lui Bill Thorne pe birou, acasă.

Kovac stătea nemișcat, încercând să asimileze ideea.

— Îl țin minte pe Bill Thorne, continuă Turvey, frecându-și bărbia noduroasă. Pe-atunci, eram polițist de patrulă, în Circa a Treia. Era cel mai rău ticălos pe care l-am cunoscut vreodată.

— Ești sigur? întrebă Kovac.

Sprâncenele lui Turvey se înălțară.

— Dacă-s sigur? L-am văzut odată cum i-a scos unei prostituate dinții din gură pentru că-l mințise.

— Ești sigur că a fost insigna lui Thorne?

— Mda, sunt sigur.

Kovac se îndepărtă.

Cuvintele lui Russell Turvey i se învârteau prin minte.

Amanda Savard avea insigna lui Bill Thorne pe birou.

Intră la toaletă, dădu drumul la apa rece și se stropi pe față, apoi rămase acolo, cu mâinile rezemate de chiuvetă și privirea în oglindă.

Revedea în minte zilele trecute, cu imagini ale ei, ale lor împreună. Se gândi iar la seara de sâmbătă. Făcuseră dragoste pe canapeaua lui. Iar când se pregătea să plece, se uitase spre masa de cafea și văzuse articolele pe care le adusese de la bibliotecă.

Ce-i asta?

Cazul Thorne. Împușcarea lui Mike Fallon. Andy îl studia. Întorc și eu pietrele, să văd ce se târăște afară.

Viața se întoarce pe dos când nu te-aștepți, spusese el.

Și te plesnește drept în față.

Coborî la parter, unde circulația era mai densă decât de obicei, holul fiind plin de polițiști și reporteri dornici de informații despre urmărirea lui Rubel. Nimeni nu părea să-l vadă. Kovac stătea la margine, privind peste mulțime, spre camera 126.

Cel mai probabil, era în biroul ei. Cei de la Interne erau ocupați să dezgroape mizerii despre Rubel și Ogden, revăzând toate rapoartele despre probleme anterioare cu oricare dintre ei. Cel mai probabil, Savard era chemată la ordine de un căpitan dornic să știe de ce nu dusese nicăieri investigația privitoare la Ogden și la cazul Curtis.

De ce nu se menționase niciodată numele lui Rubel cu acea ocazie?

Dacă se ducea acum acolo, putea s-o prindă într-un moment de răgaz. Și… și ce? Să-i ceară socoteală ca un soț înșelat?

Parcă și vedea scena în minte. Simțea umilința. Nu.

Unul dintre reporteri îl zări, iar viața reveni la viteza accelerată.

— Hei, Kovac! îl interpelă ziaristul, apropiindu-se și încercând să vorbească încet, ca să nu alerteze concurența. Am auzit c-ai fost la locul faptei, sâmbătă seara. Ce s-a întâmplat?

Kovac ridică o mână și se întoarse.

— Nu comentez.

Se retrase în antecameră, trecu prin mulțimea care înconjura recepția și intră în sediu. Liska plecase. Donna, de la telefoane, îi trimisese conectările lui Andy Fallon din ultimele trei luni. O diversiune.

Putea s-o facă în timp ce creierul lui se împiedica și se poticnea de subiectul Amanda. Deschise computerul, accesă o carte de telefon online și începu.

Prea multe dintre numere nu figurau pe listă. În prezent, toată lumea își dorea anonimatul – și evitarea agenților de telemarketing.

Numerele pe care le identifică nu prezentau prea mare interes. Mike, Neil, restaurante cu mâncare la pachet. Câteva apeluri către o instituție numită Hazelwood Home.

Kovac o căută în Paginile Aurii online și găsi un cămin etichetat discret ca „local de îngrijire”. Îngrijirea cui?

Un azil pentru Mike, poate? Deși Mike Fallon nu păruse să aibă cu adevărat nevoie de așa ceva. De o menajeră, da. Dar de un cămin? În niciun caz.

După ce termină de confruntat listele, Kovac începu să dea telefoane la numerele netrecute în carte și, de cele mai multe ori, îi răspunseră voci înregistrate.

Unul dintre roboții telefonici era al Amandei Savard. Fallon o sunase acasă de mai multe ori, în ultimele lui câteva zile de viață. Andy Fallon

examinase cazul Thorne.

Amanda Savard avea insigna lui Bill Thorne pe birou. Negase cu sânge rece că Andy i-ar fi menționat cercetările private din cazul Thorne.

La *dracu'*! Numai de-ar fi avut însemnările lui Fallon… Trebuia să existe undeva dosarele alea… și laptopul…

Sau putea să traverseze clădirea și s-o întrebe pe Amanda direct despre insigna lui Thorne.

Instinctul îi spuse să n-o întrebe.

Sau, poate, nu era instinctul…

Avea insigna lui Bill Thorne. Îl văzuse pe Andy Fallon în noaptea dinaintea morții. Fusese la el în casă. Andy îi telefonase frecvent acasă, chiar înainte de a muri.

Mor după rebusuri, își spuse Kovac, cu un sentiment vicios șfichiuind prin el ca un bici.

Amanda Savard se culcase cu el. De două ori.

El scormonea prin cazul Andy Fallon. Andy Fallon scormonise prin cazul Bill Thorne. Amanda avea insigna lui Bill Thorne.

Luă receptorul și formă numărul de la Hazelwood Home.

Hazelwood Home era un sanatoriu psihiatric.

Kovac își înhăță paltonul și ieși în fugă.

•

Vântul sufla peste zăpadă, ridicând o pulbere fină în aer, astfel încât, din capătul aleii, Hazelwood Home părea învăluit în ceață.

Fost conac privat, sanatoriul era un omagiu întins și exagerat adus lui Frank Lloyd Wright. Liniile lungi, joase, orizontale, dădeau impresia că edificiul stătea chircit la pământ.

Copaci bătrâni uriași acopereau peluza înzăpezită.

Dincolo de curte, peisajul arăta deschis și mlăștinos, la fel ca multe regiuni de la vest de Minneapolis.

Kovac parcă sub copertina de la intrare și intră pe lângă exponatele sărbătorești contradictorii din hol – Crăciunul într-o parte, Hanukkah în cealaltă.

Impresia copleșitoare din holul de la intrare era întunecimea. Tavanul cu grinzi joase părea prea coborât.

Se uită după cea mai tânără și mai fără experiență angajată de la recepție, o reperă și se apropie.

O fată angelică, blondă naturală, cu buclele tunse ca ale unui pudel.

Pe ecusonul cu numele scria „Amber”. Amber făcu ochii mari când Kovac îi arătă insigna, folosind-o pentru a o atrage mai departe de femeia în vârstă care vorbea la telefon.

— E pe undeva pe-*aici*? întrebă fata, îngrijorată.

— Poftim?

— Omul acela, șopti ea. *Ucigașul.* Pe el îl căutați?

Kovac se aplecă spre ea.

— N-am libertatea să spun, răspunse el tot în șoaptă.

— O, Doamne…!

— Trebuie să-ți pun câteva întrebări, Amber, continuă el, scoțând o fotografie a lui Andy Fallon pe care o luase din casa lui Mike. L-ai văzut pe omul ăsta pe-aici?

Fata păru dezamăgită că fotografia nu era a lui Derek Rubel, dar își reveni repede.

— Da, l-am văzut. A fost aici de vreo două ori.

— Recent?

— De câteva săptămâni. Și el e ofițer de poliție, continuă ea, îngustându-și ochii. Sau, cel puțin, așa *susținea.*

— Și ce căuta aici? Cu cine a vorbit?

Kovac n-o scăpa din ochi pe femeia vârstnică de la celălalt capăt al recepției.

Într-un loc ca sanatoriul Hazelwood, regula discreției era sfântă.

Amber părea prea inocentă ca să înțeleagă sensul acelui cuvânt.

— A venit în vizită la doamna Thorne, spuse ea simplu, clipind din ochi.

•

— Trebuie să înțelegeți, domnule sergent, că Evelyn trăiește într-o lume numai a ei, spuse doctorița, în timp ce mergeau pe coridor, spre camera lui Evelyn Thorne. Va fi conștientă de prezența dumneavoastră. Va interacționa cu dumneavoastră. Dar la conversație va participa numai ea.

Psihiatra era o femeie înaltă, cu expresie blândă și o coamă deasă de păr blond.

— Vreau doar să-i pun câteva întrebări despre polițistul care a vizitat-o, răspunse Kovac. Sergentul Fallon. A vorbit cu dumneavoastră?

Doctorița păru tulburată.

— Am schimbat câteva cuvinte cu domnul Fallon. Nu știam că venise cu

probleme de-ale poliției. Mi-a spus că era nepotul lui Evelyn. M-a întrebat dacă vorbește vreodată despre asasinarea soțului ei.

— Și vorbește?

— Nu. Niciodată. A suferit căderea psihică la scurt timp după moartea lui.

— De-atunci e permanent în starea asta?

— Da. În unele zile se prezintă mai bine, în altele mai rău, dar de cele mai multe ori stă ascunsă în mintea ei. Acolo se simte în siguranță.

Doctorița se uită prin geamul ușii, apoi ciocăni de două ori și intră.

— Evelyn, ai un vizitator. Domnul Kovac.

Kovac se opri lângă ușă, simțind că primise un pumn în burtă. Evelyn Thorne stătea într-un fotoliu de piele, privind pe fereastră, îmbrăcată într-un trening negru.

Era slabă, genul de slăbiciune cauzată de nervozitate. Părul îi încărunțise. Și-l purta pieptănat înapoi și prins cu o panglică de catifea. În fotografia din ziar păruse să semene puțin cu Grace Kelly. În realitate, semăna prea mult cu altcineva.

Întoarse capul spre el, cu ochii cam goi, dar gura i se arcui într-un zâmbet binevoitor.

— Vă cunosc!

— Nu, doamnă, nu ne-am cunoscut, răspunse Kovac, pornind spre ea.

— Domnul Kovac vrea să-ți pună câteva întrebări despre tânărul care te-a vizitat, Evelyn, spuse psihiatra.

Evelyn nu-i dădu nicio atenție.

— Ați fost prieten cu soțul meu, îi spuse ea lui Kovac.

Doctorița îi aruncă o privire cu sensul de „v-am spus eu”, și plecă.

Încăperea era spațioasă, cu mobilă normală, mai puțin patul de spital, acoperit cu o cuvertură înflorată. *Un loc deloc rău ca să treacă orele trăite înăuntrul realității proprii,* își spuse Kovac. Probabil costa bani serioși. Se întrebă dacă Wyatt achita și acea notă de plată. Nu era de mirare că avusese nevoie să se ducă la Hollywood.

— Sunteți foarte amabil că ați venit, spuse formal Evelyn Thorne. Vă rog să luați loc.

Kovac ocupă fotoliul din fața ei și-i întinse fotografia pe care i-o arătase și lui Amber.

— Doamnă Thorne, vi-l mai amintiți pe Andy Fallon? A fost recent la

dumneavoastră.

Evelyn luă fotografia, zâmbind în continuare.

— O, ce tânăr chipeș! Băiatul dumneavoastră?

— Nu, doamnă. E băiatul lui Mike Fallon. Vi-l mai amintiți pe Mike Fallon? A fost ofițer de poliție. A venit la dumneavoastră acasă în seara când v-a murit soțul.

Nu știa dacă auzise un singur cuvânt din cele spuse. Nu părea.

— Cresc așa de repede, spuse ea, ridicându-se din fotoliu și pornind spre o mică etajeră cu o mulțime de reviste și o Biblie. Și eu am fotografii, spuse ea, scoțând o revistă de la fundul unui teanc. „*Redbook*". Crede că le-a luat ea pe toate. Nu-i place ca lumea să vadă fotografiile de familie. Dar a trebuit să păstrez câteva.

Scoase un plic de manila din revistă și luă din el câteva instantanee.

— Fiica mea, spuse, arătându-i-le mândră lui Kovac.

Kovac nu voia să le atingă, ca și cum astfel, neatingându-le, neprivindu-le, ar fi ținut adevărul la distanță. Dar Evelyn Thorne i le puse în mâini.

În fotografie era mai tânără. Mai slabă. Părul îi arăta altfel. Dar nu încăpea nicio îndoială că era fiica lui Evelyn și a lui Bill Thorne: Amanda Savard.

Capitolul 36

Amanda Savard era fiica lui Bill Thorne.

Își amintea singurul indiciu din articolele vechi de-atâția ani: *Thorne a lăsat în urmă o soție și o fiică.* Atâta tot. Niciun nume, nicio fotografie.

Savard era numele de fată al lui Evelyn. Atâta putuse să afle de la ea. Probabil Amanda îl preluase după crimă. Altfel, nu s-ar fi putut angaja niciodată în poliție, fără ca oamenii să comenteze.

Andy Fallon lucrase pentru Amanda Savard, fiica lui Bill Thorne. Cercetase asasinarea lui Bill Thorne, în noaptea când Mike Fallon fusese împușcat, iar Ace Wyatt devenise un erou. Ace Wyatt îi plătise bani lui Mike Fallon ani de zile. Andy Fallon era mort. Mike Fallon era mort…

Kovac stătea în parcarea întunecată a clădirii cu sediul firmei Wyatt Productions. La a treia țigară fumată în două ore, capul îi bubuia. Groaznică zi. Se simțea bătut. Se simțea bătrân. Curios, se considerase prea cinic ca să mai fie deziluzionat sau dezamăgit. *Ce banc, Kovac…*

Clădirea era amorfă. O construcție de cărămidă cu un etaj, ca o mie de alte edificii asemenea din suburbiile vestice.

Parcarea se golise în ultima oară, iar juriștii și stomatologul care foloseau clădirea se urcaseră în mașini și plecaseră, înscriindu-se în traficul dens al orei de vârf de pe șoseaua 494.

Wyatt îl aștepta. Îl aștepta de zece minute. Kovac îl lăsa să aștepte, lăsa să plece angajații. Lincoln-ul stătea parcat într-un loc rezervat de lângă fațada clădirii. Kovac parcase cu trei rânduri mai în spate, izolat. Pagerul sună, și se uită la display. Leonard. Dă-l în mă-sa.

Opri motorul și traversă parcarea, intrând în clădire. Biroul circular de la recepție era pustiu, telefonul suna în gol.

Un avizier de pe perete arăta că birourile Wyatt Productions erau la etaj. Kovac trecu pe lângă lift, urcă scara și intră neobservat în antecameră.

La fel ca în restul clădirii, toate erau cenușii – pereți, covorul, tapițeria mobilei pătrățoase. Pereții erau acoperiți mai ales cu fotografii ale marelui om primind laude și felicitări pentru tot felul de fapte remarcabile, fiind onorat pentru serviciile altruiste aduse comunității. Fotografii cu el împreună cu celebritățile locale, cu legendele instituțiilor de aplicare a legii, cu staruri

de cinema agățate pe platourile filmelor turnate în zona metropolitană.

Individul nu întâlnise niciodată o cameră de luat vederi în fața căreia să-și arate latura cea reușită. Inclusiv a lui Evelyn Thorne.

Kovac își trase nasul și clătină din cap.

Mânerul ușii biroului se întoarse și se auziră două glasuri, vorbind când mai tare, când mai încet.

— …asemenea publicitate… inacceptabil, Gavin, spunea Wyatt.

— …situația poate fi dezamorsată… negări… replica Gaines.

— Ce mama dracului, trebuie să… imaginezi… publicul meu e din Mijlocul Americii, pentru numele lui Dumnezeu!

— Îmi pare rău…

Ușa se închise din nou. Kovac se apropie, ciulind urechea. Apoi Gaines ieși, arătând roșu la față și furios.

— Ce e, Filfizonule? întrebă Kovac. Te dor genunchii de cât te-ai târât toată ziua?

— Îmi dau seama că nu ai pic de respect pentru ceea ce fac, Sergent, spuse el. Nu e nevoie să mi-o amintești de fiecare dată când ne întâlnim.

— Dar îmi place cum ți se dilată nările, Gavin.

Gaines părea gata să îndoaie o bară de fier cu dinții.

— Căpitanul Wyatt te așteaptă.

— Perfect. Sunt un om ocupat.

Kovac se duse la ușă, apoi întoarse capul spre mâna dreaptă a lui Wyatt.

— Poți să pleci, Gaines. Căpitanul n-o să mai aibă nevoie de tine. Vom vorbi despre vechile vremuri.

Wyatt stătea la fereastră, cu privirea afară, în gol. Întunericul se lăsase cu o oră în urmă, greu ca o nicovală. Privi imaginea lui Kovac reflectată în geam.

— Nicio veste despre Rubel, spuse el.

O afirmație seacă.

— O să afli înaintea mea.

— N-ar trebui să participi la căutare?

— Când toți cetățenii tăi bat tufișurile? Au să ți-l aducă legat fedeleș. Poate fi invitatul special al următoarei tale emisiuni.

Wyatt răspunse franc:

— S-ar putea. Îmi place ideea câte unui interviu ocazional cu un personaj negativ. Să vadă și publicul cum funcționează o minte perversă.

Petrecuse prea mult timp cu vicepreședinții de la Warner Brothers.

— Am și alte cazuri în lucru, spuse Kovac. Uciderea lui Mike. Uciderea lui Andy…

Auzindu-l, Wyatt îl privi drept în ochi.

— Nu te-a sunat nimeni? se prefăcu șocat Kovac. Stone crede că Andy a fost strangulat înainte de a fi spânzurat.

Lui Wyatt îi fugi sângele din obraji.

— Ce?

— Urme pe gât, îi demonstră Kovac cu degetul. Slabe, dar vizibile. Medicul care a făcut autopsia nu le-a observat. I-am cerut doctoriței Stone să revadă personal raportul, în caz că tipului i-a scăpat ceva – din cauza presiunilor exercitate de sus asupra lui. Am făcut bine, nu? Altfel, ar fi dus micul secret cu el în mormânt.

— De ce…?

Kovac îl vedea pe Wyatt cum își forța mințile, încercând să-și adune picioarele sub el, încercând să pară inteligent și neștiutor în același timp.

— Crezi că a avut vreo legătură cu Rubel?

— Personal, nu. Cred că e o coincidență destul de stranie că, mai întâi, Andy a murit și a părut o sinucidere, apoi a pățit-o și bătrânul lui, și a trecut tot drept sinucidere. Nu ți se pare ciudat?

Faimoasa frunte a lui Wyatt se încreți.

— Deci îl suspectezi pe Neil de ambele crime?

Kovac îi ignoră întrebarea, simțindu-se prea rănit și stors emoțional ca să danseze menuetul minții.

— Am găsit-o pe Evelyn Thorne. Și Andy o găsise. Te-ai aștepta să sfârșesc la fel ca el, sau ca Mike?

— Nu înțeleg despre ce vorbești.

— Iisuse Christoase, Ace, explodă Kovac, ajuns la capătul răbdării. N-am timp de baliverne din astea! Totul se leagă de Thorne! Andy a aflat ceva despre ceea ce s-a întâmplat în noaptea aia, ceva ce atunci n-a mai văzut nimeni, pentru că n-au vrut să vadă, sau pentru că era o problemă de familie, așa că au ascuns-o. Ceva între polițiști. Thorne era polițist, și tu, și Mike. Singurul mort care nu era polițist a fost nenorocitul ăla de Weagle.

— Weagle a atacat-o pe Evelyn! replică Wyatt. A… a bătut-o. A violat-o. L-a împușcat pe Bill. L-a omorât. L-a împușcat și pe Mike.

— Oare? întrebă Kovac. Fiindcă mă întreb, Ace, de ce oameni

preocupați de cazul ăsta, asociați cu cazul, mor dintr-odată, dacă s-a întâmplat așa cum am auzit cu toții pe-atunci.

Wyatt se îndepărtă, ducându-se la birou. Se retrăgea, sau se adăpostea… Ken nu-l scăpa o clipă din ochi, cu toți mușchii încordați, gata să acționeze. Se poziționă astfel încât să-l vadă și pe Wyatt, și ușa.

— Ce ți-a spus Evelyn? întrebă Wyatt. Nu e sănătoasă. Sunt sigur că medicii ți-au spus că are adesea halucinații.

— Mi-ai spus că pierduseși legătura cu ea. Că nu știai unde era.

— Încercam s-o protejez. Evelyn nu și-a revenit niciodată după cele întâmplate. Întotdeauna a fost… fragilă. În noaptea aceea, s-a rupt ceva în mintea ei. Medicii n-au reușit s-o vindece. S-a retras într-un loc sigur, într-o lume a ei proprie. Pare să fie fericită acolo, în cea mai mare parte a timpului.

— Mi-a arătat fotografii, spuse Kovac. Poze din cartier, de la picnicuri, cu prietenii. Știi, nu avea nicio fotografie de-ale lui Bill. Niciuna cu soțul ei.

— Amintiri dureroase.

— Cât de dureroase? întrebă Kovac.

Wyatt închise ochii, împingându-și mâinile prin păr.

— Ce rost au toate astea, Sam? Au trecut de-atunci douăzeci de ani.

Kovac îl privi lung, se uită prin biroul directorial luxos, se gândi la cariera pe care și-o făurise Ace Wyatt din noaptea când cineva îl împușcase mortal pe Bill Thorne.

Dacă totul era o minciună? O casă din cărți de joc.

O legendă izvorâtă din sânge.

Cu emisiunea lui Wyatt gata să se extindă la nivel național, ce s-ar fi întâmplat dacă Andy Fallon găsise răspunsul la această întrebare?

— Mor oameni, Ace, spuse el. Dacă nici acum nu vezi rostul, stai rău.

Fața lui Wyatt deveni ca o mască de granit – masca rolului.

— Nu mi-ai arătat nicio dovadă că morțile astea sunt legate unele de altele, sau de trecut. Nu cred.

— Recunosc că, în momentul de față, încă mai caut, mărturisi Kovac. Probabil la fel cum căuta și Andy. Dar cred că a găsit ceva – motiv pentru care a murit – și cred că știu unde a ascuns ceea ce a găsit. Dacă e acolo, Ace, nu-mi mai scapă. E mai bine pentru toată lumea să dăm cărțile pe față acum. Știi la ce mă refer? Tu. Savard. Știu că e fiica lui Thorne.

Wyatt privi prin el.

— Vrei să spui că bănuiești că am făcut ceva rău, declară el sec. N-am făcut nimic. N-ai nimic de câștigat dacă răscolești trecutul, Sam. Pot avea de suferit oameni, cariere, reputații. Degeaba.

— Cred că din cauza asta au murit doi oameni, răspunse Kovac. Nu mai e degeaba, Ace. De restul, puțin îmi pasă.

Se duse la ușă și puse mâna pe mâner, întorcând privirea spre legenda vie. Un om pe care nu-l plăcuse niciodată – și totuși, în adâncul lui mai exista un loc unde-i părea rău.

— Evelyn îți trimite salutări, spuse el încet și ieși.

•

Era atât de obosită…

Ziua de muncă începuse și se sfârșise. Savard rămăsese sechestrată în biroul ei. Ascunzându-se. Evitând presa, evitând plecarea acasă. Stinsese luminile, cu excepția lămpii de pe birou, și stătea pe scaun, lăsând tăcerea s-o învăluie. Ce ușurare, să stea nemișcată, privind fotografia pe care o făcuse, o developase și o înrămase ea însăși, cu ani în urmă. Un peisaj de iarnă.

De aceea fotografia peisaje, nu oameni: datorită nemișcării. Dacă găsea nemișcarea în jurul ei, putea spera s-o atingă și în interior… fie și doar pentru scurt timp. Fie și numai cât timp se pierdea în frumusețea golașă a fotografiei. Pentru acele câteva momente, putea scăpa cu succes de tensiunea care-i trepida în centrul ființei.

În seara aceea, nemișcarea nu dura. O cacofonie de sunete îi invada creierul.

Întrebări furioase, întrebări directe, ordine, directive. Toate acelea, și mesajul de la Hazelwood, primit la poșta vocală.

Era atât de obosită…

Kovac știa.

Nu fusese decât o chestiune de timp. În dosul minții, o știuse întotdeauna. În inima ei, sperase ceva mai mult: o falie în timp unde evenimentele să poată fi capturate, blocate, separate, izolate.

Ce idee frumoasă! Doar dacă…

Dar trecutul era otrăvit și greu de oprit, infiltrându-se pe lângă marginile stavilelor pe care și le înălțase.

Închise ochii și plăsmui o imagine, amintirea trecătoare a unei vremi când se simțise iubită și în siguranță. Dorise atât de mult s-o accepte… Nu

voia să mai poarte acea greutate. Era atât de obosită…

Când deschise ochii iar, îl văzu în fața ei. Panica i se încleștă în piept ca un pumn și se întrebă dacă momentul era real sau ireal. În ultima vreme, coșmarurile deveniseră atât de frecvente, încât îi era tot mai greu să-și dea seama.

Stătea acolo în umbră, tăcut, inexpresiv, cu gulerul hainei ridicat. Un sentiment de groază începu să-i crească în suflet.

— Ești fiica lui Bill Thorne, spuse el, și ridică pistolul.

Capitolul 37

Kovac conducea mașina încet, derulând totul în minte, încercând să pună în ordine cronologică lucrurile pe care le aflase în ziua aceea, completând golurile cu deducții logice. Încercând să nu reacționeze la nimic într-un mod emotiv. Încercând să-și alunge sentimentul de trădare. Încercând să nu-și reamintească faptul că tot timpul avusese dreptate: că ea mai bine să nu dorească mai mult.

Barul lui Neil Fallon era închis, părând abandonat. Arăta ca o dărăpănătură pe care o ocoleau până și vagabonzii – cabanele grosolane, casele de pescuit la copcă, hambarul cu scule, magazia unde-și ținea Fallon bărcile – toate întunecate și lipsite de viață, cu excepția șobolanilor. Singurele lumini proveneau de la două becuri de serviciu montate pe stâlpi și de la reclama Coors ale cărei tuburi de neon bâzâiau în mica vitrină a barului.

Kovac parcă sub un bec și coborî. Își scoase maglite-ul din grămada de boarfe de pe podeaua din spate, apoi se duse la portbagaj și scotoci prin pungile de hârtie și trusele de probe, scoțând în sfârșit ranga de schimbat cauciucuri.

Vântul nu slăbise. Temperatura scăzuse. Nu era o noapte pentru plimbări la lumina lunii. Kovac porni totuși, spre hambarul cu bărci. Avea simțurile mai ascuțite, era hiper-conștient de frig, de felul cum îl simțea în nas, în plămâni; hiper-conștient de sunetul pantofilor pe zăpada bătătorită. Se opri lângă hambar și privi în lungul malului.

La lumina lunii, nu putea să vadă locul unde camioneta lui Derek Rubel trecuse prin gheață, dar nu era departe. Stând printre clădirile pustii din mijlocul pustietății, Kovac își spunea că era genul de loc unde un om putea să dispară într-o altă dimensiune, fără să-l mai vadă nimeni.

Acesta era un secret pe care merita să-l cunoască. Îl reținu pentru viitor. Presimțea că fuga avea să pară o soluție potrivită, după ce se termina totul.

•

Pistolul se descărcă, detunând asurzitor.

Amanda zvâcni, sărind de pe scaun, cu brațele zburându-i în lături.

Apoi se trezi.

Cabinetul era gol.

Stătea în spatele biroului, cu inima bătându-i nebunește, cu plămânii zbuciumându-i-se ca și cum ar fi alergat o milă. Simțea mirosul propriei transpirații. Hainele îi erau umede. Emoțiile îi creșteau întruna în piept, sufocând-o. Strivind-o. Un suspin întretăiat i se desprinse din gât, și se aruncă spre birou, dând din brațe, răsturnând lampa, împrăștiind totul de-a valma, în jur, pe jos, pretutindeni. Bătu cu pumnii în tăblia biroului, plângând, zbătându-se, furioasă, îngrozită.

Când adrenalina îi secă și izbucnirea se sfârși, se așeză la loc pe scaun, forțându-și mintea să funcționeze.

Oricât s-ar fi amăgit în toți acei ani, întotdeauna fusese numai o chestiune de timp. Și timpul trecuse.

Deschise sertarul biroului și scoase pistolul.

•

Cu ranga, Kovac desprinse tăblia belciugului de pe ușa veche. Tăblia, cu lacăt cu tot, se întoarse într-o parte, iar Kovac intră în hambar. Aprinse lanterna, ca să găsească priza.

Vreo șase bărci de diverse tipuri și mărimi fuseseră depozitate pentru iarnă. Le ocoli, privind numele. „*Hang Time*”, „*Miss Peach*”, „*Azure II*”. *A*lese una numită „W*iley Trout*” și urcă scara. Când coborî, ținea un rucsac mare și greu de o chingă căptușită.

— Lasă-l jos, Kovac.

Oftând, Kovac mută rucsacul într-o parte.

— Lasă-l jos, sau ce?

— Sau te omor acolo unde ești.

— În loc de a mă omorî mai târziu, așa încât să pară sinucidere? Nu glumeai când ai spus că faci tot de ce are nevoie căpitanul.

— Nu, nu glumeam, răspunse Gaines. Pune rucsacul jos.

— Cred că bănuiești că înăuntru e ceva de valoare.

— Nu contează ce e înăuntru. Lasă-l jos.

— Aha, făcu Kovac, întorcând capul și încercând să vadă ce ținea Gaines spre spatele lui. Fiindcă, vezi tu, înăuntru nu e decât umplutură de ziare. Dar ai să mă omori mai întâi, iar de dovezi te vei ocupa pe urmă. Știu c-o să sune ca un clișeu, însă n-o să-ți meargă, Gaines. E prea târziu. Prea mulți oameni știu prea multe.

— N-aș crede, replică sigur pe sine asistentul lui Wyatt. Suspectezi doar,

nu știi nimic. Nu faci decât să cauți la nimereală, și ești singur. N-ai o anchetă oficială. N-ai vorbit cu Leonard despre suspiciunile tale. În momentul de față, nu ai nicio dovadă. Singurii oameni care știau ce investiga Andy Fallon sunt cei care au ceva de pierdut. Neil Fallon a fost acuzat azi de asasinarea tatălui său. Legistul n-o să schimbe concluzia despre moartea lui Andy.

— Pari al naibii de sigur de toate astea, răspunse Kovac. Wyatt ți-a spus c-o să aranjeze să se rezolve așa?

— Wyatt nu știe.

— Nu știe că ai omorât pentru el, că i-ai lichidat pe oamenii care-i puteau distruge imaginea din ochii publicului american? Ce altruist ești, Gavin. Ai merita să-ți dea o primă. Sau asta o să vină mai târziu? Când se va consacra, când emisiunea o să dea lovitura și va începe să curgă cu bani? Atunci ai să-i arăți fotografiile sau benzile video, sau cine știe de dovezi ai dosit? Ca să vadă cât de mult îl iubești.

— Gura.

— Și cum ai să explici moartea mea? întrebă Kovac, foindu-se pe picioare, schimbându-și subtil poziția; încă nu vedea ce avea Gaines în mâini. Am să-ți spun de pe-acum, Filfizonule, n-am să te las s-o faci să treacă din sinucidere. Dacă e să cad, am să cad dând șuturi.

— Am eu niște idei. Pune sacul jos.

— Cu Andy ți-a mers ușor, nu? continuă Kovac. Vine la Wyatt să-i pună câteva întrebări nevinovate. Tu vezi că Ace începe să se neliniștească. Poate te hotărăști să faci și tu niște cercetări, să încerci să afli ce știe Andy. Poate nici măcar nu-și dă seama ce-a descoperit, așa că nu-și face nicio grijă. Tu arăți bine, el tot așa. Vă întâlniți de vreo două ori. Nu i se pare prea ciudat când apari la el cu o sticlă de vin…

— N-am vrut să-l omor, îl întrerupse Gaines, iar Kovac îi auzi emoția din glas, un amestec straniu de regret și plăcere. Nu-s un criminal.

— Ba ești. Ai crezut că găsise ceva cu care putea să-ți ruineze viitorul. Ai plănuit totul. L-ai drogat. L-ai strangulat cât era inconștient, ca să nu se zbată. Pe urmă, l-ai spânzurat de grindă și ai lăsat șireangul să termine treaba.

— N-am vrut.

— Și pariez că ai stat acolo uitându-te la el în timp ce dădea din picioare și se zbătea. E uluitor cât de repede se termină, nu-i așa?

— I-am spus că-mi părea rău, insistă Gaines. Și-mi părea. Dar ar fi distrus totul. L-ar fi distrus pe Căpitanul Wyatt. Am muncit prea mult pentru șansa asta. E aici, aproape, la un pas. Se întâmplă – emisiunea, contractul cu rețeaua. Mi-ar fi luat totul. Pentru nimic. Pentru ceva vechi de douăzeci de ani. Pentru un lucru care nu se mai poate schimba. Nu puteam lăsa să se întâmple asta.

— Știi ce s-a întâmplat în noaptea aia?

— Știu că Mike Fallon știa. Și-a ținut gura în tot timpul ăsta, fiindcă Wyatt l-a plătit. Andy ghicise. Dacă-l făcea pe taică-său să vorbească… Nu puteam să-l las.

— Wyatt trebuie să bănuiască, Gavin. Crezi c-o să te mai țină pe lângă el, dacă află că ești un asasin? E polițist, pentru numele lui Dumnezeu. Dacă are minte, o să te dea-n gât chiar el, ca să scape. Gândește-te ce ediție specială ar ieși din asta!

— Lasă naibii rucsacu' jos!

— Ești un criminal, repetă Kovac. Dacă află…

— Și el e! zbieră Gaines. Lasă jos sacu'!

Kovac nu avu timp să digere dezvăluirea. Surprinse cu coada ochiului mișcarea brațului lui Gavin și se aruncă înainte. Ciocanul cu gheare îi atinse doar razant partea dinapoi a capului, nimerindu-i în plin umărul. Oricât era de gros paltonul, simți durerea ca un junghi de foc, arzându-i mușchiul.

Kovac se rostogoli pe spate, în timp ce Gaines dădea iar orbește spre capul lui, înfigând ghearele ciocanului în pământul de pe jos.

— Aruncă-l, Gaines! strigă Liska. Ești arestat!

— Are pistol! răcni Kovac, în timp ce Gaines îl scotea din haina descheiată și o lua la fugă.

Răsucindu-se într-o parte, Kovac ajunse sub barcă. Dar Gaines nu mai urmărea acum decât să scape și alerga deja, cu rucsacul în mâna stângă și pistolul în dreapta. Își îndreptă brațul înapoi și trase un foc. Liska trase și ea. Gaines își continuă goana, către ușa dinspre lac a hambarului.

Liska se repezi pe-alături, în timp ce Kovac sărea în picioare și-și scotea arma. Gaines se ascunse după ultima barcă și mai trase două gloanțe. Liska se feri în dreapta, în timp ce al doilea proiectil se înfigea în bordajul din fibre de sticlă, la cinci centimetri de capul ei. Apoi Gaines se repezi pe ușă afară.

Kovac ieși pe o ușă laterală și se ghemui după câteva butoaie de carburant, ascultând, încercând să audă încotro fugea Gaines. Nu distingea decât vântul.

— Elwood e cu mașina, spuse Liska gâfâind, în timp ce venea lângă el. Tippen a trimis încoace mașinile cu stație.

Întinseseră cursa din mers. N-avuseseră timp să discute cu Leonard. Și nici chef. Kovac recunoștea că momeala nu era prea grozavă, dar auzise și reconstituise destule ca să încerce. Dacă țineau planul secret și nu mușca nimeni, nu pierdeau nimic. Dacă i-l prezentau lui Leonard, iar acesta îl respingea, nu câștigau nimic.

Kovac își scoase o mănușă, își atinse partea dinapoi a capului și-și văzu degetele însângerate. Înjură printre dinți.

— Încotro a luat-o? Dacă iese de pe proprietate, ne trezim cu încă un Rubel pe cap, și-atunci să ne vezi la muncă pe șantier.

— O să fim *sub* șantier. Leonard o să ne omoare.

Kovac se duse la ultimul butoi și scrută cât putea de mult din curte. Nici urmă de Gaines, ceea ce însemna că se putuse refugia într-o clădire, și ajungeau într-o situație de remiză. Apoi, dintr-odată, se auzi bâzâitul furios al unui mic motor, și nu mai avu timp să gândească.

Snowmobilul țâșni pe ușa din capătul hambarului de scule, repezindu-se drept spre Kovac. Acesta își propti bine picioarele și trase un foc, nimerind botul scuterului, apoi sări într-o parte, se rostogoli și se ridică, luând-o deja la goană.

Gaines accelerase la maximum, îndreptându-se spre lac, către zona deschisă de la est de cabanele de pescuit. Aparatul sărea peste troienele întărite. Kovac alerga după el, sperând doar să nu-l scape din ochi. Mai trase două focuri din fugă, fără a spera să nimerească.

Snowmobilul atinse malul și decolă, aruncându-l pe Gaines din șa. În aer, scuterul se răsuci de sub el, începând să cadă cu coada în jos și Gaines încă agățat de ghidon.

Kovac se grăbi și mai tare. O vedea pe Liska venind prin stânga.

Scuterul lovi gheața cu un capăt, spărgând-o. Sunetul fu ca un tunet. Gaines căzu lângă snowmobil și rămase o clipă nemișcat.

— Atenție la gheață! Atenție la gheață! strigă Liska, în timp ce Kovac alerga pe debarcader.

Gaines își revenea deja după impact, chinuindu-se să se ridice în

picioare, cu rucsacul pe umeri.

Snowmobilul se scufunda, iar gheața din jurul spărturii se crăpa pârâind. Încă un pocnet, și scuterul dispăru.

— Lasă-te păgubaș, Gaines! strigă Kovac. N-ai unde să te duci!

Gaines ridică pistolul și mai trase un foc. Kovac se trânti pe ponton. Urletul lui Gaines îl făcu să ridice capul.

— E-n apă! țipă Liska.

Cu un sunet ca un guițat strangulat, Gaines își aruncă un braț peste marginea spărturii. Kovac coborî de pe debarcader, încercând gheața cu piciorul.

— Ține-te bine, Gaines! Nu te mișca.

Dar Gaines era în panică săltând prin apă, încercând să sară din copcă, nereușind decât să rupă tot mai mult din gheață și să se scufunde iar.

Kovac se lăsă în patru labe, repartizându-și greutatea pe o suprafață mai întinsă, și începu să se târască spre gaura care tot creștea.

— Gaines! Nu te mai zbate! strigă el.

Îl auzea pe Gaines gâfâind, țiuind. Temperatura apei avea să-i aducă rapid trupul în stare de șoc, blocându-i sistemele. Greutatea hainelor ude urma să-l tragă la fund ca o armură. Rucsacul devenise o nicovală legată de umerii lui. Mușchii aveau să-i fie prinși de cârcei, agravându-i panica.

— Lasă-mă să te-apuc de braț! răcni Kovac, întinzând mâna.

Sub el, auzea gheața trosnind.

În loc de a-l lăsa să-l prindă, Gaines dădu înnebunit cu ghearele spre el, dar nu reuși să se agațe. Alți câțiva centimetri de gheață cedară, iar din piept îi țâșni un sunet de groază animalică.

— Nu te mai mișca, fir-ai al dracu’! zbieră Kovac. Stai locului!

Se concentră asupra brațului lui Gaines și se repezi înainte, apucându-l. Gheața de sub pieptul lui se rupse, și căzu în apă cu toată partea de sus a trupului.

Era atât de rece, încât parcă ar fi intrat într-un zid cu toată viteza. Instinctiv, începu să dea din mâini, ca și cum s-ar fi putut împinge înapoi dintr-un corp solid. Simți mâinile lui Gaines, împingându-l, trăgându-l, încercând să-l ia cu el. O altă forță îl trăgea din spate, ancorându-i picioarele.

Kovac își ridică smucit capul și ieși la suprafață, tușind, zbătându-se, încercând să se târască înapoi pe gheața intactă.

— Sam! strigă Liska.

Era în spatele lui, pe burtă, ținându-l de un picior. Kovac rămase nemișcat. Avea deja degetele amorțite. Scuipând apa pe care o înghițise, privea gaura din gheață.

Gaines dispăruse. Apa era nemișcată și neagră în lumina lunii.

O clipă, Kovac se întrebă cum era momentul înecului: acea secundă scurtă de sub apă, orbit, încercând să iasă la aer și simțind deasupra numai gheață.

Apoi închise ușa peste acea parte a minții și se târî înapoi spre debarcader.

Capitolul 38

— Și zici că eu sunt ambițioasă, spuse Liska. În viața mea n-am omorât pe cineva doar ca să fiu avansată.

Stăteau împreună în mașina lui Kovac. Unitățile de la Oficiul Șerifului ajunseseră la locul faptei, iar Tippen le luase în primire. Unul dintre ajutoare îi împrumutase lui Kovac un pulover uscat. Luase și o tunică vânătorească murdară din atelierul lui Neil Fallon, ca să și-o pună pe deasupra. Mânecile îi ajungeau până la jumătatea antebrațelor și mirosea ca un câine ud.

— Ai vorbit despre asta, spuse Kovac.

Cineva adusese cafea. O bău fără să-i simtă gustul, la fel ca scotchul cu care venise Tippen.

— Aia nu se pune.

Tăcură un moment.

— Cât crezi că știe Wyatt? întrebă Liska.

Kovac clătină din cap

— Nu știu. Cred că bănuiește, de-acum. Totul datează de pe vremea lui Thorne. Mai mult ca sigur, știe perfect ce s-a întâmplat în noaptea aia.

— Și a rămas secret atâția ani.

— Până când Andy Fallon a început să sape. Probabil despre asta vorbea Mike când a spus că nu putea să-l ierte pe Andy pentru ceea ce făcea, că Andy distrusese totul, că-i spusese să renunțe. Credeam că se referea la dezvăluirea lui Andy… Iisuse, atâția ani…

— Crezi că Wyatt l-a omorât pe Thorne? întrebă Liska.

— La concluzia asta am ajuns. Evelyn Thorne era îndrăgostită de el.

— Dar cum a putut afla Gaines?

— Nu știu. Poate că Andy făcuse aceeași legătură și i-a spus ceva. Poate că văzuse însemnările lui Andy. Nu știu.

— Cum intră în combinație tipul care a fost acuzat de crimă?

— Nu știu.

Rămăseseră multe secrete ale celor întâmplate în noaptea aceea, cu atâția ani în urmă, își spuse Kovac. Pe lângă Ace Wyatt, mai exista doar o singură persoană în viață care le putea spune. Amanda.

— Vrei să vorbești cu Wyatt între patru ochi? îl întrebă Liska. Vin și eu, dacă ai nevoie de mine…

— Nu, murmură el. Trebuie s-o fac eu. Pentru Mike. Cu toate cususurile lui, a însemnat ceva pentru mine, odată…

Liska dădu din cap.

— Eu mă întorc la birou, apoi mă apuc de hârtiile aventurii ăsteia.

— De ce nu te duci acasă, Tinks? E târziu.

— Băieții stau la maică-mea, din cauza lui Rubel. Acasă n-am la ce să mă duc, decât la o mașină de poliție cu doi tâmpiți care stau de pază pe alee.

— Nicio veste despre Rubel?

— Multe ponturi. Multe alarme false. Sper să-l scoată ceva la suprafață, dacă n-a ajuns deja în Florida.

— Ți-e frică? o întrebă Kovac, privind-o. Susținându-i privirea, Liska confirmă.

— Da. Pentru mine. Pentru băieți. Trebuie să mă gândesc tot timpul c-o să-l prindem la timp.

Tăcură din nou.

— Mă simt foarte bătrân, Tinks, spuse Kovac în cele din urmă. Și obosit.

— Nu te gândi la asta, Sam, îl sfătui ea. Dacă încetezi să te miști timp destul ca să te gândești, n-ai să te mai ridici.

— Îmbucurătoare veste.

— Auzi, mi-am pierdut șansa unei cariere la Hollywood, se încruntă ea cu falsă furie. Ce vrei de la mine?

Kovac își mai găsi destulă energie ca să chicotească, apoi tuși. Încă-l mai dureau plămânii de la apa rece.

— Știi…

Liska întinse mâna și-l bătu pe obraz.

— Mă bucur foarte tare că Gaines nu te-a omorât, colega.

— Mersi. Mersi că mi-ai salvat viața, colega. Acum aș fi putut să fiu cu el, sub gheață.

•

Cumva, chiar și în toiul nopții, toate locurile de parcare din jurul primăriei erau ocupate. Liska intră în zona de urgență din fața clădirii și lăsă mașina acolo. A dracului să fi fost dacă-n noaptea aia parca într-un garaj.

Se bucura în secret că avea șansa să revină la birou. Întotdeauna îi plăcuse să fie acolo noaptea, când cea mai mare parte a orașului dormea. Era mai bine decât acasă. Dacă se ducea acasă, ar fi avut prea mult timp să se gândească la starea jalnică a vieții ei personale, prea mult timp să simtă dorul băieților.

În holuri era liniște. Agenții federali instalaseră forța operativă pentru capturarea lui Rubel în sediul lor propriu de pe Washington Avenue. Acolo se desfășura acum acțiunea.

Se opri în fața ușii de la I.A., gândindu-se cât de stranii puteau fi ciclurile vieții. Cu o săptămână în urmă, ar fi scuipat pe jos când auzea de Afacerile Interne.

În câteva zile, văzuse destui polițiști corupți ca să-i ajungă pe toată viața.

Nimeni n-o observă când intră în sediu. Poate că avea să stea acolo toată noaptea, își spuse în timp ce-și băga poșeta în sertar. Putea să doarmă sub birou, ca vagabonzii care-și căutau ascunzători după ce toate localurile se închideau.

Porni computerul, se întoarse să-și scoată haina… și-l văzu în capătul boxei pe Derek Rubel, cu un pistol în mână.

•

— Povestește totul. De la început.

În cameră domnea o asemenea tăcere, încât Savard o auzea apăsându-i timpanele.

Wyatt stătea la birou, privind-o, privindu-i pistolul. Pusese un mic reportofon în fața lui. Erau la el acasă. Numai ei doi. Wyatt se căsătorise o singură dată în anii trecuți din noaptea morții lui Bill Thorne. Nu durase.

— Povestește, insistă ea. Mi se consumă banda.

O privi rănit.

— Amanda… de ce faci asta?

— Andy Fallon e mort. Mike Fallon e mort.

— Nu i-am omorât eu.

— Atâția ani, șopti ea. Atâția ani, n-am putut să spun… din cauza mamei. Pentru ceea ce-a făcut în noaptea aia. Omul acela era deja mort. Nu l-am mai putut salva. Am crezut că pot s-o dreg cumva, s-o îndrept în alt mod…

Mult timp, își îngăduise să creadă că era o pedeapsă suficientă: să-i

împiedice pe alți polițiști denaturați să facă rău oamenilor.

Să păstreze secretul necurat al propriei ei familii, secretul familiei de polițiști din care făcuse parte tatăl ei. În același timp, își dedicase viața penetrării secretelor oamenilor din M.P.D., nelăsând polițiștii din departamental ei să scape după fapte ca a lui Bill Thorne, ca a lui Ace Wyatt.

Wyatt își ispășise și el pedeapsa. Dar nu conta. Tatăl ei rămânea mort… cu excepția coșmarurilor. Weagle rămânea mort… mai puțin în coșmarurile ei. Iar acum, Andy… și Mike Fallon…

— Nu pot trăi cu toate cadavrele astea în cap, spuse ea, cu vocea tremurându-i; făcu un gest cu pistolul. Începe să povestești. Hai!

— Amanda…

Glasul lui o zgâria pe nervi ca o lamă de brici: condescendent, superior. Savard întoarse pistolul puțin mai la dreapta și trase un glonț în perete, lângă capul lui.

— Am spus să povestești! țipă ea.

Wyatt deveni alb la față, apoi roșu. Sudoarea îi șiroia pe obraji. Mirosul înțepător de amoniac ai urinei ardea aerul.

— Nu… mai… suport… scrâșni ea printre dinți.

O parte a creierului ei își dădea seama că se comporta irațional. Dar, în fond, și asta făcea parte din problemă, nu? Fusese prea rațională, prea practică, pentru prea multă vreme, suprimând oroarea, teama, conștiința faptului că ceea ce se întâmplase nu era just și că ea ar fi putut împiedica totul.

— Am să-ncep eu în locul tău, propuse.

Apoi se prezentă și anunță data și locul, începând înregistrarea în stilul oricărui interogatoriu de poliție. Declară subiectul și data incidentului. Wyatt o privea fix.

— Am iubit-o pe mama ta, spuse el. Ceea ce-am făcut, pentru ea am făcut, ca s-o apăr. Știi asta, Amanda.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

— Acum se apără singură. Nimeni n-o mai poate atinge. Nu pot lăsa să mai moară oameni, fără să fac nimic. Nu e drept. Am devenit polițistă ca să împiedic să se mai întâmple asta, înțelegi? Din cauza acelei nopți sunt ceea ce sunt. M-am făcut polițistă ca să păzesc poliția și nimănui să nu i se mai întâmple așa ceva. Și totuși, s-a întâmplat.

— Nu eu i-am omorât, Amanda. Pe Andy… Pe Mike… Nu i-am…

— Ba da. Nu înțelegi? Povestește.

— S-au sinucis, insistă Wyatt, dar fără convingere. Nici măcar să se mintă singur nu putea.

Lacrimile i se rostogoleau pe față. Tremura vizibil.

Privi reportofonul, probabil întrebându-se dacă Amanda dorea să înregistreze povestea pe bandă fiindcă plănuia să-l omoare după ce o termina.

— Bill Thorne a fost cel mai crud om pe care l-am cunoscut vreodată, începu el, cu glasul tremurându-i. O chinuia pe mama ta, Amanda. Știai asta. Nu-l mulțumea nimic din ce făcea. Își descărca furia pe ea. O bătea. Totuși, ție nu ți-a făcut nimic, nu-i așa, Amanda?

— Nu, șopti Savard, tremurând la rândul ei. Nu m-a lovit niciodată. Dar știam. Vedeam. Voiam să-l oprească cineva, dar nimeni n-o făcea vreodată… fiindcă era polițist. Ai văzut ce-i făcea – ochii învinețiți, urmele… Ai văzut. Și ceilalți polițiști vedeau. Și toți se făceau că nu vedeau nimic. Niciodată n-am putut înțelege asta, continuă ea. Ceilalți, poate, dar tu… Pe tine te iubea. Cum l-ai putut lăsa să continue?

— Mama ta nu voia…

— Nu. Nici să nu pronunți scuza asta. Că nu voia o situație jenantă, că nu voia să creeze probleme. Era o femeie maltratată.

Wyatt își mută privirea, rușinat.

— Fiindcă era polițist, continuă ea. Ai lăsat să se ajungă la ceea ce s-a întâmplat în noaptea aia fiindcă nu puteai da de gol un ticălos ca Bill Thorne.

Nu-i răspunse. Nu exista niciun răspuns.

— În noaptea aia… începu ea.

— Am primit un telefon de la ea că era ceva în neregulă. Se isterizase. Bill venise acasă pe neașteptate. Băuse. Obișnuia să bea în timpul programului. Nu-i păsa de alte reguli decât ale lui. A…

Se întrerupse, apoi reluă, retrăind emoțiile acelei nopți.

— A violat-o. A bătut-o.

Privind tăblia biroului, cu lacrimile curgându-i tot mai tare, urmă:

— Evelyn nu mai suporta. A luat un pistol și l-a împușcat. Două gloanțe în piept. Pe urmă, m-a chemat pe mine. N-o puteam lăsa să fie pedepsită pentru ceea ce-i făcuse Bill. Nu puteam avea încredere că tribunalul ar fi

fost de partea ei. Dacă se afla că ne întâlneam? Un procuror l-ar fi considerat un mobil valabil. Ar fi putut s-o închidă.

— Așa că l-ai găsit pe Weagle…

— Era pe-acolo. Prin cartier. Când am traversat la voi, l-am văzut pe stradă. Nu știam ce văzuse sau auzise.

Wyatt își lăsă capul în mâini și începu să suspine.

— L-am chemat în casă… și l-am împușcat. Cu treișoptul lui Bill. O, Iisuse… Pe urmă a venit Mike… iar eu eram acolo, cu cadavrul. Am intrat în panică…

— Iisuse Christoase, exclamă Kovac, deschizând ușa biroului.

Îl privi pe Wyatt, care plângea, înecat, fără să ridice ochii.

— L-ai împușcat pe Mike Fallon.

•

Liska stătea încremenită. Prin minte îi treceau mii de gânduri într-o fracțiune de secundă. Să-l atace, să urle, să arunce cu ceva, să încerce să se adăpostească.

Slavă Domnului că-i sunase pe băieți mai devreme și le spusese că-i iubea.

— Lasă pistolul jos, Rubel, spuse ea pe un ton remarcabil, ridicol de colocvial.

— Curvo.

Purta ochelarii cu oglindă. Nu i se vedeau ochii.

Nu era bine.

— Ai făcut bine c-ai venit aici, continuă Liska. N-o să-ți facă nimeni nimic. Aici ești în familie.

— Nu-i treaba ta-n mă-ta!

— Ai omorât un om, replică ea. Cum să nu fie treaba mea?

În spatele lui, îl văzu pe Barry Castleton apropiindu-se încet, cu ochii căscați și arma în mână.

— Pune pistolul jos, repetă ea. N-ai să ieși din clădirea asta, Derek.

— Ce-mi pasă mie? replică Rubel. Știam, când am intrat. Sunt un mort pe picioare. N-am nimic de pierdut. Mai bine să mor acum, repede. Și c-un supliment – pot să te iau cu mine, curvo.

•

— L-ai pus pe Mike în scaunul ăla, spuse Kovac, intrând în cameră. Atâția ani, i-ai lăsat pe toți să creadă că tu erai marele erou. L-ai pus în

scaunul ăla nenorocit.

Wyatt plângea tot mai tare, bolborosind printre mâini:

— N-am vrut! Am intrat în panică. Când mi-am dat seama… am făcut tot ce-am putut ca să-l salvez. Tot timpul îmi ziceam că praful se alesese de cariera mea, că avea să spună… Totuși, l-am ajutat să supraviețuiască…

— Și ai ajuns un erou.

— Ce puteam să fac? Am încercat să mă achit față de el.

— Mda, sunt sigur că un televizor cât toate zilele a rezolvat totul, i-o întoarse Kovac. Știa că tu l-ai împușcat?

— Susținea că nu-și mai amintea totul. Și totuși… uneori… anumite comentarii… M-am gândit că poate…

— Și nimeni n-a verificat niciodată datele balistice, pe lângă că toate gloanțele erau de calibrul treișopt, comentă Kovac. Fiindcă toți erați polițiști, în afară de vagabondul mort cu cazier. Și-n plus, aveai și un martor – pe Evelyn. Sau erau două? adăugă el, privind-o pe Savard.

Amanda Savard nu-și lua ochii de la Wyatt.

— Mi s-a spus să stau în camera mea, să declar că nu văzusem nimic. Am făcut-o datorită mamei, fiindcă vina ar fi căzut în seama ei.

— Iisuse…

Kovac trase aer în piept, simțind că-i venea rău.

— Mike era eroul, insistă Wyatt. Mike era eroul.

— Mike e mort. L-a omorât Gaines. Din cauza ta. Și l-a omorât și pe Andy, spuse Kovac. Știai că Andy se interesa de noaptea aia. A venit la tine. Și pe urmă, a murit. Nu se putea să nu știi…

— Nu! strigă Wyatt. Am crezut că s-a sinucis. Serios…

— Puteai să oprești totul, îl întrerupse Savard, cu lacrimile șiroindu-i pe față. Și *eu* puteam să opresc totul. Andy a venit și la mine. După ce a găsit-o pe mama. Atunci ar fi trebuit să intervin. Sunt polițistă.

Cu privirea răsfrântă în interior, repetă:

— Puteam să opresc totul.

Ținea pistolul cu o mână care-i tremura tot mai tare.

— Îmi pare rău… Îmi pare atât de rău, Andy…

— Nu l-ai omorât tu, Amanda, spuse cu blândețe Kovac, simțind cum furia-i era înlocuită de teamă când o văzu cum își privea arma din mână. Lasă-mă să iau eu pistolul. O să se termine totul, acum, în noaptea asta. Am să te ajut.

— Prea târziu… murmură ea, cu ochii goi. Îmi pare rău. Îmi pare-așa de rău…

— Dă-mi pistolul, Amanda.

Savard privi arma și o ridică, întorcând țeava spre sine.

•

— Aruncă pistolul, Rubel! strigă Castleton. Ești înconjurat.

Rubel îndreptă țeava de nouă milimetri spre pieptul lui Liska și scoase un răget animalic, înroșindu-se la față, cu tendoanele gâtului încordându-i-se ca niște frânghii sub pielea întinsă.

•

— Dă-mi pistolul, Amanda, i-l ceru Kovac, pășind spre ea; tremura tot pe dinăuntru. Acum s-a terminat, iubito.

— Aș fi putut opri totul.

— Amanda, te rog…

Îl privi în ochi.

— Nu înțelegi.

— Amanda.

— A fost numai vina mea.

— Nu, șopti Kovac, întinzând încet mâna. Îi tremura ca a unui om beat.

— Ba da, dădu ea încet din cap, mângâind trăgaciul cu degetul. Toți au murit din cauza mea.

•

Castleton mugi și el, repezindu-se la Rubel.

Liska vârî mâna în buzunarul hainei.

Rubel întoarse capul, doar o secundă. O secundă era de ajuns.

Bastonul tactic se extinse cât era de lung, iar Liska sări înainte și într-o parte, lovind din răsputeri.

Oasele antebrațului lui Rubel plesniră în aceeași clipă când pistolul se descărcă, glonțul găurind un perete. Apoi Rubel se prăbuși pe podea, urlând, zvârcolindu-se.

Liska lăsă bastonul să cadă și ieși din boxă.

•

— Amanda… șopti Kovac.

Mai târziu, urma să retrăiască acea clipă, știind că ceea ce văzuse în ochii ei era o reflectare a propriilor lui speranțe care mureau.

— Amanda… dă-mi pistolul.

— Nu, răspunse ea încet. Nu, Sam. Nu înțelegi? Puteam opri totul acum douăzeci de ani. Nu mama mea l-a împușcat pe Bill Thorne. Eu l-am omorât.

Kovac n-avea să-și mai amintească niciodată sunetul pistolului care se descărca.

N-avea să-și amintească urletele – al lui Ace Wyatt, al său propriu.

Memoria lui urma să păstreze numai imagini.

Jerba de sânge și materie cerebrală.

Fracțiunea de secundă când în ochii Amandei se citi uimirea, înainte de a se stinge.

El însuși, așezat pe jos, ținându-i trupul în brațe, ca și cum conștiința s-ar fi desprins, retrăgându-se ca să scape de oroare.

Dar nu exista nicio scăpare. Nici n-avea să existe vreodată.

Capitolul 39

— A telefonat Tippen, spuse Liska.

Vocea-i suna ca dracu'. Tinler Bell cu heroină. Palidă, cu cearcăne vinete sub ochi și părul zbârlit în toate direcțiile. Cine putea ști când dormise ultima oară? Kovac abia dacă-și amintea când dormise *el.* Și totuși, oricât se simțea de epuizat, ultimul lucru pe care-l dorea era să se ducă acasă. Serviciul era refugiul lui. Și al lui Liska.

Așa că veniseră la birou. O nouă zi începuse, strălucitoare și rece. Stăteau pe treptele din față ale casei lui Gavin Gaines, pentru percheziție, în căutarea oricăror indicii care l-ar fi putut implica în asasinarea lui Andy și cea a lui Mike Fallon. Căutând orice ar fi sugerat că Ace Wyatt avusese cunoștință despre acele crime.

Kovac privea soarele, un glob portocaliu palid pe un cer de cel mai pal albastru, cu un halou în jur. Soare cu dinți. Era un ger de crăpau pietrele.

Nu pe bune.

— A zis c-au găsit dosarele lui Andy, spuse Liska. În barcă. Ai intuit bine.

— Neil mi-a spus că Andy fusese acolo duminică după-amiază. Dosarele nu erau nicăieri. Nici la Gaines, altfel nu m-ar fi urmărit. Deși pariez că i-a luat laptopul și l-a distrus în noaptea când l-a omorât.

— De ce crezi că Andy a ascuns dosarele și pe urmă l-a primit pe Gaines în casă?

— Nu știu. Poate că nu voia ca Gaines să le vadă, și atâta tot. Cu siguranță, nu-l credea în stare să omoare pentru ele.

— Ce-o să se întâmple cu Wyatt?

Kovac ridică din umeri.

— Omuciderea nu se prescrie. Avem banda cu mărturisirea lui despre uciderea lui Weagle și împușcarea lui Mike.

— Iar avocatul va spune că a mărturisit sub presiune, și că nu i se citiseră drepturile, și bâra-bâra-bâra.

— Mda. Aș zice că nu există dreptate pe lumea asta. Dar există. Uneori, durează doar cam mult până se împlinește. Și uneori, când se împlinește, nu e tocmai așa cum ne-am așteptat.

Nu spuseră nimic un moment, stând doar tăcuți, cu privirea spre stradă.

— Îmi pare rău pentru Savard, zise Liska.

Kovac nu-i destăinuise sentimentele lui pentru Amanda. Ce rost ar fi avut să audă cineva? Era destul de rău că trebuia să le suporte. Și mai rea ar fi fost compasiunea altcuiva.

Mila. Dar îi povestise cele întâmplate acasă ia Wyatt. Îi spusese ce știa, ce reconstituise, ce-i explicase Wyatt după aceea.

Și-o putea imagina ușor pe Amanda, la șaptesprezece ani, vulnerabilă și speriată; avea nevoie de dreptate, și n-o primea de la oamenii pe care ar fi trebuit să se poată sprijini.

Făcuse singurul lucru despre care credea că i-ar fi salvat mama: își împușcase mortal tatăl. Apoi, Evelyn Thorne făcuse singurul lucru despre care credea că i-ar fi salvat fiica: își asumase culpabilitatea.

După care intrase Wyatt în combinație, și tragedia se escaladase în spirală.

Acum își amintea ce-i spusese Amanda vineri seara, în bucătăria ei. *Am încercat să iau toate hotărârile cu gândul că erau spre binele tuturor. Uneori, cineva are de suferit, dar decizia o iau din motive juste. Ar trebui să însemne și asta ceva, nu?*

— Și mie îmi pare rău, murmură el într-un târziu, mulțumit că ochelarii de soare îi ascundeau ochii și emoțiile. Pentru Wyatt n-a mai rămas nimic, continuă, scoțându-și o țigară din buzunar și prinzându-și-o pe buză. E terminat. N-a mai rămas nimic pentru el…

Nici pentru mine, adăugă în gând, dar n-o spuse.

Avea meseria, singurul lucru la care se pricepuse vreodată.

Cumva, acum nu i se mai părea de ajuns. Nu credea că i-ar fi umplut golul din suflet. Poate că nimic n-avea să-l umple vreodată.

— Tu cum te simți? o întrebă.

Liska ridică din umeri, punându-și ochelarii de soare.

— Acceptabil, după ce am văzut moartea cu ochii. N-aș vrea să mi se întâmple în fiecare zi.

Îi dădu un cot, zâmbind afectat.

— Vezi? Slujba aia la Hollywood ar fi fost de mine. Bani pe degeaba.

Tăcură iar un moment, apoi Liska urmă:

— Mi-a fost frică. Și încă-mi mai e. Nu vreau să mă gândesc cum ar crește băieții fără mine. Cineva îndreaptă un pistol spre mine, iar eu

glumesc. Dar nu-i de râs.

— N-ai să mă părăsești, nu-i așa, Tinks?

Nu-i răspunse imediat, iar când o făcu, nici nu era un răspuns.

— O să-mi iau o vacanță. Să duc copiii undeva, într-un loc plăcut. Să ne bronzăm.

Elwood veni la ușă și scoase capul.

— Haideți să vedeți ceva.

Intrară în casă și-l urmară printr-un labirint plin de polițiști, urcând scara până în dormitor, iar de-acolo într-o debara spațioasă.

Gaines fusese un maniac al hainelor. Debaraua era plină cu bare de care atârnau costume și cămăși.

Pe rafturi se înșirau pulovere și încălțăminte. Cineva dăduse la o parte hainele de pe bara din fund, dezvăluind o operă de artă secretă.

— Iisuse… fu singurul comentariu al lui Kovac.

Gaines acoperise peretele cu fotografii și articole decupate din ziare, toate despre Wyatt. Omul, emisiunea, tranzacția cu rețeaua W.B. Polaroide ale lui Wyatt în cincizeci de ambianțe diferite, strângând mâini, pozând cu oficialități și fani. Fotografii cu ei doi, în diverse locuri. În centru, imaginea lucioasă a lui Wyatt. Un adevărat altar.

— Pfui, făcu Liska, strâmbând din nas. Mai vrea și altcineva să facă un duș?

— Pe astea le-am găsit într-un plic, pe raft, spuse Elwood, dându-i lui Kovac un teanc de Polaroide.

Andy Fallon spânzurat de grinda din dormitor. Plan întreg. Gol. Mort de curând. Un primplan al feței. Mike Fallon, mort în scaun.

— Poze pentru album, spuse Kovac, amintindu-și cuvintele lui Gaines de când făcuse fotografii la petrecerea lui Wyatt și la patinoar, cu vicepreședinții de la W.B.

— Crezi că le-a făcut ca să-l șantajeze pe Wyatt mai târziu? întrebă Elwood.

Kovac se uită de la Polaroide la colaj și din nou la ele.

— Nu, răspunse el, înapoindu-i fotografiile. Nu cred.

Epilog

Funeraliile Amandei Savard aveau loc joi. La o săptămână după ale lui Andy Fallon. Kovac se duse singur, unul dintre cei douăzeci și ceva de oameni din micuța capelă a salonului de pompe funebre. Amanda avusese o viață restrânsă și controlată, între propriile ei ziduri de apărare. Kovac bănuia că era unul dintre puținii oameni care zărise vreodată câte ceva dinăuntrul zidurilor.

Evelyn Thorne era și ea acolo, cu doctorița. Nimeni nu putea ști dacă înțelegea sau nu ce se întâmpla. Stătu tăcută pe tot parcursul slujbei, privind fotografia pe care o adusese cu ea. Amanda la cinci ani.

Cu ochii strălucitori și foarte serioasă. Avea părul legat cu o fundă de catifea albastră. I-o arătase lui Kovac de trei ori. O parte din el ar fi vrut s-o ceară, s-o păstreze, dar n-o făcu.

Slujba era simplă, referindu-se mai mult la existența lumească. Cenușă pentru cenușă și țărână pentru țărână. Ce distilare inadecvată a vieții: te naști, trăiești, mori.

Nu se ținură discursuri. Nu se oficie niciun serviciu lângă mormânt. Nu fu îngropată alături de tatăl ei.

Detaliile implicării Amandei în moartea lui Bill Thorne fuseseră ascunse presei.

Înmormântarea ei nu era considerată demnă de atenția mass-media. Cea a lui Mike Fallon întruni o mie de profesioniști ai aplicării legii din tot Midwest-ul de nord, și apăru pe prima pagină a ziarului „*Star Tribune*”. Kovac nu se duse.

După slujbă, când toți participanții plecaseră reveni în capelă. Stătu așezat mult timp, privind sicriul închis, neîngăduindu-și să se gândească la ceea ce-ar fi putut să fie.

Antreprenorul de pompe funebre se apropie și-l privi cu expresia unui chelner la ora închiderii.

— Nu vă grăbiți, spuse omul cu un zâmbet politicos, retrăgându-se spre jardinierele cu plante de pe marginea sălii.

Kovac se ridică și vârî o mână în buzunar.

— Pot să las ceva pentru ea? Sau e prea târziu?

— Sigur că puteți, răspunse blând antreprenorul, revenind. O să am grijă.

Kovac scoase insigna pe care o purtase în patrulă, cu ani în urmă, când era proaspăt angajat. O privi, își trecu degetul mare peste ea apoi i-o întinse antreprenorului de pompe funebre.

— Aș dori s-o ia cu ea.

Omul o luă, dădu din cap și zâmbi cu blândețe.

— Mă voi îngriji s-o primească.

— Vă mulțumesc.

•

În parcare mai rămăseseră doar două mașini. A lui și a lui Liska. Stătea rezemată de portieră, cu brațele încrucișate pe piept.

— Te simți bine? îl întrebă ea, cu ochii îngustați.

Kovac întoarse privirea spre clădire.

— Nnu, nu prea… Mi-am încălcat o regulă. Am așteptat prea mult…

Liska dădu din cap.

— Și eu am încălcat-o pe asta… Deci, cred că ne putem plânge de milă reciproc.

Kovac își înfundă mâinile în buzunare, cocoșându-și umerii împotriva frigului. Un colț al gurii i se arcui.

— Nu mi-e milă de mine, mi-e ciudă.

Un moment, Liska nu făcu decât să-l privească, nu cu expresia ei de polițist, ci cu ochii unei prietene. Apoi se apropie și-l cuprinse în brațe. Kovac o îmbrățișă și el, strângând ochii ca să nu plângă. Stătură astfel cam un minut, poate două. Când se retrase, Liska îi dădu un pumn în braț și încercă să zâmbească.

— Auzi, ne avem unul pe altul, nu? Haide, colega, am să-ți fac cinste.

Kovac zâmbi vag.

— Îți rămân dator… colega.

virtual-project.eu

violin

virtual-project.eu

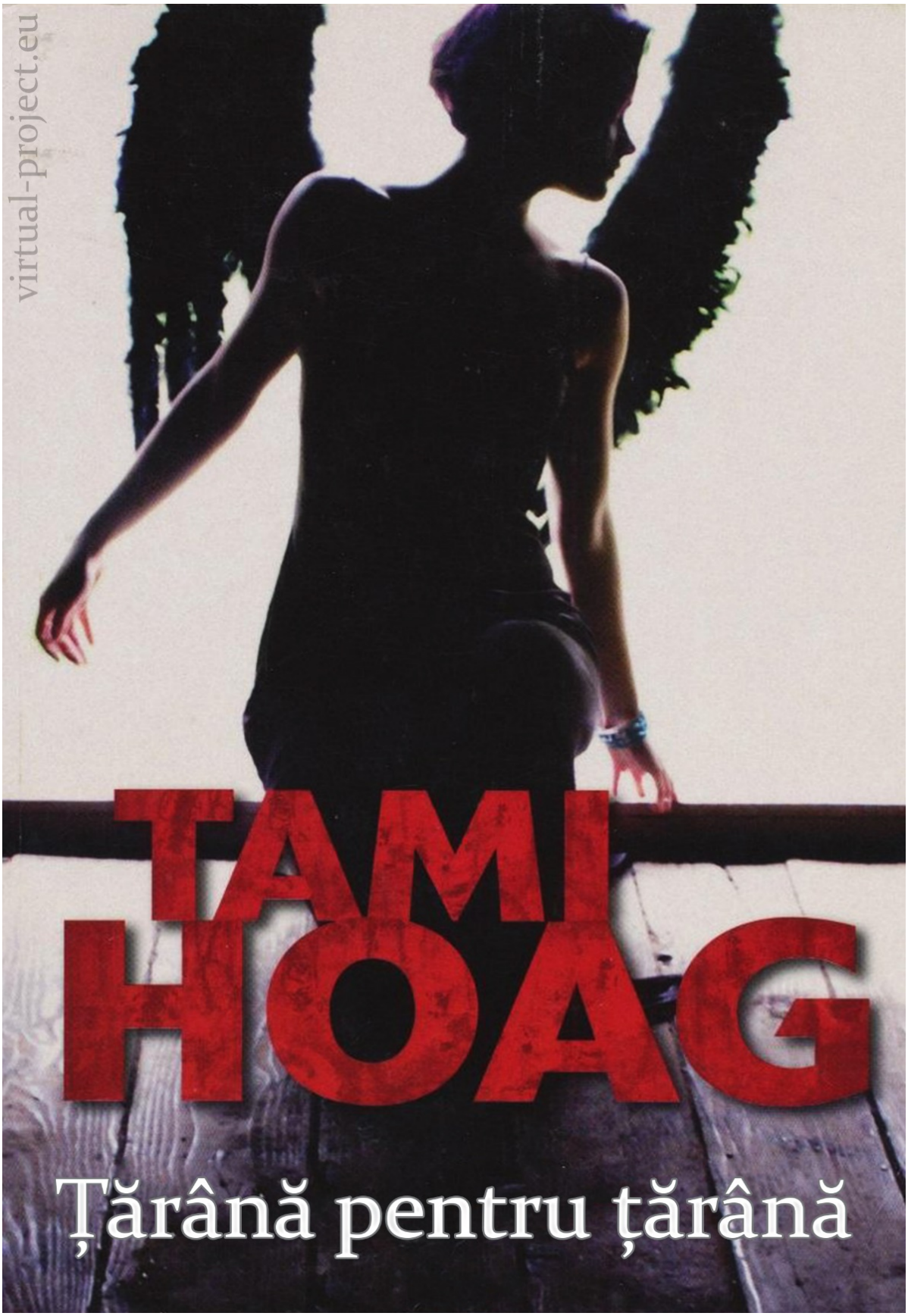

TAMI HOAG

Țărână pentru țărână